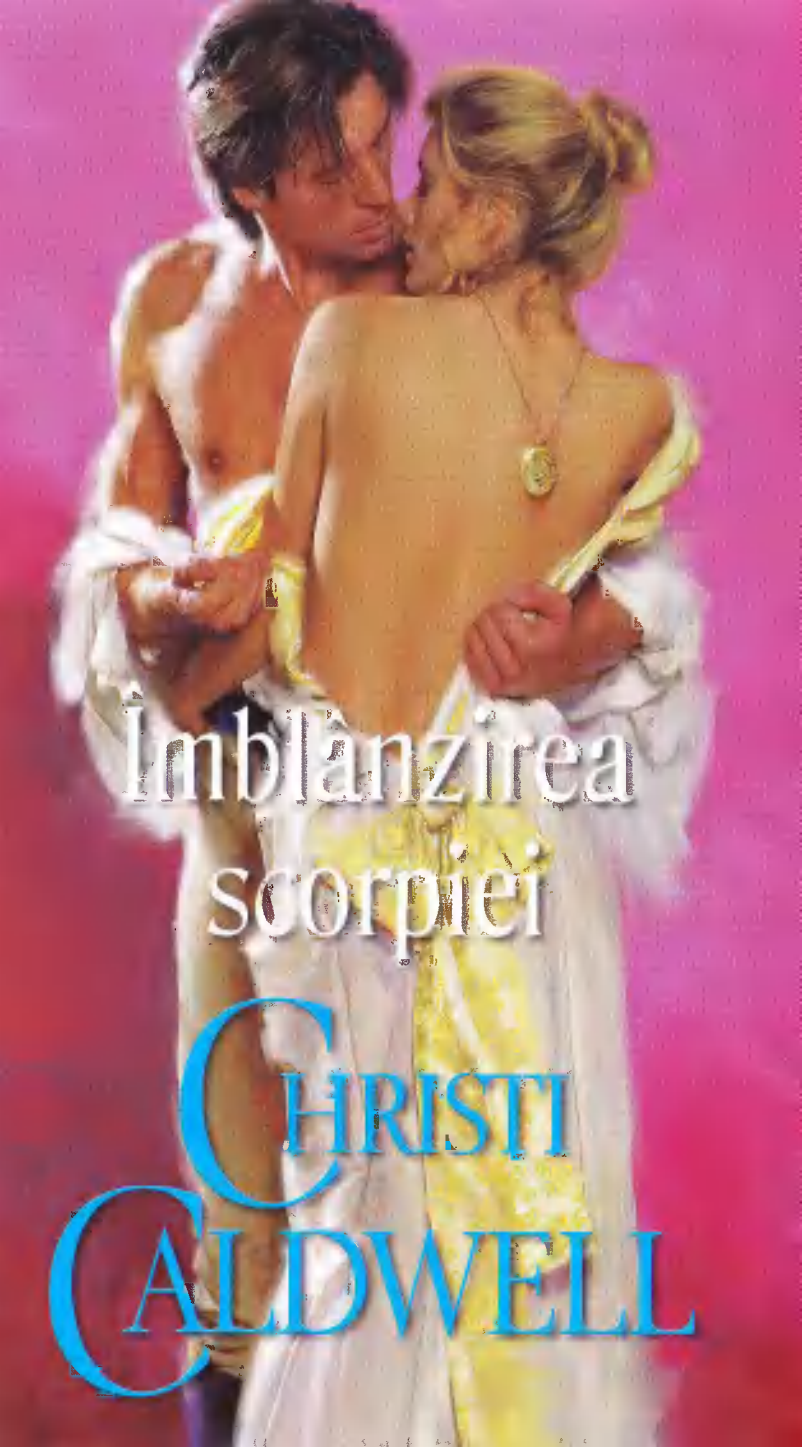
Îmblânzirea
scorpiei
CHRISTI
CALDWELL

CHRISTI CALDWELL

Îmblânzirea scorpiei

The Vixen
Christi Caldwell
Copyright © 2018 Christi Caldwell
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com,
în colaborare cu ANA Sofia.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Îmblânzirea scorpiei
Christi Caldwell

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Îmblânzirea scorpiei / Christi Caldwell
trad.: Oana Barbu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4838-9

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Îmblânzirea scorpiei

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București
2020

Lui Reagan și Riley, fetele mele puternice, iubitoare, curajoase, inteligente și pline de compasiune.

Nu vă îndoiți niciodată de valoarea voastră! Fiți mereu conștiente de energia pe care o aveți!

Puteți și veți realiza orice în viață.

Absolut nimeni nu vă va putea opri.

Povestea Opheliei este pentru voi amândouă.

Prolog

Londra, 1812

Băiatul se afla pe teritoriul ei.

Nu, nici un loc din Londra nu aparținea cu adevărat cuiva, ci doar *lui*, Diavolului întruchipat, Mac Diggory.

Fără să-i pese, ea răspunse acelui ticălos cu inima neagră și, la fel ca toată lumea, plăti prețul pentru nemulțumirea lui. Ca atare, avea să lupte pentru acel teritoriu cu propria viață. Oricum, viața ei ar fi fost pierdută dacă nu o făcea.

Anticiparea bătăliei îi zvâcnea în vene. Ea își făcea drum prin mulțimea de domni și doamne care se îndreptau spre teatru. În tot acest timp, își ținea privirea ațintită asupra băiatului deșirat din colțul în care se afla.

La aproape 1,70 metri, era la fel de înalt ca majoritatea bărbaților și cu siguranță avea să crească mare cât un urs. Nu-i păsa dacă era băiat, bărbat sau gigant; el îi amenințase siguranța.

Nu avea să permită nimănui. Cu atât mai puțin unui băiat jalnic, care fura din buzunare.

El se opri, privind nervos în jur.

Temperându-și dezgustul, ea își privi adversarul.

Trăgându-și pălăria care îi căzuse pe ochi, nu putea fi mai evident nici dacă ar fi mers pe străzile Londrei în fundul gol.

Era scuza patetică a unui vagabond norocos dacă mai supraviețuia o săptămână, darămite un an.

Ea intră pe alee, întinse o mână și îl prinse pe copilul mai înalt decât ea de cămașa jerpelită.

El gâfâi, intrând înapoi în înfundătura întunecată. Își scoase cuțitul.

Ea avea deja pumnalul în mână și-l îndreptă spre gâtul lui.

Mușchii îi zvâcniră, apoi el încremeni.

– Străzile astea nu sunt ale tale! izbucni ea, lovindu-l. Când lui îi apăru pe piele o picătură stacojie, ea îl împinse la perete, înlăturându-i pălăria. Sunt...

Cuvintele i se pierdură în timp ce se holba la micul semn făcut deasupra sprâncenei drepte, o adâncitură lăsată în carnea lui.

Aerul îi șuieră printre dinți când o aducere-aminte îi răsună în minte.

– Nu o fac pentru a te ajuta, spusese ea.

– Atunci de ce nu mă predai? întrebase el liniștit, cercetându-i chipul.

De ce, într-adevăr? Mai ales că, dacă nu ar fi dat ascultare ordinelor lui Diggory, și-ar fi atras propria moarte. Se auziseră pași în spate. Îl lovise cu putere pe Connor.

– Dacă nu îți dorești să fii dus la Diggory cu măruntaiele pe post de cină, pleacă!

Nu fusese nevoie de mai mult. Plecase.

Iar acum îl vedea din nou.

– Cel care a scăpat, șopti ea. „Connor O'Roarke."

Unul dintre băieții lui Diggory scăpase cu mult timp în urmă și rămăsese la fel de greu de prins ca o fantomă.

Connor rânji glacial.

– Tot sclava lui Diggory? o tachină el, iar ea simți că ia foc.

Își ura tremuratul ușor al mâinii provocat de batjocura lui.

– Nu fi așa de sigur! mormăi ea, apăsând cuțitul mai tare.

Mușchii gâtului lui se mișcară și, cu o vitejie pe care nu o văzuse nici măcar în cei mai nemiloși gardieni ai lui Diggory, el îi zâmbi batjocoritor.

– Nu mă vei înjunghia.

De unde știa? Enervată, apăsă și mai tare.

– Tacă-ți gura! îl avertiză ea.

– Deci, ce vei face? Ai de gând să mă obligi să plec?

În ciuda atitudinii curajoase, apăru o scânteie de teamă în ochii lui.

Așa cum trebuia să fie. Încă de când fusese o copilă, auzise numele Connor O'Roarke – cel care se strecurase liber în puterea nopții și plecase cu o geantă grea, străbătând aceleași străzi deținute de Diggory. „Și l-am găsit... Din nou."

Simțindu-i privirea ațintită asupra ei, înghiți în sec.

– De data asta ar trebui să te predau, bombăni ea pentru sine, dar și pentru el.

Sau, mai bine zis, trebuia să-l lase să ajungă la spânzurătoare, pentru a-și putea continua afacerile și a-și revendica străzile. Connor O'Roarke nu era problema ei. Nu făcea parte din banda lui Diggory și, cu siguranță, nu era prietenul sau familia ei.

– Sau poate că nu vei face asta, murmură el.

Simțise nehotărârea ei. Ea o auzise în tonul lui pătimaș și o văzuse în privirea lui împietrită.

– Probabil te temi că îi voi spune și de celelalte dăți când tu...

– Închide-ți gura blestemată, ticălosule! șopti ea, apăsând iar lama cuțitului.

– Ce vei face, Lagertha? o provocă el.

Ea scrâșni din dinți. Iată! I se adresase la fel de natural precum aruncau lorzii bani băieților care le țineau caii de frâie.

„Vrei să știi de ce te numesc așa, Lagertha?"

Voia. Se întrebase atunci, când îl văzuse ultima oară. Însă, în ciuda curiozității care o cuprinsese, nu recunoscuse această slăbiciune și nu avea să o facă nici acum. Chiar dacă dorința de a afla era la fel de puternică sau chiar mai puternică.

Ea își lăsă încet brațul să cadă.

– Ești nebun. Sau prost. Vrei să te lași prins de el. Este singura explicație. Du-te! Sau data viitoare te voi duce eu la el.

Căci dacă nu ar fi făcut-o... Ea tremura.

Fantoma unui zâmbet apăru pe buzele lui Connor ca atunci când descoperea minciuna.

De ce se comportase mereu ca o proastă când venea vorba despre acest băiat?

Picioarele îi zvâcniră din dorința de a fugi, urând că el văzuse prea mult, disprețuind că îi permisese prea multe din toate punctele de vedere.

– Du-te dracului, Connor O'Roarke!

Cu dinții încleștați, se îndepărtă de alee, lăsându-l singur – din nou.

„Ești un prost. Dacă Diggory află ce ai făcut și că ești la doua abatere..."

Un fior i se strecură pe șira spinării și fu cuprinsă de aceeași teamă pe care o simțise Connor O'Roarke când îi pusese cuțitul la gât.

Trebuia să găsească o avere în noaptea asta. Trebuia să-l țină pe Diggory liniștit, nu fericit, pentru că Diavolul era incapabil de altceva în afară de cruzime.

Căută pe străzi înnebunită. Căută și iar căută.

Privirea ei ateriză asupra unui domn care se îndrepta agale spre teatru. Miji ochii, concentrându-se asupra fiecărui detaliu: mantia neagră și elegantă a străinului, gulerul împodobit cu catifea. Totul la acest bărbat, de la veșminte până la modul în care pășea, vorbea despre avere.

Uitând de Connor O'Roarke, o luă din loc, pierzându-se în mulțime. Își disprețuia statura care le permitea lui Diggory și oamenilor lui să o doboare. Totuși, uneori, faptul că era minionă servea la ceva. De exemplu, să se strecoare printre domni și doamne, alunecând ca o fantomă, fiind una dintre ei.

Nobilul se opri să-și consulte ceasul de aur, metalul sclipind în lumina felinarului stradal sub care stătea.

Dar ea nu-și dorea ceasul. Acesta era numai distragerea de care avea nevoie pentru a pune mâna pe obiectul la care el se uitase puțin când coborâse din trăsură.

Ea intră. Merse înainte.

În momentul în care se întoarse, simți o pereche de ochi ațintiți asupra ei. Înălță capul și dădu cu ochii de el. Connor O'Roarke clătină ușor din cap, avertizând-o.

Ea se încruntă. Vagabondul ăsta să-i dea avertismente? Același om care nu știa că se afla pe teritoriul lui Diggory și care, dacă era descoperit, ar fi ajuns cu măruntaiele scoase prin gâtul tăiat și mâncat la felul doi?

Ridicându-și bărbia sfidătoare, ea se mișcă. Băgă mâna în mantia nobilului și luă portofelul de catifea fără să clipească. Îndesându-l în buzunarul din față, se opri pentru a-i arunca lui Connor o privire triumfătoare.

– Ticăloasă ce ești! strigă cineva.

O mână mare i se înfășură în jurul încheieturii. Întorcându-i mâna la spate, un bărbat o puse la pământ.

Ea își înăbuși strigătul și îngenunche în fața celor doi bărbați.

– Ce înseamnă asta? strigă bărbatul.

Jandarmul îndreptă un deget amenințător spre ea.

– Fata fura de la dumneavoastră!

Surprinderea lumină chipul nobilului. Își pipăi haina și vru să vorbească. Când își îndreptă atenția spre fată, ea se pregăti pentru o lovitură.

Numai că domnul se uită contemplativ la ea.

– Cum te cheamă? întrebă el încet.

Numele ei? O întrebase care era numele ei? Începu să tremure; un fior o străbătu până la degetele de la picioare și îi făcu tot trupul să vibreze. Fiorul nu avea legătură cu durerea ascuțită în pielea zgâriată și sângerândă în urma căderii.

„Nu arăta niciodată frica, nu-i lăsa niciodată să o vadă! Altfel, te voi tăia exact cum au făcut cu sora ta."

Jandarmul o ajută să se ridice.

– Cum te cheamă, fetițo? strigă el, scuturând-o.

În ciuda fricii care o amorțea, fusese născută și crescută de cel mai nemilos individ din estul Londrei. Ridică din umeri.

Jandarmul cu părul roșu se uită confuz la nobilul îmbrăcat la modă de la care furase fata.

Cei doi se priviră.

– Excelența Sa ți-a pus o întrebare, bombăni jandarmul. Trăgând-o de partea din față a cămășii ei ponosite, o zgâlțâi cu atâta putere încât îi clănțăniră dinții.

– Răspunde la întrebare!

Îi tremură buza inferioară, dar și-o mușcă. Se putea să o spânzure pentru nelegiuirile ei, dar nu avea să-l lase pe jandarm să o doboare.

Mârâind, întinse piciorul și-l lovi în tibie cu vârful cizmelor ei uzate.

El șuieră. Profitând de neatenția lui, ridică celălalt picior și îl lovi între picioare.

Ochii jandarmului ieșiră din orbite și, slăbind strânsoarea, căzu în genunchi cu o bufnitură, ghemuindu-se.

Cu inima bătându-i cu putere, ea vru să fugă, dar o mână grea i se așeză pe umăr, oprind-o.

Fata bodogăni și pufni. Deci așa se simțise pisica pe care sora ei insistase să o facă animal de companie. Încolțită. Îngrozită. „Captivă."

Nobilul, având peste 1,80 metri înălțime, putea fi lesne masivul angajat al lui Diggory care stârnea teroare doar prin simpla lui prezență, având în vedere modul în care se apleca deasupra ei.

Cu părul argintiu la tâmple și cu un ac de diamant înfipt în lavaliera albă ca zăpadă, avea privirea regelui care își studia supușii. El o privi inexpresiv, iar ea tremură. Teama de lipsa reacției – aflase cu mult timp în urmă – era mult mai periculoasă decât o furie grăitoare. Știa că adversarul avea să atace în cele din urmă. Dar când? Cum? Toate întrebările îi accentuau groaza.

Gemu când fu prinsă de la spate de jandarm. Nenorocitul care gâfâia întinse mâna, iar ea își trase umerii în față, pregătindu-se pentru lovitură.

Nobilul îi făcu semn să se oprească, iar ea tresări, ascunzându-și surprinderea la acea scurtă manifestare a milei.

– Nu vrei să-mi spui numele tău, repetă el, frecându-și bărbia.

– Du-te dracului! se răsti ea.

Aruncând o privire asupra gentilomului elegant, ea își lăsă capul pe spate, apoi scuipă la picioarele lui, murdărind pantoful lustruit, cu toc.

Jandarmul o luă de șuvița de păr care i se desprinsese mai devreme, când căzuse, și o trase atât de tare încât îi dădură lacrimile. Cum făcuse această gafă nenorocită? Nu greșise niciodată. Știa care erau urmările. Ea credea că pericolul cel mai mare era Mac Diggory, șeful acestor străzi întunecate. „M-am înșelat. Lege nenorocită... Este legea fricii."

– La Newgate cu tine, fetițo!

I se făcu greață.

– Nu, imploră ea. Vă rog! „Nu vreau să mor!"

Se auzi un strigăt.

– Așteaptă!

Priviră în același timp peste stradă. Connor își făcea loc printre trecători și oamenii care priveau scena dintre ea și gentilom.

– Tu cine dracului ești? bombăni jandarmul, trăgând-o mai aproape, de parcă simțea capcana.

Cu o strălucire periculoasă în ochii înăspriți de viața pe străzi, Connor făcu un pas amenințător, ajungând atât de aproape încât se puse între ea și jandarm, strângând-o cu putere de braț.

– Ai grijă ce faci, băiete!

– Ce faci cu ea? întrebă el, tonul lui nefiind la fel aspru și cu accent londonez precum al ei și al fraților ei.

Era doar alt motiv pentru care îl urâse întotdeauna. Mereu se crezuse mai bun decât restul.

– Pleacă, băiete! strigă jandarmul. Nu este treaba ta! Asta, dacă nu vrei să ajungi și tu la Newgate.

O zgâlțâi atât de tare încât ea își lăsă capul pe spate.

Ea țipă și se urî pentru această manifestare patetică. Țipătul era slăbiciune, iar slăbiciunea ducea la moarte. Era o regulă adânc înrădăcinată în ea de când păși în viața asta nefericită.

Nobilul din nou ridică o mână, făcând liniște.

Connor miji ochii ca niște fante subțiri și amenințătoare.

– Este treaba mea!

Nobilul și jandarmul vorbiră în același timp, unul cu accentul caracteristic estului Londrei, iar celălalt în engleza regelui, mai potrivită pentru viața la palat.

– T-treaba ta, zici? strigă jandarmul.

– Treaba ta?

Dumnezeule, fusese întotdeauna arogant; îngâmfarea lui era suficientă pentru a atrage mânia lui Mac Diggory. Privirea lui Connor o întâlni pe a ei.

– Da, treaba mea.

În timp ce bărbații care îi controlau soarta schimbau priviri între ei, ea îi ignoră, privindu-l arogantă și furioasă pe băiatul din fața ei. Îl ura pentru că era liber. Îl ura pentru că reușise să scape în toate felurile în care ea nu putuse. El fusese unul dintre cei care scăpaseră și nu mai fuseseră prinși.

– Pleacă, băiete! Făcându-i semn să plece, jandarmul o trase după el.

– O duc pe asta la Newgate, domnule! Scuzele mele pentru că ați fost abuzat de acest gunoi...

Connor întinse brațul – de mâna lui atârna un portofel din catifea cu monogramă, reducându-i pe cei doi bărbați la tăcere.

„Ce?" Ea își plimbă privirea de la buzunarul ei din față la degetele lui, apoi la Connor. Vru să vorbească.

Dacă nu ar fi fost atât de descumpănită de salvarea neașteptată, probabil ar fi fost al naibii de furioasă pentru că i se furase din buzunar.

– Imposibil!

În ciuda siguranței de sine afișate mai devreme, jandarmul se opri. El își slăbi strânsoarea, dar continua să o țină cu fermitate.

Domnul în mantie elegantă se încruntă.

– Mi-ai luat portofelul, spuse el încet.

– Las-o să plece!

„De ce?" De ce ar fi făcut asta Connor O'Roarke?

În cele din urmă, nobilul încuviință discret din cap, ieșind din impas.

– L-ai auzit. Eliberează fata! ordonă el cu hotărâre.

Dintr-odată, viitorul unuia fusese salvat, iar soarta altuia – decisă.

Jandarmul îi dădu drumul atât de brusc încât ea se dezechilibră și căzu în fund. Rămase acolo, încremenită o clipă, în timp ce jandarmul îl luă pe Connor, avându-l pe nobil pe urmele lor.

Connor aruncă o ultimă privire peste umăr.

– O datorie plătită, murmură el.

Era mottoul fiecăruia dintre fetele și băieții destul de ghinioniști pentru a se afla în ghearele lui Diggory.

„O datorie plătită."

Capitolul 1

Anglia, primăvara 1826

Luxul de a fi cel mai de succes anchetator din Anglia nu se rezuma la averea pe care o deținea, ci și la capacitatea de a accepta sau de a refuza orice caz.

Nu încăpea nici o îndoială. Connor Steele făcuse o avere din munca lui.

De aceea, se gândise să nu meargă.

Când văzuse biletul pe biroul său, se gândise să arunce misiva la coșul de gunoi.

În cele din urmă, acceptă următoarea audiență, dar nu din cauză că avea nevoie de bani, ci pentru că era înțelept să adune informații. Numai după o întrevedere putea decide ce era de făcut în acel caz, dar nu devenise cel mai bun anchetator refuzând sarcinile încredințate de cei mai bogați și mai puternici nobili din Londra.

În ciuda prezenței a doi servitori în uniformă, o tăcere grea se lăsase în holul larg.

În timp ce majordomul surprinzător de tânăr studia cartea de vizită pe care i-o înmânase, Connor își aruncă privirea asupra spațiului măreț, de la podeaua din marmură albă italiană până la covoarele stacojii, care acopereau scările și la candelabrul de cristal ce atârna deasupra. Da, domnul care căuta să-i folosească serviciile era putred de bogat.

– Vreți să mă urmați?

Slujitorul înalt, cu părul roșcat murmură singurele cuvinte schimbate de când deschisese ușa, iar Connor îi oferise cartea de vizită. După ce îi dădu unui lacheu mantia lui Connor, majordomul porni pe coridor.

Connor aruncă o privire spre servitorul arțăgos, care, cu haina pe braț, dispăru în umbră.

Mergând încet în spatele majordomului, Connor îl urmă. Cel mai priceput dintre anchetatori nu ratase nimic și le văzuse pe toate. Era o lecție necunoscută de majoritatea anchetatorilor, una pe care Connor o învățase nu în cei zece ani de când își înființase propria afacere, ci mai degrabă în anii în care își petrecuse viața pe străzi.

Omiterea unui detaliu putea duce la moartea cuiva. Era o regulă de viață despre care Connor nu era atât de naiv să creadă că era rezervată numai străzilor din estul Londrei, ci era valabilă în toată Anglia, de la aleile întunecate până la sălile de bal luminoase.

Majordomul privi peste umăr și își ajustă pasul în timp ce se îndreptau spre un hol care se bifurca.

– Pe aici, domnule Steele, mormăi el, apoi se lăsă din nou tăcerea în timp ce Connor era condus mai departe.

În timpul lungului drum prin casa din Mayfair a marchizului de Maddock, Connor catalogă fiecare detaliu, concentrându-se, în cele din urmă, pe elementul definitoriu al reședinței somptuoase.

„Tăcere."

Era singurul cuvânt care definea această casă, precum și personalul care o deservea. O liniște care înfiora și descuraja conversațiile, accentuând ceea ce altfel ar fi fost sunete banale: ticăitul îndepărtat al unui ceas, zgomotul unui pas ușor, scârțâitul pardoselii.

Tânărul majordom încetini, apoi se opri. Făcu o pauză, așteptând până când Connor ajunse la ușa grea de stejar înainte de a bate.

Liniștea apăsătoare persista.

Apoi o voce aspră se auzi dinăuntru:

– Intră!

Servitorul, eficient, apăsa deja mânerul ușii, permițându-i lui Connor să intre.

Aruncând o privire în cameră când păși înăuntru, Connor se uită în cele din urmă la persoana care stătea la birou. Cu capul aplecat asupra unui lucru oarecare ce îi solicita atenția, bărbatul nici măcar nu se obosi să ridice capul.

Majordomul aruncă o privire plină de regret în direcția lui Connor și apoi își drese vocea.

– Excelență, domnul...

– Știu al dracului de bine cine este.

Din locul în care stătea așezat la biroul lui, cu un registru deschis în față și dând acele ordine pe un ton ce inspira teamă, era evidentă identitatea bărbatului.

– Ieși dracului, Quint!

Majordomul ieși grațios, de parcă i s-ar fi cerut să iasă într-o manieră politicoasă.

– Și închide ușa în urma ta, șopti domnul, însă fără a se deranja să ridice capul.

Tânărul servitor încuviință.

Odată ce bărbatul plecă și în cameră se așternu liniștea, Connor se îndreptă spre birou, neinvitat. Cu fiecare pas ce-l ducea mai aproape, studia mai atent acea figură despre care se vorbea de mult timp în înalta societate: Marchizul Nebun.

Cu părul său blond neîngrijit căzut pe față și evaluând frenetic acea pagină, nu exista nici o îndoială asupra nebuniei bărbatului. Soția Marchizului Nebun fusese arsă de vie, în timp ce el, în mod surprinzător, rămăsese neatins, aflându-se în oraș în noaptea în care fusese ucisă împreună cu copilul lor.

Însă pe străzi Connor avusese de-a face cu demoni și cu bărbați și femei care trebuiau să ajungă la Bedlam. Încetase cu mult timp în urmă să se mai teamă sau să mai simtă ceva în preajma bărbaților precum marchizul.

– Ai venit, observă marchizul pe un ton răgușit, caracteristic unei persoane care nu era obișnuită să vorbească.

Luând asta ca pe o invitația de a lua loc, Connor revendică scaunul cel mai aproape de biroul domnului. Fără să se deranjeze să aștepte permisiunea, îl trase și se așeză, lăsând urme cu vârful degetelor pe brațele prăfuite.

Firele minuscule de praf dansau în aer, biroul neîngrijit fiind în contrast cu mobilierul de mahon strălucitor din afara acelei camere.

Connor își măsură cuvintele. Fusese cât pe ce să nu vină. Averea lui îi dădea libertatea de a alege cazurile pe care le accepta. Cu toate acestea, chiar și în primele zile ale carierei sale, și-ar fi vândut sufletul pentru a se ocupa de cazul unui criminal care ucisese un copil.

– V-ați fi așteptat să nu o fac, spuse el, așteptând reacția celuilalt bărbat.

Fără să se întrerupă din studierea registrului, Lord Maddock dădu pagina.

– Nu mai am nici o așteptare, domnule Steele, spuse el sobru.

În timp ce marchizul își trecu privirea peste hârtie, Connor își îndreptă gâtul, studiind cuvintele scrise acolo.

Nume după nume completau rândurile. Unele dintre ele aveau o steluță alături.

În cele din urmă, marchizul puse registrul deoparte și înălță capul. Aruncă o privire aproape plictisită spre litera D aflată chiar deasupra sprâncenei lui Connor. În timp ce adesea cei mai mulți din înalta societate își ascundeau privirile îngrozite, Lord Maddock zâmbi sumbru.

– Știi cine sunt? întrebă el cu o bucurie aproape bolnavă.

Connor mijii ochii. Supraviețuise iadului pe străzi. Ultima figură care ar fi putut stârni vreodată o urmă de frică în el era cea a Marchizului Nebun.

– Nu am venit aici să vă jucați cu mine. Mi-ați solicitat serviciile și am venit să vă ascult. Așa că spuneți ce aveți de spus.

Bărbatul afișă un alt zâmbet trist care ar fi făcut să pălească buzele asprite de viață ale unui bărbat cu un statut inferior.

– Te-aș angaja pentru a investiga un caz.

Deschise sertarul biroului și scoase o hârtie. O împinse pe birou.

Connor privi o clipă hârtia și apoi o ridică.

– Este ceea ce ai câștiga, îi explică marchizul, lăsându-se pe spate pe jilțul lui de mahon, ca al Regelui Leu.

Connor cercetă hârtia. O sută de mii de lire sterline.

Poate cu ani în urmă ar fi fost impresionat de acea sumă exorbitantă. Era o avere mai mare decât cea a majorității regilor și prinților.

– Nu îmi aleg cazurile în funcție de mărimea sumei care poate fi obținută, spuse el direct, înapoind hârtia.

– Atunci ești un prost!

Nu, era un om cu o oarecare integritate. Sau mai degrabă unul care căutase să se modeleze singur, pornind de la vagabondul care fusese cândva.

– Sunt un bărbat cu mijloace suficiente pentru a nu fi nevoie să preiau cazuri decât dacă doresc. Îi aruncă marchizului o privire scrutătoare. Mai ales al unuia care mă insultă.

Un scurt război se stârni în ochii lui Lord Maddock.

– Vreți să-mi spuneți să mă duc dracului, observă Connor, întinzându-și picioarele. Vreți să mă aruncați în șuturi, dar nu puteți.

Pentru că avea nevoie de serviciile lui.

În ciuda poziției sale relaxate, umerii marchizului se încordară.

– Este vorba despre un copil, replică marchizul țâfnos, cu un vag licăr de triumf în ochi. Un băiat.

Connor își întinse mâinile și continuă să-l cerceteze pe celălalt bărbat.

– Mort sau viu? întrebă el direct.

Un mușchi zvâcni în colțul gurii marchizului.

– Viu. Doar atât. Un singur cuvânt și fără alte detalii.

Nonșalant, Connor își împreună vârful degetelor.

Copiii. Întotdeauna fuseseră slăbiciunea lui Connor ca investigator; acele cazuri care îi fuseseră oferite și care implicau un copil i se păruseră cel mai greu de refuzat. Era un detaliu despre care aflaseră foarte mulți și care făcuse ca mamele sărăcite și tații disperați să apeleze la el pentru niște sume care nu aveau să îmbogățească pe nimeni.

– Vreți să vă ajut să găsiți un copil, zise Connor calm.

– Fiul meu.

Vorbind atât de rece, lipsit de emoție, marchizul s-ar fi putut referi la fel de bine la modul în care își bea ceaiul sau la rasa calului său.

– Fiul dumneavoastră a fost ucis, zise el, fixând chipul celuilalt bărbat.

Marchizul chicoti, sunetul aspru al amuzamentului fals umplând biroul.

– Ți-ai făcut temele, domnule Steele.

Era o poveste încă șoptită ocazional în sălile de bal: povestea despre incendiul iscat de marchiz când soția lui, așteptând al doilea copil, și fiul său moștenitor merseseră la culcare după un episod violent între soț și tânăra mamă.

Amuzamentul prefăcut arăta ca o mască sumbră pe trăsăturile dure ale marchizului.

– Fiul meu a fost furat.

Poate că la mijloc era nebunia bărbatului, într-o încercare de a rescrie și a transforma trecutul pentru a-l face mai suportabil în momentele de luciditate.

– Copilul dumneavoastră a dispărut în urmă cu șapte ani și abia acum reclamați că a fost răpit, spuse Connor, cuprins de neîncredere.

Lord Maddock făcu o grimasă.

– Nu am avut motive să cred că era în viață. Se opri. Până acum, afirmă el apăsat.

Pe Connor îl cuprinse o dorință familiară de a ști mai multe.

Pentru el, întotdeauna fusese o dorință nestăpânită. O simțise ca elev pasionat, dar cu o mamă moartă de mult timp, care fusese primul său tutore. Apoi ca student la Cambridge și, în final, ca anchetator care lucra pe străzile Londrei. Iar acum era și mai intensă.

Când vorbi, Connor o făcu pe un ton obișnuit.

– Ce informații ați descoperit și v-au făcut să credeți că fiul dumneavoastră a supraviețuit focului? „Un foc pe care l-ați pus."

Vorbele acelea planau în aer, nerostite, dar la fel de reale de parcă ar fi fost pronunțate.

Ochii căprui ai lui Lord Maddock erau mai reci decât gheața. Luă un mic jurnal de piele de pe colțul biroului și i-l întinse.

– Există nume.

Fără să vorbească, Connor acceptă jurnalul.

Îl deschise și văzu paginile smulse neglijent din ziarele de scandal, ușor șterse, prezentând semnele timpurii ale trecerii vremii.

– Începeți cu notele mele, ordonă marchizul, obișnuit să fie ascultat.

Connor scoase foile și le puse deoparte. Își trecu repede privirea peste prima pagină.

Nume. La fel precum cele subliniate cu o mână nesigură în registrul marchizului, care încă era deschis.

Doar două erau cunoscute, cele despre care se scrisese și se vorbise recent în înalta societate:

„Helena Banbury, ducesă de Somerset."

„Ryker Black, viconte de Chatham."

Connor făcu o pauză, încă privind informațiile adunate despre viconte: partenerii săi de joc. Nu, unul în special.

Niall Marksman.

„Trebuie să faci ceea ce spune, Connor, așa cum am făcut și eu. Asta, dacă nu vrei să ajungi ca Ryan. Ține-ți gura și fă orice-ți spune!"

Tresări, ținându-și capul în jos, în timp ce încerca să-și pună gândurile în ordine. Nu se mai gândise la Niall sau la vreunul dintre băieții și fetele alături de care trăise pe străzile Londrei.

Nu, nu își permisese să se gândească la ei. Demonii îl bântuiseră suficient, dovedindu-se mult mai sigur să-și țină amintirile îngropate.

Luându-le din nou, termină de citit.

– Au fost luați, spuse marchizul, distrăgându-i atenția lui Connor de la acea foaie. Bătu cu degetul pe cuvintele din ziar. Mi-a luat timp pentru a înțelege asta, spuse el ca un posedat. Cei doi copii ai ducelui de Wilkinson s-au dat de partea lui Diggory. A fost totul doar o bârfă inutilă, dar apoi, cu fiecare poveste îngrozitoare, piesele au început să se potrivească.

– Piesele? repetă Connor încet.

Aceștia susțineau că bărbatul era nebun și că sclipirea frenetică din ochii lui îl făceau să dea crezare acelor vorbe.

Cuvintele marchizului se amestecară frenetic.

– Copii luați. Furați. Folosiți. Se opri brusc, privind dincolo de Connor, într-un punct pe care numai el îl putea vedea. Până când totul căpătă sens, termină el în șoaptă.

Connor, care se crezuse de mult timp imun în fața anxietății, își dădu seama cât de mult se înșelase în această privință. Simți fiori reci pe șira spinării.

– Ce a căpătat sens? îl încurajă el, întinzându-se spre teancul de decupaje.

Marchizul tresări ușor, iar în acel moment Connor știu că uitaseră unul de prezența celuilalt până în acea clipă.

– De ce a fost luat de cineva de pe stradă. Poate vândut.

În ciuda atitudinii sale rezervate, i se făcu milă. Da, poate că domnului îi era mai ușor să-și explice propriile crime recreând în minte ceea ce avusese loc cu adevărat în acea noapte de decembrie.

– Nu mi-am ucis fiul! spuse Lord Maddock, urmărind neîncetat gândurile lui Connor și dezvăluind o putere de convingere neașteptată.

Connor înălță capul.

– Dar soția dumneavoastră? întrebă el liniștit. Acceptase cazuri chiar și pentru mai puțin din suma care îi fusese oferită pentru a-i ajuta pe acei părinți și rudele care căutau răspunsuri despre copiii pierduți sau uciși. Dar nu acceptase banii criminalilor. Ați ucis-o?

O oarecare pustiire tipică celor care renunțaseră la viață pâlpâi în ochii marchizului.

– Sunt responsabil de moartea ei, răspunse acesta.

Connor dădu să se ridice, încheind întâlnirea. Ceva îl opri.

„Sunt responsabil de moartea ei."

Era o afirmare a asumării, nu o declarație de asasinat.

Încercă să-și amintească tot ce știa despre marchizul de Maddock, cernând bârfele și săpând mai adânc. Își dori pentru prima dată să fi acordat mai multă atenție cazului senzațional care bulversase întreaga Anglie, la mult timp după ce marchizul fusese exonerat, iar cauza incendiului, atribuită unui făptaș necunoscut.

Desigur, fusese mult mai ușor pentru înalta societate să se confrunte cu un incendiator fără nume decât să accepte că exista un criminal în mijlocul lor.

Asta fusese ceea ce acceptase Connor.

Dar ce știa el cu adevărat despre caz?

– V-ați ucis soția? repetă el.

– Ți-am dat răspunsul meu, rosti marchizul fără să șovăie sub privirea scrutătoare a lui Connor.

– Mi-ar plăcea să o spuneți clar și răspicat.

Să-și asume infracțiunea de care fusese acuzat și ulterior achitat.

– Am spus-o deja; soția mea este moartă din cauza mea. Nu o voi spune altfel pentru a vă face pe plac. Îmi vei accepta cazul și îl vei găsi pe fiul meu?

– Aceasta este singura dovadă pe care o aveți care să sugereze că ar putea să se afle în viață?

Tăcerea marchizului servi drept răspuns.

În fiecare zi erau luați copii pe străzi și făcuți hoți, ucigași și târfe pentru lorzi. Connor purtase amprenta pe frunte ca dovadă eternă a aceluiași adevăr. Își îndreptă atenția către foaie. Și totuși, copiii prețioși ai domnilor și doamnelor nu erau cei care se găseau în rolul de pioni pentru a spori puterea acelor nenorociți fără scrupule. Erau băieți și fete care avuseseră aceleași începuturi modeste precum Connor – unii se născuseră din târfe și marinari, alții fuseseră lăsați orfani de o soartă crudă, iar alții, transformați în orfani de bărbații care le stăpâneau lumea.

– Copilul dumneavoastră este diferit de bărbații și femeile de pe lista asta, spuse el în cele din urmă, așezând cartea pe biroul marchizului.

– Aceștia sunt orfani.

– Chatham...

– Mama vicontesei e fosta amantă a unui duce, care a devenit amanta liderului unei bande, îl întrerupse el.

Toți din Londra descoperiseră recent povestea mamei lui Banbury.

Marchizul se încruntă și păru să-și piardă încrederea.

Decis să își impună punctul de vedere și să-i spulbere marchizului orice speranță disperată sau nechibzuită, Connor arătă spre numele ducesei de Somerset.

– Este sora lui Chatham și astfel e rudă prin sânge. Celelalte nume de aici... Privirea lui fu atrasă brusc în mijlocul acelei pagini: Toți erau orfani obișnuiți de pe stradă. Nu există sânge nobil între ei.

Vru să se ridice.

Lord Maddock întinse o mână.

– Te înșeli!

În cariera lui de investigator, acele cuvinte se dovediseră străine pentru Connor, care se obișnuise doar cu succese.

Totuși, era genul de persoană mândră. Văzuse prea multe, iar orice urmă de dispreț încetase de mult timp să mai conteze.

– Rareori, contracară el, ridicându-se în picioare. Greșesc rar.

– Cu toții greșim, spuse marchizul grav, din nou ca un om pierdut în propriile gânduri și regrete.

Connor făcu un pas în spate.

– Dar acum greșești! se răsti marchizul, făcându-l să se întoarcă pentru a-l înfrunta. Lord Maddock își așează palmele pe birou, iar pergamentul se încreți zgomotos. Spune-mi, ai fost fiul unei târfe și al unui marinar? Sânge comun de stradă, cum îl numiți?

Connor încremeni.

„Nu din nou... Dumnezeule mare, Connor, nu din nou!"

Se uită întunecat la marchizul ale cărui buze formau un zâmbet compătimitor. Societatea bârfea adesea și punea întrebări despre tânărul însemnat cu un D care fusese adoptat de contele de Mar. Dar nimeni nu știa totul. Nimeni din înalta societate nu știa nimic.

Sau asta crezuse el.

Își încleștă maxilarul.

– Vedeți, domnule Steele, și eu am auzit zvonuri despre tine. Marchizul își îndreptă degetul spre fruntea lui, unde era cicatricea lui Connor, o amintire clar reliefată a trecutului său. Povești despre cum ai aparținut cândva altei categorii, fiind salvat de contele de Mar.

– Trecutul meu nu este problema dumneavoastră, spuse el, impregnând amenințarea cu o tentă glacială.

– Ba este! continuă marchizul. În sensul că și tu ai fost separat de rudele tale.

„Aceasta este o zi norocoasă. Se pare că, până la urmă, îmi vei fi de folos."

– Și unde ai plecat? Cu cine ai locuit pe acele străzi?

Lord Maddock întreba în felul în care numai un prădător care simțise slăbiciunea ar fi putut-o face.

Connor rămase nemișcat mult timp, cuvintele marchizului biciuindu-l, reînviind trecutul.

– Credeți că fiul dumneavoastră trăiește, spuse el pentru ca marchizul să audă cuvintele tare și răspicat și să înțeleagă improbabilitatea acestora. Probabil că este mort.

Paroxismul schimonosi chipul marchizului – prima scăpare a posturii sale împietrite.

– Dar există posibilitatea să fie în viață.

Ce era mai probabil? Ca Marchizul Nebun, care nu negase că își ucisese soția, să creadă că fiul său mort era în viață sau că pierise împreună cu mama sa în acea noapte?

Și totuși, Lord Maddock rosti singurul cuvânt care îl ținea pe Connor înfipt pe podeau îngustă, otrăvitoare.

O posibilitate. „Șansa să se întâmple ceva ori să fie adevărat."

Era un cuvânt esențial pentru toți anchetatorii, care le amintea ce aveau de făcut sau chiar mai mult.

La tribunal, jurații îl găsiseră pe marchiz vinovat de crimă. Dacă nu era monstrul pe care îl descrisese societatea, ci numai un tată care înnebunise de durere?

Din nou, chiar și așa, era posibil.

Dar, dacă ar fi fost adevărat, asta însemna, de asemenea, că putea exista un băiat care încă trăia pe acele străzi mizerabile pe care Connor fusese suficient de ghinionist să le numească *acasă*, dar și un nobil care îl căuta, când nimeni nu-l căutase vreodată pe Connor.

Marchizul miji ochii căprui până ce deveniră două fante, citindu-se în ei o provocare și o întrebare, dar și ceva mai mult: o rugăminte.

Connor trase scaunul și se așeză.

Capitolul 2

Tatăl Opheliei Killoran, Mac Diggory, cel mai nemilos ticălos din toată Londra, spunea că noaptea se lasă când Diavolul vine să joace.

Întunericul se dovedise a nu fi de mare ajutor răului care învăluia cele mai disperate suflete ale Angliei.

Ophelia însă ajunsese să aprecieze noaptea târzie și ceața groasă din Londra, ca pe o mantie protectoare, care oferea siguranța pe care nici o armă și nici o persoană nu i-o puteau oferi.

Ploaia? Era chiar mai bine, pentru că se putea strecura neobservată – și la fel îi făcea pe nobilii simandicoși, care se plimbau prin ploaie nepăsători.

Ophelia supraveghea străzile, aruncându-și privirea asupra trecătorilor care se grăbeau spre Bârlogul Diavolului și spre colțurile clădirilor. Își continuă căutarea, auzind cuvintele șoptite și pline de groază schimbate de mai mulți servitori ai clubului familiei.

„Îi găsește în mahala. Când vin ploile și ceața este mai groasă, el este întotdeauna acolo."

Această aducere-aminte atât stăruitoare, dar și de rău augur invoca cele mai vechi și întunecate amintiri. Cele care refuzau să rămână îngropate.

„Nu te gândi la el, nu te gândi la el, concentrează-te!"

Închizând ochii, Ophelia numără în gând. „Trei, doi, unu." Deschise ochii. Respirând ușor printre buze, își strânse pelerina și se îndepărtă de siguranța unei alei pe care o cunoștea pe străzile periculoase ale Londrei.

Duhoarea din St. Giles îi inundă nările. Lăsă mirosul să-i umple plămânii, găsind un efect calmant în familiaritatea pe care o regăsea aici. Era singura casă pe care o cunoscuse vreodată și, când atât de mulți pieriseră pe aceste străzi, ea nu numai că supraviețuise alături de frații ei, ci prosperase. Amintirea aceasta îi alungă demonii și îi dădu putere.

Ophelia se strecura printre umbre, măsurând fiecare pas, evitând căile populate.

„Îi atrage pe alei. Nu mai mult de doisprezece ani. Iar dacă au o zi în canalizare, îi ia."

Ura îi pulsa în vene.

Și, deși ar fi trebuit să-i fie teamă de implicații în cazul în care ar fi fost descoperită, sentimentul dreptății era mai puternic.

Ophelia ajunse la intersecția cu Great Russell Street, acel loc unde hoții și ucigașii se adunau de sute de ani. Locul cel mai sărac al Londrei numit încă *acasă*. Aruncă o privire. Cu inima bătându-i cu putere, înlătură grilajul și se strecură prin deschizătura îngustă. Căută în jur cu picioarele și găsi scara. Cu o mână, trase la loc metalul. Se auzi un zgomot greu, care răsună în mod amenințător în străfundurile canalizării. După ce coborî rapid pe scară, picioarele Opheliei atinseră în tăcere podeaua.

Clipind pentru a-și obișnui ochii cu întunericul, scoase în grabă pumnalul din interiorul cizmei. Mirosul acru al deșeurilor îi lovi simțurile. Oricât de obișnuită ar fi fost cu lumea asta, mirosul de rahat putred și moarte era unul care nu putea fi niciodată curățat cu adevărat. Înghițind în sec pentru a îndepărta greața, păși pe pământul alunecos, măsurând fiecare pas.

Sunetele stridente ale șobolanilor răsunau în pereții canalizării.

– Cât de drăguță ești...

Ophelia îngheță, mergând în continuare, în timp ce se auzeau acele voci bine-cunoscute.

„Nu am întârziat prea mult."

Picioarele îi zvâcniră din dorința de a merge mai repede.

Graba, așa cum o învățase Diggory, era risipă. Și, deși ea îl ura pe bărbatul datorită căruia venise pe lume cu o intensitate care arăta întunericul din sufletul ei, recunoștea că anumite lecții pe care el i le dăduse aveau valoare.

Respirând încet și regulat, Ophelia merse în vârful picioarelor prin nămol, încercând să înțeleagă conversația care se auzea în depărtare printre sunetele nedeslușite ale canalizării.

– Foarte drăguț... Vai, cum... Atât de minunat!

Vocea aceea detestată se auzea din ce în ce mai aproape, iar Ophelia se opri.

Deși stătea cu spatele la ea, întunericul nu reușea să ascundă calitatea acelei haine din lână. Ura îi pârjolea limba, arzând-o ferocitatea acelei emoții. Oare aroganța era cea care îl făcea pe un nobil să creadă că nu trebuia să își mai bată capul cu deghizarea avuției și a rangului său când agresa un copil? Sau era o simplă nepăsare?

În orice caz, îi făcu treaba mai ușoară în această noapte.

Ophelia continuă să meargă.

Răsună un scâncet de copil, sunetul tânguitor fiind înăbușit de șobolanii care goneau primprejur.

– Nu te va durea deloc, îți promit! spuse nobilul într-o șoaptă răgușită în timp ce ridica fusta fetei. Iar când vom termina, vei primi o răsplată pe măsură.

Scoțându-și pumnalul, Ophelia inspiră adânc. „Hârști!" Vârful lamei sfâșie haina fină, răsunând în toată canalizarea.

Cu pantalonii în vine, nobilului îi venea greu să se miște.

– C-ce? strigă el, împiedicându-se.

Merse împleticit, întorcându-și capul și căutând-o.

Lăsându-se în jos, Ophelia se năpusti asupra lui. Îi sfâșie haina la spate.

Respirând agitat, nobilul ticălos se întoarse.

Cizmele sale înainte strălucitoare îi alunecară pe excremente și aterizâ zgomotos în rahat.

Ophelia își scoase pistolul și îl îndreptă spre pieptul lui.

– D-Dumnezeule, nu mă p-poți împușca! suspină el. Te rog, nu! adăugă el tânguitor.

– Ești un pedofil! strigă ea grav, savurând modul în care culoarea i se scurgea din obraji. Ce-ar zice soția ta simandicoasă? Sau știe? continuă ea, mișcându-și pistolul mai jos spre partea deschisă a pantalonilor lui. Pun pariu că este ușurată să te știe afară din patul ei, așa că nu ar deranja-o că molestezi o copilă.

– Nu fac rău copiilor! strigă el. Ea a vrut-o.

„O vrei, târfulițo... Voi, vagabonzii de pe stradă, sunteți toți la fel."

– M-a urmărit din propria inițiativă. Întreab-o! Întrea...

Ophelia își armă pistolul, iar sunetul decisiv îl reduse pe lord la un șir patetic de bâiguieli.

– Tacă-ți gura aia nenorocită! îl avertiză ea. Fără să-și ia privirea de la depravatul de la picioarele ei, se apropie de copila care scâncea.

Nasturii erau desfăcuți, hainele ponosite atârnând pe strupul ei sfrijit.

„Te rog, te rog, nu mă atinge, nu..."

Inima Opheliei tresări când trecutul ei se contopea cu prezentul acestei fetițe.

Pistolul din mână i se mișcă, iar nobilul își puse mâinile la urechi, speriat.

– Nu îmi face rău! strigă el gâtuit. Îți voi oferi orice vrei. Spune prețul!

Ea își strânse buzele.

– Ține-ți gura, ticălosule! strigă ea.

În timp ce cele mai multe strigăte obișnuite erau ignorate, cele ale unor persoane elevate îi atrăgeau adesea pe jandarmi și determinau intervenția bărbaților și a femeilor de pe străzi, dornici să primească monedele pe care le-ar fi putut căpăta *salvând* un nobil.

– Încă un cuvânt și trag! Ea își flutură în mod sugestiv arma în dreptul pantalonilor lui. Retrăgându-se, se apropie de fată. La Bârlogul Diavolului sunt angajați copii aflați în pericol, spuse ea cu o voce șoptită, ca să audă doar copila. Du-te acolo!

Cu ochii mari, fata încuviință din cap. Apoi, strângându-și hainele, îi ocoli pe Ophelia și pe nobilul de la picioarele lor și o zbughi.

De îndată ce aceasta plecă, Ophelia ridică piciorul și îl lovi pe nobil cu cizma.

Acesta gemu, ghemuindu-se pentru a-și feri coastele.

Profitând de această distracție, îl lovi în zona intimă.

Un strigăt scandalos răsună în canalizare.

– Am zis să-ți ții gura! îl avertiză ea în timp ce el se zvârcolea și gemea la picioarele ei.

– Te rog, Doamne! Te rog! imploră, ghemuindu-se.

Respirând repede din cauza efortului, Ophelia se aplecă asupra lui, aproape lipindu-și buzele de ureche lui.

– Nu există Dumnezeu în aceste canalizări. Nu există Dumnezeu pe aceste străzi. Data viitoare când te gândești să pui mâna pe un copil, gândește-te la ce ai pățit astăzi. Prinzându-i capul, îl lovi de pământ o dată.

Nobilul dădu ochii peste cap.

Ea își blestemă accentul specific estului Londrei. La dracu'! Fusese neglijentă!

– Domnule?

Inima ei se opri o clipă, apoi începu să bată cu putere.

„La dracu'!" Aruncă o privire spre nobilul aflat la picioarele ei, pe care îl bătuse până ce îl lăsase inconștient. Nu ar fi contat pentru nimeni dacă ar fi fost pe punctul de a viola o copilă sau de a o omorî, reducând-o la tăcere, pentru a-și tăinui păcatele. Tot ce vedea înalta societate era un lord superior, mai bun decât mizerabilii de pe străzi, precum Ophelia și frații ei.

– Domnule?

Vocea se apropie odată cu pașii stângaci ai unui bărbat neobișnuit cu acele canalizări, accelerându-i pulsul. Sunteți acolo? Un lacheu îmbrăcat în haine stacojii se repezi în față.

Se năpusti și o prinse pe Ophelia de gamba dreaptă.

Piciorul i se îndoi și strigă.

Ophelia căzu în mâini, în timp ce pumnalul zbură în aer. Lovi țeava cu un zgomot uluitor.

Încremeniră amândoi, privind cuțitul stacojiu.

Profitând de neatenția bărbatului, se ridică și-l lovi cu putere între picioare.

Strigătul lui de agonie răsună în canalizare.

Cu inima bătându-i cu putere din cauza fricii, Ophelia privi peste umăr la tunelul care lega canalizarea și se furișă înăuntru. Picioarele i se scufundară în apă, îmbibându-i tălpile cizmelor. Frigul pătrunse prin pielea groasă. Blestemând ecoul puternic al picioarelor ce loveau apa, se strecura grăbită din ce în ce mai adânc.

Groaza o lăsă fără aer în timp ce intră în următorul tunel de legătură. Își ciuli urechile, ca să-și dea seama unde era bărbatul care o urmărea, dar menținu ritmul frenetic. Pașii înceți erau cei mai periculoși, aproape la fel de periculoși ca un fals sentiment de securitate.

Ophelia continuă să alerge până când zări o rază firavă de lumină a lunii și se strecură afară prin deschizătura care lega canalizările. Se eliberă, primind răcoarea aerului proaspăt al nopții care îi lovea fața.

Se opri să-și tragă sufletul.

Șteangurile care deveniseră de mult simbolul de pe Charing Cross străluceau sub lumina palidă a lunii.

„La dracu'!"

Dacă mergea cât de repede putea, ajungea înapoi în douăzeci de minute. Având în vedere că se epuizase încercând să nu să fie prinsă, probabil avea să dureze mai mult.

Desigur, la miezul nopții, clubul fratelui ei, Bârlogul Diavolului, era plină de clienți. Nimic nu putea să-l ia pe fratele ei de la mesele de joc la această oră și, cu siguranță, el nu punea la îndoială locurile pe unde cutreiera Ophelia sau oricare dintre frații Killoran. Nu, el supraveghea mesele și verifica dacă prostituatele și chelneriței erau tratate corespunzător, dar nu ar fi căutat niciodată în camerele lor pentru a se îngriji de surorile care își purtaseră de grijă singure cu mult timp înainte ca el să intre în viețile lor.

O birjă se zdruncină pe pavaj, iar Ophelia se ascunse în umbră.

Își aranjă boneta care în mod miraculos se afla încă la locul ei, în ciuda încercărilor la care își pusese agrafele în seara aceea.

Ticălosul acela din canalizare merita o soartă mult mai rea decât cea pe care i-o oferise ea.

„Vă rog, nu! Nu mă atingeți, vă rog!"

I se strânse stomacul.

„Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta... "

Nu o ajuta cu nimic să se gândească la acea noapte de demult. În special aici, în mahala, unde jandarmii fuseseră, fără îndoială, chemați și răscoleau străzile în căutarea aceluia care îl agresase pe seamănul lor neprețuit.

Ophelia coti la capătul străzii. Ușurarea la vederea acelui loc familiar în fața ei domoli din presiunea pe care o simțea în piept.

„Acasă."

Scăldată de strălucirea luminii lumânărilor, Bârlogul Diavolului vibra datorită energiei năucitoare care se revărsa de fiecare dată când se deschideau ușile.

Oh, nu era nicidecum un loc pe care cineva l-ar considera acasă, dar fusese singurul pe care ea îl cunoscuse cu adevărat. Reprezenta securitatea și siguranța. O altă birjă trecu zgomotos, iar ea își trase umerii. Niciodată nu i se dovedise mai adevărat.

Cu capul plecat, Ophelia cercetă străzile aglomerate, așteptând o pauză în fluxul constant de clienți care intrau în club. Timp de câteva clipe, nu văzu nici o trăsură, nici un cal și nici un trecător.

O luă la fugă.

Cu pulsul având același ritm nebunesc ca atunci când încerca să scape din canalizare, Ophelia își făcu drum prin mulțime spre clădirea adiacentă achiziționată de familia lor și legată de club. Pornind pe aleea îngustă care se afla între ele, își făcu loc printre gunoi și grămezi de șobolani care mâncau orice găsiseră acolo.

Strâmbă din nas.

Dumnezeule, trebuia să vorbească cu Broderick despre curățarea acestui spațiu! Fiind lângă clubul lor, merita aceeași atenție ca Bârlogul Diavolului. Ophelia se strecură prin grajdurile care legau cele două proprietăți și intră pe ușa servitorilor.

Imediat ce închise ușa de stejar din spatele ei, se rezemă de ea. Umerii îi căzură.

„În siguranță."

– Probleme!

Ea tresări.

Șoapta alarmată de la intrarea în bucătărie îi deschise ochii.

Sora ei, Gertrude, aplecată și sprijinindu-și mâinile pe genunchi, gâfâia.

– Probleme, repetă ea.

Opheliei i se întoarse stomacul pe dos.

„Știe. Cum a aflat?" Nici Gertrude, nici Stephen, nici Broderick, nici Cleo, când locuia aici, nu menționaseră nimic și nici nu îi reproșaseră ceva după una dintre escapadele ei nocturne. Pe lângă asta, era o spaimă apăsătoare.

– Ce fel de probleme? întrebă ea calmă.

Cum putea avea vocea atât de calmă?

Respirația ei căpătă o cadență normală, iar Gertrude se repezi spre ea, apoi se opri. Cu ochii larg deschiși, o privi pe Ophelia de sus și în jos, privirea zăbovindu-i asupra cizmelor și a pantalonilor plini de noroi.

– Ce...

– Avem șobolani, spuse ea.

Ceea ce nu era un neadevăr. Aveau. Un număr considerabil de rozătoare mizerabile.

Gertrude își înălță capul.

– Unii mari, termină ea penibil, gesticulând pentru a indica o dimensiune exagerată.

Sora ei, extrem de compătimitoare, își duse mâna la gât.

– Și ai fost afară să-i omori?

Teroarea din acea întrebare o făcu pe Ophelia să se simtă de parcă era acuzată că o omorâse pe regină.

– Am fost afară să-i alung, se hotărî ea.

De ce menționase ea șobolanii? Ar fi putut să spună că mersese să curețe grajdurile ori să îngrijească grădina, oricare variantă atrăgând mai puține întrebări din partea surorii ei cu inimă mare.

Suspiciunea cuprinse ochiul drept al lui Gertrude; celălalt fusese pierdut cu mult timp în urmă din cauza unui pumn violent în cap. O vină familiară se cufundă adânc în inima Opheliei.

– Ce înseamnă asta mai precis? Gertrude își puse mâinile în șold. Să-i alungi?

Ophelia îndreptă o rugăciune spre cer, cerând răbdare. Ar fi trebuit să știe că sora ei, o iubitoare de rozătoare care avea un afurisit de șoricel, se putea îndoi de așa-zisa manipulare a creaturilor de către Ophelia.

– Gertrude, spuse ea amenințător, ce probleme?

Sora ei mai mare tresări, iar panica îi cuprinse din nou vocea.

– A venit cineva în urmă cu puțin timp, șopti ea, luând-o pe Ophelia de mână. A cerut să-l vadă pe Broderick.

„Oh, Dumnezeule!"

– Cine? se strădui să adreseze întrebarea.

– Un anchetator.

Ophelia se împiedică.

Gertrude o prinse de talie, sprijinind-o.

Frica o țintui în podea, neclintită.

– Poftim? șopti ea.

Gertrude o luă pe Ophelia de mână încă o dată și o zdruncină.

– Ești atentă? Numele lui e domnul Steele. Este anchetator, repetă Gertrude. Și... nu poți fi văzută arătând sau, mai mult, mirosind așa, adăugă sora ei strâmbând din nas.

Inima îi bătea nebunește. Se lăsă pe mâna lui Gertrude, care, când era îngrijorată sau neliniștită, aranja totul, de la camere până la înfățișarea surorilor ei mai mici.

– Mi-e greu să cred că merită să fac baie pentru asta.

Deși își dorea cu disperarea și tânjea să își scufunde mușchii care o dureau în apa fierbinte.

– Nu, nu este timp pentru asta. Gertrude vorbi apăsat. Dar cel puțin te vom putea face prezentabilă.

În timp ce se lăsă târâtă, Ophelia se simți ca mielul dus la tăiere.

– Când a sosit?

Cu o teroare asemănătoare reflectată în privirea mereu statornică a surorii sale, Gertrude înghiți zgomotos.

– Nu cu mult timp în urmă. Broderick l-a refuzat, dar el a insistat să fie primit.

Fratele lor nu fusese în stare să-l trimită la plimbare? Oh, la dracu', era semn rău! Fusese descoperită. În acest moment nu exista altă explicație pentru apariția lui. Ea încetini pasul.

– A d-dat de înțeles despre ce era vorba? „Despre ce altceva ar putea fi vorba?"

Gertrude clătină din cap.

– Nu au vorbit în prezența mea.

Un gâfâit uluit fu eliberat de buzele lui Gertrude în timp ce Ophelia o apucă de umeri și o zdruncină ușor.

– Cu siguranță ai ascultat la ușă!

Sora ei cea mare clătină din nou din cap.

– Nu. Te-am căutat pe tine.

Iar ea alergase prin mahala, evitând să fie prinsă.

Prin teroarea care îi bloca mintea, se străduia să găsească un gând cât de cât rațional. Puteau exista multe motive pentru care anchetatorul se afla acolo și nici unul să nu aibă legătură cu faptul că Ophelia se furișase prin canalizare, agresând lorzi nenorociți.

„Oh, la dracu'! Ce altceva putea fi?"

O mică umbră se ivi pe tapetul de satin stacojiu. Ophelia identifică silueta mică înainte de a ieși din umbră.

– A venit pentru mine, șopti Stephen, blocând calea către camerele lor. Teroarea i se citea în ochi. Știu asta. Din cauză că am incendiat Iadul și Păcatul și aproape că i-am ucis pe Cleo și pe Thorne și...

– Șșșt, șopti Ophelia. Îndepărtându-se de Gertrude, se lăsă pe genunchi lângă băiatul cu fața cenușie. Familia Black a jurat să păstreze acest secret. Au refuzat să implice legea.

Acele încurajări erau pentru el sau pentru ea însăși?

În încercarea de a pune capăt alianței dintre familiile lor și de a o aduce pe Cleopatra acasă, Stephen, care avusese o pasiune înspăimântătoare și o ușurință în mânuirea focului, incendiase clubul rival. Dar dacă fratele ei avea dreptate, iar cealaltă familie încălcase pactul?

Cleopatra îl iubea pe Adair Thorne și garantase pentru alianța nou stabilită, dar dacă se înșelase?

– Ești speriată. Se vede! spuse Stephen, cu buza inferioară tremurândă. Nu ești Cleopatra. Dacă ai fi, nu ai arăta asta, l-ai face să plece și...

– Stephen! îl dojeni Gertrude.

Ophelia își luă fratele de umeri și îl trase în brațe.

– Uită-te la mine! îi ordonă ea, cuprinzându-i fața mică în mâini. Chiar dacă știa că erau cuvintele unui copil rănit, căruia îi era dor de sora care îi fusese ca o mamă, acuzațiile lui o răniră. Nu voi permite să ți se întâmple nimic. Mă auzi?

– Nu faci față unui jandarm, darămite unui anchetator nenorocit, strigă Stephen, zbătându-se în brațele ei.

Coborându-și mâinile pe brațele lui, îl strânse cu putere. Se furișase de prea multe ori fără să mai fie găsit, apărând doar în condițiile impuse de el.

– Nici nu știm de ce este aici.

„S-ar putea să fie aici din cauza lui Stephen. Sau poate ai fost zărită pe străzi după ce ai lăsat inconștient un nobil?" Ambele gânduri o făcură să simtă fiori reci pe șira spinării.

– Vino, spuse ea încet, în timp ce el tremura. Am indus în eroare o mulțime de jandarmi în viața noastră, îi aminti.

– Nu există așa ceva! Își șterse nasul cu dosul palmei. Nu încercați să mă distrageți! După plecarea Cleopatrei, educația lui rămăsese în grija lui Gertrude, iar toți membrii familiei Killoran care încă erau în Bârlogul Diavolului încercaseră să-i imprime acele lecții în limbajul obișnuit. Oricum, acesta este diferit, insistă el. Nu este un jandarm îndărătnic de pe stradă. Coborî vocea. Acesta este Vânătorul!

Această șoaptă rău prevestitoare îi făcu pielea de găină.

Se uită la Gertrude.

Sora ei ridică brațele și clătină ușor din cap.

Îndreptându-și atenția asupra lui Stephen, îl obligă din priviri să spună ce avea de zis.

– Este cel mai influent anchetator din Londra. Nemilos. Nu a greșit niciodată. Fiind un băiat subțire, reușise întotdeauna să se strecoare printre mulțimi și invitați, trecând neobservat și adunând informații. Se spune că își crestează cureaua de fiecare dată când duce în fața justiției vreun ticălos din St. Giles. Stephen făcu ochii mari. Se spune că are zece curele și nu se lasă până ce nu obține pedeapsa ștreangului pentru bărbații, femeile și copiii pe care îi prinde.

Afirmația lui căzu ca un bolovan.

Fără să vrea, Ophelia se cutremură.

– Nu te prosti! îl încurajă ea, atât pentru sine, cât și pentru binele lui Stephen. Nici un anchetator nu poate fi atât de priceput.

Ea trăise o viață întreagă în preajma bărbaților în astfel de poziții și știa că puteau fi descoperiți, prostiți și dejucați.

– Acesta este diferit, insistă Stephen.

Se priviră.

Ophelia se simți neliniștită. Nu fusese niciodată genul care să încurajeze în van, mai ales când membrii familiei Killoran erau vinovați de nenumărate infracțiuni.

– Du-te în mansardă, Stephen, spuse ea cu calm.

Brusc, obrajii fratelui ei mai mic se înroșiră, iar nervozitatea lui fu înlocuită de manifestarea obișnuită a bravadei.

– Nu mă tem de el! Își lovi pumnul de palmă. Este doar un bărbat. Iar eu sunt un bărbat însemnat de Diavol!

Nu, el era doar un băiat care purta, de asemenea, una dintre cicatricile lui Diggory – coarnele Diavolului marcate pe unul dintre genunchi, ca o amintire nefastă a adevăratului său stăpân.

Ophelia o privi pe Gertrude peste capul lui.

Sora ei mai mare se năpusti imediat în față. Luându-l de umeri, îl îndreptă spre ușă.

– În mansardă, Stephen!

Până când nu avea să-și dea seama de ce se afla anchetatorul acolo și cât de priceput era, nu avea să-și asume nici un risc.

De data asta, Stephen plecă fără să protesteze. O dovadă evidentă că se temea. Bun. Toți trebuiau să fie precauți.

Ophelia nu supraviețuise atât de mult pe străzile din St. Giles făcând mișcări greșite și nu intenționa să o facă acum.

Cu siguranță, nu pentru un anchetator blestemat care nu știa nimic despre lumea ei.

Capitolul 3

Păcatele și conflictele din St. Giles nu iertau niciodată pe nimeni. Pur și simplu fiecare lupta pentru el.

Unii erau mulțumiți să fure și să omoare pe aleile pline cu șobolani pentru o lețcaie.

Alții se ridicaseră și deveniseră stăpânii nevoiașilor, regii haznalelor acestor străzi.

Apoi, alții precum Connor Steele, deciseseră să scape Londra de tot răul: de bărbații care prădau, de femeile care își ridicau fustele cu o mână și își înjunghiau clienții în burtă cu cealaltă.

Intenționa să lase St. Giles mai bine decât era – treabă simplă dacă nu ar fi fost escrocii care populau acest colț blestemat al Angliei.

Condus în biroul proprietarului, Connor intră, ajungând față în față cu unul dintre cei mai mari tâlhari din St. Giles – Broderick Killoran.

Același gardian vânjos care îl însoțise pe Connor închise ușor ușa în spatele lui.

Un lung moment, Connor și proprietarul Bârlogului Diavolului se cercetară reciproc, măsurându-se unul pe celălalt într-un mod primitiv, ca pe vremea când bărbații se războiau cu mâinile goale și când exista loc numai pentru un singur învingător.

Privirea lui Connor era neclintită.

Deci acesta era bărbatul pe care Diggory îl făcuse moștenitor. Își purta aroganța și disprețul cu îndrăzneală, cu o vestă încărcată, brodată, dezvăluită de haina ușor deschisă. De la haina de lână de culoarea safirului până la diamantul poziționat perfect în mijlocul unei lavaliere legate impecabil, Broderick Killoran își purta cu eleganță averea pe care o construise pe viciu și corupție. Dintre toți nemernicii ticăloși și fără inimă, Diggory îl alesese pe cel dinaintea lui. Sub privirea intensă a lui Connor, Killoran miji ochii.

– Domnule Steele, spuse el cu un rânjet aspru. Sunteți foarte insistent.

Nu, Connor nu dăduse niciodată înapoi.

– Iar dumneavoastră sunteți în urmă cu corespondența, răspunse el cu răceală. Fără a aștepta permisiunea, trase un scaun.

Expresia lui Killoran se înăspri, dar acea supărare trecătoare se stinse, iar zâmbetul fals o înlocui.

– Pot să vă ofer un coniac? întrebă și se îndreptă spre barul aprovizionat.

– Nu este o vizită de curtoazie.

Naturalețea cu care Killoran își împreună degetele și zâmbetul de pe față trădau sclipirea dură din ochii lui.

– E o onoare să îl am pe unul dintre cei mai buni investigatori din Londra în clubul meu. Râse de parcă ar fi spus cea mai amuzantă glumă. Mint, șopti el. Prezența dumneavoastră aici dăunează afacerii.

În acele cuvinte era o amenințare pe care Connor ar fi trebuit să fie surd ca să nu o remarce.

Înclină din cap.

– Atunci ar fi înțelept să-mi acceptați vizitele și să nu-mi ignorați misivele.

Lui Killoran i se umflă o venă la tâmplă.

– Mă amenințați? șopti el.

– Vă explic cum fac eu afaceri.

Connor scoase carnețelul de piele și un creion din haină.

Killoran aruncă o privire indiferentă carnețelului.

– Afacerea dumneavoastră, pufni el, nu mă afectează. Nu sunteți nici magistrat, nici jandarm. Nu am nici o obligație să vă răspund. Deci, mă scuzați. Am...

– Clienți? rosti Connor amenințător. Bărbații care, așa cum ați subliniat, chiar acum pun întrebări cu privire la apariția mea aici. Vena îi pulsa și mai tare. Vedeți, continuă Connor, profitând de avantaj și exploatând slăbiciunea celuilalt bărbat, aici aparențele contează. Știți asta. Clienții dumneavoastră, lorzi influenți, vor atinge linia pericolului, dar nu o vor trece.

Proprietarul își așeză palmele pe brațele scaunului său; acele degete lungi, cu cicatrici se prinseră ca niște gheare.

– Siguranța clienților mei este asigurată în orice moment.

– Oare? întrebă Connor și ridică o sprânceană.

Killoran nu spuse nimic un moment, apoi blestemă încrâncenat.

– Ce vreți?

– Am întrebări pentru dumneavoastră.

Killoran se foi în scaun.

– Nu pot promite că eu am răspunsuri.

– Angajați copii, spuse el, revenind la motivul vizitei sale.

Killoran se întinse după coniacul său aproape neatins.

– Asta nu mi se pare a fi o întrebare, zise amestecând conținutul cu o mișcare circulară.

– Toată Londra știe că aveți copii în slujba dumneavoastră.

„În slujba dumneavoastră." Îi aducea în această groapă a viciului și a păcatului, o împărăție construită de Mac Diggory. Se scârbi.

– Multe localuri o fac, sublinie bărbatul, sorbind din alcool. Vă deranjează că ofer de lucru copiilor? Le este mai bine pe străzi?

– Mă întreb unde găsiți acești copii. Și aș dori să le vorbesc.

Killoran încremeni cu paharul la buze, înghițind cu întârziere.

Se putea citi în ochii unei persoane caracterul diabolic. Vinovăția sau inocența. Neliniștea sau frica. Toate erau dezvăluite de sclipirea sau licărul din irisul unei persoane.

Killoran însă închisese ochii, fără a dezvălui ceva.

Și era cu atât mai periculos din pricina a ceea ce sugera.

„Complicitate."

Cu masca încrederii în sine dispărută, Killoran puse zgomotos băutura deoparte și se aplecă peste birou.

– Ce sugerați? întrebă proprietarul cu asprime.

– Sugerez? Pun întrebări. Connor zâmbi glacial. Cu excepția cazului în care s-ar putea să vă simțiți vinovat?

Obrajii celuilalt bărbat căpătară pete roșietice.

– Angajez copii care au nevoie de serviciu, Steele. Pe cei săraci. Vreți să le vorbiți despre trecutul lor? Permiteți-mi să nu vă răpesc timpul prețios. Sunt băieți și fete fără familie, unii fără nume, care au făcut tot ce au putut pentru a supraviețui. Dacă faptul că i-am angajat reprezintă o infracțiune, atunci aceasta este cea mai mică dintre ele.

Bărbați care se lăudau cu ticăloșia și răutatea lor – era amprenta străzilor, una pe care Connor încă o purta din cauza muncii sale, dar de care se depărtase complet.

– Unde îi găsiți?

– Pe străzi, răspunse Killoran cu mâna tremurândă.

Connor îl scrută cu privirea pe bărbatul din fața lui.

„Când vine el, Connor, te ascunzi, iar dacă nu există nici un loc în care să te ascunzi, alergi și nu te uiți niciodată în urmă."

Își concentră atenția asupra carnețelului, alungând acea amintire. Aveau să fie întotdeauna în mintea lui. Și totuși, cât de puternici erau aici, în acest loc construit de omul care îi distrusese pe el și pe cei pe care îi iubise! Acum stătea în fața fostului ucenic al acelui demon, moștenitorul devenit rege al acestei lumi întunecate. Ura îi zvâcnea prin vene.

Connor ridică privirea.

– Cine îi aduce pe acești băieți la dumneavoastră?

– Unul dintre membrii personalului meu este responsabil de intervievare și apoi de angajarea lor.

Această mărturisire parcă fusese smulsă de la celălalt bărbat.

– Serios? pufni el. Vă așteptați să cred că nu sunteți responsabil de angajarea fiecărei persoane care are un loc de muncă aici?

În estul Londrei, un bărbat avea dușmani peste tot, gata să-l înjunghie în spate. Iar a fi crescut precum Killoran, pentru a deveni regele celor nevoiași, nu îl făcea imun la aceste pericole, ci le sporea.

– Nu ați fi atât de nechibzuit să lăsați asta în grija altuia, zise el răspicat.

Fantoma unui zâmbet apăru pe buzele celuilalt bărbat – primul semn de amuzament.

– Nu îl cunoașteți pe cel din slujba mea.

– Î vreau pe acel angajat!

Amuzamentul lui Killoran dispăru.

– Nu îmi veți interoga personalul.

– Nu am nevoie de întregul personal, ci doar de cel care aduce copiii în cluburile dumneavoastră.

– Du-te dracului! izbucni celălalt bărbat.

– Foarte bine. Închizându-și carnețelul, Connor se ridică. Poate că unii dintre clienții dumneavoastră vor avea răspunsuri.

Proprietarul se aplecă în față.

– Vă voi da afară în șuturi înainte să vă permit să vă amestecați în treburile clubului meu, șopti el, acel sunet fiind mai amenințător decât dacă ar fi strigat.

Connor rânji, ca răspuns la zâmbetul de mai devreme al celuilalt bărbat.

– Killoran, am lucrat pentru unii dintre cei mai puternici nobili din Anglia și chiar pentru rege. Credeți cu adevărat că nu am mijloacele necesare pentru a mă muta aici, dacă aș vrea asta, ca să-mi desfășor ancheta?

Culoarea se scurse din obrajii lui Killoran.

– Ascult, răspunse el pe tonul slab, ca un om suficient de înțelept ca să recunoască atunci când era învins.

– Am fost angajat de un domn care își caută copilul.

Nu scăpă neobservat faptul că proprietarul răspunse la ultima întrebare.

– Cine este domnul?

Connor îi aruncă o privire atentă celuilalt bărbat.

– Acest lucru este confidențial.

Cele câteva riduri de deasupra sprâncenei ridicate fură singura schimbare în atitudinea lui Killoran.

– Este un client?

– Ce aveți de spus despre *acel angajat?* Cea care vă aduce copiii, insistă el, ignorând întrebarea lui Killoran.

– Nu sunt copiii mei! exclamă Killoran. Sunt orfani angajați de instituția mea.

– Aveți nevoie de ajutorul meu pentru supravegherea clubului?

Proprietarul îl privi de parcă i s-ar mai fi ivit un cap.

– Dumneavoastră să mă ajutați? pufni el, râzând răgușit.

Connor strânse din buze.

– Atunci nu-mi mai dați sfaturi spunându-mi cum să îmi fac treaba!

Râsul celuilalt bărbat încetă brusc.

Cu fiecare moment care trecea, devenea clară atitudinea evazivă a proprietarului: proteja pe cineva.

Dar pe cine? Și în ce scop?

– Aștept, Killoran! spuse el, scoțându-și ceasul de aur gravat, pe care îl privi. Momentan, am numai cazul la care lucrez acum.

– Nu este nimic nemaipomenit în felul în care personalul meu găsește acești copii.

Connor îl privi cu asprime.

– Și totuși, nu știți cum?

– Știu destul, scrâșni el.

– Îl cunoașteți *pe acest angajat* suficient de bine?

Killoran aruncă o privire spre ceas, apoi, cu o mișcare indiferentă, dădu pe gât restul conținutului din pahar.

– Se pare că suntem într-un impas, Steele. Nu voi supune pe nici unul dintre angajații mei la o anchetă fără temei. Deci, vă rog să mă scuzați! Se ridică în picioare. Am o afacere de condus.

Connor își disimulă surprinderea. Fiind unul dintre cei mai nemiloși bărbați din St. Giles, nu era un secret faptul că Broderick Killoran se dedicase dezvoltării afacerii, oricum de succes, a răposatului Diggory și o transformase într-unul dintre cele mai mari cluburi din Anglia. Connor rămase așezat și, provocându-l intenționat, își împreună palmele pe care și le așeză pe abdomenul plat.

– Sunt convins că ați avut de-a face cu tot felul pe bărbați pe aceste străzi. Cu toate acestea, am înțeles că nu mă cunoașteți, așa că permiteți-mi să fiu clar. Voi face această anchetă... Se opri, lăsând ca tăcerea să devină apăsătoare. Altfel, nu numai că voi obține permisiunea regelui pentru a face acest lucru – un favor pe care l-ar fi acordat cu siguranță datorită descendenței clientului său și legăturii lui Connor cu nobilimea –, dar voi deveni chiar eu o prezență

constantă aici până când ultimul dandy, lord sau filfizon din Londra își va căuta plăcerile în altă parte. Se forță să zâmbească răutăcios.

Stând în fața biroului fratelui ei, cu urechea lipită de ușă, stomacul Opheliei se strânse.

„El știe."

Nu exista nici o altă explicație pentru cuvintele înăbușite pe care reușise să le înțeleagă prin ușa grea din stejar.

Teama îi apăsa pieptul, amenințând să o mistuie.

Și totuși, ce descoperise? Că Stephen, fratele ei incendiator, arsese de două ori clubul Iadul și Păcatul și, prin acele incendii, distrusese alte patru unități din St. Giles?

„Sau știe despre infracțiunile tale recente?"

Un bărbat cunoscut sub numele Vânătorul. Era la fel de nemilos precum șușotiseră fratele și sora ei cu puțin timp în urmă. Se afla aici de numai câteva ore și deja le amenința siguranța numai pentru a avea parte de un interogatoriu.

Palmele i se umeziră și își șterse degetele tremurânde de marginea rochiei.

„Aș prefera să fiu eu."

Nu, prefera să nu fie nici unul dintre ei – nici ea, nici Stephen.

Dar fratele ei mai tânăr, istovit de anii petrecuți cu Diggory, care încă se temea să creadă că existau siguranță și securitate în viață, avea să fie zdrobit de iadul de la Newgate. Nu își mai putea reveni.

– Deci, cum facem, Killoran?

Acel ton slab, baritonal, îi biciui gândurile alarmate.

– Cine se ocupă de angajarea copiilor în club?

Îngrijorarea o făcu să închidă ochii. „Pe mine mă caută anchetatorul!" Lașă cum era, picioarele îi zvâcneau, dorindu-și să o ia la fugă. Fără îndoială, era o parte inerentă a instinctului de supraviețuire pe care îl aveau toți cei din aceste locuri. Și totuși, Ophelia nu era genul care ar fi sacrificat siguranța și securitatea rudelor sau ale persoanelor dependente de club din cauza asta.

Totuși, luă o clipă în considerare calea evadării pe la capătul opus al culoarului, dar o găsi cu privirea pe Gertrude, în așteptare, trăgând cu ochiul de după colț.

Sora ei mai mare arătă cu degetul spre podea.

– Treci aici! se răsti ea.

Numai că Ophelia fusese cea care ieșise pe străzi și găsise copiii pe care să îi angajeze. Fusese o responsabilitate pe care,

la rugămintea ei, fratele ei i-o încredințase, în ciuda rezervelor pe care le manifestase mereu în privința ei. Nu, rezerve pe care le manifestase în privința ei și a oricărei persoane care nu era sora lor capabilă, Cleopatra.

„Iar acum am adus autoritățile în club."

Dacă nu ar fi fost deja foarte hotărât să o vadă căsătorită și plecată, acest lucru ar fi pecetluit pentru totdeauna aspirațiile lui pentru viitorul Opheliei.

Ea întinse mâna spre clanță. Icnetul lui Gertrude răsună pe holurile goale.

Ophelia privi spre ea rugător.

– Nu! rosti Gertrude încet, clătinând din cap cu fermitate. Nu face...

Chiar când sora ei a făcut un pas spre ea, Ophelia se strecură înăuntru.

Conversația tensionată încetă imediat, în timp ce ambii bărbați se ridicară în picioare cu armele îndreptate spre ușă – mai exact, spre ea.

În momentul în care o văzu Broderick, furia care ar fi intimidat majoritatea bărbaților zvâcnea în ochii lui.

Întorcându-și în mod deliberat umărul într-o ripostă disprețuitoare vizavi de bărbatul care îi amenințase pe ea și familia ei doar prin prezența lui acolo, Ophelia își aruncă privirea spre Broderick.

– M-ai chemat, rosti ea ca o afirmație, nu o întrebare.

Fața fratelui ei se înroși. Dacă ar fi fost alt bărbat, furia ucigătoare care i se scurse din ochi ar fi îngrozit-o. Cu toate acestea, Broderick nu ridicase niciodată mâna asupra ei sau altuia dintre frații ei, iar ea avea încredere în el așa cum avea în surorile ei de sânge.

– Nu, spuse el încet, avertizând-o din priviri. Te-ai înșelat.

– Ba da, ai făcut-o!

Privirile li se întâlniră într-o luptă silențioasă. Îl privi sfidător.

Fratele ei fu primul care privi în altă parte.

Simțind ochii anchetatorului ațintiți asupra ei, ea îi aruncă o privire.

– Înțeleg că d-dumneavoastră ...

Ochii albaștri-cenușii îi întâlniră pe ai ei.

Toate gândurile coerente și logice fugiră.

Cu zece centimetri mai înalt decât ea și cu mulți mușchi pe trupul puternic, bărbatul din fața ei nu mai semăna cu „băiatul care scăpase". Acele bucle groase și libere atârnau neelegant pe umeri,

căzându-i pe frunte. Se uită la el, dorindu-și să-i înlăture acele bucle pentru a-i găsi semnul, unul detestat, purtat de prea mulți, pentru a confirma, chiar și acum, că nu și-l imaginase. Chiar dacă maxilarul lui dur și nasul strâmb erau dovada de care avea nevoie. Aceea că el era real și se afla în fața ei.

Că era acela pe care Diggory fusese obsedat să-l găsească și pe care ea îl urâse și îl apreciase pentru libertatea pe care o găsise, până când Diggory îi amintise că în final el iese mereu triumfător.

„L-ai lăsat să plece... Vei plăti pentru asta! Acum te voi face să plătești!"

Degetele ei strânseră din reflex. În toți acești ani, crezuse că fusese spânzurat, salvând-o. În cele din urmă, ultima întâlnire avută cu el provocase furia lui Diggory, care o bătuse pe Gertrude până ce fata orbise la un ochi. În ciuda sentimentului de vinovăție, se simți împăcată să știe că, până la urmă, Connor supraviețuise.

– Trăiești, șopti ea.

Fantoma unui zâmbet îi mângâie buzele.

– Și nu ar trebui să o fac... domnișoară? zise el și îndreptă o privire întrebătoare către fratelui ei.

– Ophelia?

Văzând nedumerirea fratelui ei, clipi încet.

Apoi obrajii i se înroșiră.

– Iertați-mă! Semănați cu cineva, spuse ea ezitând.

Era o minciună. Cu trăsăturile sale oacheșe și cu aspectul unui nomad, era diferit de orice altă persoană pe care ea o cunoscuse vreodată. În tot acest timp, privea figura falnică de lângă fratele ei, căutând prin acea încurcătură de bucle negre, deasupra frunții, semnul care avea să dea o definitivă clară.

– Permiteți-mi să v-o prezint, spuse Broderick, pe sora mea, Ophelia Killoran.

– Sora dumneavoastră?

Rosti apăsat acele două cuvinte de parcă fratele ei mințea – desigur, trăind pe străzi, știa prea bine că fetele din banda lui Diggory nu avuseseră niciodată un frate mai mare, protector.

– Da, se răsti ea, făcând un pas înainte.

Și iată că impertinența lui Connor O'Roarke, care se crezuse mereu mai bun decât ei, reveni la viață.

– Eu sunt *sora* lui. Poate că îi curgea prin vene sângele lui Broderick, dar el îi fusese ca un tată când al ei o aprecia doar pentru monedele pe care le câștiga și se descărca pe ea când era furios sau frustrat.

Încă o dată, fratele ei, receptiv, nu rată tensiunea palpabilă dintre Ophelia și Connor. Încruntându-se, îi privi când pe unul, când pe celălalt. În cele din urmă, vorbi:

– Domnul Steele este un anchetator care are întrebări cu privire la copiii pe care i-am angajat în club.

– Da? pufni ea, iar o încruntătură periculoasă se așeză pe buzele aspre ale lui Connor. Ignorând acea reacție, se concentră asupra minciunii pe care fratele ei o rostise în mod involuntar. Domnule Steele, îl salută ea, punând un accent puternic pe numele despre care știa că era fals.

El mijii privirea și mai mult.

– Am întrebări pentru bărbatul care angajează copii aici.

Ea simți cum i se întoarce stomacul pe dos și, brusc, își aminti motivul prezenței lui acolo.

– Bărbatul care face angajările? întrebă ea glacial.

Broderick își recăpătă controlul în timp ce schimbă cu ea o privire batjocoritoare la adresa intrusului care punea în pericol tot ce construiseră. El puse armele pe masă.

– Permiteți-mi să v-o prezint.

Connor mijii ochii.

– Ați fi primul proprietar cu care am interacționat care a dat o astfel de responsabilitate unei femei.

Fratele ei zâmbi și, spre deosebire de gesturile studiate de dinainte, zâmbetul lui avea o urmă de voioșie.

– Sunt singurul proprietar care are surori ca ale mele.

În încercarea de a-și ascunde tremurul degetelor, Ophelia își puse mâinile în șold.

– Ce vreți?

Connor o străpunse cu privirea și, pentru un moment deloc tipic de lașitate, își dori să-și fi ținut gura. Își dori să nu fi tachinat această versiune mai matură, mai dură și mai neiertătoare a băiatului care o protejase. Apoi el vorbi:

– Aș dori o întrevedere.

Asta era tot? Fratele și sora se priviră reciproc. Niciodată nu era atât de simplu. Nu cu vreunul dintre bărbații aflați de partea legii.

Broderick se blocă și se îndreptă reticent spre scaun.

– Cu sora dumneavoastră, spuse Connor glacial. Singur.

– Categoric nu! strigă Broderick.

Mușchii i se încordară pe sub haină – era un bărbat pregătit să lupte.

Dacă în fața lor s-ar fi aflat orice alt bărbat, ea ar fi fost sigură de triumful lui Broderick. Dar cu cinci centimetri mai înalt și cu un trup solid și musculos, Broderick își găsise nașul. Ca o dovadă tăcută a acestei bănuieli, Connor aruncă o privire reținută, plictisită spre celălalt bărbat.

Ea scrâșni din dinți. Mereu fusese o pacoste pentru el.

– Ai douăzeci de minute, îl anunță ea. Lasă-ne, Broderick!

Capitolul 4

Era părul ei.

La fel ca o carte de vizită, atât de reprezentativ era pentru tânăra din fața lui.

Părul atât de pal, aproape alb, atârnându-i pe spate, îi oferea un aspect diafan, din altă lume.

Da, cu un astfel de păr, scorpiei i-ar fi fost imposibil să rămână în anonimat, indiferent de trecerea timpului.

Însă, dacă ar fi existat vreo îndoială că femeia care se afla în fața lui era nimeni alta decât fata loială lui Diggory, care totuși îi cruțase viața, modul natural în care îi ordonase lui Broderick Killoran și felul în care el se conformase serveau drept confirmarea de care Connor avea nevoie.

Killoran se opri când ajunse lângă Connor.

– Aveți douăzeci de minute.

Cu o privire ascuțită și amenințătoare asupra lui Connor, care promitea moartea, ieși din cameră.

De îndată ce plecă, Ophelia Killoran se apropie, păstrând în același timp o mică distanță între ei.

Se învârti puțin în jurul lui, aceeași fată care îl prinsese cu garda jos de mai multe ori decât meritase el să supraviețuiască, studiindu-l cu ochii ei albaștri, limpezi, privindu-l.

Privirea ei pătrunzătoare revenea mereu la fruntea lui.

În timp ce-l studia, Connor rămase nemișcat. În trecut, trăise în umbră, urmărind cu atenție toți membrii bandei Diggory. La drept vorbind, viața lui ar fi fost pierdută dacă ar fi fost descoperit.

Ca atare, îi studiase pe toți – inclusiv pe această femeie care se afla în fața lui.

Pe când fusese o copilă, Ophelia Killoran fusese mai înfricoșătoare, mai aprigă și mai înspăimântătoare decât majoritatea bărbaților din St. Giles. Dovedise toate astea și, ca femeie, de zece ori mai mult. În timp ce ea îl examina, el folosi ocazia să o cerceteze la rândul lui.

Își trecu privirea peste trupul ei îmbrăcat în satin; garnitura fină din dantelă a unei ținute scumpe era mai potrivită pentru o doamnă decât pentru o hoață de buzunare. Deși avea o nuanță hidoasă de maro, era evidentă calitatea acelei rochii modeste. Nu, ea făcuse mai mult decât să supraviețuiască. Înflorise și prosperase ca una dintre membrii bandei lui Diggory. Îi privi de jos în sus trupul înalt. Având puțin sub 1,80 metri, era o războinică medievală. Rochia ei îmbrăca un bust generos, o talie subțire și niște curbe excitante, care ar fi transformat un sfânt într-un păcătos.

Nici Connor nu fusese confundat vreodată cu un sfânt.

Respirația i se întretăia pe măsură ce adevărul îl străpungea – Ophelia Killoran nu mai era copila arțăgoasă de pe stradă, ci se transformase într-o sirenă senzuală. Avea frumusețea bântuitoare pentru care navigatori nebuni s-ar fi aruncat bucuroși de pe stânci dacă ea ar fi vrut asta.

Ea se opri în cele din urmă, la un braț distanță.

Pe buzele ei mari, stacojii încolți un zâmbet afectat, iar acea expresie cinică potrivită unei femei cu douăzeci de ani mai mare scoase la iveală gândurile senzuale.

– Ești Steele acum?

El atinse borul unei pălării imaginare, mai exact acel loc în care fusese marcat când era doar un băiat de opt ani, dezvăluindu-și cicatricea.

– Este chiar Lagertha, murmură el.

Cu mulți ani în urmă, fusese un nume practic pe care îl dăduse acestei femei. Pe vremea când refuzase să i-l împărtășească pe cel real, îi atribuise el unul. Unul inspirat de cărțile vechi pe care i le citise mama lui.

Lagertha – Ophelia – supraviețuise. Simți în gât un nod de emoție.

„Străzile astea nu sunt ale tale... Nu vor fi niciodată ale tale... Acum pleacă înainte să ne găsească pe amândoi!"

Venind spre el, ea se lăsă pe marginea biroului fratelui său – un contrast între o doamnă și o femeie din mahala.

– Ultima dată când te-am văzut, ai fost închis. Nu te-am mai văzut de atunci, spuse ea.

Vocea ei înăbușită, sumbră abia ajungea la urechile lui, iar el se apropie.

Cât de diferită era vocea acestei femei aprige de accentul gutural specific estului Londrei din anii copilăriei!

Se opri lângă spătarul de piele al scaunului și își sprijini palmele cu cicatrici.

– M-ai căutat? îi răspunse el cu propria întrebare.

Ochii i se întunecară.

– De ce te-aș fi căutat? întrebă ea cu nimic mai mult decât o vagă curiozitate, el doar imaginându-și acea îndârjire trecătoare.

Mai mult, de ce ar fi trebuit să întrebe? Întrebarea, fără relevanță pentru cazul pe care îl acceptase, îi stătea pe buze, dar rămase nerostită.

– De ce ai face-o? șopti el ca pentru sine.

Dumnezeule, întotdeauna fusese mai încăpățânată decât un catâr! Nu îi oferise nici măcar un singur răspuns – și o cunoscuse pe Ophelia suficient de-a lungul anilor ca să știe că aveau să stea acolo până când pământul avea să nu se mai învârtă înainte ca ea să cedeze.

– Acum sunt anchetator.

– Anchetator, repetă ea acest cuvânt care se rostogolea pe limba ei ca și cum ar fi fost într-o limbă străină și, prin asprimea chipului ei, spunea că era nepotrivit. *Tu* ai devenit anchetator.

– Este atât de greu de crezut?

Ea ridică din umeri sfidător.

– Având în vedere că ultima dată când te-am văzut erai țintuit între un nobil și un jandarm, da, este.

El căută o urmă de regret sau de vinovăție nemeritată din acea zi de demult, dar expresia ei era la fel de goală ca o placă de piatră nescrisă.

Ea se aplecă în față, cu gâtul ei lung, grațios, arcuit, în timp ce se îndrepta spre el.

– Cum ai scăpat?

Scântei de argint din irisurile ei străluceau.

Cu alte cuvinte, cum scăpase de mizeria din St. Giles și de nemilosul Mac Diggory?

– Noroc! În cele din urmă, el se hotărî asupra acelui răspuns vag, dar corect. Despre care cred că știi câte ceva. Aruncă o privire cu subînțeles spre mobilierul de mahon Chippendale mai potrivit pentru birourile Mayfair ale unui nobil decât pentru un club al jocurilor de noroc, și apoi își îndreptă privire spre rochia ei scumpă.

Tânăra îi urmărit privirea, trecându-și o clipă degetele de-a lungul dantelei care îi decora pântecul plat. Acele degete lungi îi căzură înapoi în poală și se strânseră defensiv în pumni.

– La urma urmei, fratele tău este acum proprietarul impresionantului club de jocuri de noroc al lui Mac Diggory, continuă el.

– Da, s-ar zice că am fost amândoi... norocoși.

Adoptat de același bărbat de care o salvase pe Ophelia și primind lecții particulare și o educație la Cambridge, Connor ajunsese mai bine decât majoritatea copiilor din estul Londrei. Știa asta. Și era recunoscător în fiecare zi pentru cadoul care îi fusese oferit în acea zi în fața teatrului Covent Garden.

– De asta ești aici? întrebă ea șoptit. Pentru a discuta cu drag de trecut și pentru a ne aminti de anii pierduți? Ophelia aruncă o privire scurtă spre ceasul care ticăia mai tare decât conversația lor. Au trecut deja cinci minute, domnule *Steele*.

Connor se învârti pe scaun, până când ajunseră atât de aproape încât genunchii lor se atinseră.

– Caut un copil.

Ea își îndreptă umerii.

– Un copil?

S-ar fi așteptat la orice, numai la asta nu.

– Ai crezut că am venit ca să vă duc pe tine și pe rudele tale în fața justiției pentru infracțiunile din trecut?

Fuseseră comise pentru a putea supraviețui. Fapte nemiloase de care el însuși fusese la fel de vinovat ca orice membru al bandei răposatului Diggory.

Ea se aplecă în față.

– Cât de naiv ești! rosti.

Parfumul florilor de măr îi aminti de câmpurile proprietății tatălui său din Lythe Valley.

– Să presupui că cei din familia Killoran sunt iertați pentru păcatele lor.

– Încă încerci să mă intimidezi, Ophelia Killoran, murmură el, trecându-și privirea peste fața ei în formă de inimă, care fusese întotdeauna încruntată.

Ea se dădu repede înapoi.

– Paisprezece minute, îl avertiză cu o voce gâtuită.

Connor băgă mâna în buzunar și scoase carnețelul și creionul îndesate acolo.

– Caut un copil, repetă el, deschizând carnețelul.

– Da, ai mai zis asta! Ea îi urmărea mișcările cu atenție. Și tu crezi că eu și familia mea suntem vinovați pentru o ilegalitate prin care facem rău copiilor?

– Aceasta a fost presupunerea fratelui tău, clarifică el. Deși fiecare instinct care îi servise după uciderea părinților săi îi spunea că ea nu ar fi făcut rău unui băiețel sau unei fetițe. Din existența lui întunecată, știa bine de ce era capabilă orice persoană. Am explicat doar că am întrebări cu privire la persoana responsabilă pentru aducerea băieților și fetelor în acest club.

– Un bărbat.

Connor păru contrariat.

Ophelia își înălță capul pentru a-i întâlni privirea.

– Ai vrut să pui întrebări bărbatului responsabil. Nu persoanei.

Nu-i scăpa nimic.

De aceea rezistase. Prinderea adversarului fusese cheia supraviețuirii în St. Giles, iar prezența ei aici, în ciuda pericolului cu care se confruntaseră, era dovada forței sale. De asemenea, era probabil motivul pentru care fratele ei îi dăduse responsabilități când aproape toți bărbații – indiferent de rang sau descendență – rareori încredințau femeilor vreuna.

– Cât timp ai fost responsabilă pentru angajarea copiilor angajați aici?

Cu Diggory decedat acum patru ani, ea nu ar fi putut avea putere în timpul domniei terorii.

Îi zvâcni un mușchi al mandibulei.

– Doar de câteva luni.

Întrebările se înmulțeau. Dacă primise recent această sarcină pentru club, care fusese rolul ei înainte de asta?

– Îți sugerez, dacă ai altă întrebare, să o pui, O'Roarke. Zece minute, avertiză ea, marcând timpul rămas pe care i-l acordase.

– Steele, o corectă el.

Connor O'Roarke renăscuse sub grija contelui de Mar; numele de la naștere reprezentând o legătură cu cea mai întunecată perioadă din viața lui și cu răul pe care îl făcuse pentru a supraviețui.

– Ah, da, desigur, a spus ea, ca și cum putea înțelege. Ca și cum știa. Când, de fapt, nu o făcea, când nimeni, nici măcar tatăl său adoptiv, nu putea nici măcar să-și imagineze ororile legate de numele lui de la naștere. Un investigator simandicos acum. Încerci să ștergi străzile de pe tine, Steele? insistă ea, periculos de precisă în presupunerea ei. Încă nu ți-ai dat seama, nu-i așa?

Îl ademenea. Se simțea în ochii și gura ei de femeia arțăgoasă și în zâmbetul insolent.

„Nu ceda... nu ceda!"

– Să am încredere că intenționezi să-mi spui, domnișoară Killoran? întrebă el cu aceeași impulsivitate nesocotită pe care reușise să o domolească de-a lungul anilor și care îl făcuse să se îndrepte cu capul înainte spre Mac Diggory pe când era numai un băiat de opt ani, plin de furie.

– Întotdeauna vor face parte din tine. Indiferent de veșmintele scumpe pe care le porți, îl tachină ea, plesnindu-l ușor pe reverul jachetei.

Întotdeauna se crezuse mai bun decât Ophelia și familia ei.

Se crezuse mai bun decât oricare dintre oamenii din St. Giles.

Când toată lumea știa bine că supraviețuirea unuia depindea de legăturile formate cu alte suflete nefericite de pe străzi, el se îndepărtase și trăise singur, ca o fantomă în umbrele pe care Diggory nu reușise să le supună.

Acum, cu hainele lui elegante, se afla în casa familiei ei și punea întrebări ca și cum ar fi fost din nou pe străzi și ar fi avut puterea de a o doborî.

„Ține-i mereu fericiți... Nu le oferi nimic altceva decât cuvinte frumoase."

Așa sunase una dintre primele instrucțiuni primite de la Diggory când fusese pregătită pentru misiunea ei de cititoare în palmă. Și dacă ticălosul acela nenorocit ar mai fi fost în viață, în acest moment ar fi bătut-o măr pentru că adusese un anchetator în acest club.

După cum își umflase nările, nu exista nici un dubiu – îl insultase pe Connor O'Roarke. Sau pe Steele. Sau cum și-o fi spunând el în ultima vreme.

– Dojana asta a fost pentru mine? Sau pentru tine, Lagertha? murmură el.

Lagertha. Până acum, uitase numele pe care i-l atribuise pe străzi. Nebotezată de Diggory, Connor O'Roarke îi oferise involuntar primul nume Opheliei. În secret, tânjise la acel cadou. Numai că acum rostise acele trei silabe cu o voce joasă, chiar mai profundă, dar delicată, ca acea ciocolată caldă cu care fratele ei îi răsfățase pe ea și pe frații ei când preluase prima dată conducerea Bârlogului Diavolului.

Ea clipi încet.

Ce prostie era asta, să tânjească la vocea nenorocită a lui Connor O'Roarke?

Se înroși.

– Pleacă, Connor! Știa exact ce era. Știa că duhoarea străzilor avea să-i rămână pe piele, indiferent de câte ori s-ar fi spălat sau cu cât parfum și-ar fi învăluit propria persoană. Întreabă ce ai de întrebat și pleacă! izbucni ea, alunecând spre accentul ei din estul Londrei.

El mijì ochii.

– Caut un copil.

– Unul? În toată Londra? pufni ea, examinându-l din cap până în picioare. S-ar putea să fii un anchetator bun, așa cum se spune, dar te aștepți să găsești un copil dispărut?

– Este fiul unui marchiz, spuse el încet.

Ophelia deschise și închise gura de mai multe ori. „Bine." Se grăbi să-și mascheze surprinderea.

– Asta ar trebui să mă impresioneze?

Se ridică și se îndreptă spre ferestrele care dădeau spre aceleași străzi pe care odată dormise. Dând la o parte perdeaua, își trecu privirea peste pietrișul umezit de ploaie. Când i se adresă, o făcu cu plictiseală în voce: Iar eu credeam că numai amărâții din estul Londrei își *pierd* copiii. Ceea ce făceau cu copiii lor tații beți sau mamele care nu mai aveau nevoie de altă gură de hrănit. Îi pierdeau voit sau îi vindeau, indiferent cum, lăsându-i pradă lui Mac Diggory.

– Are motive să creadă că fiul său nu a fost pierdut. El crede că băiatul a fost furat.

Podeaua scârțâi, semn că el se ridicase.

Din reflexia în vitrinele de cristal, Ophelia îi urmări pașii relaxați. În acel moment, cu mișcările lente și apatice, suficient de leneșe pentru a prinde o pradă nevăzută pe picior greșit, semăna cu Vânătorul despre care frații ei vorbiseră mai devreme.

Acest Connor O'Roarke – letal, cu un nume puternic și influent și mult mai bine făcut – era mai periculos decât vagabondul pe care îl salvase și care apoi îi întorsese favoarea.

– Și crezi că am furat acest copil? întrebă ea prudentă, fără să pară enervată.

O acuza de aceeași răutate pe care o arătase Mac Diggory.

– Cred că membrii bandei Diggory au fost și rămân copii ai străzilor. Asta nu s-a schimbat odată cu moartea lui.

Se opri și, evitându-i privirea, și-o îndreptă spre filfizonul care urca împleticit pe scări, prin ploaie. Ușile se deschiseră, lăsându-l

să intre pe bărbatul beat. Zarva gâtuită a beţivilor răsuna, urcând până în locul în care se afla ea, înainte ca acele uşi să se închidă iar.

Ophelia şi Connor nu se cunoscuseră. Nu cu adevărat. Momentele lor fuseseră trecătoare când drumurile li se intersectaseră, iar interacţiunile fuseseră prea scurte pentru a putea descoperi ceva în folosul amândurora. Şi totuşi, faptul că o credea capabilă de o asemenea nemernicie o rănea.

Dădu drumul perdelei şi se întoarse.

– Şi acest nobil? întrebă ea, întorcându-se faţă în faţă cu Connor. Şi-a pierdut pur şi simplu copilul.

– Acum şapte ani.

Ea se înecă.

– Şapte ani?

El confirmă încuviinţând din cap.

– Fiul unui nobil lipseşte de şapte ani şi tu chiar crezi că a supravieţuit aici? întrebă ea reticentă. În St. Giles? Ophelia clătină din cap, amuzată. Atunci eşti şi mai prost şi mai credul decât erai în copilărie.

– De ce? replică el. Pentru că am crezut că aş putea supravieţui fără Diggory? Pentru că am crezut că pot scăpa? Când chiar am făcut asta?

Cuvintele lui îi loveau pieptul ca un bici. Căci ea îl crezuse un prost. L-ar fi îndemnat să se întoarcă în banda lui Diggory, pentru că o viaţă fugind de el avea să-i ofere lui Connor O'Roarke o soartă mai rea decât moartea. Până la urmă, fusese aşa cum spusese el – scăpase.

„În timp ce tu ai rămas prizonieră până în ziua în care a murit ticălosul."

Mâhnită, privi peste umărul lui.

– Deci copilul lipseşte de şapte ani, spuse ea cu reticenţă în voce. Cine este tatăl?

Connor ezită.

Ea îşi puse mâinile în şold.

– Vii aici, îmi ameninţi familia şi clubul, îmi pui întrebări, dar nu simţi nevoia să răspunzi întrebărilor mele? Scoase un sunet dezgustat. Dumnezeule, eşti la fel de insolent, Connor O'Roarke, spuse ea, folosind în mod intenţionat numele pe care îl purtase cândva.

Vru să treacă pe lângă el, dar Connor întinse mâna, prinzând-o uşor de antebraţ.

Ophelia încremeni. La atingerea îndrăzneaţă, simţi fiori ciudaţi prin tot corpul. Înlemni, uluită de mâna care o atingea: degete mari,

groase, aparținând unui bărbat care nu se temea de muncă, dar a cărui strânsoare era și surprinzător de blândă.

– Îți cer ajutorul, Ophelia, spuse el pe un ton liniștit.

– Cine este? repetă ea.

Connor o eliberă.

– Este – ceva străluci în ochii lui – aproape un sihastru.

– Un sihastru, repetă ea încet. Era ceva mai mult în aceste vorbe.

Expresia lui se întunecă.

– Nu discut despre detaliile cazului meu cu nimeni.

Ea îl privi cu aroganță.

– Nu sunt *nimeni*. Îi voi afla numele, Connor.

El rămase mut.

Pe când era doar un băiat care își croia drum pe străzi, fusese întotdeauna un luptător încăpățânat. Acum se dovedea a fi și mai rău.

– Pot afla totul fără să-mi dai vreun indiciu, se răsti ea. Sau poate ar trebui să punem capăt întâlnirii noastre?

Ophelia făcu un pas către ușă.

– Stai! strigă Connor, oprind-o.

Îl înfruntă încă o dată

– Ei bine?

El făcu o grimasă.

– Am fost angajat de marchizul de Maddock.

Încercă să-și amintească, dar nu reuși.

– Nu am auzit niciodată de el.

Nu era un membru al clubului familiei ei, iar acei domni erau singurii lorzi pe care îi cunoștea.

Connor o privi pătrunzător în ochi.

– Lord Maddock a fost acuzat că și-a ucis familia.

Ea înghiți în sec și începu să tușească.

– Iartă-mă! spuse ea, fără să pară că într-adevăr regreta. Vii aici cu o sarcină nobilă de a uni un copil cu un tată despre care se presupune că a ucis același copil? continuă Ophelia, fără să-i permită șansa de a rosti un cuvânt. Doamne, Connor Steele, cât de departe ai ajuns în viață! De la vagabond la ajutor pentru nobili.

Mânia îi scânteia în ochi – un sentiment arzător, apăsător și atât de puternic, încât bravada ei se diminuă. Ophelia făcu un pas grăbit pentru a se îndepărta de silueta lui impozantă, până când se lovi cu spatele de geamurile de cristal. Înghiți în sec un nod de neliniște nedorit. La urma urmei, ce știa ea cu adevărat despre Connor O'Roarke? Da, fuseseră pe aceleași străzi, dar niciodată cu adevărat

aliați, prieteni sau chiar cunoscuți. Aruncă o privire nervoasă spre ușă. Broderick era acolo. Un strigăt, și el ar fi adus iadul și furia pe capul întunecat al lui Connor, indiferent de legătura dintre celălalt bărbat cu prințul, regele sau oricare dintre cei din jur.

În cele din urmă, când vorbi, încercă un răspuns ironic, dar fu contracarată încă o dată.

– Nu mă placi, spuse el. Vocea lui părea a fi a unui școlar curios sau nedumerit în fața unui text antic. Nu ai făcut-o niciodată.

Nu, ea îl urâse. Îl detestase. Connor avusese grijă numai de el însuși. Nu îl interesase niciodată să găsească prieteni sau o familie printre ceilalți băieți și fete supuși aceleiași sorți. „Sau îl urăști pentru că a reușit ceea ce tu nu ai putut?"

Reprimând acea întrebare inutilă, stupidă, îl privi arogantă.

– Iar acum mă judeci. De ce? întrebă el. Pentru munca pe care o fac?

– În numele aristocrației! se răsti ea.

– În numele a ceea ce este drept, o corectă el.

Zâmbi istovit.

– Al unui criminal? rosti ea amuzată. Din ce spui, nu faci ce este drept.

Dar oare ce însemna asta în lumea în care se născuseră? O faci pentru un bărbat cu legături puternice. „Ca și cum fratele meu ar săruta picioarele nobililor."

Enervată, alungă gândul acela.

Connor îi aruncă o privire lungă, tristă și insistentă, iar în ochii lui gri-cenușii era ceva mai mult – milă.

Sentimentul îi otrăvi stomacul. Își îndreptă umerii.

– Marchizul a fost exonerat de orice infracțiune, spuse el încet.

– Puterea și influența pot cumpăra orice. Se opri cu emfază. Inclusiv o grațiere pentru uciderea familiei.

– Focul a luat viața soției lui și a copilului nenăscut. El crede că fiul lui a supraviețuit.

Ea se încruntă. Una dintre cărțile de vizită ale lui Diggory fuseseră incendiile; cu toate acestea, nu îndrăznise să pătrundă în cartierele simandicoase din Mayfair și Grosvenor. Era mulțumit cu imperiul pe care și-l construise în estul Londrei.

– Câți ani avea băiatul? întrebă ea reticent.

– Doar trei.

– Un copilaș, murmură ea. Clătină din cap cu compasiune. Atunci, dacă nu este criminal, domnul este nebun. Căci nici un copil

nu ar fi putut scăpa de incendiu, având în vedere că soția lui nu a putut. Ophelia aruncă o altă privire spre ceas. Timpul alocat era aproape pe sfârșite.

Făcu un pas spre ușă, dar Connor o urmă, oprind-o.

– Nu crede că a scăpat, spuse Connor încet.

– Ei bine, bănuiesc că acesta este cel mai rapid caz pe care l-ai gestionat vreodată. Caz închis.

Ea mai făcu un pas. El o împiedică încă o dată.

– Crede că focul a fost provocat, iar copilul răpit.

Asta o blocă. Copiii furați și incendiile pornite în mod deliberat erau la fel de obișnuite în lumea ei precum erau predicile duminicale în lumea nobilimii. Și totuși...

– Este imposibil, spuse ea în cele din urmă. Diggory a fost în multe feluri. Crud. Violent. Rău. Dar nu a fost prost. El nu ar fi incendiat reședința unui nobil și, cu siguranță, nu era atât de prost încât să fure un copil.

„L-ai ajutat să scape, nenorocită mică! Vrei să știi ce se va întâmpla dacă mai faci asta, fetițo?"

Sunetul biciului prin aer, apoi sfâșierea pielii lovite îi veneau în minte precum un șarpe veninos, împrăștiind otrava amintirilor de demult.

I se făcu greață și se forță să înghită în sec, în timp ce nodul îi urca în gât.

– Am terminat, spuse ea categoric, dorindu-și ca el și fiecare amintire detestată, nedorită pe care i-o trezea despre Diggory cu discuția lor să dispară.

– Ba nu, o contrazise el, blocându-i calea încă o dată.

Ea dădu din mâini exasperată.

– Chiar dacă Diggory a fost implicat, s-a întâmplat cu ani în urmă. Aproape toți bărbații și femeile care au slujit sub comanda lui sunt fie morți, fie închiși sau alungați de fratele meu. Nu este nimeni aici care să-și amintească de un copil de acum șapte ani, Connor, zise ea nerăbdătoare. Sau de orice prunc, oricare ar fi el.

Diggory angajase demoni nemiloși cărora nu le păsa de nimic decât de propria supraviețuire.

– Dar tu și familia ta cunoașteți copii de vârsta asta. El îi aruncă o privire. Băieții și fetele care au aparținut bandei Diggory, alții de angajarea cărora sunteți responsabili... Cam câți ani au, în general, Ophelia?

Aveau aproape vârsta copilului dispărut pe care îl căuta. Tăcu mâlc. Oare chiar credea că ea putea trăda pe cineva aflat în slujba familiei ei doar pentru că el servea un nobil?

Connor se apropie. Tenta de bergamotă și salvie îi umplea nările, inundându-i simțurile cu masculinitatea proaspătă. Atât de diferit de clienții beți a căror respirație mirosea a alcool și a căror piele era asudată!

– Ei bine? insistă el.

– Ești în căutarea unei închipuiri pentru un caz care nu poate fi rezolvat. Copilul a murit.

De data aceasta, Ophelia se furișă prin spatele lui și se îndreptă spre ușă.

– Și dacă nu este? strigă Connor după ea, oprind-o. Și dacă este în viață și chiar trăiește acum pe stradă sau este angajat în acest club?

Posibilitatea persista în mintea ei. Un copil cu un viitor în afara acestei lumi – protejat, prețuit, răsfățat. Tot ceea ce ea și surorile ei nu avuseseră niciodată.

El vorbea despre ceva de neatins, mai mult vis decât realitate pentru cei din St. Giles.

– Ar fi imposibil să aflăm, domnule Steele, spuse ea, ridicând un zid de formalitate între ei. Ar însemna găsirea acului în carul cu fân. Tăcu. Și având în vedere ceea ce ai dezvăluit despre angajatorul tău, este un ac care ar fi mai bine să rămână ascuns.

– Nu ai de unde să știi asta, răspunse el.

„Cele de teapa ta mereu o vor." Ophelia își strânse pumnii.

– Știu destul de multe despre nobilime.

El pufni.

– Pentru că îi vezi pierzându-și averea la mesele tale?

Nemernicul înfumurat din fața ei nu știa nimic!

– Du-te dracului, Connor! spuse ea gâtuit. Ea făcu un pas, dar el îi bloca încă o dată calea.

– Marchizul, așa cum ai spus, probabil se înșela, dar există o mică șansă să aibă dreptate. Susții că este imposibil să aflăm dacă acest copil trăiește, dar, dacă adresez întrebări copiilor care au făcut parte din banda lui Diggory, este posibil să aflu ceva.

Ea scrâșni din dinți.

– Dumnezeule, ești de neînduplecat! Și cât de ușor avea încredere într-un lord exonerat! Crezi că pot ajuta? De ce? Pentru că avem copii în slujba noastră? Multe cluburi o fac, continuă ea înainte ca el să poată vorbi. De exemplu, Iadul și Păcatul.

De îndată ce îi scăpă numele localului rival, își mușcă limba.

– Deja i-am interogat pe proprietarii de acolo. De asemenea, mi-au permis să vorbesc cu fiecare membru al personalului lor.

Bineînțeles că o făcuseră. Ce mai dezvăluiseră?

Căuta indicii dacă știa ceva despre acțiunile fratelui ei, dar fața lui Connor era ca o mască sculptată, un chip în piatră.

Ophelia înfruntă privirea lui pătrunzătoare.

– Continuă căutarea în altă parte, domnule Steele! Știu cum să găsesc copiii de pe aceste străzi nici mai bine, nici mai rău decât oricine altcineva. Îi spusese o minciună sfruntată. Cunoștea St. Giles și Dials mai bine decât liniile din propria palmă. Chiar dacă aș face-o, mai bine mor decât să vă ajut pe tine și pe un nobil acuzat de crimă.

Ophelia știa din propria experiență de câtă ticăloșie erau capabili acești lorzi.

Își strânse pumnii.

„Așa! Deschide-ți picioarele pentru mine, lasă-mă să mă strecor..."

Respira zgomotos.

Connor îi întrerupse amintirile care o torturau.

– Amândoi știm că afirmațiile tale nu sunt adevărate. Ca parte a bandei Diggory, deții mai multe informații decât majoritatea.

Diggory. Demonul care îi dăduse viață. O ură ascuțită îi stârni simțurile, dovedindu-i din plin că era fiica Diavolului din cauza întunericul din ea.

– Atunci, vorbește cu sora mea, Cleo. Am încredere că se va dovedi mai cooperantă.

Aceeași care abandonase St. Giles și care fără efort își construise o nouă viață în Grosvenor Square.

Dădu să plece.

– Potrivit fratelui tău, doamna Thorne nu a fost niciodată responsabilă pentru angajarea copiilor. *Tu* ești!

– Am terminat! Îl blestemă din nou pentru că îi amintea de trecut. Se întoarse spre ușă. Te rog să mă ierți. Este târziu, iar un om care ține cont de normele sociale ar trebui să onoreze orele de vizită decente.

La momentul oportun, ușa se deschise.

Fratele ei era în ușă – o prezență constantă și liniștitoare în fața tumultului stârnit de Connor O'Roarke.

Connor zăbovi, mustăcind.

Ce voia să spună? Să o provoace? Să o amenințe? Ea era pregătită. Voia asta. Din pricina acelor sentimente nemiloase pe care le recunoștea și cărora știa să le facă față.

Încuviință din cap, dovedindu-se la fel de imprevizibil ca întotdeauna, frustrând-o.

– Domnișoară Killoran, murmură el și, fără a arunca vreo privire spre Broderick, plecă.

Cu toate acestea, în timp ce el se îndepărta, ea nu putu să scape de neliniștea care o învăluia și care îi spunea că încă nu văzuse tot ce putea Connor O'Roarke?

Capitolul 5

„Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci."

– Ce dracu' a fost asta? se răsti fratele ei.

Ophelia căscă.

– Știi că ești foarte previzibil când vine vorba de timpul pe care îl lași să treacă înainte ca o persoană să plece și să începi să vorbești? Cel puțin, poți varia numărătoarea. Desigur – își mușcă vârful degetului –, domnul Steele este un străin, așa că, cu siguranță, încă nu-ți cunoaște toate tabieturile, dar...

– Pe cele sfinte, Ophelia, vrei să taci? strigă el.

– Cu siguranță, nu ar trebui să țipi, îl dojeni ea, arătând acuzator cu degetul. Să-ți spun de ce: cunoscându-i pe anchetatori, știu că se mișcă în ritmul unui melc, astfel încât să poată zăbovi și asculta.

Fratele ei tăcu imediat.

Oricât de puternic era Broderick și oricâtă putere dobândise, tot nu se născuse pe străzi, așa cum o făcuseră Ophelia și frații ei de sânge. Deși el nu vorbea despre trecutul său și, cu siguranță, nu confirmase și nu dovedise vreodată suspiciunile ei, nici nu era cazul. Părerea lui bună despre nobilime și greșelile sale care se tot repetau îl făceau să nu aparțină în întregime acestei lumi.

Din ziua în care intrase în mijlocul lor cu discursul său excentric, ea știuse exact ce să spună pentru a-i testa limitele.

„Unu. Doi. Trei. Patru."

– În primul rând – ridică un deget –, nu vei mai da niciodată năvală când sunt într-o întâlnire. Ne-am înțeles?

Ea observă în tăcere numărătoarea lui modificată. Acesta fusese motivul pentru care Broderick fusese acceptat și apoi respectat în rândul bandei Diggory. Orice nu știa, se angaja să învețe și să se schimbe, după cum avea nevoie pentru propria supraviețuire.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Chiar crezi că sunt genul de persoană căreia îi poți porunci?

Desigur, aceasta fusese părerea limitată despre ea pe care o avea toată lumea, inclusiv fratele ei. O față drăguță, sau chiar mai mult decât atât, recent însărcinată cu responsabilități semnificative.

– Am fost sinceră cu el, Broderick, protestă ea în timp ce se îndrepta spre bar. Nu am acceptat supusă apariția lui în miez de noapte ca fiind cuvenită și întrebările lui jignitoare despre angajarea copiilor. Îl scrută cu privirea. Nu venind din partea domnului O... Steele.

– Îl cunoști pe Steele?

Mintea ei se blocă. Oare ce auzise? Sau observase pasul greșit pe care îl făcuse când intrase în birou și dăduse cu ochii de Connor? Ophelia își umezi buzele.

– Eu...

Clătină din cap, fără să poată rosti ceva. Broderick luă o sticlă de whisky, studie eticheta și apoi luă un pahar. Ea se bucură de gestul lui distras. Ce trebuia să facă? Să recunoască legătura ei cu Connor O'Roarke? Să-i explice că, atunci când îl ajutase să scape de Diggory, nu ea fusese cea care plătise prețul, ci una dintre surorile ei dragi? Acum Connor era din nou în viața lor – o amenințare pentru lumea familiei Killoran.

După ce puse deoparte sticla, Broderick îi aruncă o privire nedumerită.

Ea pufni.

– Bineînțeles că nu-l cunosc, minți ea printre dinți. Cum aș putea cunoaște un detectiv?

Ba, mai mult, cum devenise el anchetatorul nemilos temut de toți în anii în care nu se văzuseră? Cum, când cei de teapa lor se ocupau de lucruri care distrugeau oamenii și nu erau de partea legii care căuta să aducă dreptatea într-o lume nedreaptă?

– Nu ai avea cum. Se opri, în timp ce alegea o sticlă. Fratele ei ridică scurt capul și îi aruncă o privire pătrunzătoare peste umăr. Cu excepția cazului în care ai avut probleme cu legea.

Ceea ce se întâmplase de nenumărate ori. Dar acum nu era vorba despre asta.

– Nu am avut, se răsti ea. Știi ce fac. Găsesc copii ca să lucreze aici.

În timp ce vorbea, omise cu grijă adevărul privind modul în care îi localiza pe unii dintre tinerii aflați în slujba lor. Și aici se termină implicarea mea. Unicul ei obiectiv era să îi salveze de pericolele la care erau expuși orfanii. După aceea, acei băieți și fete rămâneau în grija lui Gertrude.

Broderick îi aruncă o privire curioasă.

Ea se străduí să nu facă nici o mișcare sub privirea lui atentă.

În cele din urmă, își întoarse atenția spre bar.

– Ți-am atribuit acest rol în club. Apucă o sticlă și o cercetă. Totuși, nu ți-am dat mână liberă să insulți un anchetator care ne-ar putea distruge, șopti el, hotărându-se să ia coniacul franțuzesc. Își turnă un pahar. Este în interesul nostru să nu-l mâniem pe omul care ne amenință clubul.

Argumentul lui era pertinent. Și totuși...

– Nu știm nimic și, ca atare, nu avem nici un motiv să ne temem de el.

El pufni.

– Doar nu crezi asta! Crezi că un anchetator nenorocit ar avea încredere în unul dintre noi?

Nu, nu credea asta. În special în ce îl privea pe Connor O'Roarke. După ce se alăturase bandei lor și apoi evadase, Connor știa cu exactitate ce fel de oameni erau Ophelia și frații ei.

– Nu contează, pentru că nu ar găsi nimic. Căci nu ar fi găsit. În această situație, nu făcuseră nimic. Dacă își dorește acest lucru, ar putea să defăimeze clubul atât de rău încât să nu ne mai putem reveni.

O umbră se așeză peste ochii fratelui ei. Atunci ce s-ar alege de ei? Gândul acela plutea nerostit între ei.

„Ruinați. Ar fi ruinați."

Ea tremura. Pentru că, deși se bucurau de luxul ca Bârlogul Diavolului să le fie casă, dacă puneau piciorul pe străzi, acolo unde războiul făcea ravagii, aveau să fie și mai lipsiți de protecție decât fuseseră înainte să obțină securitatea. Nu se puteau întoarce la asta.

– Acesta este motivul pentru care nu ar fi trebuit să dai buzna aici. Maxilarul i se încordă. A naibii impulsivitate!

Asta o duru. Era un reproș care nu i se făcuse și nu i s-ar fi făcut niciodată Cleopatrei. „Cleopatra n-ar fi provocat și iritat niciodată un detectiv. Are destulă experiență ca să nu facă asta."

Alungând acel gând străpungător, Ophelia își puse mâinile în șolduri.

– M-a întrebat dacă știu ceva. I-am spus că nu, zise ea nerăbdătoare.

Uitându-se peste marginea paharului, se încruntă.

– Se va întoarce cu întrebări pentru tine.

La acea prevestire rea, un ecou înfricoșător al gândurilor ei anterioare, Ophelia simți alt fior rece pe șira spinării.

Fratele ei clătină din cap și, cu un aer hotărât, se apropie de birou și se așeză.

– Este timpul.

– Foarte bine.

Ophelia se întoarse, ușurată că discuția lor se încheiase. Palmele ei rănite încă aveau nevoie de îngrijiri, dar fratele ei încă nu remarcase rănile.

– Mă înțelegi greșit! strigă Broderick după ea.

Ea se îndepărtase, dar auzi cuvintele lui, ceea ce o făcu să se oprească. Alarma se stinse în adâncul minții ei. Ophelia se întoarse.

– Ce este asta? întrebă ea prudentă, temătoare și totuși hotărâtă.

Palmele i se strânseră instinctiv în pumni, tresărind când unghiile îi zgâriară pielea rănită.

– Avem nevoie de această legătură, iar faptul că un anchetator îți pune întrebări – Broderick luă o înghițitură, calmul insolent făcând-o să scrâșnească din dinți – nu va ajuta cu nimic. Nu va face decât să dăuneze. Îi întâlni privirea. Prezența lui aici nu a făcut decât să scoată în evidență nevoia noastră de a avea conexiuni cu aristocrația.

Iată!

Ea rămase fără aer.

În timp ce el se așeză, sorbindu-și coniacul și evitând cu înțelepciune ochii ei, greutatea trădării lui o lovi direct în piept.

Desigur, fusese inevitabil. Ea îi cunoscuse mereu planurile și intențiile pentru ea și întreaga familie. Și totuși, cu responsabilitățile suplimentare pe care i le cedase, îi fusese indus un fals sentiment de pace.

Când fratele ei își puse deoparte băutura în favoarea unei foi de hârtie și a unui stilou, Ophelia continuă să se simtă ca un intrus în viața altcuiva.

Creionul lui care lovea iar și iar hârtia de pe birou deveni aproape asurzitor în liniștea profundă, până când ea simți nevoia să-și acopere urechile cu mâinile.

Ea – care nu leșinase când un ticălos o încolțise pe o alee și îi ridicase fusta și care nu se clătinase când Diggory o bătuse până

ce își pierduse cunoștința pentru un pas greșit imaginar – simți că se i mișcă pământul sub picioare.

– Poftim? spuse ea fără suflare, bătaia constantă a inimii înecând acea întrebare înăbușită.

– Este prea târziu, Ophelia, zise el, fără să-și ridice privirea de la sarcina care îl ținea ocupat. Știi asta.

Ophelia înaintă. Punându-și palmele pe biroul lui, se aplecă în față.

– Nu o voi face.

Poate că așa dovedea de ce toată încrederea și puterea îi fuseseră încredințate Cleopatrei. Pentru că și ea încercase să se ridice la așteptările pe care Broderick le avea de la familia lui.

Broderick își ridică privirea spre mâinile ei albe.

– Foarte bine!

„Foarte bine?" Se încruntă. Nu supraviețuise având un fals sentiment de securitate. Singura dată când o făcuse, se trezise țintuită de un perete și cu un nobil cu mâinile pe sub fusta ei.

Gura i se uscă în timp ce acea amintire detestată reveni. I se împotrivi cu disperare.

„Concentrează-te! Nu-l lăsa, nu acum când fratele meu a declarat război și am nevoie de mintea limpede!"

Ophelia se îndreptă încet.

– Foarte bine? repetă ea, examinându-l îndeaproape.

– Da. Foarte bine, te poți întoarce la responsabilitățile tale și nu îi vei mai însoți pe Cleopatra și – făcu o grimasă – pe soțul ei pentru sezonul londonez.

În alte circumstanțe, i s-ar fi părut amuzantă reticența lui de a rosti numele rivalului lor de multă vreme, acum cumnatul lor, Adair Thorne.

– Nu e așa de ușor.

El nu își abandonase niciodată obiectivele.

– Ba da. Uneori este. Își ridică paharul și luă o înghițitură sănătoasă. Acesta este unul dintre acele momente, spuse el după ce puse jos paharul.

Pulsul i se acceleră. Ophelia lăsă ochii în jos.

– Ce joc faci?

– Acesta nu este un joc, promise el, punându-și semnătura impunătoare în josul paginii.

Trebuia să fie surdă să nu audă intensitatea vorbelor, care sugera că vorbea despre ceva mai mult decât despre sezonul londonez și despre faptul că nu îi mai permitea să participe la el.

În timp ce scotea capacul sticlei de cristal și presăra nisip de călimară peste cerneală, Ophelia privi chiorâș, încercând să înțeleagă acele cuvinte.

„Cleo, mâine voi trimite..."

Ophelia văzu, înțelese și văzu roșu în fața ochilor. Îi inundă fiecare părticică a corpului, cu o furie și o mânie devastatoare. Cu Cleo căsătorită recent, Broderick nu pierduse timp. Își înălță capul atât de brusc încât mușchii gâtului i se încordară.

– Gertrude? strigă ea, încercând să-și pună ordine în gândurile răvășite, scăpate de sub control.

Broderick dădu din mână.

– În cazul în care nu vei putea să te alături înaltei societăți, Gertrude a spus că e dispusă să facă ea asta.

– Tocmai ai... dat din mână?

Acest gest aspru puse ordine în harababura din minte ei.

O sacrifica pe Gertrude, care deja pierduse atât de mult.

„Din cauza mea a pierdut atât de mult... Din cauza mea."

Își coborî înțelept palma.

– Am vorbit deja cu ea.

– Nu te cred, replică Ophelia. Surorii lor mai mari îi cedase și mai puțin control decât Opheliei. Era doar un șiretlic pentru a-i obține aprobarea.

– Când ai vorbit?

– După nunta lui Cleo.

Ea se clătină, simțindu-se de parcă tocmai primise un glonț în piept. Vorbiseră despre asta atunci. Amândoi presupuseseră că Ophelia, cu disprețul ei față de aristocrați, avea să se afle în imposibilitatea de a merge mai departe cu planul lui Broderick și discutaseră despre rolul lui Gertrude?

Amărăciunea avea gust de oțet în gura ei.

Mai întâi, Cleopatra trebuise să dea ascultare fratelui lor, iar acum el o înlocuia pe Ophelia cu Gertrude. Nu conta că Gertrude era cea mai în vârstă; conta că Ophelia fusese ignorată de toți, inclusiv de rudele ei nenorocite.

Și, ceea ce era mai rău, amândoi crezuseră că ea nu era capabilă să ducă la îndeplinire ceva și că altcineva trebuia să acționeze în locul ei. Ea făcu un pas înapoi, apoi altul, și încă unul, până când se opri.

Înnebunită, își aruncă privirea peste biroul imaculat al lui Broderick. Cum putea să-l facă să priceapă că nu era vorba despre faptul că nu era capabilă să pătrundă în înalta societate? Era vorba despre

dorința ei de a putea alege ceva mai mult decât o cale pe care Broderick o văzuse ca singura soluție. Alegerea unui viitor pe care să-l construiască pentru sine. Pur și simplu, libertatea de a alege.

Dar oare conta cu adevărat?

Deocamdată i se oferise alegerea finală: să-și controleze viața și viitorul sau să o sacrifice pe sora ei, Gertrude.

Ophelia făcu o ultimă încercare de a se înțelege cu el.

– De ce este atât de important pentru tine? spuse ea rugătoare. Avem avere. Avem putere.

– Și deja am văzut cât de ușor se poate sfărâma, rosti el cu o gravitate care nu-l caracteriza.

Iadul și Păcatul. În primul rând, prin căsătoria proprietarilor cu doamnele din înalta societate și apoi prin foc.

Ea își îndepărtă privirea.

Foșnetul foii pe care fratele ei o împăturea, cea care avea să pecetluiască soarta surorii ei, era sigurul sunet.

Ophelia închise ochii.

Latura ei încăpățânată, care niciodată nu se plecase în fața lui sau a altcuiva, voia să-l trimită la dracu'. Și totuși, mai era ceva: frica. Mușchii stomacului i se încordată, iar ea își împreună mâinile în jurul taliei pentru a domoli tensiunea.

Eforturile ei se dovediră zadarnice.

Putea să o facă? Putea să se lege de un nobil? Unul dintre acei lorzi mincinoși și vicleni? Pieptul ei se mișca repede în sus și în jos, cu forța respirațiilor ei accelerate.

„Ia-l pe Excelența Sa acolo și citește-i în palmă! Tatăl tău ar vrea asta... Du-te înapoi!"

Privirea Opheliei se îndreptă către paharul cu alcool de pe biroul lui Broderick în timp ce frânturi din trecut începeșau clipele prezentului, contopindu-se pentru a crea împreună un viitor îngrozitor.

Duhoarea coniacului. O mână care îi ridica fusta.

„O vrei, draga mea. Acum desfă-ți picioarele pentru mine... Ah, îți place dur, nu-i așa? Chiar mai bine."

Propria respirație îi răsună puternic în urechi.

– Ophelia?

Tonul îngrijorat al lui Broderick o trezi.

„Ce zice? Despre ce vorbim?"

Apoi își aminti de vizita lui Connor și de corvoada pe care fratele ei voia să o pună cârca lui Gertrude.

Nu, avea să facă asta doar dacă ea refuza.

„O să mi se facă rău."

Se concentră pe buzele lui Broderick, în timp ce se mișcau, dar nu putea să înțeleagă cuvintele pe care le rostea.

Masându-și tâmplele dureroase, se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte bogatele perdele din brocart auriu și se uită la străduțele întunecate pe care le străbătuse cu doar puțin timp în urmă.

Fratele ei ar fi legat-o pe ea sau pe Gertrude de unul dintre acei stricați. Bărbați care își făceau toate plăcerile. Își sprijini fruntea de geamul rece.

În cele din urmă, fratele ei nu avea să se răzgândească. Putea vorbi despre vizita lui Connor și despre amenințarea pe care o prezenta, dar totul se reducea la ceea ce căuta Broderick – nu doar o legătură cu aristocrația, ci un nobil respectabil.

O legătură cu un lord.

Îndreptându-se, privi în gol geamul aburit de respirația ei. Cu vârful degetului, desenă o lacrimă în acea pată.

Broderick tuși, atrăgându-i privirea goală spre el.

– Cred că am terminat, nu?

Fusese o pauză scurtă în această întrebare care arăta tocmai jocul pe care îl făcea. Slăbiciunea pe care o folosea împotriva ei.

Spiritul ei reveni la viață și deschise gura pentru a rosti alte critici înflăcărate.

Asta atrase privirea fratelui ei. Îngrijorarea se citea pe chipul lui. Aceasta era o parte necunoscută a lui Broderick. Una pe care nu o împărtășea cu nimeni și pe care o ascundea cu grijă sub masca unui zâmbet exersat și a farmecului său urban.

„Dacă nu voi fi eu, o va folosi foarte bine pe Gertrude ca pion."

– Sezonul londonez, spuse ea forțat. Limba grea îi făcuse cuvintele să se stâlcească în propriile urechi. Ophelia se întoarse. O voi face.

Broderick tresări uimit.

– Da?

Un zâmbet mulțumit apăru preț de o clipă pe buzele lui înainte să-l ascundă iute.

„O să mi se facă rău."

– Dar nu o să locuiesc în Mayfair, spuse ea repede, vrând să dețină oarecum control asupra aranjamentului.

Fratele ei clătină din cap.

– Categoric...

– Nu o voi face! Iar tu mi-o vei permite. Să nu ne jucăm! Întotdeauna ai vrut să plec.

Când o trimisese pe Cleo, de fapt, fusese vorba de Ophelia, niciodată despre vreuna dintre surorile ei. Deoarece, pentru cei din această bandă, Ophelia fusese întotdeauna cea de vânzare numai pentru chipul ei.

Obrajii lui se înroșiră, vinovați.

– Am trimis-o mai întâi pe Cleo.

Nu încercă să nege. Dorința de a o sacrifica pe ea fusese domolită pentru că remarcase valoarea lui Cleo.

– Pentru că a cerut-o.

Îl fixă cu privirea.

– Așa cum o eu cer acum. Așa cum ar fi trebuit să facă pentru sora ei mai mică și cum o făcea acum pentru Gertrude. Vinovăția o cuprinse pe deplin. Nu conta că sora ei fusese fericită cu acest aranjament; conta că ea o sacrificase. Așa că voi participa la sezon și voi găsi un soț, dar în condițiile mele. Ridică un deget pentru a enumera termenii de pe lista ei: Voi locui la Bârlogul Diavolului. Singurul loc în care se simțise vreodată confortabil. Voi decide cu cine... cu cine – rosti gâtuit cuvântul infam – mă voi *căsători*. Dacă nu doresc să particip la un anumit eveniment, nu o voi face. Mi se vor permite aceleași libertăți pe care le am în club.

– Bine!

Cu siguranță, nu putea fi atât de ușor! Broderick îi imita mișcările, bătând cu degetele lui aspre.

– Căsătoria cu un lord. Tu îl alegi. Vei fi liberă să refuzi o invitație cu excepția cazului în care aceasta este făcută de un domn sau de o doamnă respectabilă. Se opri pentru a-și aranja lavaliera deja perfectă. Nu voi permite ca înalta societate să ne considere niște ingrați.

– Nu, asta niciodată, rosti ea.

El continuă să vorbească, în ciuda întreruperii ei amuzate.

– Fără pantaloni. Cu rochii noi.

Ea aruncă o privire spre propria rochie modestă, cu guler înalt.

I se strânse stomacul. De-a lungul anilor, se hotărâse să poarte rochii anoste, care să-i ascundă silueta. Acum fratele ei avea s-o lase și fără stratul protector?

– Nu.

Broderick aruncă o privire îndurerată spre rochia ei.

– Nu este negociabil. În plus...

Argumentul asupra articolelor vestimentare fiind deja dat uitării, ea se pregăti, știind ce avea să urmeze chiar înainte ca el să rostească.

– Nu vei locui la Bârl...

– Nu plec nicăieri. Sau înțelegerea cade.

Ea își ținu respirația, simțind că ajunsese într-un impas tensionat – fratele și sora, ambii războinici ai străzii, refuzând să cedeze victoria.

El își trecu o mână prin păr.

– Oh, la dracu'! Foarte bine. Poți să rămâi.

Ophelia eliberă un oftat pe care nici măcar nu își dăduse seama că îl ținea în ea. Pentru prima dată în acea seară, zâmbi. Dar zâmbetul fu imediat alungat de următoarele condiții.

– Trebuie să te comporți mereu ca o lady!

„Să te comporți."

– Măcar recunoști că este o farsă, bombăni ea.

– Este destul de scandalos că trăiești aici în timp ce participi la sezonul londonez. Un pas greșit, și îți fac bagajele și te trimit la Cleo.

– Noua casă a lui Cleo din Grosvenor Square? pufni ea. Mai degrabă trăiesc în coșmelia în care m-am născut.

Broderick o țintui cu privirea.

– Ne-am înțeles?

Resentimentul o inundă. Oricât de mult dorea să-l trimită la dracu' pentru că îi dădea ordine, știa cât de ușor ar fi putut abandona înțelegerea și să o trimită pe Gertrude.

– Da!

Înainte de a-și putea schimba părerea și de a-și dedica soarta urâtă de care dorea să scape, ea se îndreptă spre ușă.

– Ophelia?

Se opri cu degetele pe clanță și, pentru o fracțiune de secundă, se agăță de o speranță: că el avea să-și abandoneze planurile. Că nu avea să le ceară nici ei, nici lui Gertrude să se jertfească în acest fel – sau în vreun fel.

Toate speranțele fură năruite de următoarea lui întrebare:

– Ce s-a întâmplat cu mâinile tale?

Mintea ei se blocă și privi în gol la palmele zgâriate.

Ophelia își șterse mâinile de fustă și tresări din cauza usturimii palmelor ei julite. Oh, la dracu'! Observase!

Podeaua scârțâi în timp ce el se îndreptă spre ea.

– Ce este asta? șopti el.

Cuprinzându-i palmele, i le studie pe rând.

– Am căzut, scânci ea, rugându-se ca el să fi confundat vocea ei ascuțită cu durerea. Avem o problemă pe alee. Șobolani. Mulți.

– *Tu* curățai aleea? întrebă el cu scepticism în voce.

Știa. Știa despre teama ei de alei și de viteza cu care le străbătea. Totuși, nici el, nici altcineva nu cunoșteau motivul. Sau poate că el știa și era pur și simplu nepoliticos ca un frate și o soră să vorbească despre asta? Ophelia se concentra să respire regulat. Ridică din umeri cu indiferență.

– Cineva trebuia să o facă.

– În miez de noapte?

Ignorând întrebarea, ea tăcu.

Broderick încuviință din cap.

– Asta-i tot.

Simțindu-i privirea curioasă pe ceafă, Ophelia răsuci mânerul și ieși.

În momentul în care închise ușa, punând suficient de mult spațiu între ei, umerii îi căzură, iar ea se sprijini de ușă.

Având în vedere toate posibilitățile neplăcute care îl aduseseră pe Connor în clubul lor – Stephen care incendiase clubul Iadul și Păcatul, Ophelia lăsând inconștient un aristocrat –, seara ar fi putut să decurgă, fără îndoială, mai rău, mult mai rău.

Atunci de ce, când în cele din urmă găsi sanctuarul camerei ei și se pregăti pentru debutul în înalta societate, își dădu seama că ar fi preferat închisoarea Newgate, nu cea pe care i-o pregătise fratele ei?

Capitolul 6

După ce odată caldarâmul umed din Londra fusese unicul său pat, Connor ajunsese să înțeleagă faptul că existau mai multe tipuri de sărăcie.

Să trăiești pe străzile Londrei fusese un exercițiu special de tortură.

Participarea la evenimentele înaltei societăți erau un tip diferit.

După ce vizita la Bârlogul Diavolului se încheiase – deloc surprinzător, fără ajutorul proprietarului și al rudelor lui –, Connor, schimbat în haine adecvate, traversă reședința tatălui său prin bucătărie.

Nu era prima dată de când părăsise Bârlogul Diavolului când gândurile despre Ophelia îi murmurau prin minte.

O *ea* care, în cele din urmă, avea un nume.

Bineînțeles că avea unul – chiar și infractorii născuți pe stradă primeau acest cadou, cel mai accesibil dintre ele. Ea fusese cea care l-ar fi putut preda lui Diggory cu ani în urmă, dar îl cruțase. El își riscase propria viață în schimb – o datorie plătită, acel jurământ al lui Mac Diggory, un cod al eticii străzii onorat de cei suficient de nefericiți să numească acasă St. Giles.

Nu-i aflase niciodată numele – până acum.

Acum, tânăra era la fel de irascibilă, înflăcărată și furioasă cum fusese întotdeauna. În loc de toanele ei de copilă din trecut, vitriolul de pe limba ei ascuțită ieșea la suprafață răgușit, amintindu-i că Ophelia Killoran nu mai era o copilă. Periculoasă când era fată, acum letală ca femeie, dar în moduri care nu aveau nici o legătură cu ceva atât de elementar ca supraviețuirea lui.

– Domnule Steele! Șoapta aceea veselă îl făcu să-și revină repede și să arunce o privire înapoi. Nu-mi spune că te duci la bucătărie!

Se pare că ea îl cunoștea foarte bine.

Doamna Fearson: neînfricată, scundă și cu obrajii cei mai rotunzi și roșii, singurul lucru înfricoșător la ea fiind numele. Femeia zâmbi larg.

– Doamnă Fearson, o salută el, dându-se înapoi pentru a o întâlni în timp ce ea îi tăie drumul.

Fidelă gospodăriei tatălui său încă din ziua în care Connor intrase în ea, fusese unul dintre puținii membri ai personalului care nu îl priviseră de parcă ar fi venit să le taie gâtul în timp ce dormeau. Sau să plece cu argintul familiei – așa cum acuzaseră în mod deschis – înainte să fie concediați de conte.

– Nu e nevoie să vii în întâmpinarea mea, băiete drag, gâfâi ea, rămânând fără aer în urma efortului minim.

Își puse mâinile pe genunchi și pufăi zgomotos.

Aplecându-se, el o bătu pe obraz.

Ea îl lovi ușor pe braț.

– Destul! La bucătărie?

Dacă s-ar fi priceput, ar fi reușit cel puțin să ascundă expresia vinovată. În schimb, rânji și deschise ușa în timpul discuției și se apropie de masa lungă de stejar plină cu platouri.

– Ah, ca să nu dezamăgesc pe nimeni, am avut încredere că încă voi găsi platouri.

De mâncare. Erau munți pe care oaspeții tatălui său nu îi terminaseră, suficienți pentru a hrăni nenumăratele guri înfometate de pe străzi.

Era cu siguranță o seară petrecută revizuindu-și trecutul și pe cei apropiați de Diggory, dar, în timp ce se așeză pe una dintre băncile lungi, fu străpuns de sentimentul de vină.

– Nu dezamăgești pe nimeni? Doamna Fearson pufni, apoi, în maniera ei obișnuită, luă o farfurie de pe tejghea și începu să o umple. Spune-i asta tatălui tău, care a așteptat sosirea ta toată seara.

– Voi avea grijă de asta, protestă el, luând de pe masă o tartă cu prune și înghițind-o dintr-o îmbucătură.

Ea îl lovi peste mână în timp ce el vru să îi ia farfuria din mâini.

– Să-l las pe fiul contelui să-și facă singur farfuria? spuse ea printre dinți. Mai degrabă demisionez decât să fiu acuzată de asta!

Din punctul de vedere al serviciului și al pensiei oferite, femeia cu părul cărunt ar fi trebuit să-și atârne șorțul în cui în urmă cu un deceniu. În schimb, rămăsese, supraveghind gospodăria contelui și fiind o figură maternă pentru Connor când intrase pentru prima dată, pe când era un băiat singur.

El își privi inexpresiv farfuria.

– Haide, nu este nevoie să te încrunți, șopti doamna Fearson, interpretând greșit motivul încrâncenării lui. Contele s-a descurcat bine în seara asta și înțelege ceea ce te-a ținut departe.

Servitoarea lui devotată avea dreptate. Când majoritatea nobililor ar fi strâmbat din nas la munca lui Connor, contele de Mar nu numai că îl sprijinise, dar își exprimase mândria. Deci ar fi înțeles că fusese reținut de un caz.

Asta, până atunci.

Încă un sentiment de vinovăție, dar din motive cu totul diferite. Cu un suspin, își dădu farfuria deoparte.

– Este prea mult să sper că am ratat partea dansantă a festivităților? îndrăzni el, ridicându-se.

Doamna Fearson tresări.

– Am înțeles de la câteva menajere că Excelența Sa intenționa să amâne, sperând că vei ajunge.

– Al naibii de încântător, bombăni el.

– Îl poți găsi alături de ceilalți domni în camera de jocuri.

Râsul ei îl urmări.

Ridicând mâna în semn de mulțumire, puțin timp mai târziu, Connor ajunse în fața salonului albastru. Ironia nu-l ocoli când intră în încăperea plină cu prietenii liberali ai tatălui său, aceiași bărbați care se devotaseră abolirii viciului stând acum și participând la jocuri de – Connor cercetă încăperea – whist și alte jocuri de cărți în doi.

Își găsi imediat tatăl angajat într-un joc alături de Lord Dapplewhite. Contele își ridică privirea și, adresând un cuvânt în grabă partenerului său, puse cărțile jos.

Zâmbind, se ridică în picioare și scurtă calea printre mesele aranjate cu grijă. Având peste 1,80 metri înălțime, umeri lați și același păr des, contele putea trece cu ușurință drept o replică a persoanei care era Connor când îl smulsese de pe străzi și îi oferise o casă și un nou început.

Păru contrariat.

– Începusem să mă îndoiesc că vei veni, fiule!

Cunoscut drept Vânătorul de toți cei din Londra – cu excepția acestui bărbat, care mereu îi spunea „băiatul meu" sau „fiule" –, Connor zâmbi, recunoscător pentru că îi distrăgea atenția de la familia Killoran.

– Ironia oamenilor care încearcă să eradicheze viciile din Londra în timpul unei întâlniri cu coniac și joc de cărți mi-a scăpat.

Tatăl lui adoptiv îl bătu pe spate.

– Toate cu moderație, băiatul meu. Toate cu moderație. Însoțește-mă, îl îndemnă el, arătând spre o masă liberă.

Își făcură loc printre oaspeții prezenți. Toți membrii influenți în parlament erau domni respectabili cunoscuți pentru reputația lor integră și scopurile lor caritabile.

Și totuși, în ciuda integrității, rămâneau aceiași bărbați, alături de soțiile lor, care aveau să-l privească mereu pe furiș pe Connor și să șușotească pe la spatele lui.

Mai mulți lorzi se opriră în mijlocul pariurilor pentru a-l privi trecând. Privirile lipsite de respect reprezentau disconfortul cel mai mic pe care îl îndurase. Nu contaseră pe când era pe străzi, cerșind monede și fiind întâmpinat cu palme, iar acum contau chiar mai puțin.

El și tatăl său se așezară pe două scaune din fața unei mese pliabile de stejar.

Fără un cuvânt, contele aduse pachetul de cărți, le amestecă bine, și se întoarse la masă.

Connor trase primul.

As de romb.

Tatăl lui chicoti, amestecând din nou cărțile.

– Întotdeauna ai fost mai norocos decât mine.

„Da, s-ar părea că amândoi am fost norocoși."

Care fusese motivul ușoarei ezitări în această afirmație? Una care făcea aluzie la propriul trecut.

– Connor? îl imploră tatăl lui, amintindu-i discret de cărți și de faptul că trebuia să întoarcă ultima carte, un șapte de romb.

– Iartă-mă! Eram distras, murmură el, îndreptându-și atenția asupra celor treisprezece cărți din mână.

Connor își jucă prima carte, un popă de inimă roșie.

Tatăl său își aruncă repede dama de aceeași culoare.

Observând șiretlicul, Connor revendică un as de romb.

– Ultimul tău caz, spuse tatăl său, luând următoarea carte.

Continuară în tăcere, câștigând pe rând.

Ceva avea să se întâmple. Chiar dacă exista o relaxare în mișcările tatălui său, tensiunea se revărsa vizibil prin postura contelui.

Connor își coborî cărțile.

– Ce este?

Tensiunea se mai risipi din ridurile discrete de pe chipul contelui.

– Nu-ți scapă niciodată nimic, nu? întrebă el încet, parcă doar pentru el însuși.

Chiar din ziua în care te-am găsit. Nu, acest bărbat îl salvase. Îi oferise lui Connor speranța și un nou început care nu includea crimă, hoție și măcel.

Pentru asta, îl numise *tată* când cel pe care Connor îl iubise atât de mult fusese ucis fără milă.

– De aceea ești atât de bun în ceea ce faci, zise tatăl său cu mândrie în voce, în timp ce se așează iar pe scaunul său. Își împreună mâinile pe burtă. Sunt mândru de tine în fiecare zi, Connor Steele. Munca pe care o faci – un zâmbet îi lumină chipul – i-a protejat pe mulți. Este o treabă bună. Importantă. Cea mai importantă: să faci ca lumea să devină un loc mai bun pentru toți.

Pentru fiecare cuvânt negativ șușotit de aristocrație, existau bărbați precum cel din fața lui: un lord fără copii care îl luase pe Connor la el, care îi dăduse numele și pornise o cruciadă pentru îmbunătățirea vieții altor fete și băieți orfani. Redase speranța unui băiat mânios, aspru și furios, care detesta lumea cu o ură mai potrivită pentru un bărbat în vârstă, spre sfârșitul vieții.

– De ce bănuiesc că există un *dar* în asta? întrebă și trase o carte, zâmbind.

Scânteia din ochii contelui era și mai strălucitoare.

– Pentru că ai fost întotdeauna un băiat inteligent. Connor, apreciez – tatăl său se aplecă înainte – că ți-ai dedicat viața celor de pe străzi, dar tu nu ai mai trăit cu adevărat.

– Asta vine din partea unui om care s-a dedicat cu totul parlamentului pentru aceleași cauze, spuse el cu blândețe, amintindu-i contelui că nu se însurase niciodată.

– De aceea știu că vei regreta, zise contele cu pragmatismul său obișnuit. Poți schimba lucrurile nu doar în cazurile de care te ocupi.

Tatăl lui îl sprijinise încă de când își înființase cabinetul de investigații. De-a lungul anilor însă, sprijinul său oscilase. Dacă ar fi venit din partea altcuiva, aș fi luat-o ca pe o prelegere.

– Știi că nu sunt genul care face asta.

– Nu, nu ești.

Tatăl său adoptiv nu-i ținuse niciodată morală. Îl educase cu răbdare, permițându-i să greșească fără să-l dojenească. Îl încurajase să-și croiască un drum în viață ca detectiv, îl lăudase și nu se comportase niciodată ca și cum ceea ce făcea era mai nesemnificativ decât bărbatul independent care urma să devină. Mai degrabă îl lăudase pentru viitorul pe care și-l clădise. Cu toate acestea, în ultima vreme, începuse să pună sub semnul întrebării rolul lui Connor în Bow Street.

– Asta e tot ce faci. Tot ce ești acum... Iar în curând mă tem că va fi tot ceea ce vei fi vreodată.

– Pot face mai mult ieșind pe străzi...

– Și riscându-ți viața, aruncă tatăl său această declarație acuzatoare, deși, de obicei, era foarte controlat.

– Există riscuri, recunoscu el. Nu îl mințise niciodată pe tatăl său. Nici contele nu era suficient de naiv pentru a nu vedea amenințările cu care se confrunta Connor. Dar este mai mare nevoie să ne asigurăm ca acei copii de pe străzi să nu aibă aceeași soartă... „Ca mine." După asasinarea părinților săi, Connor fusese forțat să intre în banda lui Diggory. Câți copii au dus o existență asemănătoare?

Gâtul tatălui său tremura.

– Îmi voi recunoaște propriul egoism, Connor. Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama cât de goală ar fi fost viața mea dacă nu ai fi fost tu în ea.

I se strânse inima.

– Nu vreau să îți irosești fiecare zi a vieții tale și într-o zi să privești în urmă, dorindu-ți să fi avut mai mult.

Contele vorbi cu siguranța unei persoane care știa.

– Iar tu îți dorești să o fi făcut, rosti el adevărul.

Tatăl lui privi în gol.

– Niciodată nu am regretat timpul pe care l-am dedicat parlamentului și cruciadelor pe care le-am dus în Camera Lorzilor. El întâlni privirea lui Connor. Dar asta este doar datorită ție. Ar fi trebuit să existe o soție. Din păcate, am fost prea ocupat, adăugă și făcu semne spre Connor. Nu am avut timp pentru a curta sau pentru a mă logodi. Am făcut lumea mai bună pentru alții. Râse. Sau așa mi-am spus. Copiii pleacă și își fac o viață nouă pentru ei înșiși. Și ce rămâne pentru un bătrân, dacă nu o casă goală și întrebări despre ce viață am fi putut avea dacă tu ai fi avut o mamă, iar eu o soție? Tu le poți avea pe amândouă. Poți aduce schimbarea ocupând un loc în Camera Comunelor și căsătorindu-te. Iată speranța tatălui său și efortul lui tenace de a-l face să-și dea demisia. Lord Middlethorne nu a putut participa în această seară. Nu se simțea bine, rosti contele brusc.

Vicontele de Middlethorne, cel mai apropiat prieten al tatălui său, un parlamentar vocal și la fel de respectat, susținuse mult timp situația săracilor. Connor se încruntă.

– Este...

– Insistă că se simte bine, spuse tatăl său dând din mână. Se opri, privindu-l sugestiv pe Connor. Lady Bethany este prezentă.

Nemulțumit de discuțiile niciodată directe privind o uniune care putea apropia familia lor de cea a vicontelui de Middlethorne, Connor aruncă o privire scurtă spre ceasul din bronz aurit de deasupra șemineului.

– Doamna se simte bine?

Fiica acum văduvă a lui Lord Middlethorne fusese singura prietenă pe care Connor o avusese de când fusese numit conte și apoi devenise femeia cu care sperase să se căsătorească într-o zi.

Asta până când ea se căsătorise cu altul, iar Connor își dăduse seama de adevăr: pentru ea și tatăl ei, el avea să fie întotdeauna doar un băiat de pe stradă.

– A întrebat de tine în timpul cinei, continuă tatăl său neobosit.

– Oh? făcu și aruncă altă carte.

Tatăl lui pufni nerăbdător.

– Ți-a fost prietenă o viață, Connor. Te porți așa pentru că s-a măritat cu altul?

La un moment dat, așa ar fi fost. Prieteni din copilăriei, ea îi spusese că, într-o zi, avea să se mărite cu el. În cele din urmă, acceptase cererea din partea unui duce.

– Se datorează faptului că nu ne-am potrivit niciodată, spuse el.

– Prostii, Connor. Vă potriviți mai mult decât o fac mulți.

Da. Connor o admirase mult pe Bethany pentru eforturile ei filantropice. O apreciase. Dar niciodată nu fusese copleșit de vreo pasiune reală pentru această doamnă. Nu în felul în care Ophelia Killoran, cu puțin timp în urmă, trezise dorința în el. Simțindu-și gâtul arzând, se prefăcu brusc că-și studiază cărțile.

– Am alte responsabilități care mă țin ocupat și care sunt mult mai importante decât căsătoria, spuse el. Ca atare, nu pot fi soțul pe care îl merită.

Chiar dacă Lady Bethany nu era un model în înalta societate, căsătoria cu ea nu mai era o opțiune pentru el. Connor nu și-ar fi luat angajamentul față de Bethany – sau față de vreo altă femeie – când munca lui îi controla zilele și nopțile.

– Era tânără.

– Optsprezece ani, își aminti el.

Nu mai era un copil când se căsătorise cu ducele de Argyll, ci mai degrabă o femeie în toată firea. În acel moment, el deplânsese pierderea a ceea ce ar fi putut fi. Acum, recunoștea că speranțele sale la o căsătorie se bazaseră doar pe iluziile grandioase ale unui băiat cu aspirații la o dragostea așa cum părinții lui împărtășiseră.

– Te înțelege, Connor, continuă tatăl său, întinzându-i mâna. Perechea de la o masă din apropiere se opri pentru a privi cu interes. Când vorbi din nou, contele o făcu în șoaptă: Înțelege ce te motivează și de unde vii.

Oare o făcea? Dar tatăl ei? În afară de puținele detalii pe care le oferise despre uciderea părinților săi, nu se discutase deloc despre trecutul lui și nu i se pusese nici o întrebare.

– Va fi o soție bună, adăugă contele.

„Va fi. Nu va putea fi." Pentru că, indiferent de lipsa de angajament a lui Connor, rămânea speranța ca ei să se unească măcar pentru scopurile comune, dacă nu din alt motiv.

Era o legătură mult mai strânsă decât în majoritatea căsătoriilor din înalta societate.

Și totuși, era mai puțin decât dragostea care o făcuse pe mama lui să uite de familia ei și de bunul renume pentru a trăi alături de un irlandez sărac, care nu avea altceva de oferit decât inima lui.

Tatăl lui vorbi, alungându-i lui Connor gândurile amare legate de părinții care îi dăduseră viață.

– Încurajez această uniune nu pentru că îmi doresc o legătură între familiile noastre – prieteni de-o viață încă de pe vremea de când erau la Eton, ambii erau nobili puternici care lucraseră împreună

pentru a îmbunătăți viața săracilor –, ci pentru că te cunosc... și o cunosc pe Bethany.

Connor întoarse cartea următoare.

Da, cu viziunea lor comună despre altă Londra, ei aveau cu siguranță mai mult decât majoritatea căsătoriilor din rândul aristocrației.

„Ești un anchetator dichisit acum. Încerci să ștergi strada de pe tine, Steele? Încă nu ți-ai dat seama, nu-i așa? Întotdeauna vor face parte din tine, indiferent de hainele fine pe care le vei purta."

Făcu o grimasă.

Bethany nu ar fi fost genul care să-l înflăcăreze așa cu limba ei caustică precum o făcuse Ophelia Killoran.

Tatăl său puse cărțile jos.

– Vino, spuse el, dându-și scaunul pe spate. Ar trebui să continuăm cu partea dansantă a festivității.

„Oh, la dracu'!"

Discuția despre Bethany, statutul lui de burlac și dansul... Contele de Mar nu putea fi mai clar decât dacă ar fi întocmit un contract de logodnă cu numele lui Connor gravat alături de cel al doamnei și i-ar fi cerut semnătura.

Reticent, Connor se ridică.

Dintr-odată, se simți mult mai în siguranță să se întoarcă în St. Giles și să se confrunte cu o femeie arțăgoasă ca Ophelia decât cu Bethany și cu așteptările tatălui său.

Capitolul 7

De când făcuse primii pași, Ophelia Killoran fusese îngrijită, educată și trimisă în lume ca hoț de buzunare. Din estul Londrei până în vest, ea învățase fiecare fisură și fiecare gaură a fiecărei pietre.

Acum, ea se deplasa pe aceleași străzi nu ca un hoț, ci ca o femeie care se juca de-a doamna.

Și totul din cauza fratelui ei nenorocit.

Zăbovind la colț, lângă magazinul lui Madame Bisset, Ophelia supraveghease aceleași străzi. Cuplurile îmbrăcate elegant mergeau la braț, alături de alți trecători singuri, femei tinere cu cameriste și lachei în urma lor.

„Captivi."

Toți, indiferent de statut, erau captivi – în locuri diferite, dar rămâneau, invariabil, la fel.

– Dar asta? strigă Gertrude.

În vitrina de cristal se reflectau imaginea surorii sale și cea a vânzătoarei rotofeie. În sticla netedă și limpede se vedeau buzele proprietarei care dezvăluiau exact ce gândea despre familia Killoran.

Cumpărături. Încă un alt aspect din viața ei care fusese schimbat. Dacă înainte modistele, croitoresele și cusătoresele fuseseră plătite cu sume consistente și aduse în lumea familiei Killoran, acum ele erau cele obligate să pășească în lumea lor.

Una era să-i plătească pe proprietari cu sume frumoase pentru că îi îmbrăcau în secret pe membrii bandei și cu totul altceva era ca Ophelia și surorile ei să intre în magazinele lor, astfel încât toată înalta societate să știe de la cine primeau banii.

– Ophelia? insistă sora ei, scuturând un sul de material.

– Bine, spuse ea, este în regulă.

Era irelevant. Îmbrăcăminte de lux, bonete împodobite, bijuterii extravagante. Nu schimbau nimic în ochii înaltei societăți. Nici Opheliei nu-i păsa dacă era sau nu acceptată. Însă o afecta că întreaga ei lume era pe punctul de a se prăbuși.

– Nici nu te-ai uitat, protestă Gertrude, fluturând din nou mostrele.

Aruncând o privire peste umăr, studie satinul albastru.

– Este în regulă, repetă ea, uitându-se din nou pe fereastră.

Mai multe doamne de la o tejghea din apropiere nu încercau să-și ascundă șușotelile.

– Câtă îndrăzneală să creadă că vor putea vreodată...

Restul acelei acuzații deloc false se pierdu într-un val de chicoteli.

Ophelia aruncă o privire rece în direcția lor. Perechea, nu cu mulți ani mai în vârstă decât ea și surorile ei, tăcu imediat.

Ridicând marginea fustei, le arătă un cuțit pe care îl confiscase de la unul dintre gardieni și pe care acum îl purta legat de picior.

Doamnele țipară și se împiedicară una de cealaltă în graba lor de a ieși din magazin.

– Doamnelor, strigă Madame Bisset, abandonând-o pe Gertrude. Alergă după clientele pierdute. Vă rog, este o neînțelegere. Nu...

Gertrude o prinse pe Ophelia de braț și o trase în colț.

– La dracu', nu poți nici măcar să mimezi o urmă de educație? Pentru Dumnezeu, chiar și Cleo...

„Chiar și Cleo..." Asta sugera că Ophelia era cumva mai prejos decât surorile ei. Și totuși... Își ridică bărbia și spuse:

– Cleo este, de asemenea, cea care a uitat de unde provine.

Sora ei mai mare îi aruncă o privire.

– De ce? Pentru că a încercat să-și clădească o viață nouă?

– Da, tocmai de aceea.

Cu Madame Bisset încă în fața magazinului implorându-și clientele indignate, Gertrude vorbi în șoaptă:

– Asta este! Faci sau nu ceea ce îți dorești Broderick. Dar, dacă accepți înțelegerea și te alături înaltei societăți, s-ar putea, precum Cleo, să constați că nu te deranjează această lume atât de mult cum crezi, spuse ea grăbită.

Ophelia pufni. Erau mai multe șanse să îi placă porcul prăjit tras prin ciocolată.

– Acum, spuse sora ei, ignorând în mod evident acea izbucnire, ce zici de asta? Ținu sulul de satin atât de aproape de fața Opheliei, încât o clipă privi chiorâș.

Portocaliu-închis.

– Este în regulă.

Gertrude se încruntă și mai tare.

– Ce nu este... în regulă?

Bombănind, Gertrude plecă.

În timp ce sora ei era preocupată de masa plină cu materiale, Ophelia se întoarse pentru a privi prin ferestrele magazinului la domnii și doamnele care pășeau pe drumul pavat, îndreptându-se spre casă. „Ar trebui să-mi văd de responsabilități." În schimb, își pierdea timpul cu sarcini prostești, mai potrivite domnișoarelor adevărate, nu vagabonzilor.

Privirea ei rătăcea spre aleea aglomerată, localizând instantaneu un copilaș al străzii cu haine ponosite, cu obrajii murdari și cu ochi care îi trădau foamea.

Privirea i se opri în dreptul felinarului și continuă să-l cerceteze pe băiețel. Aproape de vârsta lui Stephen, avea aceeași expresie furioasă pe obrajii sfrijiți pe care îi aveau toți cei născuți pe străzi.

Trebuia să-l ajute. Să-i ajute pe atât de mulți! În schimb, ea avea să sufere în timpul probelor, al alegerii materialelor de care nu-i păsa și a hainelor suficient de scumpe pentru a ține mai bine de douăzeci de copii ai străzii îmbrăcați și încălziți.

Tonul din ce în ce mai strident al lui Madame Bisset îi întrerupse gândurile.

O clipă mai târziu, clopoțelul fixat deasupra ușii sună în timp ce clienții ei supărați ieșeau în grabă din magazin. Fără îndoială, *foștii* ei clienți.

– Gata, strigă Madame Bisset! îndreptându-se spre Gertrude. Aruncă o privire incredibil de dură în direcția Opheliei. V-am îmbrăcat familia de-a lungul anilor, dar asta? strigă ea, arătând cu mâna spre Ophelia. Este prea mult. Prea mult. Vocea ei străpungea tavanul. Spun că sora ta le-a amenințat cu un cuțit!

– Sunt sigură că sora mea nu a...

În timp ce sora ei se lansă într-o dezbatere aprinsă cu proprietara, Ophelia privi din nou afară, în căutarea băiatului.

Și îl găsi.

Ophelia tresări.

Îl găsi vorbind cu un individ înalt, impunător.

Îl găsi vorbind cu un individ înalt, impunător și *cunoscut*, ca să fie mai exactă.

Își frecă ochii. Cu siguranță, doar i se părea. Cu siguranță, după reînvierea sa neașteptată și apoi apariția în clubul familiei sale din seara precedentă, îl vedea peste tot. Nu exista nici o altă explicație pentru faptul că Connor O'Roarke discuta acum cu vagabondul în fața magazinului lui Madame Bisset.

Era atentă la buzele lui, încercând să-și dea seama ce spunea. Iritarea reapăru, fiind un sentiment cunoscut când venea vorba despre acest bărbat. Nu putea exista nici un motiv pentru care un anchetator cunoscut sub numele de Vânătorul să vorbească cu copil care era gata-gata să șterpelească ceva din buzunarul unui nobil.

Profitând de dezbaterea aprinsă a surorii sale cu croitoreasa, Ophelia se îndreptă spre ușa din față și o deschise cu grijă, atentă la acel clopoțel blestemat. Când nu auzi nici un zgomot sau strigăt din partea surorii ei, cercetă împrejurimile, văzându-i imediat pe Connor și pe băiat mergând unul lângă altul.

„Peste cadavrul meu!"

Înaintând, își făcu loc prin mulțimea agitată, cu fusta ei de muselină strălucitoare și greoaie. Își blestemă hainele, tânjind după pantalonii ei. În tot acest timp, îi urmări pe Connor și pe băiat, fără să-și ia privirea de pe spatele lor, păstrându-i în aria vizuală, dar rămânând în același timp la distanță. Continuară să meargă până când străzile curate, aglomerate fură înlocuite de pavajul umed, mai puțin străbătut.

Cei doi se opriră, și Connor făcu semn copilului spre o alee.

Ophelia se opri brusc, cu inima bătându-i cu putere și cu greață în stomac.

„Nu fi o lașă nenorocită! Ești Ophelia Killoran."

Diavolul o vizitase pe o alee, iar ea scăpase și supraviețuise. De-a lungul anilor, devenise mai puternică. Mai bine ajungea în iad decât să fie atât de lașă în timp ce Connor făcea... orice ar fi vrut cu acel vagabond.

Impulsionată de asta, Ophelia se sprijini de peretele de cărămidă. Aplecându-se, scoase discret cuțitul pe care îl arătase doamnelor din magazin. Cu pumnalul în mână, Ophelia aruncă o privire pe străzi. Era o pustietate ciudată la capătul Oxford Street. Asta îi dădu un fior pe șira spinării și o făcu să înghețe toată.

Înghiți în sec.

Înainte să o părăsească curajul, se ascunse după colț.

Pustiu.

Imposibil... Și totuși, ca o persoană care locuise pe străzi, ajunsese să știe că uneori era ceva mai mult de atât.

Degetele i se strânseră instinctiv pe mânerul pumnalului, lemnul sculptat pătrunzând prin materialul mănușilor ei de piele. Blestemând veșmintele prostești care puteau aduce moartea unei persoane în timpul unei lupte de stradă, se opri să-și scoată o mănușă cu dinții. O scoase repede și pe cealaltă și le băgă pe amândouă în buzunarul pelerinei.

Păși pe alee, privind în jur. „Nu te gândi la asta, nu te gândi la el!"

„Du-l jos și citește-i în palmă, fetițo!"

La fiecare pas, amintirea revenea la suprafață, tot mai aproape, ducând-o înapoi în trecut, la mirosurile din ziua aceea: whisky în respirație și mirosul puternic de piele, în timp ce el îi înăbușea țipetele.

Se împiedică și își întinse mâna liberă, căutând să se sprijine.

„Altfel, de ce ar duce o fată un domn pe o alee?"

Ophelia își mușcă buza inferioară, căci el avusese dreptate. Nu putea ieși nimic bun aventurându-se singură pe alee și cu atât mai puțin cu sau după un bărbat.

„Așa cum o faci acum."

Numai că acesta era Connor. De câte ori nu dăduse de el chiar în aceste locuri?

Dar atunci era doar un băiat. „Au trecut toți acești ani, dar ce știi cu adevărat despre el?"

– Concentrează-te! bolborosi ea, obligându-se să înainteze.

Era ca și cum cei doi s-ar fi evaporat sau ca și cum ea și-i imaginase împreună. Ophelia se opri brusc. Privirea ei observă o ușă în spatele structurii de cărămidă.

Cu inima bătându-i și mai tare, aruncă o privire spre partea din față a aleii și apoi spre capătul opus.

Captivă.

„Încetează! Tu ai ales să vii aici. Nimeni nu știe că ești aici. Nimeni nu te-a ademenit."

Își aminti de căutarea ei: Connor... și acel copil.

Respirând adânc printre buzele încleștate, Ophelia parcurse distanța rămasă. Ezită la marginea acelei uși solide de stejar, zăbovind.

Și acum ce să facă?

Ușa se deschise, iar ea dădu să fugă.

Un trup se lovi de ea cu așa o forță încât o lăsă fără aer și îi înăbuși strigătul de pe buze.

Cuțitul se lovi inutil de pământ în timp ce Ophelia căzu, lovindu-se de pavajul de piatră aspru, neiertător. Simți durerea în tot corpul. Agonia, ascuțită și vicioasă, țipa în semn de protest față de greutatea care o țintuia la pământ.

– Ce vrei? se răsti el tare la ureche.

Strângându-i încheieturile cu o mână, o lăsă fără apărare în timp ce cu cealaltă mână o verifica.

„Spune-mi ce vrei!"

Murmură, zbătându-se și zvârcolindu-se sălbatic în strânsoarea banditului.

O mare de lacrimi îi întunecă vederea, acele picături de cristal orbind-o.

Era încă o dată captivă.

De când plecase cu Ned, vagabondul, Connor simțise amenințarea din umbră.

Anii nefericiți îndurați pe străzi și apoi anii în care lucrase ca anchetator înrădăcinaseră în el pericolul de a ignora presimțirile.

Era urmărit.

Nu era nici un dubiu că trupul firav, care acum se zbătea sub el, era al unei femei. Sângele pompa rapid prin vene, așa cum se întâmpla întotdeauna din cauza amenințării pericolului; de data aceasta, erau mai multe. Corpul său reacționă puternic la fesele pline, curbate generos, care se zbăteau sub el.

– Stai liniștită, bombăni el aspru.

Femeia nu făcu decât să-și balanseze șoldurile și mai mult, zbătându-se.

Connor deveni și mai ferm.

Văzuse sirenele înfigând cuțitul în stomacul bărbaților care nu bănuiau nimic și învățase cu mult timp în urmă să nu subestimeze niciodată pe cineva din cauza sexului, a vârstei sau a staturii.

– Ce vrei? întrebă el din nou, aranjându-i fusta. Își trecu pe rând mâna peste gambele ei musculoase. Avea picioare puternice și carnea surprinzător de moale, în contrast cu palmele aspre care arătau că era crescută pe străzi. Degetele lui se încolăciră instinctiv în jurul piciorului ei drept.

Ea bombăni:

– Ticălosule!

Acea voce răsuflată, plină de spaimă îl îngheță pe loc.

– Ce naiba? șopti el nevenindu-i să creadă, întorcând-o. „Imposibil." Ophelia? Apoi îl cuprinse groaza. Te-am rănit?

Ophelia îl lovi tare cu genunchiul între picioare.

El rămase fără aer. Văzu stele verzi, dar nu-i dădu drumul.

– Dă-te jos de pe mine, gâfâi ea, cu pieptul mișcându-i-se în sus și în jos într-un ritm frenetic. De-a lungul timpului, o văzuse pe Ophelia în multe feluri: furioasă, indignată, dezgustată, ironică.

Nu o văzuse niciodată temătoare. Acum emana valuri vibrante, scurgându-i-se din privire.

– Vei înceta să te mai zbați? reuși el să spună printre agonia loviturii ei eficiente.

Drept răspuns, își ridică celălalt genunchi.

Anticipând lovitura, Connor o prinse de picior și o puse iar la pământ.

– Scorpie! bombăni el. Cu mâinile încă încleștate într-ale lui, se strădui să se ridice.

– Ticălosule! șopti ea din nou.

– Mi-e greu să cred că m-ai urmărit din Mayfair până pe Oxford Street și apoi aici, pe alee, numai pentru a mă lăsa fără moștenitori, spuse el sec, avertizând-o glacial și cerându-i un răspuns.

În ceea ce o privea pe Ophelia Killoran, ar fi trebuit să se aștepte la asta.

– Du-te dracului, O'Roarke!

– Dacă aș fi primit un șiling de fiecare dată în viață când mi-ai spus asta, aș fi dus viața unui rege.

Ea scuipă la picioarele lui, direct la vârful ghetelor lui negre.

Connor mîji ochii.

– Sau să înțeleg că încă furi din buzunare?

Ophelia se îndreptă spre cuțit. La fel și el, reușind să-l ia primul. Studie mânerul grosolan și lama ascuțită. Era o armă de calitate, și totuși...

– Nu este un pumnal potrivit pentru Nestemata din St. Giles, murmură el, înmânându-i-l.

Întinse nerăbdătoare mâna și, chiar dacă își spusese să privească în lături, se holbă, absorbit de felul în care își strângea fusta și își prindea cuțitul de picior. Un picior pe care acum câteva minute îl atinsese. Se simți iar cuprins de dorință. Își reținu un geamăt.

– L-am pierdut pe al meu.

Connor nu rată modul în care ea îi evită repede privirea și observă cu ușurință minciuna ei.

– Tu? o contrazise el, cu voce neîncrezătoare. Tu nu pierzi nimic. Nu ai fost niciodată pe stradă fără cuțitul ăla. La urma urmei, l-am avut la gât de suficient de multe ori pentru a-mi aminti cât de important e pentru tine.

Mânia îi scânteia în privire.

– Ce ai făcut cu băiatul acela?

El ridică din sprâncene.

– Băiatul de pe North Bond Street, lămuri ea cu furie. Ce ai făcut cu el?

Gura lui Connor se mișcă, dar nu ieși nici un cuvânt. Încercă iar. De ce... Urechile îl ardeau.

– De ce dracu' mă acuzi?

– Unde este? șopti ea, făcând un pas amenințător spre el și aruncându-i o privire furioasă, care ar fi stârnit teroarea în pieptul oricărui om sănătos.

Un mușchi îi zvâcni la coada ochiului, și un lung moment se gândi să o trimită dracului, să își vadă de drum. Dar ce era cu băiatul după care venise? Arătă spre ușă.

Ea își umezi buzele. Aruncând o privire peste umăr, spre capătul opus al aleii. Apoi, aranjându-și pelerina și boneta, înaintă.

Intră și apoi se opri. Privirea ei discretă, pătrunzătoare îl remarcă pe băiatul tânăr, Ned, stând la masă.

Ned își ridică privirea din farfuria pe care o devora.

– Cine ești?

Vocea lui păru înăbușită de îmbucătura luată.

Mai luă o bucată și o băgă în gură.

Ophelia se uită peste umăr.

Ignorând întrebarea din ochii ei, Connor închise ușa în urma lor și se alătură băiatului.

– O prietenă din copilărie, spuse Connor când Ophelia lăsă întrebarea fără răspuns.

El ridică un urcior și umplu un pahar gol.

– E prietena ta? întrebă băiatul neîncrezător. Mie mi se pare o doamnă dichisită.

– Nu te lăsa înșelat de hainele elegante, zise Ophelia cu accentul ei tipic estului Londrei.

Băiatul făcu ochii mari și îl privi pe Connor.

Ea zăbovi în pragul ușii, încurcându-se în țesătura pelerinei.

Observându-i privirea ațintită asupra ei, se opri. Avea aspectul cuiva care încerca să facă un puzzle, vrând să potrivească piesele.

– Ophelia, permite-mi să ți-l prezint pe Ned. Ned, domnișoara Killoran.

Băiatul se opri din mestecat și apoi înghiți cu greu bucata prea mare.

– Killoran? Prudența se ivi pe chipul lui tras. Killoran al lui Diggory?

Cu obrajii palizi, Ned se trase în scaun.

Connor îi oferi paharul cu apă.

Copilul ezită, dar setea învinse frica. Dădu băutura pe gât zgomotos, privind-o prudent pe Ophelia.

Ea se încruntă.

Oare se simțise jignită de reacția provocată de banda căreia îi aparținuse și, având în vedere rolul pe care îl avea în Bârlogul Diavolului, încă îi aparținea?

– Domnișoara Killoran ne-a văzut pe North Bond Street, îi explică el băiatului.

Neîncrederea nu făcu decât să se adâncească în ochii lui Ned. Își șterse gura cu dosul palmei.

– Și ne-a urmărit până aici?

Connor aruncă o privire insistentă în direcția Opheliei.

– Într-adevăr.

Ei i se înroșiră obrajii.

– Ce-ar fi să continui să mănânci, în timp ce eu văd ce treburi presante are domnișoara Killoran în această după-amiază, zise el și se îndreptă spre ușa biroului.

Ophelia ezită și apoi îl urmă în camerele spațioase. Lăsând ușa deschisă, astfel încât să-i poată supraveghea atât pe băiatul pe care

îl intervievase, cât și pe femeia care îl urmărise, își sprijini coapsa pe birou.

Ophelia se învârti puțin. Ochii ei nu ratau nimic, observând fiecare detaliu al camerei: ceasul aurit de deasupra pervazului, perechea de fotolii de bibliotecă din piele, biroul maro din piele.

– Ce este acest loc? întrebă ea încet, în timp ce se întorcea să-l înfrunte.

– Biroul meu, doamnă.

Ea își înclină capul într-un unghi încântător, iar șuvițele pale care fuseseră desfăcute îi atârnau pe umeri.

– Biroul tău?

Connor își așeză palmele pe marginea biroului, luând o poziție relaxată. Anii în care pusese întrebări îi oferiseră aprecierea și valoarea a ceea ce putea transmite trupul cuiva și, mai important, ceea ce putea provoca.

– Hm, doamnă. E rândul meu. De ce mă urmăreai?

– Eu... Ophelia se uită peste umăr spre locul unde încă stătea Ned, înfulecând pâinea. Când se întoarse, i se adresă cu o voce înăbușită: Eu... voiam să mă asigur că este... în siguranță.

Nu trebuia să-l creadă capabil să rănească un copil. La urma urmei, el cunoștea foarte bine suferințele pe care le îndurau fetele și băieții orfani din Londra.

– Și ai intenționat să-l ajuți? o combătu el fără să se gândească.

Ea ridică din umerii ei înguști.

– Dacă ar fi avut nevoie. Făcu un pas înainte și își încrucișă brațele la piept. E rândul meu. Cu focul din ochi și cu postura ei mândră, regală, avea înfățișarea unui comandant militar experimentat. Era magnifică, așa furioasă. Ce faci cu el?

– Îl interoghez.

Ea strânse din buze.

– Îl interoghezi în numele Marchizului tău Nebun?

El înălță capul, recunoscând.

– Îl vei întreba despre trecutul... lui?

Un trecut, un prezent și un viitor care, cu siguranță, includeau o litanie de crime care nu puteau fi iertate într-o viață.

– Dacă o să-l întreb din ce bandă face parte? murmură el, răspunzându-și apoi la propria întrebare. O voi face.

Nici nu încăpea îndoială că băiatul făcea parte dintr-o bandă. Acei bărbați și femei dețineau orfanii din estul Londrei în felul în care nobilimea avea grajduri de cai.

Ophelia se aplecă înainte, dar se retrase repede.

– Îl iau cu mine.

– Îl...

– Iau cu mine, clarifică ea cu vocea scăzută și își înclină bărbia sfidător.

– Te asigur că băiatul este în siguranță în grija mea. Mult mai sigur decât...

Culoarea din obraji i se accentuă.

– În mâinile unuia care și-a vândut serviciile unui nobil ucigaș? izbucni ea. Nu prea cred. Nu îl vei interoga!

Peste umărul Opheliei, el aruncă o privire în direcția lui Ned.

Copilul întinse gâtul și îl privi. Neliniștea cu care îl privi pe Connor când se apropie se accentuă în ochii lui expresivi.

Connor blestemă în tăcere.

– La naiba, Ophelia! Nu-l voi preda magistraților pentru infracțiunile pe care a fost obligat să le comită. Unele de care și el era vinovat.

De ce răspundea în fața ei când el nu se justifica în fața nimănui în privința anchetelor?

– Foarte bine, acceptă ea încet. Îi poți pune întrebările. Dar rămân cu el de-a lungul interogatoriului tău.

El încuviință din cap. Nimeni nu participase la un interviu sau la un interogatoriu dacă nu își anunțase prezența dintr-un motiv legat de cazul său.

– Nu îți cer voie, spuse ea răspicat. Doar te anunț. Dacă dorești să-i vorbești, atunci o să mă ai aici, și dacă nu, atunci poți să-ți iei cazul nenorocit – luă dosarul gros de pe birou, care se afla aproape de el – și să ți-l bagi în fund.

Pe parcursul vieții, de când fusese salvat de contele de Mar, nimeni nu îndrăznise să-i vorbească așa. Oh, bârfeau despre el și îl luau în derâdere, dar nimeni nu îndrăznise să-l provoace direct, într-un mod atât de flagrant. Nici o singură persoană nu îndrăznise să îl provoace astfel.

Putea însă pune pariu că nu exista nimeni precum femeia furioasă din fața lui. Un zâmbet îi apăru pe buze.

Privind pe furiș, miji ochii.

– E ceva amuzant, O'Roarke?

El își ascunse amuzamentul.

– Foarte bine, ceda el. Poți rămâne.

Ea se ridică pe călcâie, apoi se așeză iar.

– Ce e?

Deci se aștepta la o luptă din partea lui.

Cu toate acestea, el știa că avea mai mult de câștigat dacă îi îndeplinea cerințele. Acesta era unul dintre momente. Dacă nu ar fi capitulat, ea i-ar fi făcut treaba mult mai dificilă.

– Poți să stai și să observi. Connor își adună lucrurile, observând că ea tăcea. Aruncă o privire. Ce este? întrebă el nerăbdător. Ai și alte cereri sau dorințe?

Ophelia rămase de piatră.

El arcui o sprânceană.

– Nu. Nici o cerință.

– Atunci, putem începe?

Capitolul 8

Viața, mai precis, bărbații îi oferiseră Opheliei nenumărate motive pentru a nu avea încredere în motivele lor.

El fu de acord cu cererea ei.

Oh, când îi spusese că avea să rămână la interogatoriul lui, crezuse că o făcuse în zadar.

Autoritar, stăpân pe sine, era un investigator care nu ceda niciodată de bunăvoie când venea vorba de anchetă.

Dar el o făcu.

La cererea ei.

Nu avea încredere în capitularea aceasta prea ușoară nici o clipă.

Când se întoarseră în încăperea principală, unde stătea Ned, pâinea dispăruse, și urciorul era gol pe jumătate. Copilul își înălță capul. Apoi aruncă o privire îngrozită în direcția ei.

A ei. Nu a lui Connor. Mențiunea anterioară a băiatului despre Diggory și antipatia întipărită în trăsăturile obosite spuneau că nu avea încredere în ea mai mult decât în Diavol. Asta o lovi ca un pumn în stomac.

Tot ce făcuse fusese pentru a-i scuti pe nevinovații de pe stradă să ajungă în mâinile lorzilor nemiloși și, cu toate acestea, nu mai văzuse niciodată ce se afla înaintea ei – până acum. „Se teme de mine." Se temea de Ophelia și de familia ei din cauza reputației nemiloase pe care o câștigase din pricina rangului și a rolului în banda lui Diggory. Simțea un bolovan pe piept, care o împiedica să respire.

Asta devenise familia Killoran?

Nu, asta fusese întotdeauna.

– Domnișoară Killoran?

Murmurul lui Connor îi întrerupse gândurile îngrozite. Ferindu-și privirea, se așeză pe scaunul din lemn aurit din colț.

Connor trase un alt scaun, picioarele făcând zgomot pe pardoseala de stejar.

– Mulțumesc pentru răbdare, Ned, spuse el pe un ton blând, unul de care ea îi credea incapabili pe bărbații ca el.

Ned își rodea o unghie.

– Vorbești precum indivizii simandicoși. Scuipă unghia pe podea. Ești nobil?

La acel detaliu înțelept – și anterior neglijat –, ea tresări. Connor vorbea engleza cizelată, precum cei mai mari lorzi, nu cu accentul cuiva născut în afara aristocrației. Mereu o făcuse. Nu pentru prima dată, întrebările despre trecutul lui apărură din nou.

Connor se lăsă pe spate și își sprijini mâinile pe brațele scaunului.

– Nicidecum. Domnișoara Killoran m-a salvat.

Privirea lui rămase pironită în ochii Opheliei.

– Și ce face aici?

Băiatul se întoarse și arătă cu degetul în direcția ei.

Cât semăna cu ea acest copil! Circumspect. Neîncrezător. Direct. Numai Connor remarcase cu precizie – ea jucase de partea cealaltă a răului pentru a găsi bogăție, securitate și putere.

– Domnișoară Killoran? întrebă Connor de parcă ar mai fi fost cineva prezent. Voia să aibă grijă de tine. Să te protejeze.

– Ea? Să aibă grijă de mine? Sau să mă omoare? Copilul îi aruncă din nou o privire Opheliei. Trebuie să fie aici?

Aceste insulte o loviră ca săgețile în piept, săgeți bine direcționate și lăsate acolo pentru a arde. În acești ani, ea văzuse binele făcut de familia ei, dar și frica inspirată de rudele ei din cauza paternității lor și a lucrurilor pe care le făcuseră pentru a supraviețui.

– Domnișoara Killoran nu este Diavolul de care te temi, îl asigură Connor.

Stătea nemișcată. Pentru că... era. Ucisese, furase și mutilase oameni.

Nu merita să fie apărată.

– Îmi voi primi monedele când vei termina cu întrebările? spuse băiatul, uitând aparent de Ophelia.

„Îmi voi primi monedele după ce voi termina?"

Gura i se uscă în timp ce o năpădeau amintirile.

„Tot ce trebuie să faci, fetițo, este să-mi iei palmele... Citește-le!"

Luptând cu demonii mereu prezenți, ea se concentră asupra băiatului.

Un tremur slab îi făcu trupul să vibreze. Vârfurile pantofilor abia atingeau podeaua, subliniind marea discrepanță între cei doi: Connor, un zid impozant de forță, putere și încredere, și Ned, speriat, mic și nesigur.

– Vei fi răsplătit din plin pentru timpul și răspunsurile tale, spuse liniștit Connor. În nici un caz nu vei fi pedepsit pentru ceea ce vei dezvălui.

De sub claia de bucle roșii, Ned aruncă o privire spre Connor.

– Este o capcană? Mă vei preda legii?

– Nu există nici o capcană. Caut doar să adun informații care să-mi ajute investigația.

Băiatul trase aer în piept.

– Și crezi că eu te pot ajuta?

– Sper că vei fi capabil, spuse Connor încet, luând paharul din care bea Ned. În loc să toarne altul, cântări paharul în palma stângă.

Băiatul urmări fiecare mișcare a lui Connor.

– Nu pot sta mult timp. Ned își umezi buzele. Oh... am foarte multă treabă.

Fără îndoială, trebuia să dea socoteală liderului vreunei bande.

Inima îi durea cu atât mai mult.

– Bănuiesc că ai văzut multe pe aceste străzi, rosti Connor, trecând acel pahar înainte și înapoi între mâini.

Ned dădea din picioare – o mișcare copilărească, în contradicție cu strălucirea aspră din ochi.

– Da. Așezând mâinile pe masă, se aplecă. Nu torn pe nimeni, dacă asta cauți!

Această devoțiune aprigă față de liderul unei bande nu venea din dragoste sau din vreo loialitate adevărată, ci mai degrabă era inspirată de frică.

Connor căută în jachetă și, când scoase mâna, străluci o bucată de metal.

– Ai avut vreodată mâna plină de guinee de aur?

Între vârfurile degetelor pătate de cerneală, Connor întinse moneda ca s-o inspecteze băiatul.

Ophelia analiză schimbul cu destulă prudență. Încotro se îndreptau întrebările lui?

Ned nu aruncă monedei altă privire.

– Pe multe dintre ele când... „Fur."

Înroșindu-se până în vârful nasului, Ned închise brusc gura. Trupul lui sfrijit tremura frenetic din cauza a ceea ce aproape dezvăluise.

– Atunci știi să deosebești una adevărată față de una falsă pe care cineva încearcă să ți-o bage pe gât, continuă Connor, fără să dea vreun indiciu că observase frica băiatului.

Aruncă moneda în aer.

Ned deschise palma și o prinse cu ușurință.

– Ei bine? îl încurajă Connor.

Reticent, băiatul se forță să examineze moneda.

– Este adevărată?

Sub privirea lui Connor, Ned îl întoarse pe regele George al III-lea pe față și pe spate, evaluându-l.

– Da, recunoscu și înapoie imediat moneda strălucitoare. Dacă nu poți deosebi o monedă falsă de una adevărată, atunci nu ai învățat nimic pe străzi.

Cu atenția îndreptată spre băiat, Connor zâmbi, iar amuzamentul îi coloră vocea.

– Mda, ai dreptate în această privință.

„Mda."

Acel singur cuvânt înflăcărat, melodios îi trădă accentul.

Cine era Connor Steele? Un englez rafinat, care vorbea ca un nobil? Un irlandez? Un scoțian? La urma urmei, cu câtă ușurință renunțase Ophelia la discursul ei de stradă în favoarea celui elevat!

– Sunt suficient de priceput să identific o monedă adevărată. Această declarație modestă nu i se potrivea unuia care își câștigase reputația de anchetator nemilos, care nu eșuase niciodată într-o misiune. Cu toate acestea, am vrut să văd dacă ești capabil.

Ridicând din nou paharul gol, Connor îl ținu într-o mână, iar în cealaltă, moneda. Lovi fundul de trei ori, iar moneda zdrăngăni zgomotos, apoi reapăru de pe fundul paharului de cristal.

Icnetul lui Ned, dar și al ei umplură biroul. Trucul lui Connor era unul deosebit, potrivit pentru actul de circ la care fratele ei le furișase pe ea și pe surorile sale cu ani în urmă, când se alăturase bandei lor.

– Cum... ce... se bâlbâi micuțul.

Ridicându-se, Connor se întoarse fără să spună nici un cuvânt, și, deși înainte existase o reținere din partea lui Ned, acum copilul apucă paharul cu nerăbdare.

Băiatul răsturnă moneda și, aruncându-i o privire, duse paharul aproape de ochi.

– Cum faci asta? întrebă el. Băiatul puse moneda la loc și apoi privi fundul paharului. Ești un vrăjitor, răspunse el înainte să poată vorbi Connor.

– Dacă aș fi fost, cu siguranță aș fi avut mai multe guinee de aur. Connor îi făcu din nou cu ochiul – acel gest subtil îl îmbuna, îl făcea abordabil, o figură de care nu se temea.

Ned chicoti și întoarse moneda.

Ei îi tresări inima în piept.

Sau poate tachinarea blândă făcuse din Connor o figură de care să se teamă din cu totul alte motive.

Rânjind, Ned se așează din nou pe scaun, uitând de toate grijile.

Adevărul o lovi pe Ophelia. Tocmai asta căuta – să-l facă pe Ned să se relaxeze. Fusese doar strategia unui investigator de a distruge zidul de apărare al unei persoane, de a obține informații? Și totuși, Ned fusese un copil înfiorat și înspăimântat cu o clipă în urmă. Dacă Connor și-ar fi dorit, comportamentul său nemilos de rece ar fi putut să gestioneze la fel de ușor această situație.

Străduindu-se să-i înțeleagă eforturile, examină nuanțele schimbului care se desfășura în fața ei.

Cei doi purtară un dialog natural, ca între egali, nu unul ca între cel mai formidabil anchetator din Anglia și un biet copil.

– Îți este cunoscut Mac Diggory? întrebă Connor.

Numele acela o făcu să se înfioreze și îngheță camera.

Ned ezită, aruncând o privire scurtă către Ophelia înainte de a continua.

– Da.

– Ai fost membru al bandei sale?

– Am fost până când a murit.

Scuipă pe podea. Ura care ardea cuvintele băiatului ar fi putut fi rostită chiar de Ophelia.

Numai că...

Inima i se strânse brusc.

Tatăl ei îl terorizase pe acest băiat.

– Cum ai ajuns să faci parte din banda lui?

– Tata m-a vândut lui.

Îl vânduse.

El era doar altul din atâția băieți și fete care fuseseră vânduți, folosiți și tranzacționați ca sclavi, dar stomacul tot o înțepă, așa cum se întâmpla mereu în fața dovezilor acelei suferințe.

Pentru a nu se lăsa copleșită de greață, se concentră pe dialogul dintre investigator și vagabond. Pe parcursul discuției relaxate, ea se legă de fiecare cuvânt al lui Connor. Dumnezeule, era al naibii de bun în ce făcea! Mult mai impresionant decât voia să recunoască și cu siguranță mai mult decât voia ca el să fie. Ophelia putea să se descurce cu jandarmi nemiloși, amețiți, care nu dădeau doi bani pe nefericiții din St. Giles. Însă nu știa ce să facă cu un bărbat care căpăta din când în când un dialect irlandez și care căuta să liniștească frica unui copil.

Cu degetul mare, Connor aruncă cu minuțiozitate moneda. Poate că asta îl făcuse un anchetator atât de priceput. Această abilitate de a pune întrebări și de a distrage atenția. Ophelia stătea acolo ca un observator tăcut, încercând disperată să înțeleagă calea pe care Connor îl ducea pe băiat.

– Cunoști mulți dintre băieții cumpărați de Diggory?

– Da, Excelență!

Connor ridică o palmă.

– Nu îmi spune Excelență. Vin de pe aceleași străzi de pe care vii și tu. Aș dori să te angajez ca parte a personalului meu, Ned.

Băiatul tresări.

– Mă iertați, Excelență... domnule Steele? Speranța reveni la viață în ochii lui, înlăturată o clipă mai târziu de neîncredere. Râdeți de mine, domnule?

– Deloc. El continuă să împărtășească detalii minime, pictând un portret al unui tată copleșit și al unui copil iubit, pierdut în St. Giles.

Ophelia își îndreptă privirea spre tavan. Oricât de mult admira faptul că îi alina grijile băiatului, o deranjă faptul că îl prezenta pe un lord nemilos drept altceva decât ce era.

Connor aruncă moneda, și Ned o prinse încă o dată.

– Astea sunt toate întrebările de astăzi, Ned.

Copilul făcu ochii mari și, de parcă s-ar fi temut că până la urmă Connor avea să se răzgândească, puse regele de aur, pe George al III-lea, în buzunarul din față cusut pe cămașă.

– Domnule, mulțumesc, spuse băiatul, zâmbetul lui trădând urma inocenței care încă trăia în el.

Connor bagă mâna în sacou, scoase o carte de vizită și i-o dădu băiatului.

– Vreau să iei asta. Du-te la orfelinatul Eve Dabney!

Încruntându-se, Ned întoarse hârtia pe ambele părți.

– O să ți se ofere adăpost acolo cât timp vei avea nevoie. Te voi vizita cândva săptămâna aceasta pentru a vorbi din nou cu tine.

Ned tresări.

– Mulțumesc, domnule! Mulțumesc! Cu aceeași încredere care o condusese pe Ophelia pe o alee cu un nobil, băiatul o zbughi.

După ce plecă, Connor își îndreptă atenția spre carnețel. Creionul lui scrijeli carnețelul mic de piele, umplând camera, în timp ce Ophelia stătea acolo – uitată.

Nu, poate cuvântul era *invizibilă*. Era o stare necunoscută, una pe care o dorise întotdeauna, dar nu i se acordase niciodată. În schimb, fusese înghiontită și mângâiată pentru atențiile nedorite pe care le primea. Nici siguranța pe care i-o oferea faptul că era sora lui Broderick nu o scutea de privirile lacome și șușotelile mai puțin atente în timp ce trecea printre clienți.

Până la acest om.

Oare numai asta explica prezența lui plăcută?

El îi aruncă o privire scurtă, cu o întrebare în ochii parcă de obsidian.

– Mulțumesc, spuse ea liniștită, pentru că mi-ai permis să rămân.

Chiar și copilul o privise ca pe un diavolul.

Simți că i se strânge gâtul.

Connor își aruncă creionul peste carnețel și se ridică încet.

– Haide, Ophelia! spuse el, rotindu-și umerii. Mă crezi un monstru? Te-ai așteptat să-i fac rău copilului? Să îl amenințe pentru a obține răspunsurile pe care le caut?

Cum era posibil ca acest bărbat, un străin, să-i cunoască gândurile? Căci tocmai asta credea ea.

Neatentă, se îndreptă spre birou și își trecu degetele peste marginea crestată.

– Nu te cunosc suficient ca să știu dacă ai face-o sau nu, zise ea încet.

Viața pe străzi a ucis umanitatea aproape complet. Dacă ai face-o, n-ai fi, cu siguranță, primul. Ea tresări, urând că, din neatenție, alunecase spre accentul vulgar, aspru al estului Londrei. Asociase mult timp acel dialect cu cea mai urâtă perioadă din viața ei, asta fiind doar o amintire inutilă a lui Mac Diggory și a bandei lui. Să-l ascundă devenise un mijloc de a-și ucide amintirea nenorocită a tatălui ei. La tăcerea îndelungă, ea îi aruncă o privire.

Expresia lui Connor se întunecă. Aceasta fusese replica ei? Amintirea provenienței ei? Dezgust? Scârbă? Furie? Ce fusese?

– Nu sunt acel tip de om, spuse el calm, apropiindu-se, micșorând distanța dintre ei. Căldura îi relaxa trupul puternic, musculos. Nu sunt un bătăuș și, cu siguranță, nu sunt unul care să terorizeze un copil.

O căldură periculoasă îi încălzi inima.

Fusese acostată de lorzii de pe stradă și de clienții fără suflet ai clubul familiei sale, cărora Broderick le revocase dreptul de membru din cauza acestor asalturi. Nici una dintre acele oferte – diamante, îmbrăcăminte sau o casă la oraș dichisită – nu avusese vreodată puterea pe care o avea asigurarea gravă a lui Connor.

– Nici eu nu știu asta despre tine, spuse cu o voce precum o gâtuire rușinoasă, care îl făcu să-și coboare genele groase și negre.

Genele unui nomad pentru care majoritatea doamnelor și-ar fi vândut sufletul.

Ea își îndepărtă repede privirea, studiindu-i încă o dată camera.

– La urma urmei, reprezinți legea acum. Am cu atât mai puține motive pentru a avea încredere în tine mai mult decât înainte.

Ca atare, el ar fi putut să o arunce în Newgate pentru că îndrăznise să atingă un nobil și să înjunghie unul cu mult timp în urmă.

Se cutremură. Prin țesătura pelerinei, își frecă brațele. Tăcerea lui o făcu să arunce iar o privire și să se oprească brusc, lăsându-și brațele să cadă înapoi.

Un zâmbet îi trecu pe buze.

– Nu reprezint nici pe departe legea, Ophelia, o asigură el, sprijinindu-și șoldul de masă.

– Atunci ce ești? întrebă ea, mișcându-se în capătul opus și atingând cu vârful degetelor mahonul strălucitor. Ai lucruri bune, ca un nobil.

– La fel și voi, sublinie el, înaintând pentru a ajunge în fața ei, în timp ce ea continua să se miște ușor.

– Nu e la fel. Ale mele au venit după un...

– Furt? întrebă și ridică o sprânceană.

„Crimă. Măcel."

– Băiatul era speriat. Ai vorbit ca un simandicos. Ea își mușcă buza. Dar întotdeauna ai făcut-o. Ophelia se opri brusc. Cum ai reușit?

El încuviință din cap.

Ea se plimba în jurul mesei pentru a-l înfrunta.

– Cum ai scăpat?

– Fără ajutorul tău?

– Nu am spus asta.

– Și dacă ți-aș spune de un domn binevoitor?

Ea pufni.

– Nu există așa ceva.

Dusese o viață plină de suferință și de dispreț în mâinile lor; ea știa mai bine ca oricine că nu trebuia să-i creadă balivernele.

El înclină capul.

– Atunci îl vom numi noroc, doamnă și o vom lăsa așa.

„O vom lăsa așa." Pentru că nu exista nici un motiv ca drumurile lor să se întâlnească iar. Nu când refuzase să-l ajute în misiunea lui inutilă – una în numele unui domn nemilos, care își omorâse soția.

Decizia aceea avea un aer de finalitate care o umplea de melancolie. Poate că se întâmplase deoarece, în cele din urmă, sacrificiul pe care îl făcuse, care dusese la orbirea parțială a lui Gertrude, nu fusese în zadar: viața lui Connor O'Roarke fusese cruțată.

Ophelia începu să se joace cu marginea bonetei.

– Sunt... fericită că nu te-au spânzurat.

El se îndepărtă de masă și se apropie de ea.

– Haide, Lagertha! O să încep să cred că mă placi.

Cuvintele lui îi amintiră de acel schimb de demult. Își aminti și el.

– Nu-ți băga idei prostești în cap!

Zâmbiră amândoi.

„Ar trebui să plec."

– Da, ar trebui.

Ophelia tresări. Vorbise cu voce tare?

– Ai făcut-o, șopti cu vocea lui baritonală, caldă și periculos de hipnotizantă.

El îi studie chipul, zăbovind cu acea privire pătrunzătoare pe ușoara înclinare a nasului, apoi pe semnul din naștere în formă de lacrimă de la colțul sprâncenei drepte și, în cele din urmă, pe gura de care se plângea că era prea plină.

„Buze făcute pentru răutate și păcat."

De câte ori nu-i fusese aruncată această acuzație de către oamenii lui Diggory, o invitație pe care o făceau ei înșiși pentru a o corupe cu prostiile lor?

Connor și înălță capul, apoi se opri. Îl coborî puțin mai mult, așa de aproape încât respirația lui rapidă, neregulată îi străpungea obrajii. Parfumul lui de lămâie și cafea îi topi amărăciunea cu o dulceață delicată, în contradicție cu clienții din club îmbibați în lichior.

Simți o vibrație în stomac, ca și cum mii de fluturi fuseseră eliberați.

Cât de minunată era această senzație, comparativ cu frica...

Pieptul ei se mișca în același ritm cu al lui, în timp ce respirațiile lor se contopeau.

„Vreau să-l explorez." Voia să știe dacă era capabilă să simtă tot ceea ce trebuia să simtă o femeie – dorință, foame și pasiune – fără să fie consumată de rușine și de frică.

Ophelia își umezi buzele cu limba.

Ochii lui Connor se întunecară la acea mișcare subtilă.

Mărul lui Adam i se accentua în gâtul gros.

– Vreau să te sărut.

Cui îi aparținea această declarație șoptită? Orice simț încetase să mai existe, iar Ophelia fu cuprinsă de această stare amețitoare.

Fluturându-și genele și închizând ochii, își dădu capul pe spate.

Gura lui o atinse pe a ei, iar buzele lui aspre avură ceva neașteptat de catifelat.

Pentru o clipă, o cuprinse panica în timp ce acest moment se contopea cu altul din trecut. Sunetul propriilor țipete, înăbușit de o mână pedepsitoare. Mirosul intens de coniac, turmeric și piper care îi înfundă simțurile.

„Nu aș săruta o târfă... Voi avea gura ta în altă parte."

Dumnezeu să o ajute... Respirația ei se transformă în frânturi frenetice. Amintirea trecutului ei, în infinita lui viclenie, se dovedi adevărată – exista o intimitate mistuitoare într-o asemenea apropiere.

Ophelia își puse palmele pe jacheta lui pentru a-l împinge înapoi. Numai că nu era mătasea franțuzească moale, satinată sub palmele ei, ci mai degrabă o lână groasă – veșminte purtate nu de un lord sau de domn, ci de un om care nu se temea să lucreze cu propriile mâini.

– Connor, șopti ea spre el, amintindu-și că nu era străinul de demult, ci un altfel de străin.

El gemu și apoi o mângâie cu blândețe pe ceafă, înclinându-i capul pentru a se sprijini mai bine de ea.

„Sunt în siguranță."

Era un concept străin, nebunesc să găsească un sentiment de siguranță în îmbrățișarea răzbunătoare a copilăriei.

Cu toate acestea, în timp ce Connor își atinse buzele de ale ei, într-o mângâiere îndemânatică, alungă toată frica și aduse căldura în pântecul ei. Cerul să o ajute, căci își dorea mai mult! Își dădu seama târziu că boneta îi căzuse pe podea, aterizând cu o lovitură ușoară.

Voia căldura arzătoare a gurii lui pe a ei, dorința fierbinte îi umfla venele. Voia totul. Să fie femeie, capabilă de pasiune.

Cât de minunată era această conexiune fierbinte în comparație cu frica!

Închise ochii și se predă pur și simplu.

Își așeză palmele pe pieptul larg, musculos al lui Connor, căutând mai sus, pentru a se încurca în firele lungi de păr, demodate. Ridicându-se pe vârfuri, ea se lipi de el, întâlnindu-și buzele flămânde. Piepturile lor se ridicară și coborâră într-un ritm frenetic, adâncindu-și legătura.

Gâfâi, cu buzele despărțindu-se ușor, iar el îi exploră gura cu limba.

Picioarele o lăsară și își dădu seama că el o prinsese de talie, trăgând-o mai aproape. Apoi își lăsă mâna să alunece, cuprinzându-i fesele.

Simți o umezeală între picioare și, odată cu ea, o durere tremurândă.

Un geamăt îi urcă în gât, sunetul acela jucăuș fiind înăbușit de sărutul lui Connor. Din acea zi de demult, nimeni nu o atinsese intim. Însă această îmbrățișare era cu totul diferită de cea furată de la ea. Acest contact era unul pe care îl oferise de bunăvoie și își dorea ca momentul să continue pentru totdeauna.

Limbile lor se întâlniră lent la început, cu o ezitare, și apoi cu o ardoare din ce în ce mai mare. Era senzația de a fi însemnată, arsă și marcată de el.

În timp ce răsuflarea lui o răscolea puternic, erotic, Connor își îndreptă atenția mai jos, spre gâtul ei.

Capul Opheliei căzu pe spate, și un geamăt nesfârșit îi scăpă în timp ce își așeză cu tandrețe buzele în locul în care pulsul ei bătea sălbatic pentru el, pentru îmbrățișarea lui și pentru acest moment.

Despre asta vorbiseră celelalte femei din club, acestea erau splendoarea și binecuvântarea pe care ea le luase în derâdere drept o amăgire sau un truc al târfelor, dar cât de mult se înșelase!

Connor coborî o mână între ei, umplând-o cu sânul ei drept, plin. Prin țesătura rochiei sale de zi din satin, sfârcul se întări.

– Ești atât de frumoasă, respiră el pe gâtul ei, simțind fiori delicioși care îi dansau pe șira spinării.

Mușcându-și buza inferioară, își înclină capul pentru a-i permite să o guste mai bine. Căci, când rostise acele cuvinte, fuseseră

o rugăciune, nu platitudini goale, lipsite de emoție, pe care i le aruncaseră lorzii puternici.

Căci el nu era. El era... el era... Connor O'Roarke, anchetatorul nemilos, care amenința clubul familiei sale.

Un suspin adânc îi ieși din piept. Ophelia se dădu înapoi, împiedicându-se în încercarea de a pune distanță între ei.

Respirația neregulată a lui Connor umplu biroul și, pe măsură ce ceața groasă a dorinței care îi întunecase privirea dispăru, rămase numai groază.

„Ce am făcut?" Ophelia își duse vârfurile degetelor tremurânde la buze. „Mi-am trădat familia..."

– Dumnezeule, șopti ea. Eu... Eu...

Dar mai mult voia să rămână în brațele lui.

Buzele pe care le ascunse în spatele unei palme mai ferme decât ale ei erau umede și umflate din cauza sărutului lor și, cu siguranță, o reflectare în oglindă a buzelor ei.

– Domnișoară Killoran... începu el răgușit, spulberând scurta iluzie de apropiere și amintind de nebunia de a-l dori, dintre toți oamenii, tocmai pe aceasta.

– N-nu, zise ea gâtuit, cu vocea tremurândă.

Nu voia nici scuzele, nici explicațiile lui. Nu pentru ceea ce fusese: o greșeală.

Dar îmbrățișarea lui o făcuse să simtă că nu era greșit.

– Stai departe de mine, se răsti ea, irațională, știind că ea fusese cea care îl urmase, știind că ea fusese cea vinovată de această îmbrățișare.

Dovedindu-se o lașă, Ophelia își apucă boneta și fugi. La scurt timp, după o plimbare nefericită cu birja, Ophelia se grăbi pe aleea de lângă Bârlogul Diavolului.

„Oh, Doamne!" Ce ar fi spus fratele și surorile ei dacă ar fi știut că îl urmărise pe Connor O'Roarke și, mai rău, se topise în brațele lui? Cu degetele tremurânde, ea se lipi de ușa bucătăriei. Dar nu frica de alei îi provocase panică.

Ea oftă. „L-am sărutat."

„Și ți-a plăcut."

În cele din urmă, reușind să intre, dădu buzna în bucătărie.

Și în foc.

Broderick stătea, cu brațele încrucișate, încruntat.

Stomacul i se strânse.

– B-Broderick. În jurul lor, personalul numeros din bucătărie dădea zor, aruncând priviri furișe fratelui și surorii.

– Lăsați-ne! ordonă el calm.

Bărbații, femeile și copiii își abandonară toate sarcinile și ieșiră din cameră.

Se forță să rămână complet nemișcată, în timp ce Broderick aruncă o privire scrutătoare spre părul ciufulit și pelerina șifonată și umedă de când căzuse. Asta îi aducea aminte de Connor, care o acoperise cu trupul lui lat, puternic – cu respirația întretăiată – și senzația gurii lui pe a ei. Ceea ce nu fusese deloc rău. Fusese... magie. Fusese...

Broderick își coborî ochii asupra buzelor ei. Sărutată așa cum fusese, cu căldura lui Connor încă imprimată pe trupul ei, cu siguranță fratele ei ar fi putut observa asta.

Căldura îi cutremură tot corpul.

– Ai fugit dintr-un magazin.

Ea își mușcă buza inferioară.

– Nu sunt un copil care are nevoie de morală.

El continuă:

– Din magazinul celei mai căutate croitorese din Londra și *după* ce ai amenințat o doamnă.

– Erau două.

Fratele ei se încruntă.

– Două doamne, îl lămuri ea. Și nu le-am amenințat, spuse ea în grabă. Eu doar – dădu din mână – mi-am arătat cuțitul.

Sau mai degrabă pe cel pe care îl luase de la unul dintre paznici. Avu grijă să omită acest detaliu.

Broderick își acoperi fața cu mâinile și inspiră adânc. Își lăsă brațele să cadă.

– Am avut un acord. Fiecare mușchi i se încordă. L-ai onorat... Fratele ei scoase ceasul strălucitor și îl consultă. Cu mai puțin de cincisprezece ore în urmă, confirmă el, și băgă ceasul înapoi în haină.

„Nu."

– Reggie va avea grijă de lucrurile tale.

Ophelia își duse o mână la gât.

– Va avea grijă de lucruri? rosti cu vocea slăbită.

– Bagajele tale. Le-am trimis vorbă lui Cleo și soțului ei că vei ajunge.

Gemu, torturată.

– Dar...

– Cuvântul tău este datoria ta, îi aminti el, ignorând rugămintea ei inutilă.

Încercă din nou:

– Dar... rolul meu aici.

Controlul pe care îl obținuse nu putea fi trecător. A naibii mândrie de sine! De ce plecase după el? „Pentru că erai îngrijorat pentru copil." Un copil în care ardea ura față de ea.

– Rolul tău va fi preluat de altcineva.

„Gândește-te, gândește-te..." Inspiră adânc. El voia să o protejeze, ceea ce fusese întotdeauna o prioritate pentru Broderick. Mai întâi ea și surorile ei de pe străzi, apoi Stephen, fratele lor, după care bărbații, femeile și copiii angajați în Bârlogul Diavolului. Era o atitudine de care nu se putea dezbăra. El voia să o îndepărteze de locul care îi oferea siguranță.

– Nu am făcut nimic rău, Broderick, spuse ea cu sânge-rece, vrând să-l liniștească. Sunt în siguranță.

Îi oferi acele trei cuvinte. Acelea pe care le tot repeta de când intrase în mijlocul lor, ca orfan speriat, dar hotărât să supraviețuiască.

Broderick făcu o pauză.

– Nimeni cu statutul nostru nu este niciodată în siguranță. Nu chiar.

Asta explica dorința lui de a avea o legătură cu nobilimea, pe care era hotărât să o asigure în detrimentul fericirii și al viitorului ei.

– Pleci mâine.

Fără alte comentarii, fratele ei ieși.

Și soarta ei fu pecetluită.

Capitolul 9

Odată, Ophelia fusese salvată de fratele ei, Broderick.

Doar pentru a fi sacrificată de el ani mai târziu.

– O seară dansantă, mormăi ea.

De unde stătea, la marginea salonului lui Calum și al lui Eve Dabney, ea cercetă camera aglomerată.

În orice alte circumstanțe, faptul că ar fi pus piciorul în casa rivalilor familiei sale ar fi fost un motiv suficient pentru a i se face rău. Dar totul se schimbase. Prin căsătoria cu sora ei, familia odată

detestată devenise un aliat puțin probabil, iar acesta era motivul pentru care se putuse prezenta în fața societății.

Pași răsunară pe hol.

Își îndreptă spatele.

Oamenii trebuiau să fie întotdeauna pregătiți pentru luptă.

Un domn mai în vârstă, cu părul alb, intră în cameră la fel de îndrăzneț de parcă ar fi deținut spațiul. Zâmbetul de pe chipul lui era în dezacord cu strălucirea aspră la care ea se aștepta din partea aristocrației.

Văzuse destui nobili cu același tip de zâmbet, dar în sufletele lor negre nu exista decât trădare.

„Îți place dur, nu? Cu atât mai bine, fetița mea obraznică."

Stomacul i strânse și, ca să alunge acele coșmaruri, inspiră încet.

– Excelența Sa, contele de Mar, anunță majordomul înțepat.

Ophelia clătină ferm din cap, luptându-se cu amintirile și concentrându-se pe servitorul lui Dabney.

Vagabonzi care țineau ușile și prezentau lorzii. Când se întorsese lumea pe dos? Ophelia încercă să nu se uite la străinul acela care era salutat de gazdă, dar ceva la bătrânul lord o făcu să se întoarcă.

Încruntându-se, ea îl studie, încercând să-și amintească. Un zâmbet larg se ivi pe chipul domnului – o expresie caldă, sinceră și neîngrădită.

Fusese membru al Bârlogului Diavolului? Avea un aer bizar, familiar, pe care nu-l recunoscu.

Pufni.

„Nu fi proastă!"

Bineînțeles că nu îl cunoștea pe nobil. Găsindu-l plictisitor, se uită în altă parte și oftă.

De aceea sora ei se strecurase și se întorsese acasă după ce fusese prezentată înaltei societăți. Avusese sens înainte, dar acum căpătase și mai mult sens. La un nivel pe care Ophelia îl resimțea pe pielea ei.

Rugându-se ca seara să se termine repede, căută ceasul de bronz aurit de deasupra șemineului. Un alt gentleman înalt și îmbrăcat cu gust stătea între ea și acea piesă care îi putea oferi o privire asupra nefericirii pe care trebuia să o îndure. Ignorând privirile îndrăznețe pe care i le arunca, Ophelia înclină capul.

„Vrei să te miști odată?"

Ea își arcui gâtul înainte și înapoi.

Domnul își duse surprins mâna la piept, iar pe buze îi apăru un zâmbet mulțumit și pompos.

– Mișcă-te! spuse ea.

Zâmbetul lui îngheță pe loc.

– Mișcă-te, repetă, iar când el rămase nemișcat ca un prost, făcu un gest necruțător la gât.

Pălind, domnul se dădu din drum, lăsând-o pe Ophelia să privească neîntrerupt ceasul.

Zece minute.

Ea, sora și cumnatul ei, fostul dușman, se aflau aici de zece minute. Se încruntă. Asta era tot? Nu știa nimic despre înalta societate și despre evenimentele stupide pe care le organiza, dar punea pariu pe clubul familiei sale că aceste evenimente durau mai mult. Ophelia aruncă încă o privire – unsprezece minute.

Își reținu un oftat.

După o săptămână petrecută alături de sora ei, Cleopatra, și soțul acesteia, Adair, putea să fie mai rău.

„Mincinoaso!"

– Putea fi și mai rău, îi șopti o voce la ureche.

Tresărind, se întoarse și dădu cu ochii de sora ei, Cleo.

– La naiba, Cleo! mormăi ea, cu gâtul arzându-i.

Înjurătura atrase câteva priviri scandalizate, pe care ambele surori le ignorară. Fusese prinsă. Era un păcat nepermis, chiar și față de propria soră, responsabilă să o prezinte pe Ophelia înaltei societăți. Cine dintre cei din St. Giles ar fi pariat că nemiloasa Cleo Killoran avea să fie cea care urma să îi deschidă calea Opheliei?

– Nu te furișezi pe lângă o femeie, se lamentă ea. Pe lângă nimeni, completă, ca nu cumva sora ei să fi uitat toate obiceiurile străzilor.

Un licăr demonic apăru în ochii lui Cleo, iar ea făcu discret cu ochiul.

– Și, cu siguranță, nu îți permiți să fii urmărită.

Desigur, sora ei avea dreptate. O persoană înțeleaptă, concentrată să supraviețuiască nu lăsa garda jos – fie pe aleea din St. Giles sau în afara teatrelor din Covent Garden, fie, în acest caz, la reședința Mayfair a lui Calum și Eve Dabney. Asta dacă nu-și dorea să fie pusă la pământ de dușman. Privirea ei se opri la femeia zveltă, cu părul negru, care o studia din spatele evantaiului. Străina îl închise repede și își mută atenția în altă parte, în cu totul altă direcție.

Nu încăpea îndoială – erau dușmani peste tot și din fiecare statut social.

Când Cleo o luă de braț, Ophelia fu uluită de acel contact neașteptat. Sora ei nu se deranjase niciodată să-și manifeste afecțiunea, cu atât mai puțin în public.

– Chiar ar fi putut fi, explică Cleo spre surprinderea ei. Mai rău de atât.

– Mă cam îndoiesc de asta, murmură Ophelia.

– Oh, cu siguranță, spuse sora ei, care își demonstrase irascibilitatea pe tot parcursul vieții. Cu mâna liberă, continuă să enumere pe degete. Ai putea să găsești, la primul tău contact cu înalta societate, un salon plin de lorzi libidinoși – da, asta ar fi fost mult mai rău –, dar numai după ce te prezinți în mod oficial tuturor, cu toți ochii ațintiți asupra ta.

Ophelia se cutremură.

– Înțeleg argumentul. Cleo avea dreptate. Era totuși o posibilitate care avea să devină o eventualitate.

Cleo își arcui o sprânceană.

– Menționez că o astfel de soartă a fost cea pe care am avut-o când am fost prezentată înaltei societăți și nu am avut lângă mine surorile sau vreun prieten, ci mai degrabă am fost singură. De una singură. Cu dușmanul nostru.

– Foarte bine, ți-am înțeles argumentul, întrerupse Ophelia această prezentare precisă și umilitoare.

Cleo rânji și tăcu.

Se uitau la oaspeții adunați până acum la serata familiei Dabney.

Cu excepția surorii și a rudei ei prin căsătorie, nu exista nici un suflet pe care să-l recunoască în încăpere. Era ceva ciudat pentru un Killoran să nu identifice măcar un client.

– Toți sunt reformatori, spuse Cleo, urmând gândurile precise care îi rătăceau prin mintea. Pentru prima dată în viața ei, sora ei îi evită privirea.

– Ce fel de reformatori?

Dar mai exista alt tip de reformatori? Cleo ridică nepăsătoare din umeri. Privindu-și soțul, care se afla în partea cealaltă a încăperii, îl salută făcându-i cu mâna.

Anticipând pasul înainte să îl facă, Ophelia întinse mâna, prinzând-o de braț.

– Ce fel de reformatori? repetă ea cu îngrijorare.

– Unii sunt împotriva alcoolului.

Ophelia îi dădu drumul surorii ei și își duse degetele la tâmple.

Deci acesta era motivul pentru care nu cunoștea nici o persoană, în afara familiei Black.

– Ce altceva? insistă ea, deoarece, având în vedere cât de pricaută era sora ei mai mica la disimulare, Ophelia cunoștea privirea aceea.

– Și *s-ar putea* să se opună jocurilor de noroc, mormăi Cleo. *Se opun,* se corectă ea cu reticență. Se opun.

Nebună! Toți, inclusiv rudele ei, înnebuniseră, iar Ophelia era ultima sănătoasă din familia Killoran.

– Ținem compania... r-ref...?

Se înecă. Sora ei o bătu pe spate.

– Reformatori, repetă ea cu multă toleranță, după cum gândea Ophelia.

– C-cu siguranță vezi ridicolul absolut al situației, șopti ea.

– Sst, mormăi Cleo, bătând-o mai tare, de data aceasta mai mult s-o avertizeze decât să o ajute.

Cu ochii plini de lacrimi, Ophelia aruncă o privire spre sora ei. Genului acestuia de oameni voiau să o prezinte sora ei? Bărbații și femeile care nu doar că le disprețuiau modul de a trăi, dar care căutau să-i distrugă?

– Ești nebună, șopti ea. Strângând-o pe sora ei de cot, o trase de lângă o matroană care trăgea cu urechea. Participi la evenimente organizate de...

– De Dabney, protestă sora ei încruntată.

– De rivalul nostru, care a renunțat la clubul lui?

Acum, motivele acestuia de a face asta aveau sens. Ea păli.

Dumnezeu ar fi trimis-o la Newgate pentru a plăti crimele săvârșite în ziua în care își vindea sufletul aristocrației.

Din partea opusă a încăperii, Adair se opri la mijlocul conversației cu fratele său, Calum, și întâlni privirea lui Cleo. Erau atâta tandrețe și posesivitate în această privire, încât Ophelia fu nevoită să-și îndepărteze privirea.

– Soțul tău așteaptă, spuse.

Cleo o împunse, dar ea o îndepărtă.

– Voi veni la tine mai târziu.

După ce avea să își exprime furia în urma descoperirii făcute în acest cadru public.

În schimb, în loc să se grăbească, sora ei zăbovi și, când vorbi, o făcu ezitant. Tristețea își făcu loc, alungând supărarea de mai devreme.

Asta era altă dovadă a modului în care viața din Mayfair îi schimbase în totalitate sora și le înstrăinase.

– Cei care trăiesc aici, domnii și doamnele nobilimii, nu sunt deloc răi. Unii sunt buni.

„Târfulițo, deschide-ți picioarele! O vrei... Voi mereu o vreți."

I se făcu greață, dar Ophelia se forță să afișeze un zâmbet, dorindu-și ca sora ei să plece, având nevoie să fie singură, așa cum putea fi într-un salon străin plin cu oaspeți. O privi pe sora ei plecând reticentă.

Ophelia oprise atacurile străinilor pe străzi; cu siguranță, putea să o facă și la o petrecere.

Așezându-se la marginea salonului, își forță picioarele să stea pe covorul Aubusson din reședința Mayfair a lui Calum Dabney și rămase cât de nemișcată putu. Când o persoană rămânea nemișcată, lumea uita să o observe, fiind scutită de atenție și de remarci.

Petrecerea continuă într-un vârtej în jurul ei, ea stând pe margine. Cât de bizar și de asemănător era acest moment cu atâtea altele din trecutul ei: o străină înconjurată de nobili.

Nu, nu era deloc adevărat. Nu era înconjurată doar de domni și de doamne simandicoase, cu titluri excentrice, primite de la primul rege al Angliei.

Ca și cum s-ar fi amuzat de disconfortul ei, un râs plin și neîngrădit răsună în încăpere, lovind pereții, atrăgând atenția Opheliei asupra posesorului acelei expresii vesele.

Cleo.

Doar că era o Cleo cum Ophelia nu o mai văzuse vreodată. Cum nu o cunoscuse niciodată. Confortabilă, naturală, angajându-se în conversații cu aceiași indivizi privilegiați pe care își jurase cândva să îi omoare dacă se apropiau prea mult.

Și zâmbitoare... Era, de asemenea, zâmbitoare.

Era o versiune mai caldă, mai blândă, mai tandră a surorii ei. În mijlocul unei încăperi pline de străini care se uitau cu ochii mari la ea, Ophelia nu se simțise niciodată mai singură.

În acea clipă, se confruntă cu propria urâțenie ca om și ca soră, căci o urî pe Cleopatra. O ura pentru că se potrivea în această lume pe care cândva o urau în egală măsură.

Deci, asta făcuse dragostea?

Topise ura unei persoane și o transformase într-o umbră vagă a persoanei care fusese întotdeauna.

Tocmai atunci, soțul Cleopatrei, Adair, îi șopti ceva în ureche, îmbujorându-se.

O îmbujorare nenorocită? Nu era îmbujorarea discretă, roz, atât de ștearsă încât ar fi putut fi doar un joc al lămpilor de luminat, ci genul stacojiu, înfocat.

Ophelia se înecă și înghiți în sec.

În ce lume paralelă trăia?

În trecut, nu o remarcaseră. Acum, ei știau de ea. Înainte, pentru ei, era numai invizibilă. Și o știa din felul în care doamnele făceau o grimasă plină de dispreț și șușoteau în spatele evantaielor lor delicate din satin.

„Ar putea fi mai rău. Ar putea fi mai rău."

Aceste cuvinte se rostogoleau în mintea ei, ca o mantră tăcută.

„Ar putea..."

Connor intră în cameră.

Ophelia rămase complet nemișcată.

Cu siguranță, ochii îi jucau feste în lumina lumânărilor.

La urma urmei, se gândise doar la îmbrățișarea lor de când fugise de el. Pulsul i se acceleră. Prin ea se scurgea o energie fierbinte, arzând-o cu amintirea acelor buze aspre care le atinseseră pe ale ei. Gustul lui. Puterea încordată a mușchilor lui. A lui...

– Domnule Steele, zise majordomul cu accentul lui de suburbie.

Ei, la dracu', se înșelase – seara tocmai devenise mai rea.

Dintre toate locurile, de ce naiba se afla el aici?

„Altfel, de ce crezi că este aici?" Descoperise atacul ei din acea noapte asupra lordului. Asaltul ei asupra bărbatului fusese dezbătut în ziarele de scandal, avertizând nobilii de pericolul de pe străzi. „Nu. Nu." Puteau exista numeroase motive pentru care se afla aici. „Ar putea sau ar trebui..." Nu putea exista altă explicație pentru prezența lui aici.

Cu toate privirile acum rezervate oaspetelui frumos și robust de la intrare, Ophelia căută o scăpare.

Înalt și stăpân pe el, se îndrepta spre mijlocul salonului cu pași siguri, un bărbat care fusese în mai multe misiuni decât oricare soldat din armata regelui. Ophelia își aruncă privirea în timp ce un murmur de șoapte urmă prezența lui Connor.

Domnul acela ciudat care era atât de familiar alături de Calum Dabney se apropie de el.

Anii în care se bazase pe mișcările mute ale trupului pentru a supraviețui o făcu să observe ușurința conversației celor trei: lipsa de tensiune în timp ce își strângeau mâinile, râsul bătrânului...

„De ce... De ce?"

Ophelia se încruntă.

El îi cunoaște. Exista o familiaritate cu care cei din grup discutau. În timp ce privea, mintea îi alerga.

Connor O'Roarke, Vânătorul, un investigator temut în toată Londra, a fost invitat de Calum Dabney.

Ceea ce însemna că avea să cineze la aceeași masă cu ea.

Reprimându-și un geamăt, cercetă camera, dorința de a fugi fiind și mai puternică. Dintr-odată, își dădu seama că prefera interogatoriul lui formal decât o reacție sigură de batjocură la adresa participării ei la un eveniment găzduit de înalta societate.

Încuviințând ceva ce unul dintre interlocutori îi spunea, răspunsul lui Connor fu primit cu amuzament de Calum Dabney.

Ea se întoarse cu spatele, dorind să se strecoare în spatele perdelelor.

În acea clipă, el ridică privirea, și ochii i se ciocniră de ai ei.

Chiar și cu distanța dintre ei, ea observă surprinderea din privirea lui. Un zâmbet discret îi trase buzele spre colțuri. Îi făcu cu ochiul.

Ochii lui îi scânteiară.

– Mi-ai făcut cu ochiul? bombăni ea.

Era un gest enervant, care o tachina. Naiba să o ia de inimă care îi bătea într-un ritm neregulat!

El răspunse făcându-i iar cu ochiul înainte ca atenția să-i fie atrasă de un domn care părea amabil și pe care Ophelia îl observase mai devreme.

Ea stătea acolo într-un tumult tăcut.

Înainte ca Broderick să preia stăpânirea străzilor lui Diggory, toată lumea fusese prea îngrozită pentru a simți orice emoție, cu excepția urii și a fricii. După ce acest luptător mizerabil se pusese pe picioare, bărbații din club le tratau pe ea și pe surorile ei ca și cum ar fi fost de viță nobilă.

Cu toate acestea, Connor o păcălise pe Ophelia. O făcuse când nimeni altcineva înaintea lui nu reușise.

Ea îl găsise exact unde îl spionase ultima dată, împreună cu străinul familiar și gazda lor, cărora li se alăturară noi persoane.

Aceasta era o lady.

Mai înaltă decât mulți din jur, Ophelia se gândise mereu că avea o înălțime considerabilă. Îi păruse rău când era copilă că nu avea statura mică a surorii sale Cleo, care se furișa cu ușurință când fura. Femeia, cu cinci centimetri mai scundă decât Connor, era un adevărat uriaș.

Numai că era mai zveltă, cu șolduri mici.

Cu buclele ei groase, negre, elegant strânse și ținute în loc cu agrafe în formă de fluturi cu diamante, îl completa perfect pe bărbatul de lângă ea. Erau un cuplu de nomazi siguri pe ei.

Și, prin modul în care femeia îl bătea pe braț și se apleca spre el, semănau cu un cuplu.

Cine era? Iubita lui? Deplasându-se liber în sălile de joc de-a lungul anilor, Ophelia nu era ignorantă în ceea ce privea tabieturile înaltei societăți. Lorzii le vizitau cluburile și se culcau cu târfele lor în timp ce soțiile își făceau de cap cu alții. Ăsta era Connor? Amantul unei aristocrate?

Ar fi fost alt semn că O'Roarke se crezuse mai bun decât lumea în care se născuse, întâlnindu-se cu o doamnă. Cu siguranță, asta explica sentimentele incomode care îi făceau stomacul să forfotească, unele pe care nu le putea numi sau identifica și pe care nici nu și le dorea, cu atât mai puțin în salonul lui Calum Dabney.

– Cina este servită, anunță un servitor la intrarea în încăpere.

Cina cu dușmanul ei din copilărie, Connor O'Roarke, cu prietenii săi nobili și cu doamna lui dichisită.

Oprindu-se panicată, Ophelia merse în salonul de așteptare. Ecoul vocilor celorlalți oaspeți devenise din ce în ce mai îndepărtat până când fu lăsată în pace, într-o liniște sigură.

Înaintă, blestemând revenirea lui Connor în viața ei, întrucât un vechi resentiment se reaprinse în ea.

El fusese băiatul care evadase și care se crezuse mai bun decât ceilalți. Devenise un om la fel de simandicos. Resentimentul față de asta smulsese răspunsul amar de pe limba ei. Munca pe care Connor o făcea acum pentru oamenii influenți, precum și prezența lui la evenimentele din înalta societate, cochetând cu doamnele și discutând cu lorzii, evidențiau locul pe care el mereu și-l revendicase în St. Giles.

În zilele în care își permisese să se gândească la Connor și la rolul ei în asigurarea libertății lui, ea oscila între a-l admira pentru ceea ce realizase și a-l urî.

Ophelia se opri brusc, iar fusta ei se învârti furioasă în jurul picioarelor.

„Chiar este Connor cel pe care îl urăști? Sau pe tine însăți pentru că ai sacrificat o soră pentru a-i asigura viitorul?"

Pentru că de fiecare dată când îl revedea, se confrunta cu toate modurile în care își dezamăgise sora.

„L-ai găsit și l-ai lăsat să plece... Vei plăti pentru asta... Acum, o să te fac să plătești."

Simți o ceață vagă în ochi și clipi furioasă, îndepărtând-o. „Al naibii praf!" Nu exista altă explicație pentru vederea încețoșată. Pentru că, cu siguranță, nu era genul care să se lase pradă lacrimilor. Își trecu furioasă mâna peste ochi. S-ar fi așteptat ca fiica unui duce, chiar și una căsătorită cu Calum Dabney, să aibă servitori pentru a vedea praful ăsta nenorocit.

Totuși, dacă Connor ar fi fost ticălosul simandicos pe care îl considerase mereu, cum ar fi explicat jignirea pe care o considerase venind din partea cuvintelor ei? Și nici sentimentele acelea pe care le avusese înainte să se ridice și să plece nu ar fi putut fi confundate.

În liniștea camerei lui Calum Dabney, cu toți oaspeții plecați, lucru pentru care era recunoscătoare, simți ace în stomac – vinovăție.

„Proasta naibii!"

Pentru ce trebuia să se simtă vinovată?

Faptele rămâneau.

Unu: Connor O'Roarke scăpase de St. Giles și, într-un fel, își construise o viață în afara estului Londrei.

Doi: muncise pentru aceiași lorzi simandicoși care nu știau altceva decât să bată și să abuzeze copiii care locuiau pe acele străzi.

Trei: el căuta să-i forțeze mâna în anchetă, amenințându-i clubul și, prin asta, familia.

Strâmbă din nas.

Exista al patrulea punct? Ophelia căută prin minte, dar nu găsi nimic.

Nu trebuia să existe mai mult decât atât. Numai ultimul motiv era suficient pentru a-l urî.

„Nu aș fi atât de nechibzuit încât să râd de Nestemata din St. Giles."

Nu existase nimic sardonic sau caustic în această afirmație. În schimb, el îi vorbise cu un respect și cu o admirație care o puseseră în încurcătură.

– Ce dracului faci?

Gâfâind, Ophelia își ridică capul.

Fusese prinsă.

Sora ei, Cleo, îi aruncă un șir de invective care ar fi făcut și un marinar să roșească.

– Ce dracului faci aici? întrebă ea din nou, intrând în cameră.

– Nu fur de la Dabney, dacă de asta îți faci griji, șopti ea.

– Sunt îngrijorată de ceea ce vor spune despre faptul că ai fost prinsă furișându-te în casa lui Calum.

Calum. Încă unul dintre rivalii lor de-o viață despre care sora ei vorbea acum cu o asemenea ușurință.

– De asta îți pasă acum? De bârfe?

Dumnezeule, ce se întâmplase cu sora ei neînfricată și fără regrete?

După ce se supusese dorințelor și așteptărilor lui Broderick, trebuia să continue să se agite în fața unei lumi în care o aruncase fratele ei?

– Nu mă privi așa, se răsti Cleo.

– Cum? întrebă ea, ridicând bărbia sfidător.

Sora ei miji ochii.

– Să nu crezi că mă prostești! Știi exact despre ce vorbesc.

Manifestându-și vechiul temperament, ceea ce o ușură, Cleo bombăni. Deci nu se schimbase complet.

– Mă privești altfel.

– Ești diferită, spuse Ophelia încet.

Pur și simplu crezuse că sora ei nu observase schimbările.

Trupul sfrijit al lui Cleo se ridică la fel cum o făcea în timpul unei încăierări pe stradă. Sora ei își coborî vocea, devenind o șoaptă înăbușită.

– Mă privești de parcă sunt slabă și tu ești oarecum mai puternică.

Ea pufni, protestând.

– Nu fi proastă! După ce fusese pusă cu fața la un zid de cărămidă în timp ce un nobil o pipăia, Ophelia nu avea dubii în privința infailibilității ei.

– Să ne lămurim, Ophelia, în timp ce stai aici afișând mândria familiei Killoran, hotărâtă în fața *dușmanului*. Și ție ți-a ordonat Broderick și, la fel ca mine, te afli aici, așa cum am făcut-o și eu. Arătă cu degetul spre podelele strălucitoare de stejar. Ai renunțat și tu în fața lui Broderick. De ce? Pentru a-l împiedica să o folosească pe Gertrude în locul tău?

Tocmai asta fusese. Numai că...

– Nu este același lucru, spuse ea printre dinți, privind spre ușă. Sora ei fusese cândva mai atentă. Destul de atentă pentru a nu risca un dialog care să poată fi auzit de cei care pândesc în umbră.

– Foarte bine atunci. Cum m-am schimbat? Mă vezi slabă acum?

– Asta niciodată, spuse Ophelia în cele din urmă.

Îndurase prea mult și învinsese dușmani de două ori mai mari decât pe când fusese numai o copilă. Toți o făcuseră. Aceste experiențe făceau o persoană mai puternică în feluri în care nu fusese înainte. Acest lucru nu mai putea fi dat înapoi, la fel cum suferințele pe care le îndurase pentru a supraviețui nu mai puteau fi șterse.

– Atunci cum? Sora ei își puse mâinile în șolduri și veni mai aproape. Un trădător al familiei Killoran?

Iată! Problema care le despărțise de când Cleo se întorsese la Bârlogul Diavolului și-și mărturisise dragostea pentru un bărbat pe care îl considerase toată viața un dușman, urându-l. Neputând să întâlnească ochii bine-cunoscuți ai surorii sale, Ophelia aruncă o privire spre ușă. După ce se temuse de o cină într-o cameră plină de nobili și de rivalii familiei sale, își dădu seama că își dorea să îi urmeze pe invitați în acel salon blestemat.

Lupta încovoie umerii încordați ai surorii sale.

– De aceea nu vii, remarcă sora ei.

Dacă tonul ei ar fi fost mai furibund și mai acuzator, ar fi fost mai ușor de suportat decât acea șoaptă tristă. Sora ei nu îi vorbise niciodată atât de aspru, atât de real, iar ea nu știa ce să facă cu această *străină*.

Dar, la urma urmelor, asta devenise din multe puncte de vedere – o străină.

Ophelia își trecu o mână peste ochi.

– Am munca mea la club acum.

Sau o avusese. Înainte să îi fi fost alungată, alegând în cele din urmă să o salveze pe Gertrude, în detrimentul tuturor orfanilor de pe stradă care aveau nevoie să fie salvați.

Prin ochelarii ei aburiți, privirea plină de regret a lui Cleo o întâlni pe ai ei.

– Le poți face pe amândouă, sublinie sora ei.

Ophelia o privi chinuitor. Despre ce vorbea?

– Mă poți vizita și îți poți vedea de treburi la Bârlogul Diavolului.

Se luptă cu faldurile fustei. Deși fusese ocupată cu rolul ei de a-i ajuta pe copiii din St. Giles să găsească siguranță și securitate, ar fi putut, după cum susținea sora ei, *să o viziteze*.

Ophelia nu putuse însă să intre în casa lui Adair Thorne, nici măcar de când sora ei locuia acolo. Fuseseră prea mulți ani de ură și de neîncredere.

Cleo îi cuprinse mâinile, strângându-le.

– Dumnezeule, mi-au iertat familia pentru că au dat foc clubu-rilor lor, Ophelia! Totuși, încă nu poți vedea dincolo de ura ta. Nu greșiseră cu nimic în toți acești ani. Familia noastră era...

Ea se împotrivi.

– Nu, ripostă Ophelia.

Era suficient că sora ei se înrudise cu familia Black. Era cu totul altceva ca aceeași soră să se întrebe cine fuseseră membrii familiei Killoran în toți acești ani și ce făcuseră pentru a supraviețui.

Dându-i drumul, Cleo scutură din cap.

– Acum sunt aici, rosti Ophelia blând.

Sora ei afișă un zâmbet milos, care dispăru repede.

– Da. Da, ești... aici.

Tocmai unde fusese și unde avea să rămână pentru totdeauna Cleo.

Dacă ar fi fost rostite de sora ei mai mică, cuvintele nu ar fi putut fi mai clare.

Se uitară una la alta, fără alt cuvânt sau altă emoție.

Cleo fu prima care își îndepărtă privirea. Se uită spre ceas.

– Vino! Cleo își întinse brațul. Așa, cu amândouă dispărute, nu se vor mai întreba dacă am plecat cu argintul lui Calum, zise și zâmbi, ca o ofertă ezitantă de întoarcere la normalitate.

Ophelia îi întinse brațul surorii ei și îi permise să o conducă la pri-mul ei eveniment social, în vizuina inamicului, cu Connor O'Roarke așezat în partea opusă a mesei la cină.

Connor cu ochii săi de oțel, care o tachina. Era ceva ce nu se potri-vea cu anchetatorul rece care amenința traiul familiei ei.

Ophelia și Cleo ajunseră imediat în sala de mese formală a fami-liei Dabney.

Toți ochii se îndreptară spre ușă, oaspeții respectabili fiind în același timp fascinați și indignați.

Ophelia își strânse degetele de la picioare atât de tare, încât o dureau.

– Poți face asta.

Șoapta asta înăbușită era a surorii ei? Sau fusese numai un pro-dus al propriilor gânduri tăcute?

Înclinându-și bărbia într-un unghi sfidător, în schimb, ea străluci, provocând mulțimea din priviri, mișcându-și ochii de-a lungul me-sei, lovindu-se apoi de scaunul gol aflat lângă un Connor O'Roarke care nu zâmbea.

„Oh, vă rog, vă rog, pe ce aveți mai sfânt, lăsați scaunul pentru sora mea! Vă rog!"

– Domnișoară Killoran.

Încremeni când auzi acea voce blândă și veselă din capul mesei.

Doamna Dabney era sora unui duce, cu un accent educat și mișcări grațioase, în dezacord cu bărbatul cu care se căsătorise. Refuzând ajutorul oferit de un servitor, se ridică de la locul ei și se alătură Opheliei și surorii ei.

– Permiteți-mi să vă conduc la locul vostru.

„Nu! Vă rog, nu!" Îi permise să o tragă pe lângă domni, doamne și membri ai familiei Black, simțindu-se precum o persoană care urma să fie executată.

Doamna Dabney o însoți spre acel scaun liber, situat lângă dușmanul ei de-o viață.

Connor, cu un gest potrivit pentru un domn, se ridică în picioare.

Dacă simțise ceva din tensiunea palpabilă dintre ei, gazda lor o ascunse, aruncând priviri când Opheliei, când lui Connor.

– Domnul Steele, permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara...

El îi aruncă o privire de nepătruns.

– Am avut... plăcerea.

Gazda lor și cei care se aflau suficient de aproape încât să audă acea declarație se așteptaseră la orice, numai la asta nu. Rămaseră cu gura căscată, schimbând priviri.

În timp ce Ophelia revendică scaunul de lângă Connor, blestemă în tăcere ziua care devenise din rea în mai rea, iar acum dezastruoasă.

Scorpia era nefericită.

Ceea ce nu ar fi trebuit să conteze. Aceasta era o nefericire cu totul diferită de ceea ce ajunsese să vadă la acea femeie înfierbântată.

Cu umerii lăsați, își îndreptă toată atenția asupra supei, în felul în care un cleric participă la rugăciunile de dimineață.

Așa cum o făcuse de când fusese pusă în fața lui cu aproape cincisprezece minute mai devreme.

„Nu contează pentru tine."

Era destul de hotărâtă în privința opiniei ei despre el și compania lui. Ea îl detesta – așa cum o făcuse de când îl găsise pe străzi, un băiat care se împotrivea captivității.

Sau nu ar fi trebuit să conteze. Numai că el nu era ca ea. Nouă pentru societate, bârfită de toți și respectată aproape de nimeni. Avusese nevoie de ani întregi pentru a ignora acele insulte și să se mulțumească cu cine era.

Oh, se putea crede că era diferită de el, dar adevărul era unul singur: având în vedere crimele pe care le comiseseră și răul la care fuseseră martori, ei aveau să fie întotdeauna la fel, fie că unul dintre ei și-o dorea sau nu.

Cu siguranță, tocmai din motiv simțise nevoia să se poarte la fel ca întotdeauna, chiar dacă era vorba de creatura țâfnoasă și afurisită care fusese întotdeauna în preajma lui.

– Am crezut că era vorba despre palme.

Ridicând încet capul, ea îi întâlni privirea.

– Pardon?

Ea nu ceruse iertarea nimănui și, cu siguranță, niciodată pe a lui.

Connor făcu semn către vasul Limoges cu filigran de aur.

– Te-am văzut studiind o mână cu o asemenea intensitate doar când citești viitorul.

Ophelia deschise ochii larg și mișcă buzele, dar nu rosti nici un cuvânt.

Connor îi făcu cu ochiul și sorbi din supă.

– Știi asta, șopti ea. Având în vedere faptul că, înainte de a fi smuls din stradă, el nu era decât o umbră vânată de Diggory, întrebarea ei era corectă: De unde știi asta?

Întrebarea ei era plină de scepticism.

Lăsând lingura jos, Connor zâmbi larg.

– Poate că nu am fost la fel de priceput ca tine, Ophelia Killoran, am reușit din când în când să supraviețuiesc, nevăzut, fără ajutorul tău.

Încă nu diminuase din marile favoruri pe care i le făcuse. Fusese singura din banda lui Diggory cu care își încrucișase drumurile. Iar în ciuda tuturor manifestărilor ei de ură față de el, nu îl turnase niciodată, iar pentru asta avea să-i fie întotdeauna recunoscător.

Strâmbă din nas, indecizia citindu-i-se în ochi.

– Nu le-am citit de când eram copil. Nu am nici o intenție să fac asta din nou.

Ea nu avea încredere în el. El vedea asta clar, o parte de neșters pe care o purta orice persoană care trăise în St. Giles.

Apoi își luă lingura, scufundă obiectul argintiu și făcu un cerc în supă. Se așteptase la o tăcere inconfortabilă din partea ei.

– Nu ai explicat niciodată de ce ești aici.

El ar fi trebuit să știe că nu era cazul să-și dea cu presupusul în privința Opheliei.

– Nu ai întrebat niciodată, aminti el. Sorbi lung din supă. În tot acest timp, o studie peste marginea bolului de cristal.

Ophelia se opri din mișcările ei distrase.

– Ancheta ta?

Zâmbi amuzat.

– Nu este un schimb echitabil să ofer detalii despre prezența mea când tu te-ai dovedit prea puțin dispusă să spui de ce ești aici.

Dacă nu ar fi cercetat-o atât de îndeaproape, nu ar fi observat cum degetele ei lungi strângeau lingura, precum și modul în care sângele i se scurgea din degete în timp ce o făcea.

Nici ea nu voia să se afle în mijlocul înaltei societăți, așa cum nu își dorise nici el de-a lungul anilor. Avea privirea cuiva care se pregătea să-și ia zborul. Datorită tensiunii care existase întotdeauna între ei, în acest moment simți o puternică legătură cu Ophelia.

– Să sper că tu, marele investigator, deținătorul tuturor informațiilor, nu ai reușit să citești toate poveștile despre mine apărute în zilele de scandal? întrebă ea, amărăciunea simțindu-se în tonul tăios.

Punând paharul jos, Connor se înclină pe scaun. Printre mizeriile publicate în acele pagini, existase ocazional un fragment de informații care îl ajutase să rezolve cazuri. După cum prezisese ea, el era genul care aduna detalii și punea deoparte tot ceea ce i-ar fi putut ajuta cazul la care lucra.

– Ai dreptate. Am citit bârfele.

Buza plină a Opheliei se mișcă.

– Bineînțeles că ai făcut-o.

– Mă judeci că sunt conștient de ceea ce se spune? Cu toate acestea, nu am pretins niciodată că iau cuvintele scrise în aceste ziare drept fapte. Sunt adevărate? întrebă el curios. Era cu siguranță o curiozitate despre obrăznicătura din trecutul său și nimic mai mult. Ești aici pentru o uniune cu un nobil?

Dacă era așa, nu era diferită de cele de tipul lui Lady Bethany.

Toate supărările vechi ieșiră la suprafață.

Un lacheu se puse între ei, iar Connor îl înjură în gând pe servitorul îmbrăcat în veșminte aurii care debarasa acum primul fel de mâncare al serii. După ce următoarea farfurie fu așezată înaintea lor, și servitorii se întoarseră la pozițiile lor lângă perete, Connor își îndreptă atenția către Ophelia.

– Ei bine? întrebă el, de parcă dialogul lor nu ar fi fost întrerupt.

Ea luă furculița și cuțitul, iar el se încordă, privind cu atenție armele acelea.

Fantoma unui zâmbet îi mângâie buzele. Acea expresie ușoară de voioșie îi înmuia trăsăturile, alungând cinismul nefericit care o însoțise de când era fată.

– Crezi că te voi tăia?

– Cu siguranță mi-ai sugerat că o vei face.

„Dacă știi ce e bine pentru tine, O'Roarke, vei rămâne departe de mine și de ai mei, sau te voi tăia și voi hrăni câinii din St. Giles."

Ophelia își plecă o clipă ochii, dar nu înainte ca el să spioneze întunericul din ei. Oare observase regret în ei? El îi cercetă capul plecat. Strălucirea candelabrului arunca o lumină blândă pe șuvițele ei deschise, adăugând un caracter nelumesc acestei femei. Nu. Nu era posibil. Nu fusese niciodată altfel decât neiertătoare în ceea ce-l privea.

– Ce ai auzit? o întrebă cu groază.

– Ce am *citit?* o corectă el. Că ești cu ochii după cineva cu titlu.

– Și ce crezi?

Îi stătea pe limbă să o întrebe dacă avea importanță, când de fapt nu avusese niciodată. Fuseseră ca apa și uleiul. Numai...

Dacă ar fi rostit acea replică, asta ar fi reprezentat, fără îndoială, sfârșitul dialogului lor.

– Am crezut întotdeauna că ai prefera să tai un lord decât să te căsătorești cu unul.

Un zâmbet îi atinse obrazul și îi aprinse ochii, iar îmblânzirea expresiei ei era ca și cum ar fi smuls o stea de pe cer.

Dintr-odată, acea distracție tandră dispăru.

– Fratele meu, recunoscu ea, înfigând vârful furculiței în friptura de vițel din farfurie.

El se grăbi să disimuleze surprinderea în fața afirmației ei directe. Ridică brusc capul, iar următoarele cuvinte fură însoțite de un aer defensiv.

– *Fratele* meu vrea uniunea, spuse ea încet, printre dinți. *Nu* eu.

De îndată ce îi scăpă acea destăinuire, ea își pecetlui buzele.

El aruncă o privire spre Bethany, deși era pe deplin implicat în discuția cu Ophelia. „Tatăl meu insistă să mă însor, Connor. Ce altceva pot face?" Era tot ceea ce își doreau femeile, în cele din urmă. Acesta fusese motivul pentru care el nu mai rătăcise pe acea cale periculoasă a iubirii.

– Și doar un nobil va fi potrivit pentru Nestemata din St. Giles? șopti el.

– Conform spuselor fratelui meu.

„Te-aș fi făcut soția mea. Am un loc special pentru doamne."

Țipetele îndepărtate ale mamei sale se auziră în gândurile ei, răsunând în străfundul minții, unde cei mai întunecați demoni aveau să rămână pentru totdeauna.

Discuțiile pline de viață și râsetele din sala de mese sporeau ticăloșia crimei care îl lăsase orfan pe Connor. Trei crime comise în acea zi care îl lăsaseră pe Connor distrus și singur.

Ura îi pulsa prin vene când se gândea la Diggory și la bărbații care îl ajutaseră să-și dobândească puterea, Broderick Killoran fiind cel mai mare dintre ei. Din dorința lui de a stabili o legătură cu aristocrația, Killoran se dovedise a fi ucenicul Diavolului.

Tânărul proprietar era prea orbit de pofta de a vedea puterea: nici un lord din Londra nu putea fi vreodată o opțiune pentru Nestemata din St. Giles. Cu disprețul ei față de aristocrați, nici un nobil nu ar fi putut să o facă fericită, iar acei oameni nu ar fi înțeles-o niciodată, nici pe ea, nici viața pe care o dusese.

– Ei bine?

Readus înapoi în prezent, arcui o sprânceană.

Ophelia ridică din umeri.

– Ți-am spus motivul meu pentru care mă aflu aici. Care este al tău?

Din nou, Connor se aplecă.

– Adevărul?

Pufni, sunetul neelegant atrăgând mai multe priviri dezaprobatoare. Connor și Ophelia le ignorară.

– Nu ți-aș permite să mă minți, fără îndoială.

– Sunt oaspete.

– *Ești* oaspete? repetă ea neîncrezătoare. Al lui Calum *Dabney?*

Se încruntă. Nu știa. Ophelia nu aflase cu adevărat niciodată ce i se întâmplase în acea noapte. Nu știa că, atunci când intervenise, dându-și viața la schimb pentru a o cruța pe ea, fusese salvat de unul dintre acei nobili de care ea se îndoia atât de mult.

– Ți se pare atât de greu de crezut? devie el.

– Tu, un anchetator, având relații cu un proprietar al unui club de jocuri de noroc? Cuvintele ei se opriră brusc. Se vedea în ochii ei că își dăduse seama. Înțeleg.

– Și mai exact, ce crezi că înțelegi? întrebă el, gândindu-se ce cale străbătuse mintea ei inteligentă.

– El îți oferă informații despre St. Giles.

– Calum Dabney mi-a oferit informații utile cazului meu, dar eu nu sunt aici pentru o problemă de afaceri oficiale.

– Atunci de ce ești? îl întrebă cu sinceritatea pe care el o aprecia.

El se gândi la întrebarea ei un moment.

– Ai întrebat cum am supraviețuit... în acea zi. Cum am scăpat de jandarm și de domnul care m-au prins. Se opri. Am fost salvat.

Ea își înclină ușor capul, încântată. Această mișcare o făcu să-i cadă o buclă blondă peste ochi.

– Poftim?

Ea înlătură șuvița, dar bucla încăpățânată insista

Degetele lui Connor ardeau de dorința de a înlătura șuvița rebelă.

– Am fost adoptat... de un nobil.

Buzele ei înverșunate se întredeschiseră.

– Un nobil?

– Da. Ezită. În ziua în care intervenise pentru ea, Connor o condamnase la o viață de mizerie, în timp ce lui i se punea lumea la picioare, fără să mai aibă vreodată burta goală și momente de frică. Durerea i se răsucea în piept în timp ce acea vinovăție îndelungă șușotea din nou. Domnul din al cărui buzunar ai furat m-a scăpat de streang... și m-a dus acasă.

Ophelia rămase cu gura căscată și-și întoarse capul spre capătul opus al mesei, unde tatăl lui Connor stătea de vorbă.

– Este el, zise ea de parcă reunise piesele unui puzzle complicat.

El căută o urmă de resentimente, dar găsi doar curiozitate.

– Contele nu avea familie. M-a luat în grija lui. Mi-a oferit o casă. O casă cu două etaje care, pentru un băiat obișnuit cu cocioabele și aleile, era un conac măreț. O educație.

Ce devenise Ophelia în anii în care fuseseră despărțiți? I se strânse stomacul.

– De aceea te numești acum Steele, spuse mai mult pentru ea însăși.

– De aceea mă numesc acum Steele, repetă el, arătând spre locul unde stătea tatăl său, conversând cu Bethany.

Ea îi urmări privirea.

– De ce îmi spui asta? întrebă ea cu prudență în timp ce privea din nou spre el. Ce vrei?

Cât de circumspectă fusese întotdeauna!

– Ce vreau?

– Oamenii își doresc întotdeauna ceva.

Da, asta era de obicei adevărat. Și, având în vedere că făcuse parte din banda lui Diggory și apoi din clubul acelui ticălos nenorocit,

lucrând cu copiii de acolo, ea reprezenta accesul la nenumărații băieți pe care i-ar fi putut interoga în numele lui Lord Maddock.

– Aș vrea să știi că nu toți nobilii sunt răi. Unii, la fel ca tatăl meu – făcu semn în direcția contelui –, sunt buni.

Ea făcu o grimasă.

– Și unii sunt ucigași, ca nobilul pe care îl slujești acum.

– A fost declarat nevinovat, spuse el încet. Credeam că o persoană care a fost atât de des judecată și condamnată de către societate ar fi mai iertătoare.

Ophelia râse ironic.

– Haide, Connor! Știi că sunt vinovată de crimele de care societatea m-a acuzat.

Luă cuțitul de pe masă și își trecu mâna pe el înainte și înapoi. „Mai rău."

El simți o lovitură în piept. De când o cunoscuse, întotdeauna o considerase pe Ophelia o persoană de fier, atât de istovită de viață, încât ridicase un zid care să o protejeze de orice rău.

– Ai făcut ce trebuia pentru a supraviețui, spuse el cu tristețe. Amândoi am făcut.

Cu toate acestea, ea nu reușise să-și dea seama în toți acești ani.

Ophelia își încetă mișcările deliberate.

– Nu suntem la fel, Connor. Niciodată n-am fost.

– Spune-mi, domnișoară Killoran, se auzi o voce melodioasă din capătul mesei. La unison, Connor și Ophelia își aruncară privirile peste masă. Îți place timpul petrecut la Londra?

Masa anterior gălăgioasă amuți.

De la locul ei, pe diagonală față de Connor și Ophelia, tânăra ducesă zâmbi. Avea zâmbetul exersat al unei doamne, care nu îi încorda mușchii obrajilor, dar, spre deosebire de majoritatea femeilor din înalta societate, ochii îi scânteiau de bunătate.

Ophelia lăsă încet furculița. Se șterse cu șervețelul la colțurile buzelor înainte de a răspunde.

– Am locuit întotdeauna în Londra, spuse ea în cele din urmă.

– Ah, da. Iartă-mă! Așa e. Fiica vicontelui de Middlethorne încuviință din cap. Sunt atât de fascinată de viața din St. Giles! Ea își lăsă coatele pe masă și își sprijini bărbia pe degetele împreunate. Nu vrei să ne vorbești despre experiențele tale?

Experiențele ei. Connor scrâșni din dinți. Bethany adusese în discuție subiectul vieții Opheliei ca și cum ar fi discutat despre abilitățile de broderie ale unei femei tinere.

Toți ochii rămaseră ațintiți asupra Opheliei.

Ea își coborî mâinile în poală, iar cu coada ochiului Connor observă cum își încleștа și își desclеștа degetele aspre.

– Ce vreți să știți? întrebă ea cu un accent impecabil, apăsat, care rivaliza cu engleza regelui.

El tăcu. De când o cunoscuse pe Lady Bethany, fusese foarte interesată de situația celor care locuiau în afara zonei Mayfair. Cu toate acestea, nu era niciodată interesul crud al acelora care nu dădeau doi bani pe suferințele acelor bărbați, femei și copii. Mai degrabă își dedicase timpul, resursele și energia pentru îmbunătățirea traiului multora precum cei ca Ophelia și Connor. Deși admirase mereu altruismul doamnei, în acest caz, cu Ophelia expusă în fața unei mări de priviri curioase, simți o supărare înțepătoare.

Liniștea fu salvată de zâmbetul lui Bethany. Cu o mână încă așezată sub bărbie, dădu din cealaltă cu indiferență.

– Oh, nu știu, domnișoară Killoran. Totul. Orice. O privi cu ochi nevinovați, rotunzi. Pun pariu că există o masă plină de invitați foarte dornici să afle orice ai avea de împărtășit. Ai fost hoț de buzunare? Asta am auzit. Aruncă o privire în jurul mesei ca și cum ar fi cerut confirmarea altui invitat prezent. Am dreptate? Nimănui nu-i place să se bazeze pe bârfe, nu-i așa?

În jur se auzi un murmur nervos.

Expresia Opheliei se înăspri și amuți.

Dacă el nu ar fi aruncat altă privire într-o parte, nu ar fi reușit să vadă tremurul degetelor ei; acel tremur ușor trăda spectacolul curajos pe care îl prezenta acum.

La capătul opus al mesei, se auzi mormăitul lui Connor.

– Domnișoara Killoran a salvat nenumărați băieți și fete de pe străzile din Sf. Giles când era ea însăși un copil, și cu atât mai mult cu munca pe care o face pentru familia ei, interveni el.

Cuvintele lui apăsate și zguduitoare aduseră tensiunea în încăpere.

Lady Bethany făcu ochii mari.

– Într-adevăr? se minună ea. Cât de emoționantă a fost viața ta, domnișoară Killoran, spuse aplaudând ușor.

Apoi tatăl lui Connor adăugă ceva care îi atrase atenția, iar mesenii reluară discuțiile anterioare.

Maxilarul lui Connor se încleștă de frustrare.

Periculoasă. Nemiloasă. Neiertătoare. Viața Opheliei, fusese la fel ca a lui. Frumoasă nu fusese niciodată.

Dar nici unul dintre cei care nu umblaseră prin focurile iadului așa cum o făcuseră ei și care supraviețuiseră pentru a se lupta cu coșmarurile, nici Lady Bethany și nici vreunul dintre oaspeții filantropi aflați acolo la invitația lui Calum și a lui Eve Dabney nu aveau să înțeleagă vreodată. Prin natura existenței lor norocoase, fuseseră privați de străzile din estul Londrei.

– Îmi pare rău, rosti el încet.

Ophelia ridică privirea spre a lui.

– Pentru... acea întrebare. Chiar dacă unii dintre ei, inclusiv Lady Bethany, erau bine intenționați, a fost o... zise el, oprindu-se și căută prin minte.

– O insensibilitate? spuse Ophelia, zgâriind distrată pe suprafața farfuriei de porțelan cu furculița.

– Și asta. În cel mai bun caz. Cruzime în cel mai rău caz.

El întinse mâna spre pahar.

– Connor? zise Ophelia, oprindu-se. Mulțumesc!

El își ridică paharul în semn de recunoștință tacită și, chiar dacă tăcerea se așternu între ei, el nu putu să nu simtă că ajunseseră la un armistițiu nerostit.

Capitolul 10

Apariția Opheliei în fața înaltei societăți fu considerată un succes de ziarele de scandal, dar fusese absolut groaznică.

Întrucât fusese obligată să meargă la reședința ducelui și a ducesei de Somerset mai târziu în acea săptămână, era limpede că următoarea ei incursiune nu se putea dovedi a fi decât și mai oribilă.

În această seară, nu trebuia să facă față unei simple mese pline de vipere, ci unui salon de bal întreg.

Urmându-i pe sora și pe cumnatul ei, Ophelia înghiți în sec, cu fiecare pas care o aducea mai aproape de soarta ei sumbră, realitatea i se așeza ferm în minte.

Aveau să fie niște lorzi dichisiți care vor semna carnețelul acela prostesc legat de încheietura mâinii și care aveau să își pună mâinile pe ea.

Pe frunte îi apărură picături de transpirație.

„Nu te gândi la el, nu te gândi la el..."

Poate că nu avea să se întâmple. Poate că acei nobili nenorociți aveau să o trateze cu disprețul lor obișnuit și erau prea încrezuți pentru o uniune cu o amărâtă născută pe străzi.

Speranța dispăru la fel de repede precum apăru.

Dacă sezonul surorii ei o învățase ceva, aceasta era că existau întotdeauna lorzi pierde-vară, atât de ahtiați după avere, încât erau dispuși să-și vândă numele, corpurile și titlurile celor precum membrii familiei Killoran.

Da, aveau să fie dansatori. Bărbați care aveau să își așeze mâinile pe spatele și talia ei, forțând-o să-și pună degetele pe umerii lor, manevrând. Manipulând. Controlând.

Așa cum făcuse el.

„Vei face orice îți voi cere, târfulițo, pentru că am plătit bani frumoși pentru asta și este dreptul meu."

Se clătină și întinse un braț, sprijinindu-se. Poate că fusese o naivitate sau numai o dorință ori poate chiar o speranță. Dar, până în acest moment, ea nu considerase reală posibilitatea ca drumurile să li se intersecteze: al ei și al domnului care avea întotdeauna un loc îngrozitor în amintirile ei.

Ophelia se opri brusc, nemișcată, iar în timp ce sora ei și Adair înaintară, ea privi în gol în spatele lor.

Dintre toate balurile și seratele, care era probabilitatea ca, dintre toți oamenii, să ajungă față în față tocmai cu el?

„Te ucid pentru asta, târfulițo!"

Își observă vag în față sora și cumnatul care priveau în urmă.

Se opri și clătină ușor din cap.

„Nu pot face asta." Nici măcar pentru Gertrude. Fie că era o dovadă a egoismului, a slăbiciunii sau a lașității ei, nimic nu mai conta. Singurul lucru care conta era să-și păstreze sănătatea mintală care îi mai rămăsese.

Cleo îi spuse ceva lui Adair. El încuviință din cap, cu o privire îngrijorată în direcția Ophelia, înaintă, lăsându-le singure pe surori.

Sora ei ieși pe hol.

– Ce este? întrebă înainte să se oprească, vorbele ei fiind înăbușite de parcă ar fi fost rostite pe un coridor lung și îngust.

Fără să poată rosti ceva prin gâtul gros, Ophelia clătină din cap.

Încruntându-se, Cleo lovi o ușor cu palma pe obraz.

– Te rog, nu-mi spune că o să leșini!

În trecut, posibilitatea ar fi enervat-o. Această variantă mai nouă și mai tandră a lui Cleo o pătrunse cu privirea și o trase de pe marginea prăpastiei.

Inspiră încet.

– Nu leșin, spuse ea, cu vocea prea slabă chiar și în propriile urechi.

– Oare asta se întâmplă din cauza serii trecute?

Nu vorbiseră despre cina lui Calum Dabney – până acum. Mai exact, nu vorbiseră despre nimic cu o seară în urmă sau chiar deloc de când Cleo plecase de acasă, iar Ophelia se mutase acolo.

– Seara trecută? se aventură prudentă, cântărindu-și cuvintele.

Oare cumva sora ei observase privirile furate cu Connor? „Și dacă ar face-o, ce ar spune despre povestea ta cu el și despre ceea ce ai făcut?"

– Ducesa de Argyll, și întrebarea ei publică, rosti sora ei.

Asta o opri. Deci tânăra văduvă cu o privire posesivă asupra lui Connor era o ducesă. Asta credea sora ei? Că Ophelia fusese răpusă de o aristocrată fascinată de viața unui vagabond?

– Mă așteptam la asta.

Discuția despre acea doamnă idealistă era mult mai sigură, deoarece nu implica discuții despre trecut și despre deciziile pe care le luase și care duseseră la consecințe tragice pentru o persoană dragă.

Acest lucru determină o încruntare dezaprobatoare, subliniind din nou schimbarea observată la Cleo. Pentru cineva care urâse nobilimea cu o încrâncenare care o rivaliza pe a Opheliei, chiar și asta se schimbase.

– Nu toți sunt răi, continuă sora ei. Ducesa, după cum am înțeles, își petrece timpul la spitalele Evei.

– Asta o să hrănească o burtă goală, murmură ea sarcastic, făcând-o pe Cleo să se încrunte.

Pledoaria surorii sale pentru tânăra văduvă nu era diferită de a altuia. Ce părere bună avea Connor despre Lady Argyll, chiar și după trădarea ei!

De ce trebuia să o enerveze acest lucru?

Poate că tocmai Connor se dovedise cel mai neașteptat dintre apărătorii ei seara trecută, când frumusețea spartană și-a înfipt ghearele în carnea ei.

Ophelia își mușcă buza inferioară. Mai existase un moment când sărise în apărarea ei, cu ani în urmă. El acceptase să fie dus la Newgate în locul ei. Rezultatul fusese pe măsura sacrificiului în acea zi.

Cine era Connor O'Roarke? Mâna luxoasă a nobilimii care nu dădea doi bani pe situația celor din St. Giles? Sau un investigator respectabil, cu intenții onorabile pentru toți, indiferent de statut?

Sora ei o înghionti, iar ea mormăi.

– Pentru ce dracului e asta?

– Dacă erai altcineva, aș spune că stăteai pe gânduri.

Ceea ce și făcea de fapt. Obrajii i se aprinseră și fu recunoscătoare pentru opinia eronată a surorii sale.

– Nu dau doi bani pe ce are de spus femeia aia și nici nu-mi pasă de părerea altcuiva, spuse ea slab.

Făcuseră față prejudecăților societății încă din prima zi de viață, iar disprețul avea să le urmeze, indiferent de bogăția pe care o dobândiseră.

– Te cunosc, spuse Cleo încet. Te deranjează că nobilimii ar trebui să-i fie iertate crimele, când noi le purtăm pe ale noastre ca pe un semn pe piele.

Acel D gravat deasupra sprâncenei lui Connor îi reapăru în minte. Acea marcă de proprietate pe care o purtau aproape toți băieții și fetele lui Diggory, o parte de neuitat care nu putea fi ștearsă niciodată. Cu toate acestea, Connor se ridicase cumva din mizeria din St. Giles, singurul loc în care Ophelia și rudele ei se puteau simți vreodată confortabil.

– Promit că, pentru oameni precum acea nefericită din seara trecută, vor fi alții care să vorbească în numele tău, o asigură sora ei, confundând motivul contemplativității sale.

– Oamenii onorabili îl plac pe acest domn Steele.

Oare doar își imaginase privirea scrutătoare a surorii ei? Căci, dispărând atât de repede, ar fi putut la fel de bine să fie un truc al propriei imaginații. O scânteie vicleană apăru în ochii lui Cleo.

– Chiar dacă este un investigator nemilos, spuse ea în șoaptă.

Ea se forță să zâmbească și îi permise surorii sale să o conducă în salonul de bal al ducelui și ducesei de Somerset și spre viitorul nefericit pe care fratele ei insistase să-l construiască de dragul familiei.

Când Connor intră în salonul de bal a lui Lord și Lady Somerset, îi fu clar dintr-o privire că Ophelia Killoran luase înalta societate prin surprindere.

Nu doar din motivele pe care le preziseseră ziarele de scandal. Ei anticipaseră că Ophelia avea să fie întâmpinată cu uși închise, carnețele de dans goale și disprețul tuturor.

Mulțimea de bărbați din colțul încăperii care se învârteau acum în jurul frumuseții cu părul blond ridiculizau aceste prognoze.

După ce își petrecuse ziua interogând copiii care făceau parte din personalul clubului lui Black, Connor ajunsese suficient de târziu ca să fie cruțat de linia de primire. De unde stătea, în partea din față a salonului de bal, privirea îi rămase fixată asupra părului blond prin într-un coc frumos. Ținută în loc de rubinele care străluceau sub strălucirea lumânării, coafura dădea iluzia că o ușoară mișcare avea să elibereze buclele.

Respirația i se acceleră.

La naiba, ar fi vrut să-i vadă părul curgându-i pe umeri și pe talie așa cum o făcuse în biroul lui Broderick Killoran cu mai mult de o săptămână în urmă.

Umerii tinerei se încordară, iar ea își arcui gâtul lung, aruncând o privire.

Privirea ei se ciocni de a lui Connor.

Ea făcu ochii mari.

– Tu, rosti ea.

El își duse mâna la piept și făcu o reverență politicoasă.

– În persoană.

Chiar și de la distanță, el surprinse zâmbetul neînsuflețit care îi apăru pe buze. Încercă rapid să îl ascundă cu mâna.

– Destul de multă lume, spuse el cu atenție, indicând spre doamnele pompos îmbrăcate din jurul ei.

Își ridică ochii spre tavan și clătină din cap.

Schimbară un zâmbet, iar el porni înainte. Trecând de-a lungul camerei, pe lângă doamnele și domnii îmbrăcați elegant, merse spre Ophelia.

O figură înaltă, îmbrăcată în satin îi ieși în cale, iar el înjură în gând. Bethany se rezemă neglijent de un stâlp, cu brațele la piept.

– Doamne, am început să cred că mi-am imaginat cei peste zece ani de prietenie, spuse ea. Peste marginea șifonată a evantaiului ei de fildeș, o scânteie cochetă îi aprindea ochii verzi. Mai era ceva – o dorință fumegândă.

Ca tânăr, tânjise după una dintre privirile cuceritoare pe care i le aruncă.

Acum i se păreau patetic de timide.

– Paisprezece, o corectă el, uitându-se în direcția Opheliei, la acei tineri ticăloși care acum o înconjurau. Își îndreptă forțat atenția asupra femeii dinaintea lui. Făcu o plecăciune respectuoasă.

– Ducesă.

Pufnind, își strânse evantaiul. Se apropie și-l luă de braț.

– Gata cu atitudinea ta meticuloasă față de prietenia noastră. Mă faci să mă simt foarte bătrână, domnule Steele.

– Niciodată, rosti el, ridicându-i degetele la buze pentru un sărut politicos.

– Vino, hai cu mine, spuse ea, luându-l de braț și hotărând pentru el.

Aruncă o ultimă privire regretabilă în direcția Opheliei și porni cu Lady Bethany prin salon.

– Înțeleg că ești ocupat cu un alt caz, murmură ea.

– Sunt.

Responsabilitățile în calitate de investigator erau doar alt motiv pentru care nu putea îndeplini așteptările pe care ea și familiile lor le aveau pentru ei.

„Acesta nu e singurul motiv." În ciuda așteptărilor fiecăruia dintre părinții lor pentru ei, Connor încetase de mult să o vadă pe Lady Bethany în vreo lumină romantică. Ea ajunsese să fie pur și simplu fata cu ochii mari care îl declarase prietenul ei și care începuse să-l asalteze cu întrebări despre viața lui din St. Giles.

Fiica vicontelui îl privi.

– Am auzit că investigația ta te-a dus în Bârlogul Diavolului. Este la fel de rău cum spun ei?

Pentru eforturile ei filantropice, ea fusese mereu concentrată pe lumea din estul Londrei ca și cum ar fi fost mai mult o poveste dintr-un roman gotic decât în viața reală.

– Am fost concentrat pe misiunea mea, nu pe viciile care puteau fi explorate.

În schimb, Ophelia Killoran apreciase și înțelesese lumea tocmai pentru ceea ce era și căutase să îmbunătățească viața copiilor aflați în grija ei.

Bethany se opri în colțul îndepărtat al salonului de bal, forțându-l să rămână reticent în spatele coloanei dorice. Înainte să poată răspunde, se uită cu ochi mari în direcția Opheliei.

– Sper că atenția pe care i-o acorzi tinerei se datorează muncii tale.

Zâmbi.

– Haide, Bethany, în ce mă privește, nu ai fost niciodată posesivă.

– Este importantă pentru tine?

Connor își cântări cu atenție răspunsul.

– A fost partenera mea de la masă.

– Cât de convenabil, comentă ea, sprijinindu-se de stâlpul de marmură. Apoi gura ei formă un cerc perfect și își așeză mâna înmănușată peste ea. Înțeleg.

– Și ce crezi că înțelegi?

– Ea face parte din ancheta ta, se încumetă neîncrezătoare. Asta explică interesul pentru tânără.

Interesul lui, așa cum spunea doamna, depășea rolul Opheliei în Bârlogul Diavolului. Avuseseră o istorie comună, adesea tensionată și mai ales sumbră. Dar ea fusese cea care îl salvase de mai multe ori decât ar fi meritat. Cum decursese totul după salvarea contelui de Mar? Era o întrebare care nu își permisese să îl distragă din motive egoiste, lașe. Acum, rușinea îi învolbura stomacul.

– Am încredere că domnul Dabney știa ce face când te-a așezat lângă acea creatură, spuse Lady Bethany.

Connor strânse din buze, încă nesigur de care insultă să se simtă mai jignit în numele Opheliei: acel titlu dezgustător pe care i-l oferise Bethany sau afirmațiile că invitația Opheliei de seara trecută fusese făcută ca o modalitate ca el să o interogheze. Cu toate acestea, era mai sigur să o lase pe Bethany cu părerile ei eronate.

– Haide, nu ai fost niciodată genul care să trateze altfel o persoană din cauza statutului social, o ironiză el.

Buza ei inferioară tremură.

– Te-am insultat.

– Deloc.

Îl enervase. Bethany căuta sensuri ascunse în întrebările și afirmațiile ei care deveniseră obositoare.

Spre deosebire de Ophelia, care nu fusese decât onestă.

Un servitor le întinse tava de argint cu șampanie. Connor îi făcu semn lacheului să plece și se gândi cum să evadeze, privind peste umărul lui Bethany.

Ducesa își atinse vârful degetelor de mâneca lui, atrăgându-i atenția.

– Nu sunt crudă. Sunt realistă, ținând cont de motivele unei persoane, continuă ea neobosită. Și am aflat despre familia tinerei din ziare. Nu sunt de încredere. Nu este de încredere.

Vorbise cu tenacitatea unei lady care nu arătase nici măcar o urmă de remușcare față de mustrările lui anterioare.

– Nu am obiceiul de a mă încrede prea mult în ziarele de scandal, spuse el încet.

Singura utilitate a acelor ziare era un mijloc de a obține informații legate de bărbați sau femei implicate în cazurile lui. Dincolo de asta, înalta societate era plină de aiureli inutile.

– Nu, n-ai făcut-o niciodată, spuse ea scuzându-se. Ridicându-se pe vârfuri, îi șopti cu îndrăzneală la ureche. Este doar unul dintre numeroasele lucruri pe care am ajuns să le admir la tine, Connor, murmură ea, rostindu-i numele de botez. Cu un zâmbet, Bethany se lăsă pe tălpile pantofilor ei din satin.

– Bârfele aveau dreptate în legătură cu această tânără.

El încremeni.

– Este la fel de drăguță precum au pretins.

„Mai mult." El mormăi. Văduvă de doi ani, Lady Bethany devenise mai stăruitoare în speranța ei de a forma un cuplu. Fusese mereu atât de nemiloasă cu insistența ei?

Făcu o grimasă și-l lovi cu evantaiul.

– Nu pot să nu observ că nu m-ai contrazis.

Zâmbetul perfect pe care i-l oferi nu o ajută să reducă din asprimea dojenii sale.

Totuși, de ce ar fi trebuit? Nu putea fi contestat faptul că domnișoara Ophelia Killoran avea alura unei sirene.

Orchestra încheie dansul scoțian vioi. Când porniră aplauzele politicoase ale partenerilor, o căută din nou pe Ophelia. Ce pierde-vară avea să o însoțească pe scorpie la următorul dans? Un lord fistichiu care urma să își așeze mâinile pe talia ei subțire și...

Simți un gol incomod în stomac.

El tresări în timp ce Bethany îl lovi cu evantaiul de mânecă.

– Nu îmi acorzi atenție, spuse ea. Toate aluziile anterioare dispărură sub un zâmbet cochet. Poți să te revanșezi cu un dans.

Un dans. Cândva, fusese atât de disperat după afecțiunea ei, încât tânjise la o bucățică din această femeie – o manifestare publică a faptului că nu se rușina cu el și că avea o șansă la un viitor cu ea.

– Știi că nu mă pricep la dans. Adesea, îi amintise de acest fapt ca o modalitate de a-și explica dorința de a nu se angaja într-un dans. Și, pentru că îți sunt prieten, nu îți voi cere să suferi din cauza tropăitului meu.

– Oh, haide, ești foarte grațios când dansezi! protestă ea cu obișnuita amabilitate.

El ar fi apreciat-o mai mult dacă i-ar fi lăudat abilitățile în tinerețe.

Ophelia nu ar fi fost *niciodată* genul care să-l laude pentru ridicolul pașilor săi pe ringul de dans și să îi ofere complimente false.

Ar fi pariat pe reputația lui bună în calitate de investigator că mai degrabă l-ar fi înjunghiat în burtă înainte de a-i permite să-i semneze carnețelul de dans.

Iar perspectiva de a-i simți forma luxuriantă în brațe era suficient de atrăgătoare, încât el ar fi fost dispus să afle.

Bethany își puse mâinile în șolduri.

– Intenționezi să mă faci să îți cer un dans, Connor? Tț, tț, nu este foarte gentil din partea ta.

Era o acuzație care avea întotdeauna capacitatea de a-i zdruncina conștiința. Era o amintire nedorită a vieții și a răului pe care le trăise înainte de a intra în lumea înaltei societăți, hotărât să fie mai bun și să facă mai mult.

Cuplurile intrară pe ring pentru următorul dans – un vals. El o găsi pe Ophelia exact unde o spionase ultima dată. Părându-i interesant că și ea rămăsese pe margine, el își ceru scuze.

– Ducesă, te rog să mă ierți. Ar trebui să-mi prezint omagiile gazdei noastre.

Connor făcu altă plecăciune și porni prin salonul de bal, cu privirea concentrată doar asupra scorpiei care acum se ascundea în mod surprinzător plimbându-se în jurul salonului de bal al gazdei.

Capitolul 11

Noaptea fusese al naibii de mizerabilă.

Până când sosise el.

Ceea ce era cu siguranță un indiciu al propriei disperări de a nu fi aruncată în înalta societate, întrucât numai prezența lui Connor reușea să alunge tensiunea care o cuprinsese de când îmbrăcase rochia și își aranjase părul.

În urma dialogului lor scurt și tăcut din încăpere, era sigură că venea să i se alăture. După ce suferise din cauza companiei unor pierde-vară datori clubului familiei, se bucura de salvare de acolo unde o putea primi.

Apoi plecă și se alătură doamnei simandicoase din colț. Cu evantai, cu ochi vicleni și cu atitudinea nepăsătoare de seara trecută, ea ar fi putut fi perechea oricărui păcătos nemilos de pe străzi.

– A dracului târfă!

– Uh... poftim?

Își luă ochii de la Connor și se forță să privească spre desfrânatul principal al societății. Lord Landon, domnul tenace care se așezase lângă ea încă de când sosise, clipi încet. Strâmtorat financiar și având nevoie disperată de avere, ticălosul acela nemernic o curtase mai întâi pe Cleo, iar acum pe ea. Se ridică în picioare.

– Ți-am zis, e momentul în care trebuie să ne despărțim.

O fi fost ea dispusă să se logodească pentru a o salva pe Gertrude, dar avea să pună barieră între ea și nenorocitul care trecea de la o soră la alta.

Urmă un val de proteste.

Lord Landon se puse în calea ei.

– Dar valsul nostru urmează în scurt timp, spuse el.

– Dă-te la o parte, Landon. Ridicându-și ușor fusta, dezvălui pumnalul de la gleznă. O văd pe sora mea făcându-mi semn îi zise și arătă spre cupurile care traversau podeaua din marmură italiană a ducelui.

Grupul de oameni adunați se uitau la sora în cauză. Aceeași care era învârtită elegant pe ringul de dans de către soțul ei, ambii cu expresii similare. Expresii care indicau că nici unul dintre membrii familiei Thorne nu căuta compania altcuiva.

Lord Landon zâmbi viclean.

– Arată altfel căsătorită, insistă el.

Trădat de a doua fată Killoran.

Ophelia oftă. Întotdeauna avusese grijă de ea însăși. Cu siguranță, nu ceruse niciodată salvare din partea nimănui.

– Uită-te din nou, mârâi ea, iar de această dată, când Lord Landon și ceilalți nobili se uitară, se strecură pe lângă grup și se pierdu în mulțime.

Cu pași atenți, ea se duse spre marginea încăperii, mergând în urma unor servitori nesuferiți. Zgomotul invitaților se amestecă neplăcut cu cel al instrumentelor orchestrei într-o cacofonie sonoră.

Degetele ei zvâcneau de dorința de a-și acoperi urechile cu palmele. Cât de mult îi lipseau sunetele familiare din St. Giles! Clinchetul monedei lovind altă monedă.

O figură înaltă îi ieși în cale.

– Domnișoară Killoran, ne întâlnim din nou.

Ophelia scânci, strigătul acela ușor fiind înăbușit de zarva salonului de bal. Întinse brațul instinctiv.

Connor o prinse cu ușurință, ținând-o să nu cadă.

Cu inima bătându-i cu putere, se forță să păstreze ritmul normal al respirației.

– La dracu', O'Roarke, știi că nu trebuie să te furișezi pe lângă cineva.

Mai întâi sora ei făcuse asta, iar acum Connor O'Roarke? Icni. La naiba, lăsa garda jos!

El rânji, ținând-o în continuare de braț.

Se pregăti de frica și groaza obișnuite pe care i le provocau o asemenea strânsoare.

Atingerea lui îi dădu fiori ciudați și atât de neașteptați, încât nu voia să renunțe la ea.

Inevitabil, Connor nu făcuse niciodată ce voia sau ce aștepta ea. Îi dădu drumul brațului, iar ea și-l trase aproape de piept.

– Sper că te simți bine.

Ea pufni.

– Te ascunzi în umbră? Mi se pare că avem aceeași părere despre eveniment.

El zâmbi, arătându-și dantura strălucitoare.

– Ai dreptate.

Inima ei tresălta prostește.

Pentru Connor O'Roarke? Stupid. Era numai suferința comună la un eveniment în înalta societate împărtășită cu cineva care trăise pe străzile din St. Giles – chiar dacă nu fusese niciodată cu ea cu adevărat.

Își sprijini șoldul de perete și își încrucișă brațele la piept.

– Având în vedere că amândoi am prefera să furăm din nou pe străzile din St. Giles decât să participăm la festivități, poate te conving să răspunzi la câteva întrebări.

Zâmbetul ei îngheță pe loc.

La asta se rezuma fiecare dialog cu el. Având în vedere ce îi împărtășiseră Gertrude și Stephen despre reputația de vânător a lui Connor, pe lângă insistența lui din timpul reuniunii, ea nu ar fi trebui să se mai aștepte nimic.

Deci, cum să explice dezamăgirea pe care o simțea în stomac?

Ridică o sprânceană.

– Sper să fie un da?

Încercă să rostească obișnuitul „Du-te dracului!", dar nu reuși. Pentru că adevărul pe care îl putea recunoaște cel puțin în gândurile sale tăcute era că, după ce o apărase seara trecută, se aștepta la mai mult.

Nu putea spune ce spera, iar mintea ei fugi de ceea ce ar fi putut urma.

– Domnișoară Killoran!

Aruncară o privire în direcția din care veni acel strigăt puternic.

Șoaptele se ridicaseră suficient pentru a rivaliza cu zgomotul orchestrei în timp ce mulțimea privea spre Lord Landon. Cu brațul ridicat, se mișca hotărât pe ringul de dans.

– Oh, la dracu', mormăi ea.

– Lord Landon?

Își încleștă dinții.

– În persoană.

Nu o lăsase singură toată noaptea. Având în vedere strălucirea hotărâtă din ochii lui, sub mănușile subțiri de piele, palmele i se umeziră. Un alt domn dichisit și hotărât să o atingă...

– Dansează cu mine! Era un ordin.

Connor tresări.

– Nu sunt... Eu...

Își ridică palmele.

Ea îl prinse de mână și îl trase spre ringul de dans.

– Consideră asta ca a doua datorie plătită, murmură ea, trăgându-și partenerul reticent.

– Datoria a fost plătită când am intervenit între tine și jandarm.

– Au fost și altele. Trebuie să fie atât de dificil?

Aruncă o privire spre acel pierde-vară hotărât.

Lord Landon se opri brusc în mijlocul sălii de bal și își ridică mâna la fruntea încruntată. Câteva clipe mai târziu, un cuplu care dansa fu gata să dea peste el, iar el se grăbi să plece de pe ring.

– Pune-ți mâna pe talia mea, O'Roarke, îi ceru ea. Când Connor aruncă o privire disperată peste umăr, mormăi: Oh, la dracu', o voi face singură! zise, apoi îi ghidă mâna deasupra taliei și își așeză cealaltă mână pe umărul lui stâng.

Cu o mare de dansatori care treceau, Ophelia aștepta.

Și aștepta.

Ea îi strânse degetele.

– Ei bine? Chiar când era gata să rostească întrebarea, își dădu seama îngrozită: Nu poți dansa.

Ducele și ducesa de Somerset se loviră de ei. Connor o ținu. Acel cuplu grațios își ceru rapid scuze și își potrivi cu înțelepciune pașii departe de cuplul nemișcat.

– Am primit lecții, spuse el râzând.

– Contele, își aminti ea. Adoptarea lui. Cât de diferite fuseseră viețile lor după acea noapte când fusese escortat!

– Foarte bine, recunoscu ea. Dansezi cu mine și voi răspunde la trei întrebări din partea ta.

El încremeni.

– Dar vom dansa, îl avertiză ea.

Fără a ezita, el o conduse încet în pași de vals, susținându-i spatele cu mâna lui mare și grea, într-un mod liniștitor, puternic și cald.

Ea radia.

– Ai fost modest. Nu ești nici pe departe... Călcâiul lui se apăsă cu greutate pe piciorul ei. Ophelia tresări. Nu îmi dau seama dacă a fost intenționat.

– Nu a fost, mormăi el, ținând ritmul dansului alunecos în gând. „Unu, doi, trei."

– Da, văd asta acum.

Sau era hotărât să-i pedepsească picioarele pentru că îl luase la dans.

Buzele ferme ale lui Connor contorizau mișcările.

Ophelia clătină din cap.

– Nu te gândi la asta ca la numere. Gândește-te de parcă ai fura din buzunare. El o călcă pe picior încă o dată. Se împiedicară și, înjurând, Connor o strânse cu putere, sprijinind-o.

– Ca la furatul din buzunare? repetă el uluit, ținând în continuare ritmul.

– Ei bine, noi înțelegem hoția.

Numerele, precum cuvintele, fuseseră irelevante pentru ei pe când erau copii ai străzii. Când Broderick intrase în banda lor și insistase ca ea și surorile sale să învețe mai mult decât acele acte sumbre, singurele ei puncte de referință rămaseră experiențele de pe stradă.

– Ești nebună!

– Te vei trezi că ai ținut un ritm inutil și nu ai pus nici o întrebare înainte să expire timpul.

El tăcu imediat.

– Îl vezi pe Lord Rothesay?

Privind spre locul unde stătea dandy-ul pe margine, cu mâinile în șold, cu chipul strălucind, Connor încuviință.

– Stânga și centru. Expresia lui se întunecă și, dacă ar fi fost alt bărbat în locul lui care să o țină astfel, cu acea scânteie care îi înghețа ochii, ar fi fost terorizată.

Dar acesta era Connor O'Roarke.

– Ar trebui să fie jandarmul nostru, explică ea în timp ce se încurcau încet în mișcări. Ușa din colțul din dreapta a salonului de bal al ducelui va fi scăparea noastră.

Ea făcu o grimasă.

El se lumină.

– Vezi, te simți bine.

Connor se încruntă.

– Nu m-am hotărât.

Strâmbând din nas, Ophelia clătină din cap.

– Foarte bine. Înainte, lateral și înapoi. Asta trebuie să urmezi. Nu...

– Ophelia...

– Da, da. Desigur. Mergem înainte spre evadare, ne furișăm în lateral și apoi ne apropiem. În timp ce valsau, Connor repeta numărătoarea ei.

– Paznicul nostru se holbează?

Aruncă o privire furișă.

– Într-adevăr.

– Atunci ne retragem: înapoi, lateral, aproape.

Continuară încet mișcările și, cu fiecare mișcare repetată, ea simți o încredere din ce în ce mai mare în strânsoarea și în pașii lui Connor.

– Am dreptate, spuse ea zâmbind.

– S-ar putea să ai, recunoscu el, aruncând o privire peste umărul ei la paznicul lor închipuit.

Căzură într-o tăcere benefică, iar în timp ce ea îi permise lui Connor să se concentreze pe noul ritm, mintea ei rătăcea spre revelația anterioară. Mărturisirea de mai devreme nu ar fi trebuit să o surprindă în totalitate. Din ce își amintea despre Connor, el vorbise întotdeauna cu un accent cultivat, care sugera că era mai mult decât vagabondul care ea însăși fusese întotdeauna.

– Ai luat lecții de dans.

El încuviință ușor din cap.

– Da.

Asta era. Nimic mai mult. În ciuda regulilor străzii care dictau ca o persoană să nu fie curioasă, îi stăteau întrebări pe buze. Întrebări despre ceea ce devenise el după ce fusese prins, dar și despre cine fusese înainte de asta. Înainte să se fi aflat în ghearele lui Diggory.

Pe măsură ce dansul continua, Connor relaxă strânsoarea letală în care o ținea. Cu o atingere blândă, el o învârtea în cerc.

– Au fost lecțiile mele preferate, mărturisi el încet.

Connor se împiedică, dar își reveni repede. Nu o scăpa din priviri și, în acel moment, toate cuvintele și gândurile îi fugiseră.

În strălucirea lumânărilor și la o distanță foarte mică unul de celălalt, Ophelia îi observă asprimea trăsăturilor. Oare îl crezuse cu adevărat urât? Avea maxilarul unui luptător și o curbură din mijlocul nasului ca urmare a multiplelor încăierări care făceau din el un războinic neînfricat în bătălie.

– Și anume?

Îi studie buzele în timp ce se mișcau, auzind acele cuvinte și încercând încet să le înțeleagă dincolo de gândurile ei năstrușnice.

– C-cele de dans. Adică lecțiile mele, elucidă ea. Instructorul ei fusese cu cinci centimetri mai scund decât ea, iar ea se îndrăgostise iremediabil de garda de corp de la Bârlogul Diavolului. Nu se simțise niciodată mai în siguranță cu alt bărbat...

Până la Connor.

Ophelia se împiedică, iar el o susținu.

– Se pare că propriile mele lipsuri au un efect periculos asupra talentelor tale, murmură el.

Mirosul de mentă din respirația lui îi mângâia fața.

– Nicidecum.

Era de nerecunoscut. Oare ei îi aparțineau acele cuvinte șoptite?

– Ți-a plăcut să dansezi? întrebă el cu neîncredere, și pe bună dreptate.

Nu existase nimic simandicos vreodată, și totuși...

– Era ceva atât de palpitant, spuse ea încet. Pe buze îi apăru un zâmbet. După ce mi-am stăpânit lecțiile și după ce instructorul meu, *monsieur* La Frange, a plecat, uneori închideam ușa camerei și valsam.

Își ridică privirea, pregătită să fie ridiculizată.

În schimb, el o privi cu o tandrețe care îi făcu inima să tresalte.

– Uneori, mărturisi ea, deși nu obișnuia să destăinuie amănunte nici chiar surorilor, mă gândeam că, dacă mă învârt suficient de repede, aș putea să dispar.

Din apartamentele umede pe care le numea acasă, de pe străzile St. Giles, din banda lui Diggory. Din toate acestea.

Simțindu-i privirea pătrunzătoare, ea își drese vocea.

– Da, ei bine, au fost favoritele mele pentru că acele lecții erau asemănătoare cu cățărarea pe clădiri și furișarea printre jandarmi.

De aceea, se simțise mai puțin prost când eșuase în privința cuvintelor și a numerelor.

Orchestra termină valsul și, în timp ce Connor și Ophelia se opriră, cuplurile din jurul lor aplaudau politicos.

Rămaseră nemișcați așa cum erau, atingându-se.

Nu-i păsa.

Nu îi păsa pentru că nu existase niciodată un lucru cuviincios pentru ea și niciodată nu și-ar fi cerut scuze pentru asta.

Nu îi păsa pentru că atingerea lui o ardea prin rochie și nu îi inspira frica și groaza care îi urmăriseră ultimii treisprezece ani.

Își fixă privirea asupra gurii lui și, instinctiv, își umezi buzele. „Mă va săruta aici, în prezența tuturor și, chiar dacă aveau să insiste că sunt o târfă, vreau ca acest bărbat să o facă."

Genele negre, groase ale lui Connor se lăsară în jos, ca un scut pentru căldura din adâncurile cenușii ale ochilor.

Expresia lui se întunecă.

Încrețindu-și fruntea, Ophelia îi urmări privirea, iar momentul intim împărtășit fu întrerupt. Lord Landon străbătea plin de intenții mulțimea, cu privirea îndreptată spre Ophelia.

– La dracu', mormăi ea. E de neoprit!

– Pretendent hotărât?

Oare își imaginase firul acestei întrebări?

– Acest pierde-vară are datorii la clubul familiei mele, explică ea.

Cât de ușor își schimbase Landon intenția! Dar conta cu adevărat cu ce membră a familiei Killoran se însura? Averea lor era aceeași, iar el avea un singur scop.

– Evadează acum, șopti Connor. Ne întâlnim în curând.

– Unde?

– Du-te, o îndemnă el. Asta dacă nu cumva vrei să-i acorzi următorul dans lui Landon.

Fără a avea nevoie de alte îndemnuri, plecă.

Cu aceiași pași care o salvaseră când era copilă, își făcu drum printre oaspeți, ascunzându-se în spatele stâlpilor, furișându-se în spatele servitorilor, până când reuși să se strecoare din hol.

Zgomotul din salonul de bal aglomerat fu înăbușit în timp ce traversa coridoarele ducelui de Somerset. Pași răsunară pe hol.

– Domnișoară Killoran!

Înlemni și contemplă scurt drumul din fața ei înainte de a se întoarce reticentă pentru a face față posesorului acelei voci.

Ducesa de Argyll se deplasa cu pași mari și plini de grație. Zâmbetul de pe buzele ei perfecte îi lăsa gropițe în ambii obraji plini.

O ajunse pe Ophelia ușor gâfâind, o marcă a stilului său de viață privilegiat.

– Sper că nu te deranjează că te urmez. Am căutat cu disperare să-ți adresez un cuvânt de când ne-am întâlnit prima dată.

– Căutai cu disperare să vorbim? spuse ea țâfnoasă.

Poate că nu se născuse în aceeași lume ca această creatură regală dinaintea ei, dar știa suficient de bine că întâlnirile politice nu aveau loc pe coridoarele goale, departe de ochii societății.

Tânăra văduvă bâjbâia, strângând mâinile Opheliei în propriile ei palme.

– Nu am putut să nu vă observ... familiaritatea cu Connor. Se opri, cu obrajii roșii. Adică domnul Steele.

Ophelia își dădu ochii peste cap. Deci acesta era motivul.

– Vă cunoașteți de pe străzi, o întrebă ducesa cu aceeași inocență în ochii ei mari pe care i-o arătase și în timp ce-i adresase Opheliei întrebări la ultima întâlnire.

Oare femeia era amanta lui Connor? Stomacul i se strânse. „Oricum, de ce ar trebui să-mi pese?"

– Poate că ar trebui să-i pui întrebările domnului Steele. Dădu să plece.

– Te rog, nu! îi ceru ducesa. Întinse o mână pentru a o reține. Nu a fost intenția mea... să te jignesc.

– Nu mă jignești, spuse ea răspicat.

Lăsând brațul pe lângă ea, zâmbetul ducesei reapăru.

– Splendid. Luând-o de braț pe Ophelia, își coborî vocea într-o șoaptă conspirativă și o îndemnă mai departe pe hol. Trebuie să mărturisesc, toate conversațiile politicoase și cuvintele măsurate sunt cam greoaie. Este doar... Femeia ridică o sprânceană.

Dacă în fața ei s-ar fi aflat altcineva în afara acelei tinere femei din cale afară de sincere, Ophelia ar fi considerat această contemplativitate drept un spectacol. Tânăra se opri și se întoarse cu fața spre ea.

– Este doar...

Oare avea să continue?

– Se pare că tu și Connor, adică domnul Steele, vă cunoașteți, iar el e foarte special pentru mine, domnișoară Killoran. Când mușchii Opheliei se încordară și mai mult, ducesa adăugă: Iar asta ar însemna că și tu ești. Obrajii ducesei deveniră de un roșu aprins. Pentru mine, vreau să spun. Nu că nu ai fi specială. Femeia își continuă bolboroselile, apoi se opri. Îi dădu drumul Opheliei, jucându-se cu fusta ei perfectă din satin. Vezi tu, eu și Connor suntem prieteni de o viață.

Ciudat. Ophelia îl cunoscuse pe Connor când era doar băiat, speriat de moarte de aceiași demoni cu care ea însăși se luptase când această prințesă era, fără îndoială, hrănită cu o lingură de aur.

– Eu... înțeleg, spuse ea, când, de fapt, nu înțelegea nimic.

– Cum nu ai statutul nostru, s-ar putea să nu știi că, de când eram copii, toți se așteptau că ne vom căsători.

Luată prin surprindere, Ophelia își disimulă în grabă surprinderea. Connor O'Roarke însurat cu această femeie? O doamnă din nobilime? Fiecare mărturisire a ducesei nu făcea decât să adâncească puzzle-ul ce devenise Connor, după ce un jandarm îl ridicase. Și totuși...

– Deși nu fac parte din clasa voastră – avu grijă să-și folosească accentul impecabil, cult, înrădăcinat de o guvernantă hotărâtă –, pot spune cât de ciudat este faptul că, având în vedere aceste așteptări, acum purtați un nume diferit de al lui, precum și titlul de ducesă.

Cealaltă femeie își coborî ochii înflăcărați în podea.

– Povestea dintre noi a fost... complicată. Ea înălță capul. Aveți sentimente unul pentru celălalt? spuse ea în cele din urmă în cea mai concisă și directă întrebare pe care o avusese pentru Ophelia.

Ophelia deschise și închise gura, apoi râse zgomotos.

– Crezi că eu... Connor Steele cu mine...? Fără a putea rosti alte cuvinte, râse iar. Voi, oamenii din înalta societate, aveți bani și putere, dar nu sunteți în stare să legați două cuvinte de bun-simț.

Ducesa își ridică privirea.

– Deci nu ai nici vreun... sentiment pentru domnul Steele? întrebă ea, ușurarea inundându-i ochii.

Alungând amuzamentul, Ophelia privi holul gol, dornică să scape de tânăra ducesa.

– Aveți drum liber spre *domn*.

Un zâmbet ușurat se ivi pe buzele ducesei.

– Mă bucur foarte mult că am avut această discuție, domnișoară Killoran. Și vă voi numi fericită prietenă. Ca și cum și-ar fi dat seama de lipsa de decență a întâlnirii lor, ducesa își drese vocea. Te voi lăsa cu... Ei bine, a fost o plăcere.

Făcându-i discret cu mâna, femeia plecă.

Ophelia se uită după ea. Doamnele din înalta societate erau la fel de posesive ca indivizii cărora le puneau gânduri maritale, ca un hoț de buzunare care pândea pe la colțuri. Ambele fuseseră nemiloase, dar una zâmbea.

– O plăcere, într-adevăr, mormăi ea înclinând capul, după ce doamna plecase.

– Asta îmi e adresată mie sau companiei tale celei mai recente? se auzi o voce peste umăr.

Ea icni și se întoarse.

Connor se sprijinea de un perete cu o ușurință nepăsătoare.

– Amândouă, mormăi ea, în timp ce inima îi tresări la vederea lui.

Îmbrăcat într-un sacou negru cu două rânduri de nasturi, care se potrivea cu pantalonii lui de seară, Connor O'Roarke avea un farmec devastator. Simți fluturi în stomac.

Și iată că, în toți acești ani, ea se crezuse incapabilă să simtă altceva decât teamă față de el.

– Acesta este genul de oameni care ți-au ținut companie de când ai urcat pe scara socială? întrebă ea, îndreptându-și capul în direcția recentei sale însoțitoare. Cuvintele acestea erau mai degrabă o reamintire pentru ea și mai puțin o întrebare către el.

– Printre alții.

Cât de vag și voalat! Două cuvinte care dezvăluiau totul și nimic în același timp.

– Ar trebui să fii aici? Nu sunt sigur că va fi în regulă pentru doamna ta dacă ne-ar prinde stând de vorbă.

Connor zâmbi prudent.

– Doamna mea? Nu am nici o doamnă.

Nu își dăduse seama că doamna era interesată de el? Sau nu-i păsa?

În orice caz, Ophelia răsuflă din greu.

– Atunci, cum o numești?

Ophelia își mușcă vârful limbii.

Ce era cu ea? Și de ce conta răspunsul lui atât de mult?

Connor își băgă mâinile în buzunare, contemplând la întrebarea ei și la modul în care ducesa de Argyll o abordase.

– Un prieten, spuse el în cele din urmă.

Ophelia pufni.

– Bărbații și femeile nu pot fi prieteni.

El păru indignat.

– Bineînțeles că pot.

Așa cum erau el și tânăra lui văduvă.

– Nu, nu pot.

Ducesa de Argyll era o dovadă suficientă. Își mușcă buza pentru a nu menționa interesul abia ascuns al doamnei.

– Vorbești precum cineva care știe.

Ea ridică din umeri.

– Pentru că o fac. Fratele meu și-a numit un prieten drept mâna lui dreaptă în club.

Connor o privi de parcă îi mai crescuse o mână.

– Și?

– Și servitoarele sau prostituatele din club leagă prietenii cu paznicii sau cu alți servitori, dar nu este posibil. Erau bărbații cu adevărat atât de obtuzi? Dar oare fratele ei, Broderick, nu se dovedise la fel de obtuz în chestiunea bărbaților și a femeilor? Oftă, încercând să-l facă să vadă motivul: Devine întotdeauna complicat. Cineva, în cele din urmă, confundă prietenia și totul devine tulbure și... Clătină din cap decisiv. Doar că nu funcționează.

– Ce înseamnă asta pentru noi, atunci?

Ea tresări.

– Ce? se răsti ea.

– Ei bine, nu suntem iubiți.

Ea bolborosi, obrajii încingându-i-se.

– C-cu siguranță nu.

Numai că vârtejul bizar din stomac o făcu să se întrebe dacă ar fi atât de îngrozitor să afle mai mult decât cum săruta Connor O'Roarke.

– Și ai arătat deja de nenumărate ori că nu intenționezi să mă ajuți în ancheta mea.

– Pentru un nobil? Nu.

El fusese luat de un gentleman amabil. Acțiunile acelui nobil nu șterseseră însă nenumăratele orori pe care ea și rudele ei le suferiseră din pricina altor lorzi.

– Foarte bine, murmură el, apropiindu-se. Ce înseamnă că suntem noi?

Mintea ei se opri. Stătea acolo încercând să înțeleagă întrebarea lui și să dea un răspuns adecvat. Ce fusese Connor pentru ea? Era cu siguranță cineva în preajma căruia se simțea confortabil. O persoană a cărei prezență o bucura. Dar prieteni? Pufni. Nu aveau să fie niciodată altceva decât cunoștințe din copilărie. Așa cum stăteau lucrurile, dorința lui de respectabilitate și aprecierea pentru nobili făceau ca orice între ei să fie improbabil, dar și nebunesc. Spre deosebire de ducesa lui simandicoasă.

– Ducesa nu a vorbit despre tine ca și cum ați fi fost doar prieteni, zise ea, amintindu-și că, de fapt, Connor întotdeauna îi apreciase nemeritat pe oamenii pe care ea îi disprețuia.

Chiar și pe coridoarele întunecate, ea văzu îmbujorarea din pomeții lui înalți. Apropiindu-se, îl studie, așteptând răspunsul lui. Totuși, când îl primi, o luă prin surprindere.

– Am intenționat să o iau de soție.

Se dezechilibră.

Acea declarație sumbră o întristă.

– Oh! făcu ea.

Ce trebuia să spună în fața acestei mărturisiri? O parte intimă din viața unui om nu se declara niciodată în mod deliberat. Și totuși, Connor o făcuse. O clipă, cercetară aceeași sală goală.

– *Acea* femeie?

Veselă precum soarele de vară, cu vorbe care îi scăpau prea repede de pe limbă, nu putea fi mai diferită de ea și de celelalte femei născute în St. Giles.

Dar poate că tocmai asta îl atrăgea la ea.

De ce se simțea descumpănită?

– Mi-a fost prietenă când am scăpat din St. Giles. Iată, din nou: prietenia. Și apoi am sperat că vom fi mai mult. M-am așteptat. „La mai mult."

– Ai crezut că se va căsători cu tine, încheie ea în locul lui, cu regret în inimă.

– Mi-a promis că se va căsători cu mine. Am vorbit despre asta. Zâmbi cu amărăciune. Apoi a apărut ducele ei, iar un vagabond fără titlu și puține fonduri nu era potrivit pentru fiica unui viconte.

Simți ceva vicios strecurându-i-se în interior, un sentiment urât, malițios și cu totul străin.

„Gelozie."

Pufni. „Bineînțeles că nu ești geloasă. Acesta este Connor O'Roarke. Dușmanul tău din copilărie... Pe care l-ai admirat în secret pentru că realizase ceea ce numai câțiva din afara bandei Black reușiseră."

– Aceasta a fost prima ta greșeală. Cum ar fi putut uita? Niciodată să nu ai încredere într-un nobil, spuse ea încet, de data aceasta, fără frivolitatea dinainte.

Connor dădu din mână.

– Bethany nu a fost... nu este ca domnii de care ne-am temut cândva.

Bethany. Folosirea numelui femeii confirmă intimitatea dintre Connor... și ducesa lui.

– Petrece timp în spitalele de orfani.

Așa cum subliniase Cleo.

– Organizează evenimente pentru a face cunoscută situația săracilor.

Pe scurt, un model real.

La apărarea unei femei care i se dovedise infidelă, când loialitatea era cea mai valoroasă monedă pe care cei din St. Giles trebuiau să o ofere, acea otravă înțepătoare și insidioasă continuă să se răspândească.

– S-a crezut prea bună ca să se mărite cu tine? A ales alt bărbat? Ea clătină din cap. Nu pare că ar fi îngerul pe care îl consideri tu.

Privirea pe care i-o oferi era compătimitoare.

– Lumea nu este numai în alb și negru, Ophelia.

Îi era milă de ea? Connor fusese cel care greșise.

– Da, se poate. Ea ridică o palmă. Oamenii sunt buni – o țin pe cealaltă în jos – sau sunt răi. Nu sunt ca ducesa ta angelică. Ca atare, aș spune că ți-e mai bine decât să fii captivul unei soții care – numără pe degete –, unu, nu a avut curajul să te aleagă în detrimentul dorințelor tatălui ei și, doi, te-a mințit, determinându-te să crezi că o va face.

– Și totuși, având în vedere intențiile fratelui tău de a avea o legătură cu un nobil, ești diferită de Bethany?

– Poftim?

Îi compara acțiunile cu cele ale unei doamne dichisite din înalta societate. Era îngrozitor și jignitor în același timp. Era...

El ridică din umeri.

– Familiile voastre au determinat cursul pe care trebuie să-l urmați, și voi îndepliniți de bunăvoie dorințele.

Ea bolborosi.

– N-nu este deloc la fel. Căci nu era...

El arcui o sprânceană.

– Nu-i așa?

Ophelia voia să-i strige în față toate motivele pentru care se înșela. Voia să protesteze, deoarece el nu știa nimic despre asta. Să-i amintească faptul că niciodată nu avea să fie asemenea lui Lady Bethany sau a vreunei doamne în general.

Dar, Dumnezeu să o ajute, nu putu rosti cuvintele.

„Este adevărat."

În cele din urmă, ea fu salvată în cel mai neașteptat mod posibil.

Connor ridică o mână.

Apoi ajunse la urechile ei un sunet slab și îndepărtat: pași și un chicotit.

Connor o prinse de mână și o trase într-o cameră, apoi închise ușa în spatele lor.

Ea privi chiorâș, încercând să-și ajusteze privirea la spațiul neluminat.

Rame grele de aur atârnau în toată încăperea, singura mobilă fiind câteva scaune în stil Ludovic al XIV-lea împrăștiate în mijloc. Ea își lăsă capul pe spate, privind tavanul impetuos pe care se afla o pictură murală în nuanțe de albastru și roz pal.

Camera portretului ducelui de Somerset.

Sunetul pașilor se apropie din ce în ce mai mult. Stătea umăr lângă umăr alături de Connor, existând pericolul palpitant de a fi găsită singură cu el, având între ei și restul lumii numai o ușă. Era același fior care o cuprindea când fura din buzunarele vreunul lord bogat. Doar aceasta era o încărcare electrizantă, mai puternică datorită căldurii care se revărsa din trupul musculos al lui Connor, amenințând să o ardă.

În cele din urmă, pașii se îndepărtară și rămase doar apăsarea tăcerii.

– Aș spune că este mult mai favorabilă înțelegerii noastre decât salonul de bal, îi șopti el la ureche.

Respirația lui îi excită pielea sensibilă de la ceafă.

Ea flutură din gene.

– A-aranjamentul nostru?

Apoi își aminti de cele trei întrebări.

Promisiunea pe care o făcuse pentru a dansa cu ea.

– Desigur, cele trei întrebări ale tale.

Ce era dezamăgirea care îi înțepa pieptul?

– Cum îi găsiți pe copiii pe care îi angajați în Bârlogul Diavolului? întrebă el, înaintând ca un vânător care își încolțea prada.

Enervată, ea se dădu în spate, continuând să se retragă.

– C-cum îi găsim?

– Mda.

Iată-l din nou: un accent cadențat, care releva una dintre puținele urme ale trecutului. Sublinia cu atât mai mult că, în ciuda unei căi care îi făcuse să se întâlnească permanent, erau în continuare străini. Doi oameni, crescuți ca dușmani, care ar fi fost înțelept să nu aibă încredere unul în celălalt.

Simțind nevoia să-și confirme puterea în fața acestui bărbat, ea se forță să se oprească.

– Vrei să știi? Ea se rezemă de unul dintre stâlpii corintici mai potriviți pentru un muzeu decât pentru o casă. Îi găsesc pe cei mai disperați. Cei flămânzi și nevoiași, care au renunțat la viață și la speranță și pe care i-am luat sub aripa mea.

Dacă nu l-ar fi studiat atât de atentă, ar fi pierdut modul în care trupul lui tresări, ca unul care era alergat cu un cuțit ascuțit. Când vorbi, cuvintele lui ieșiră plate și lipsite de emoție.

– Acestea sunt cuvinte cunoscute.

– Asta e o întrebare? Dacă da, ar fi a doua.

– Nu a fost.

Își coborî genele dese ca de nomad. Știa mai bine decât oricine acest jurământ. Îi stătea pe vârful limbii să-l întrebe de ce trebuia să se creadă el însuși unul care știa asta. Credea că suferise cumva mai mult decât ea sau orice membru al bandei lui Mac Diggory?

„Întoarce-te, fetițo!... Este timpul să simți lovitura biciului meu."

Privirea ei alunecă și zăbovi pe portretul ducesei de Somerset, pe carnea sfâșiată a obrazului.

– Și când găsești acești copii disperați, continuă el – ea având în ochi ceva asemănător cu groaza – în timp ce scoase acel carnețel blestemat îmbrăcat în piele și își îndreptă atenția către el, ce faci cu ei?

A doua întrebare lovi ca un pumn în burtă și, în timp ce își lua ochii de la ducesă și îi îndrepta direct spre persoana care mereu excelase în a-i insulta pe ea și pe rudele ei, îl luă în derâdere.

– Ce crezi că fac eu cu ei? Îi fac hoți de buzunare? Îi cer bucătarului să-i facă plăcintă cu carne? Le fac pe fete prostituate?

Gâtul i se strânse. Era recunoscătoare pentru spațiul slab luminat care îi scălda pe amândoi în umbre, căci peste tot umbrele le ofereau protecție oamenilor.

În cele din urmă, el înălță capul.

– Asta nu va fi suficient având în vedere termenii acordului pe care l-am încheiat.

Ar fi pariat pe viața ei că el nu ar fi pus sub semnul întrebării motivele ducesei sale angelice. Ducă-se dracului!

– Le dau de lucru! se răsti ea. Un loc unde să doarmă, să mănânce și să facă banii, iar în schimb, lucrează la bucătărie și servesc drept curieri pentru familia noastră.

Omise rolul lui Gertrude în școlarizarea copiilor acestora, lăsându-l să aibă acea părere incredibil de proastă. Naiba să-l ia!

– Ai spus că angajarea copiilor ți-a fost încredințată recent.

Îl urmări cu prudență în timp ce el își răsfoia carnețelul.

– Da.

– Cu toate acestea, cred că sunt băieți și fete pe care nu-i cunoști. Mai exact, foști membri ai bandei lui Mac Diggory, care fie au rămas angajați pe un alt post, fie au căzut pradă altui rege al străzii.

Era doar un detaliu pe care numai unul de pe stradă îl putea observa. Un anchetator respectabil sau un om cu o condiție bună nu ar fi cunoscut modul în care funcționau lucrurile în estul Londrei, așa cum o făcuse Connor O'Roarke, și asta sigur sublinia numai unul dintre motivele pentru care devenise atât de priceput în ce făcea.

– Vreau istoricul copiilor angajați.

Era a treia întrebare expansivă. Și totuși, rămânea o întrebare. Ophelia își strânse pumnii. Mai bine moartă decât să-i predea pe acești băieți și fete interogatoriului său.

– Și să-i las să-și mărturisească infracțiunile în fața ta? pufni ea. Ca să-i amenințe și să primești informațiile pe care le cauți?

Fusese suficient de încercată de viață pentru a ști că singurul lucru în care putea avea încredere era lipsa de încredere a altora.

Ophelia se întoarse și vru să plece.

– Atunci asta crezi? Că sunt un investigator nemilos, care trăiește cu unicul scop de a face oamenii nefericiți?

Așa o părere proastă avea despre el?

– Și nu este așa? Făcând serviciul unui nobil în detrimentul oricui și al tuturor? replică ea. Acesta era un teren sigur cu Connor O'Roarke. Era unul familiar, care îi oferea stabilitate. Îi aminti de marele abis care existase dintotdeauna, unul care avea să fie acolo mereu. Uită-te la tine, spuse ea, aruncându-i o privire. El încremeni sub privirea ei scrutătoare. Susții că ai grijă de alții când mereu te-ai gândit doar la tine.

Lui îi zvâcni un mușchi în obraz.

– Nu știi nimic.

– Nu? Erai prea bun pentru a te alătura băieților și fetelor de pe străzi.

O deranjase mereu asta.

El scoase un sunet dezgustat.

– Nu a fost niciodată vorba despre asta.

– Nu? Trăind în umbră ca o fantomă, acceptai favoruri de oriunde le puteai primi.

– Așa cum făceam noi toți, spuse el în șoaptă.

– Da, mi-ai salvat viața – îl împunse cu degetul – ,dar niciodată nu am pretins că sunt mai bună decât alții.

Se priveau ca într-o luptă, iar Ophelia îl fixă, forța pulsându-i prin vene; în cele din urmă, renunță la orice resentiment pe care i-l purta lui Connor.

– Tatăl meu a fost un irlandez priceput la cai.

Ea își ridică privirea. Ce era?...

– Mama mea... a fost fiica unui moșier și s-a îndrăgostit iremediabil de un bărbat cu care tatăl ei nu era acord.

Ea rămase cu gura căscată.

– Te-ai născut aristocrat.

De aceea vorbise ca un domn, pentru că așa se născuse. Deci, nu fusese chiar imposibil să se însoare cu acea Lady Bethany a lui. Ophelia își strânse cu putere degetele în pantofi.

El se mută.

– Un moșier nu este un aristocrat. Au un blazon și, de obicei, sunt înrudiți cu cineva din aristocrație, dar... Connor amuți. Părinții mei au plecat în Londra pentru a-și face o viață singuri. S-au chinuit, ne-am chinuit, dar am fost întotdeauna fericiți.

Privirea lui se îndepărtă de a ei. Un zâmbet neliniștit îi apăru pe buze și îi umplu ochii, iar ea ardea de dorință să vadă o urmă a fericirii despre care vorbea. Pentru că era a lui. Pentru că îi era necunoscută. Pentru că voia să știe că unii copii nu cunoscuseră niciodată greul. Viața lui Connor fusese cândva plină de o fericire trecătoare.

El băgă mâna în interiorul hainei și îi oferi ceva.

Cu capul plecat, ea se holba la piesa ruginită. O teacă stacojie încă semăna cu jucăria unui copil – un soldat. O acceptă, întorcând-o în mâini. Semăna cu un cadou oferit lui Stephen când Broderick preluase Bârlogul Diavolului. Aceste jucării rămăseseră nefolosite și fuseseră date altora. Atingerea acestui simbol, atât de prețios încât Connor îl ținea aproape de inimă, deschise fereastra către lumea lui.

– Indiferent cât de grea era situația noastră, ei s-au sacrificat pentru fericirea mea. Aveam jocuri și cărți pentru copii, lecții și mâncare, chiar dacă părinții mei rămâneau fără. Gâtul îi tremura. Chiar și când insistau că nu le era foame și mă priveau mâncând.

Se pregăti pentru invidia familiară pe care o simțea pentru copiii care cunoscuseră acest dar prețios de care ea nu avusese parte.

Numai că de data asta nu apăru.

Ophelia ridică privirea în timp ce Connor continuă să povestească.

– Tatăl și mama mea ar fi făcut orice sacrificiu pentru mine și, într-o zi, chiar l-au făcut.

Simți un fior pe șira spinării transformându-se în răceală. Pentru că, deși nu știa povestea, știa unde îl dusese viața în cele din urmă – pe străzi, pe fugă. Știa că fericirea fusese smulsă și, lașă cum era, dorea ca el să-și termine povestea cu cele mai vesele momente pe care le trăise. În ciuda acestui fapt, îi stătea pe limbă o întrebare.

– Ce au făcut?

– Tatăl meu a împrumutat bani pentru a hrăni familia pe timpul iernii.

Ea închise ochii. Instinctiv, palma i se strânse în jurul soldatului, metalul răcorindu-i mâna, iar baioneta lui minusculă săpând adânc în pielea ei. În momentul în care cineva deschidea ușa spre bandele din St. Giles, nu mai era cale de întoarcere. Intrau și rămâneau până la moarte. Doar cei mai răi supraviețuiau.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu un nod în stomac.

– Tatăl meu fusese taxat cu o sumă exorbitantă. O sumă pe care nu ar fi putut să o achite niciodată în întregime în intervalul de timp care îi fusese acordat. Apoi, în ziua în care urma să fie încasată datoria, liderul bandei...

„Oh, Dumnezeule! Nu!" Mintea ei se opri în timp ce groaza prindea rădăcini în mintea ei. Știa înainte să termine. Știa ce avea să spună.

– Diggory a venit la noi.

„Nu!" Mintea ei urla. Inima i se opri. Și apoi reluă bătăile într-un ritm neregulat, frenetic.

– Avusese o fascinație bolnavă pentru mama. În momentul în care a descoperit că este fiica unui moșier, a dorit să o facă soția lui.

Ophelia își strânse brațele la piept, într-o încercare zadarnică de a se încălzi.

– Avea o obsesie în ce privește respectabilitatea, șopti ea.

Helena și mama lui Ryker Black. Mama lui Connor.

– Tatăl meu... Connor privi în gol, iar ea știu că era momentul în care uitase de prezența ei. A iubit-o suficient pentru a se lupta cu Diavolul pentru ea. Înghiți în sec. Și a făcut-o.

– A pierdut, șopti Ophelia.

Căci până la urmă, toată lumea pierdea în fața lui Diggory. Chiar și după ce murise, stăpânirea lui demonică rămăsese, bântuindu-i zilele și nopțile nedormite.

– Cu toții am pierdut în acea zi. I-a tăiat gâtul tatălui meu.

Ea închise ochii, dorindu-și ca el să tacă, dar cuvintele clare și lipsite de viață continuau să vină.

– A violat-o pe mama și apoi i-a rupt gâtul. Oare acel bocet torturat fu scos de Ophelia? Își mușcă buza inferioară și gustul metalic al sângelui îi inunda gura. Am văzut totul.

„Nu. Nu. Nu!"

Era o rugă. O mantră care nu putea niciodată să îndepărteze răul despre care vorbea Connor. Nu fusese un ticălos orfan sau un copil nedorit și vândut de o mamă târfă și de un tată fără nume. Acesta fusese un copil care râsese și iubise, cunoscuse darurile adevăraților părinți.

„A pierdut totul din cauza tatălui meu." Credea că nu-l putea urî mai mult, dar iată că i se dovedea cât de mult se înșelase.

– Oh, Connor!

Ea întinse mâna spre el. Dar ce îi putea spune? Nu existau cuvinte care să-i alunge suferința. Și, cu siguranță, nu vorbe de la copilul ucigașului părinților săi. Ophelia își lăsă brațul tremurând pe lângă ea.

El îi atinse obrazul, iar ea și-l sprijini în palma lui, primind în mod egoist mângâiere de la ultimul bărbat care ar fi trebui să-i ofere acel dar.

– Întotdeauna am presupus că știai cine eram. Un zâmbet trist se ivi pe buzele lui. Dar, așa cum nu știu cu adevărat nimic despre tine, Ophelia, nici tu nu știi nimic despre mine. Nu, nu știam cu adevărat nimic unul despre celălalt. În ziua aceea, Ophelia, am promis să scot de pe străzi oamenii ca Diggory. În schimb, am fost obligat să mă alătur lui, iar când m-am eliberat, nu am putut înțelege cum alți băieți și fete lăsați orfani de diavolul acela, copii ca...

– Ca mine, termină ea pentru el în șoaptă.

El încuviință ușor din cap.

– De ce ar trebui să primească loialitatea vreunei persoane? Pe mine gândul de a-i aduce pe cei ca Diggory în fața justiției m-a susținut. Acesta este motivul pentru care, în ciuda bogăției oferite și promise de tatăl meu adoptiv, continui să fac munca pe care o fac.

În momentul în care îl găsise în biroul lui Broderick, ea îl luase în derâdere și îl jignise pentru rolul pe care și-l asumase. Cu palma tremurândă, îi înmână ultima legătură pe care o mai avea cu familia lui.

– Nu e de mirare că mă urăști.

Connor își învârti degetele în jurul acelei piese.

– Nu te-aș putea urî niciodată.

Lacrimile îi inundară ochii, începețoșându-i privirea.

– Cum să nu poți?

– Oh, Ophelia, spuse el cu o tandrețe care amenința să o spulbere. Nu ești ca el.

– Dar sunt! strigă ea, îndepărtându-se de el. Nu voia apărarea lui nemeritată. Am ucis,jefuit și...

– Și m-ai eliberat.

– Această datorie a fost plătită.

– Nu ai căutat niciodată să o încasezi, insistă el.

Nu o făcuse. Fusese o regulă fundamentală a lui Diggory pe care ea o încălcase întotdeauna pentru Connor O'Roarke.

– Ne-ai urmărit pe Ned și pe mine pe străzi. De ce ai făcut asta?

Ophelia își îndepărtă privirea.

Mâini mari, reconfortante se așezară pe umerii ei, forțând-o să privească înapoi.

– De ce ai făcut asta? repetă el calm.

– Exagerezi, Connor, șopti ea, depășită de profunzimea măreției sale.

Când i se adresă, vocea îi era atât de blândă și mai greu de îndurat decât dacă ar fi fost încărcată de disprețul pe care îl merita.

– Încă ești atât de blocată în actele pe care ai fost nevoită să le comiți, încât te învinovățești în continuare pentru faptele pe care le-ai făcut pentru – i se strânse inima – Diggory.

Ophelia își duse mâinile la urechi, dorindu-și să blocheze acel nume detestat. Era zadarnic. Nici unul dintre ei nu putea să-i alunge amintirea. Lacrimile îi alunecară pe obraji, iar el i le prinse cu degetul lui aspru.

– Dar o faci. Îmi pui la îndoială motivele, crezând că sunt un om sinistru, dispus să rănească un copil și să ajute un nobil, deoarece asta este tot ce ai știut vreodată. Din această cauză, nici măcar nu poți recunoaște că există bine în încercarea de a reuni un tată și un fiu. La fel cum există binele în mulți aristocrați.

Gâtul i se strânse.

Nu putea avea dreptate.

Pentru că, dacă ar fi avut, ce ar fi însemnat asta pentru tot ce ea luase de bun de-a lungul vieții?

Capitolul 12

În după-amiaza următoare, Ophelia se afla la orfelinatul Eve Dabney în timp ce fondatoarea, doamna Eve Dabney, se adresa mulțimii prezente. Acel eveniment se dovedi de preferat altor întâlniri din înalta societate pe care fusese nevoită să le îndure. În ciuda domnilor și a doamnelor prezente, Ophelia se trezi lângă bărbații, femeile și copiii cu care ar fi putea relaționa și pe care i-ar fi putut înțelege.

În timp ce Eve Dabney vorbea cu un accent impecabil, educat, cuvintele ei se pierdeau și reveneau, îmbinându-se cu mărturisirile lui Connor.

– Nici un copil nu ar trebui să cunoască foamea. „Tata l-a lăsat orfan." Nici un copil nu trebuie să fie singur. „I-a rănit mama în felul în care nici o femeie nu ar trebui să cunoască vreodată durerea, și Connor a fost martor." Nimeni nu ar trebui să cunoască greutățile... Și totuși, atât de mulți o fac. Prea mulți.

În timp ce doamna Dabney continua, Ophelia se străduia să înghită emoția care îi rămăsese blocată în gât.

„Au fost tăiați în fața ochilor mei de o scursură nemiloasă și fără inimă, un bărbat pe nume Mac Diggory."

Diggory îi ucisese părinții.

Ea închise ochii o clipă. Era de mirare că el îi ura pe toți cei care aveau legătură cu acel avid mizerabil?

De când se reîntâlniseră, el fusese oricum, numai plin de ură nu. Îi vorbise cu blândețe, primind-o în trecutul său. O apărase în fața unei încăperi pline cu oaspeți de vază. Tratase copiii străzii cu grijă când oricărui alt jandarm sau anchetator nu i-ar fi păsat de nimic altceva decât de informațiile care trebuiau obținute și de felul în care le obțineau de la un vagabond.

„El nu își dă seama că nu ești doar un copil cumpărat sau vândut în banda Diggory." Era unul dintre copiii lui Diggory. Era sânge din sângele lui, dovada vie a răului.

„Ar fi intervenit pentru a te salva cu ani în urmă dacă ar fi știut cine ești cu adevărat?"

Amărăciunea i se bloca în gât.

Își petrecuse întreaga viață urând nobilimea. Urând legea. Amândouă erau dușmanii ei – cei care nu se gândeau la asupriți și trăiau

numai pentru propriile plăceri și scopuri. Cu toate acestea, ea nu își asumase cu adevărat crimele comise de ea și de familia ei. În schimb, se îndepărtase de adevăr.

Până la Connor.

– Copiii străzilor, spunea tânăra doamnă, sunt mai mult decât circumstanțele în care s-au născut. Vocea femeii se ridică sub forma unei rugăminți pasionale. Avem obligația de a-i ajuta când societatea i-a dezamăgit.

Un murmur de acord răsuna din camera aglomerată. Vorbele doamnei Dabney erau un ecou similar cu cel al lui Connor din seara precedentă.

– Suntem mai mult decât rangul și experiențele noastre, rosti Ophelia.

Poate că cealaltă femeie avea dreptate. Poate că lumea – Connor – putea vedea mai mult în ea decât Mac Diggory.

– Ce ai spus?

Ea tresări.

Fratele ei Stephen strâmbă din nas.

– Vorbești singură acum? întrebă el într-o șoaptă indignată.

Aruncând o privire în jur, se aplecă mai aproape de el.

– Nu vorbesc singură.

Nu făcea decât să repete în tăcere ceea ce îi amintise Connor în camera cu portret a ducesei de Somerset.

– Ba da. Scrâșni din dinți. Doamne, era un copil care punea la încercare chiar răbdarea sfinților! Stephen se așeză lângă ea. Și ești îmbrăcată foarte ciudat, spuse el mai tare.

– St!

Câteva perechi de ochi se îndreptară spre locul unde Ophelia stătea alături de Stephen.

În față, doamna Dabney făcu o pauză. Spre deosebire de privirile insistente îndreptate spre ei, soția lui Calum Dabney surprinse privirea lui Stephen și zâmbi înainte de a relua discuția pentru mulțimea impresionantă.

Așezându-se pe scaunul ei cu spătar înalt, imperial, Ophelia se concentră din nou asupra tinerei femei care vorbea. Era cunoscută în toată Londra ca fiind unul dintre cei mai mari filantropi, iar inaugurarea ultimului orfelinat înființat era o schimbare bine-venită în plictiseala activităților din înalta societate.

Dacă nu ar fi fost înghiontită în ultimele treizeci de minute de fratele ei mai mic!

– Și miroși ciudat, o acuză Stephen, nesocotind flagrant oaspeții adunați și femeia care vorbea.

– Nu miros, spuse Ophelia printre dinți, ținându-și privirea îndreptată asupra doamnei Dabney.

– Ba puți. Precum târfele din...

De data asta Gertrude se aplecă să se uite.

– St! șopti ea, înghiontindu-l.

– Au, bombăni fratele mai mic, foindu-se în scaun. Păi dacă așa e!

– Sunt sigură că nu miros altfel decât de obicei, răspunse Ophelia, fiind și ea înghiontită la rândul ei. La dracu', bombăni ea, masându-și partea lovită.

– Voi doi vreți să tăceți? șopti Gertrude.

Un domn mai în vârstă, cu părul cărunt la tâmple, se întoarse pentru a le arunca din nou o privire.

– Vedeți-vă de treabă, îl avertiză Gertrude, aruncându-i o privire înverșunată, care îl făcu să se întoarcă înapoi. Și voi doi încetați! Este destul de rău că familia Black ne consideră niște scursuri barbare care nu ar trebui să fie aici.

În același timp, privirile lor se îndreptară în față, unde Ryker Black, soția lui și restul neamului lor se încruntară.

Numai că cele patru cupluri nu făceau toate parte din familia Black. Existase o intrusă care își făcuse loc printre ei cu ușurință.

– Ne-au invitat, spuse Ophelia simțindu-se obligată să amintească asta familia ei. Gertrude și Stephen vorbiră la unison.

– Poftim?

– Cum?

Ophelia se întoarse.

– Doar că *Gertrude* a spus că ne consideră niște scursuri.

– Scursuri barbare, îi aminti Gertrude.

– Iar domnul și doamna Dabney m-au invitat să iau masa, continuă Ophelia, și pe noi toți ne-au chemat la inaugurarea noii lor instituții. Cuplul nu trebuia să facă nici o încercare de a include familia care le transformase în scrum clubul odată celebru – de două ori.

– Ne privesc de când ne-am așezat, ripostă Stephen, referindu-se la grupul în cauză.

– Poate pentru că nu ai încetat să vorbești, zise Gertrude.

– De ce chiar și Cleo ne privește? strigă Stephen, ignorând dojana surorii lui mai mari.

Priviră la unison în față.

Numai că nu Cleo fu cea care atrase atenția.

Inima Opheliei tresăltă.

„Connor. El este aici."

El ocupa un loc distins în rândul din față, pe partea stângă, flancat de tatăl său și de ducesa lui.

Simți un gol în stomac.

Chiar atunci, frumusețea cu părul negru înălță capul și îi șopti ceva lui Connor. El își înclină capul spre ea. Stând ca un observator tăcut al acelui cuplu, cu capetele aplecate și trupurile înclinate unul spre celălalt, Ophelia se simțit ca un intrus în acel dialog privat. Oricare ar fi fost răspunsul său, Connor obținu unul dintre acele îmbujorări de un roz perfect și un zâmbet larg înainte ca perechea să se concentreze iar asupra lui Eve Dabney.

Ophelia strânse brațele scaunului atât de tare încât unghiile ei lăsară semne pe stejar.

Dovada apropierii lor amenința că avea să o distrugă. Totuși, nu putu să nu privească.

– Vezi, ți-am spus eu că se holbează, strigă Stephen triumfător.

– Așa cum ar trebui. Gertrude arătă cu degetul spre Ophelia și Stephen. Sunteți extrem de nepoliticoși, iar noi atragem atenția.

– Este o trădătoare, murmură Stephen. Stă cu nobilii ăia dichisiți și cu cei din clanul Black.

Luându-și ochii de la Connor și de la ducesa lui, Ophelia se încruntă către sora lor mai mică.

– Ei fac lucruri bune pentru copiii de aici, îl dojeni ea, apoi tresări.

Oare nu fusese exact ca fratele ei, nereușind să vadă binele de care rivalii lor și aristocrații erau capabili? Orbită de ură, își permisese să nu vadă nimic mai mult decât crimele, nu binele din oameni.

– Și tu?

Stephen clătină din cap, dezgustul fiind evident în mișcările lui sacadate.

– Nu fac decât să subliniez...

– Poate că veți face acest lucru mai târziu, îi întrerupse Gertrude cu asprime. Oamenii continuă să se holbeze.

De această dată, în timp ce fratele ei continua să-și exprime nemulțumirea, Ophelia tăcu, observând că atrăseseră atenția.

Connor aruncă o privire peste umăr. El o fixă cu privirea pe Ophelia, ochii lui de oțel străpungând și tachinând în același timp. Ducesa de Argyll îi urmări privirea spre locul unde stătea Ophelia, spulberând legătura.

Ea își mușcă interiorul obrazului.

Stephen o înghionti, iar ea mormăi.

– Ce faci?

– Nu am făcut nimic.

– I-ai aruncat o privire Vânătorului.

Ophelia își încordă degetele de la picioare în pantofi.

– Asta nu e nimic.

– Asta nu înseamnă nimic, o corectă automat Gertrude într-o șoaptă înăbușită. Este... Oh, la dracu'! Trebuie să te scot afară? avertiză ea.

Speranța lumină scurt chipul pistruiat al lui Stephen, dar pe care el îl ascunse rapid.

Dar nu înainte ca Ophelia să fi avut sentimentul că adevărul începea ușor să iasă la iveală. Nu voia să fie aici. Vociferarea constantă și efortul de evadare nu aveau legătură cu familia Black sau cu rivalitatea de-o viață dintre familiile lor, ci mai degrabă cu propria nesiguranță. Era un sentiment pe care Ophelia îl știa, pentru că ea însăși îl experimentase de nenumărate ori când fusese alungată în casa de la oraș a lui Cleo și a lui Adair. Sentimente care fuseseră adâncite văzându-i pe Connor și pe ducesa lui, o femeie pe care o numise prietenă și cu care sperase cândva să se căsătorească.

Iar după intențiile evidente ale doamnei, s-ar fi putut întâmpla cândva.

Ophelia se ridică.

– Îl voi lua eu pe Stephen, șopti ea.

Fu întâmpinată cu surprindere de cei doi frați care o flancau.

– Dar...

Înainte ca sora ei să poată protesta, își luă fratele de mână. Stephen se ridică atât de brusc, încât scaunul lui zgârie zgomotos pardoseala de stejar.

Înfiorându-se, Ophelia își cuprinse fratele de cot și îl ghidă pe rândul lung de scaune imperiale.

– Scuzați-mă, mormăi ea în timp ce își făceau loc printre scaune, ieșind pe coridoarele spațioase, vesel vopsite ale orfelinatului.

În timp ce străbăteau coridoarele goale, fratele ei fluieră un cântec de tavernă familiar, în timp ce se auzea vocea îndepărtată a lui Eve Dabney, care devenea mai mult sau mai puțin perceptibilă.

– Cu toate acestea, nu ar trebui să ne îngrijim de acești copii doar din obligație.

Ophelia ciuli urechile.

– Ai făcut treabă bună acolo, o întrerupse Stephen, cu o falsă apreciere, care învăluia acele câteva cuvinte. Reușind să ne scoți pe amândoi din putregaiul acesta. Nu înseamnă că eu te iert pentru că i-ai făcut ochi dulci nenorocitului de anchetator.

– St! îl dojeni ea, ridicând mâna.

Stephen se îndepărtă și, dezvăluindu-și vârsta fragedă, sări pe hol cu iuțeală.

– Nu, spunea Eve Dabney. Nu ar trebui să avem grijă de acești băieți și fete pentru că este o obligație pe care o avem, oricât de adevărat ar fi asta.

Ophelia încetini și apoi se opri. Se străduí să audă toate cuvintele celeilalte femei.

– Mai degrabă ar trebui să o facem pentru că ne dorim. Pentru că vedem istețimea, spiritul, potențialul tuturor.

În timp ce Ophelia asculta, se uită la portretele care se aliniau pe pereții pictați în galben, care reprezentau băieți și fete, mai mulți prunci decât copii, unii de vârstă lui Stephen și alții mai mari.

De când preluase responsabilitatea copiilor din Bârlogul Diavolului, o făcuse din nevoia de a-i scuti de suferințele pe care ea însăși le cunoscuse. Fusese singura ei misiune prin care îi adusese pe acei băieți și fete în club, dar Gertrude fusese cea care îi supraveghease în modurile care contau – educația și, prin aceasta, viitorul lor.

Spre deosebire de doamna angelică a lui Connor, care petrecuse ani la rând muncind pentru îmbunătățirea vieții acelor copii. Și Ophelia? Nu se gândise mult dincolo de simpla sarcina de a-i salva... Până la Connor. Salvarea însă căpăta multe forme, și nu era numai efortul depus de ea de când devenise responsabilă de angajarea acelor copii.

Un portret al unei fete cu părul blond și cu gropițe în obrajii o atrase pe Ophelia. Zăbovi în fața ramei baroce de lemn a tabloului. Sculpturile erau în dezacord cu haina albă, modestă a copilul timid, zâmbitor.

Nu, nu era ca Lady Argyll. Eforturile Opheliei avuseseră un scop, dar cât de semnificative fuseseră? Ce credea că aveau să devină într-o zi acei copii? Ce oportunități îi așteptau? Spre deosebire de cei precum Connor și Eve Dabney.

Remarcă ironia. Toată viața ei urâse oamenii născuți în înalta societate, când existau cei precum soția lui Calum și bărbați precum tatăl adoptiv al lui Connor, cărora nu le păsase de descendența lor, în timp ce Ophelia și propria familie nu reușiseră să-i vadă pe cei care

se chinuiau pe străzi altfel decât ca pe personalul nou pe care să-l angajeze. Nu conta că le oferiseră de muncă. Nu conta că găsiseră siguranță în Bârlogul Diavolului. Cât de trecătoare fuseseră aceste cadouri? Dar femeile angajate ca prostituate pentru că nu existaseră alte opțiuni? Sau copiii când deveneau adulți? Oare tot ce aveau să cunoască era Bârlogul Diavolului? Înainte de a-l revedea pe Connor, ea ar fi spus că ar fi fost suficient pentru orice persoană. Ar fi trebuit să fie. Căci era mult mai bine decât opțiunile sumbre.

O inundă alt val de vinovăție.

– Ce faci? strigă fratele ei cu voce tare, înălțându-se până la tavanul înalt.

Nu clipi câteva secunde.

Apoi Stephen strigă din nou, readucând-o în prezent.

– Hai odată!

Își luă reținută privirea de la acel portret și își atinse buzele cu vârful degetului, îndemnându-l să tacă.

Murmurând pentru sine, Stephen lovi podeaua cu piciorul.

Cât de furios era!

Așa cum fusese Ophelia însăși. Așa cum fusese Cleo. Și mulți dintre ei.

„Ai judecat-o pe sora ta pentru că zâmbește, luând-o ca semn de slăbiciune. Ai condamnat-o pentru schimbare." Când, de fapt, Ophelia fusese cea care greșise cu adevărat de-a lungul timpului în privința atâtor lucruri.

– Ophelia? o îndemnă fratele ei, făcându-i semn să vină.

Ophelia i se alătură și se jucă cu buclele lui aurii încurcate.

Se trase pentru a scăpa de mângâierea surorii lui.

– Ce faci? întrebă el din nou, lovindu-i mâna.

În ciuda bombănelilor, Ophelia îl ciufuli iar.

– Vino, hai să explorăm! Apropiindu-se, îl cuprinse de braț și-l obligă să o însoțească. Reluară turul anterior al instituției pe care îl făcuseră mai devreme și ajunseră la ușile care dădeau spre grădini.

– Vorbește-mi despre cum îți petreci timpul la club! începu ea. De câte ori s-a referit la el ca la *club*? Niciodată nu se referise la el ca la o casă. Ce ai făcut acolo? Stephen fusese cândva folosit ca incendiator pentru a stârni focuri pentru Diggory, iar pasiunea periculoasă îl urmărise mult timp după ce un glonț încheiase viața Diavolului din St. Giles.

– Nu s-a schimbat în lipsa ta.

O lovitură care ar fi trebuit deja să fie o amintire inutilă – cât de ușor era de înlocuit cineva!

– Am urmărit luptele de la observator, spuse cu un entuziasm naiv, care o făcu să se înfioreze.

– Ce lecții aveți? întrebă ea cu tenta maternă pentru care Gertrude fusese remarcată și pe care o stăpânea de ani buni.

Fratele ei îi răspunse:

– MacTavish și unii dintre ceilalți paznici m-au învățat să fumez o țigară de foi.

– Stephen, oftă Ophelia.

– Ce? toți băieții și bărbații de acolo o fac. Și unele fete, adăugă el dând din umeri.

– Nu acel fel de lecții. Mai degrabă lecțiile lui *Gertrude*.

– Bine. Ridică iar nepăsător din umeri.

În acel moment, Ophelia descoperi o apreciere nouă pentru sarcina imposibilă pe care și-o asumase sora ei, motivându-i pe Stephen și pe ceilalți băieți și fete să pună în valoare educația. Ophelia își trecu mâna liberă peste față. Ce viitor îl aștepta? Oh, el își dorise dintotdeauna să devină partener în jocurile de noroc, dar asta era totul? Scopul lui era să-și construiască averea așa cum propusese Broderick, fără a se gândi cum ar putea beneficia acei oameni de acolo?

– Stephen! Ea își cântări cu atenție cuvintele. Un singur pas greșit, și se încheia orice dialog cu cel mai încăpățânat frate al ei. Trebuie să îți faci timp și pentru școală.

Niciodată nu apreciase cu adevărat rolul lui Gertrude în educarea lui Stephen și a celorlalți copii din club până când a văzut viața pe care Connor și-o făcuse singur.

Stephen oftă.

– Preferam s-o ascult pe soția lui Dabney, care îndrugă prostii.

Luându-l de braț, îl conduse înapoi.

– Splendid. Ne vom strecura în liniște înapoi, în timp ce...

– Bine, bine, spuse el, lăsându-se pe călcâie.

Se înfruntară și apoi capitulară.

– Am citit.

După o săptămână despărțită de fratele ei Stephen, aceasta fusese cu siguranță ultima declarație pe care o aștepta de la el. Ea zâmbi ușurată, mândră de eforturile lui. Este splen...

– Știi, ziarele de scandal pe care Broderick este atât de dornic să le urmărească.

Zâmbetul îi îngheță pe față. „Oh, la dracu'!"

– Într-adevăr?

– M-am gândit întotdeauna să citesc, iar acele hârtii au fost o pierdere de timp. Se întoarseră la capătul holului și continuară pe coridorul care ducea în grădinile lui Eve Dabney. Dar se pare că există informații utile ce pot fi citite, continuă el când ajunseră la ușă.

Ophelia aruncă o privire leneșă peste umăr.

– Toate ziarele vorbesc despre cât ești de îndrăgostită de acel anchetator nenorocit, șopti Stephen.

– Vrei să taci? îi ordonă ea, aruncându-i iute o privire.

Ophelia apucă mânerul și ieși, bucurându-se de căldura soarelui de după-amiază pe chipul ei.

O grămadă de chicote și râsete umpleau grădinile unde se jucau copiii.

– Nu negi, o acuză el, urmărind-o îndeaproape.

– Te comporți prostește!

– Ai alunecat iar în accentul tău. Poate ar trebui să fiți cu toții înțelepți ca mine și să nu mai ascundeți cine sunteți. Face minciuna mai ușoară.

Ea se încruntă.

– Nu mint. Nu era îndrăgostită. Eu...

Stephen se uită încântat în urmă. Ophelia își scărpină gâtul.

– Eu doar... Mă bucur să fiu cu el.

„Oh, Doamne!" Mintea îi juca feste. Corpul îi tremura. Aruncă o privire plină de panică, împiedicându-se de o cutie de lemn. Aici...

– Ce faci? o strigă fratele ei.

Se lăsă pe vine și scoase două rachete și o minge. Își recăpătă echilibrul și apoi se ridică stângace în picioare.

– Ia asta! ordonă ea, ținând una dintre rachetele de lemn.

Stephen șuieră printre cei doi dinți din față lipsă.

– Ești nebună!

Dar, cu acea curiozitate a copilului pe care reușise să o păstreze, se apropie și luă racheta.

– Dă-te câțiva pași mai în spate! Încă doi, îl instrui ea și apoi ridică mâinile. Oprește-te!

Concentrându-se pe bila albă, o lovi ușor spre el.

Stephen nu făcu nici o mișcare pentru a lovi înapoi; mingea aterizează și apoi se lovi de iarbă de câteva ori înainte să ajungă la picioarele unei fetițe. Ea lăsă deoparte păpușa cu care se juca, ridică mingea și o aruncă spre Stephen.

El bombăni când îl lovi în spatele genunchiului.

– Încerci numai să îmi distragi atenția de la discuția despre tine și individul ăla.

De fapt, asta făcuse.

Ophelia îi mulțumi fetei și se opri. Era aceeași fetiță din portretul pe care îl studiase cu puțin timp în urmă.

Ophelia încremeni, cu privirea blocată pe buclele de mătase și pe obrajii de heruvim.

În timpul celor mai întunecate și mai înspăimântătoare zile, Ophelia cel puțin își avusese alături surorile și frații. Pe cine avea fetița asta? Sau fusese precum Connor? Singură pe lume, fără vreun prieten sau un membru al familiei?

– Hei! strigă Stephen, dând din mâini, scoțând-o pe Ophelia din gândurile ei. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu a fost o întrebare, îi aminti ea în timp ce luă mingea.

O aruncă spre el. El o lovi cu racheta și continuară să joace.

– Mai mult, adăugă ea în timp ce Stephen înjura, străduindu-se să țină mingea în aer, a fost o declarație. Și un neadevăr...

Privirea ei fu atrasă de un punct dincolo de umărul lui Stephen, unde acea fetiță angelică vorbea cu un vizitator.

Inima Opheliei începu să bată cu putere.

Un invitat care reușise să pășească mai silențios decât Ophelia sau oricare dintre rudele ei.

Așezându-se lângă fată cu o pungă în mână, Connor îi aruncă o privire scurtă. Strălucirea soarelui rătăcea în buclele lui negre, dându-i aspectul unui înger căzut. Era...

Mingea o lovi în frunte.

Ea bombăni.

Revenindu-și, clipi frenetic, apăsând un deget peste pielea învinețită.

– Afirmație neadevărată pe dracu', bombăni Stephen.

Capitolul 13

Se jucase cu băiatul.

Chiar și simpla ei prezență contrasta cu a celorlalte doamne prezente pentru inaugurarea noului orfelinat al lui Calum și Eve Dabney.

De unde îngenunchease, vorbind cu Grace, Connor salută cu o mișcare a capului.

– O cunoști? șopti fata.

– Da.

O făcuse în mare parte din viața lui, chiar dacă numai pentru momente trecătoare.

Descoperită de Connor când investigase un caz în urmă cu câteva luni, Grace avea acum un loc în orfelinatul lui Eve Dabney. Așa începuse legătura cu Dabney și cu micuța Grace.

– Arată ca un înger.

Grace vorbi cu venerație în voce despre tânăra care se holba la ei.

Connor băgă mâna în haină și scoase o pungă cu bomboane de mentă pe care copilul le iubea atât de mult și i-o oferi.

– Vă rog să mă iertați, Lady Grace!

Copila chicoti.

– Sunteți iertat, domnule.

Făcându-i cu ochiul, se ridică în picioare.

– Domnișoară Killoran, spuse el, îndreptându-și atenția spre ea, ne întâlnim din nou.

– Din câte am citit în ziare, nu este o surpriză prea mare, spuse băiețelul de lângă ea.

Ophelia îi dădu copilului o lovitură discretă, dar perceptibilă, în tibie.

Cei doi se priviră reciproc mult timp, schimbând priviri la fel de întunecate. O întreagă conversație se purtă în acel schimb de priviri, chiar fără ca vreun cuvânt să fie rostit sau necesar.

Reținându-și un zâmbet, Connor înaintă, trecând pe lângă alt copil care se juca, până ce ajunse la Ophelia.

Avea aspectul unei bufnițe mirate pe o creangă.

– Tu, răspunse ea, sunând ca una dintre acele creaturi nocturne.

Băiatul o înghionti, făcând-o să rostească:

– Iartă-mă! Con... domnule Steele, se corectă ea în grabă. Prea târziu. Mijind ochii periculos, băiatul detectă acea alunecare. Permite-mi să ți-l prezint pe fratele meu...

– Stephen Killoran, o întrerupse băiatul, umflându-și pieptul. Mă poți numi Killoran.

Punându-și o mască sobră, Connor făcu altă plecăciune, de data aceasta pentru băiat. Fiindcă fusese la rândul lui la fel de țâfnos și de furios, recunoștea bine această dorință de luptă la copilul mândru.

– Stephen, îl dojeni sora lui.

Connor îi ignoră mustrările.

– Respectul printre cei de pe străzi nu este dictat, ci mai degrabă câștigat. Nu este adevărat, domnule Killoran?

Fratele Opheliei își încrucișă brațele la pieptul mic.

– Ești legea aia nenorocită!

– Sunt anchetator, clarifică el. Oarecum diferit.

De asemenea, existase o perioadă în care el fusese la fel de prudent față de bărbații aflați în poziția lui.

– Domnul Steele a locuit și pe străzi.

Stephen arcui larg sprâncenele. Le coborî la fel de repede.

– Râzi de mine? își întrebă el sora.

– Te asigur că nu o face.

– Nu vorbești la fel ca mine sau ca Ophelia, contestă el cu o suspiciune evidentă în voce. Semeni mai mult cu Broderick.

Connor se uită spre locul în care o fată blondă învârtea o păpușă de porțelan un cerc. El fusese aproape de vârsta acelui copil solitar când lumea îi fusese distrusă.

– Orice copil poate fi orfan, spuse el grav. Și eu am fost unul dintre ei.

– Unde locuiești?

Interogatoriul tenace al băiatului avea să facă din el într-o zi un investigator priceput.

– Domnul Steele trăia peste tot, explică Ophelia. În St. Giles. În Dials. Pe Bond Street.

Stephen făcu un pas mai aproape. Privind chiorâș, se uită la Connor ca și cum ar fi căutat dovada afirmației surorii sale.

– Așa? întrebă el. O parte din ostilitate îi dispăru din voce. Dar zidul suspiciunii reveni. Nu te-am văzut niciodată.

– Înainte de a fi adoptat, eram orfan, eram singur.

– De ce erai singur?

Fiindcă nu existase alternativă. „Nu, se datorează faptului că ai ales această soartă." Cât timp îndepărtase oamenii? Ophelia îi deschisese ochii în privința asta.

– A fost... mai sigur. Trebuia să aleagă între moralitatea sa și uciderea la comandă, așa cum fusese forțat prietenul său Niall, sau să trăiască în umbră, ca un băiat fără familie sau prieteni. Sora ta – se uită scurt la Ophelia și apoi la Stephen – m-a salvat ca să nu fiu prins de mai multe ori.

– Ophelia? Nu-i venea să creadă, de parcă Connor l-ar fi invocat chiar pe Dumnezeu. Probabil că era mică pe atunci.

El făcu o grimasă. La doi ani de împlinirea vârstei de 30 de ani, nu se considera bătrân.

– Era doar o copilă. Și avea un temperament mai puternic decât toți bărbații lui Diggory la un loc.

– Deci ai fost ca noi. Stephen îl privi în grabă. Dar acum nu ești. Ajuți nobilimea. Era o declarație plină de condamnări. Ne amenințți clubul.

Ophelia îi aruncă o privire tăcută, pe care băiatul o ignoră.

Deci copilul știa termenii pe care el îi pusese Opheliei.

– Îi ajut pe cei care au nevoie de ajutor, spuse încet.

– În detrimentul cui?

Băiatul dădea dovadă de o înțelepciune incredibilă, mai potrivită cuiva care acumulase două decenii de experiență. Cât de mult semăna cu sora lui!

Connor îi amenințase pe Ophelia și pe familia ei. El se îndepărtase atât de tare de modul în care trăiau cei din St. Giles și atât de mult timp, încât folosise tactici nemiloase pentru a se asigura de cooperarea lor. În tot acest timp, nu se gândise la teroarea cunoscută de acei copii precum Stephen.

– Stephen, du-te și joacă-te până ce termin de vorbit cu domnul Steele.

Băratul îl privi răzvrătit.

– Uite! Strânse rachetele și mingea și i le puse în brațe. Du-te să te joci cu fata aceea.

Stephen se albi. Dând din mâini agitat, făcu un pas în spate.

– Este o fată.

– Este singură, insistă Ophelia. Asta, dacă nu preferi să te întorci și să asculți restul discursului doamnei Dabney.

Înjurând, copilul smulse obiectele din brațele surorii sale și se îndepărtă.

– Nu uitați să vă distrați, strigă ea în urma lui.

Stephen ridică un deget într-un gest brutal.

Ophelia oftă și rămase acolo, privind în urma lui.

– Doamna Dabney și-a încheiat observațiile, spuse Connor în colțul gurii.

– Taci sau îl voi invita pe fratele meu din nou să-și continue interogatoriul!

Zâmbiră amândoi. Momentul era natural, relaxat. Cât de mult îl prefera în detrimentul dezbaterilor controversate, care le stricaseră cândva conversația!

Connor și Ophelia urmăriră copiii jucându-se.

– Poate că ar fi trebuit să le fac cunoștință, se aventură ea, mușcându-și buza inferioară.

– Nu-ți face griji. Fata este mai capabilă decât majoritatea.

Ophelia aruncă o privire rapidă.

– O cunoști? Este...

– Un subiect al anchetei mele? continuă el. Ce explica dezamăgirea că ea îl credea incapabil de lucruri bune și condus numai de cazurile pe care le lua? Nu este. Am găsit-o pe Grace acum câteva luni. Era iarnă. Cerșea...

– Și ai adus-o aici, completă Ophelia.

– Sunt un... sponsor al celui mai nou orfelinat al doamnei Dabney. Fac parte din consiliul mai multor organizații ale ei. Când pot, o vizitez pe Grace.

Șocul absolut transformă chipul Opheliei.

Făcându-i cu ochiul, Connor găsi un loc pe banca din fier forjat aflată în fața lui Grace și a lui Stephen. Indecizia Opheliei avea o forță reală; el o simți zăbovind în locul în care o lăsase și apoi, cu pași lenți, nesiguri, se opri lângă umărul lui înainte de a se așeza pe bancă lângă el.

Stătură într-o liniște confortabilă, urmărind cum Stephen încerca să-i ofere lui Grace o lecție de tenis.

Din când în când, băiatul se încrunta, ridicând ochii spre ceruri.

– Este supărat, murmură Ophelia, fiind prima care rupse tăcerea.

Connor îl studie pe băiat.

– Toți oamenii care au locuit pe străzi sunt.

Cât de mult timp nu urâse el pe toată lumea, indiferent de rang?

Ea strânse din buze.

– Nu. Acesta este... *diferit*. Era un copilaș vesel, mereu zâmbitor. În fiecare an însă...

– În fiecare an...? o îndemnă el.

– Odată cu moartea lui Diggory, m-am gândit că Stephen nu va mai fi atât de plin de ură și de mânie. Vocea ei deveni tot mai îndepărtată, ca privirea pe care acum o îndreptase asupra fratelui ei. În schimb, s-a înverșunat mai mult. E mai... imprevizibil.

Băiatul aruncă mingea spre Grace.

Ea lovi ineficient și mingea îi trecu pe lângă umăr.

Râsul puternic al lui Stephen ajunse la ei în timp ce o trimise pe fată să ia mingea. Cei doi își reluară jocul.

– Nu am fost diferit de el în această privință. Când m-a luat contele, am urât lumea și pe toți din ea. Nu aveam încredere în nimeni. Până la urmă, am învățat să am încredere din nou. Să zâmbesc. În timp, se întâmplă.

Sau cel puțin lui i se întâmplase.

Așezându-se acolo, cu picioarele aproape atingându-se, în mijlocul terenului însorit, își dădu seama ce puține știa cu adevărat despre Ophelia. Când el se deschisese în fața ei, ea își păstrase secretele și trecutul.

– Și tu?

Expresia ei se închise instantaneu.

– Ce anume? rosti ea precaută. O șuviță îi căzu peste ochi. Degetele lui râvneau să o îndepărteze, și totuși, în același timp, prefera bucla aceea blondă așa cum era: naturală și neîngrădită.

– Te cunosc de când erai tânără ca Grace, murmură el mai mult pentru sine. Și totuși, știu și mai puține despre tine decât despre copila pe care am găsit-o în urmă cu șase luni.

Genele groase și aproape albe ale Opheliei căzură, dar nu înainte ca el să vadă expresia rănită din ochii ei.

– Nu e nimic de spus, se încumetă, încleștând și desfăcând mâinile. Am locuit pe străzi cu cele trei surori ale mele și, în cele din urmă, cu Stephen și Broderick. Ridică din umeri. Asta-i tot.

Paloarea obrajilor și tensiunea din umerii înguști trădau naturalețea cuvintelor ei.

El observă acest gest greoi, iar ea se opri imediat. Își întinse degetele și își puse palmele în poală.

Cândva, ar fi lăsat-o singură cu secretele ei. Acum, ajungând să o cunoască în ultimele săptămâni, voia să știe mai multe.

– Cum a fost viața ta înainte de... Numele îi înțepeni pe limbă și rămase agățat acolo, nerostit, pentru că, atunci când cineva rostea acest nume, adăuga un fior în aerul primăvăratic și se îndrepta spre întunericul care îl însoțise întotdeauna.

Ea își ridică bărbia.

– Diggory?

Dar, la urma urmelor, ea fusese întotdeauna mai curajoasă decât Connor. Faptul că îl sfidase pe Diggory când fusese doar un copil reprezenta o dovadă a forței sale.

El încuviință din cap.

Tensiunea o întristă. Se ghemui atât de aproape de el, încât simțea emoția care se revărsă din trupul ei zvelt.

– Ți-am mai zis... nu este nimic de spus, zise ea în cele din urmă, cu vocea răgușită. Părinții mei au murit... Am făcut parte din banda lui Diggory și asta este tot ce sunt.

Inima lui tresări. Asta credea cu adevărat. Că acele trei propoziții îi defineau existența.

Râsul furtunos al lui Grace fu purtat de o briză de primăvară rătăcitoare. Ophelia cunoscuse vreodată râsul de copil?

Connor îi strânse mâna într-a lui, împreunându-și degetele.

– Nu este tot ce reprezinți, Ophelia Killoran. Niciodată nu a fost și nici nu va fi tot ce te definește. El îi ridică mâna la buze și o sărută îndelung. Povestește-mi despre părinții tăi.

– De ce vrei să știi? șopti ea cu vocea pierdută.

Cât de circumspectă fusese mereu!

În fața lor, fratele Opheliei și Grace se jucau – erau două suflete care cunoscuseră și întunericul, dar în aceeași măsură doi copii care nu cunoșteau urâțenia lumii.

– Nu știu de ce vreau să știu, spuse el încet, cu buzele aproape de urechea ei. Poate că a fost o dorință lașă de a ști că la un moment dat cunoscuse fericirea. Dar contează.

„Contează."

Fusese inevitabilă întrebarea despre părinții ei.

Numai că ea se convinsese că nu avea să vină. Își permisese să creadă că el acceptase deja că era o ticăloasă și nimic mai mult... Prin urmare, nu erau necesare întrebări.

Cât de ușor fusese să se amăgească! Neliniștită, se ridică în picioare și se duse mai aproape de locul în care se juca fratele ei.

„Spune-i! El s-a dovedit a fi capabil de iertare." Mai mult decât ea însăși. Totuși, a vedea binele într-o lume altfel întunecată și în oamenii de toate rangurile era cu totul diferit de a vorbi despre bărbatul care îi violase mama și îi ucisese părinții. I se uscă gura. Dumnezeu să o ierte pentru lașitatea ei, dar nu putu să-i mărturisească!

Ophelia îl observă pe Connor venind lângă ea și, în absența absolută a răspunsului, se forță să zâmbească.

– Este o altă datorie care trebuie plătită, Steele? îl taxă ea, ridicând acea barieră mică, dar necesară. Tu mi-a spus despre trecutul meu, iar eu ar trebui să-ți spun despre al meu?

În ochii lui văzu o clipă că se simțise rănit, și rușinea – transformată în vinovăție – o copleși. Se ura pe ea însăși din motive cu totul noi.

– Acesta nu a fost niciodată motivul pentru care am împărtășit trecutul meu cu tine, Ophelia.

„De ce nu mă repezi? De ce nu ești indignat și urâcios?"

Pentru că dintre ei doi, exista o singură persoană plină de ură, și acea persoană nu fusese niciodată Connor.

El se apropie.

– Am vrut să te las...

„Te rog, nu! Nu, Connor!"

– Exact așa cum am vrut ca tu să mă lași înăuntru.

Se înecă. „Oh, Dumnezeule!" El o spusese. Câteva cuvinte care vorbeau mai mult decât despre un caz și care chiar sugerau ceva mai mult decât prietenia.

Ophelia închise ochii, în război cu ea însăși. Brusc, Connor tăcu. Nu mai făcu presiuni și nu mai insistă.

Își frecă brațele într-o încercare zadarnică de a readuce căldura în membrele acelea reci.

– Ei... a murit, spuse în cele din urmă cu vocea goală.

Chiar și acesta era doar un adevăr parțial. Tatăl ei primise un glonț în piept din mâna ducesei de Somerset, dar cine le dăduse viață Opheliei și surorilor ei era încă unul dintre misterele străzilor. Rușinea o sufocă.

– Câți ani aveai?

Ophelia ridică din umeri.

– Nu știu, Connor, spuse ea exasperată de situația în care se afla. Nu am fost – lovi aerul cu mâna – la fel ca tine. Mama și tatăl meu nu erau oameni învățați. Nu își cunoșteau vârstele. Nu știau să citească sau să scrie.

Când Broderick intrase în rândul lor, el le transformase pe Ophelia și pe surorile ei în ceva mai mult decât fuseseră părinții lor. Oricât de mult îl detesta pentru că o folosea ca pe un pion pe tabla de șah, avea să-l iubească mereu pentru că văzuse în ele mai mult decât niște copii vagabonzi, incapabile de mai mult și care nu meritau mai mult.

Stephen se opri să se uite la ea, cu brațele la spate. Cu doar câțiva pași între ei, strălucirea protectoare din ochii lui scânteia în soarele amiezii.

Ea îi oferi un zâmbet menit să o liniștească și spuse încet:

– Sunt bine. Distrează-te!

El își ridică ochii spre cer și apoi își îndreptă atenția spre jocul său.

Ophelia oftă; lupta defensivă o părăsise.

– Gertrude era cea mai în vârstă. Am știut întotdeauna asta. Ea a fost mereu și cea mai deșteaptă. Un zâmbet neliniștit îi apăru pe buze.

– Mi-e greu să cred că ea sau altă femeie ar fi mai inteligentă decât tine.

Afirmația lui Connor îi răscoli inima.

Întreaga viață fusese trecută cu vederea și subestimată. Oh, reușise să obțină din partea fratelui ei controlul asupra afacerilor clubului, dar în cele din urmă îi forțase mâna. Broderick nu avusese aceeași încredere în ea precum avusese în Cleo. Chiar prin gestul de a o trimite de acasă negase semnificația muncii pe care o depunea.

– Oh, dar Gertrude este cea înțeleaptă! În felul în care eu și Cleo nu am fost niciodată. Era în siguranță. Vorbea despre o lume pe care Connor O'Roarke, acum Steele, o putea înțelege: o familie iubitoare care răspundea la iubire cu intensitate. Rude care se protejaseră una pe cealaltă cu orice preț datorită acestei iubiri. Gertrude, continuă ea, îmbunându-se vorbind despre familia ei dragă, putea înțelege literele și numerele cu mult înainte ca Broderick să ne angajeze profesori și guvernante. Își mușcă buza inferioară. Râdeam de ea, spunându-i că își pierdea vremea. Ce folos aveau pentru vreunul dintre noi? Am avut un singur scop. Dar Gertrude nu a fost de acord. Într-o zi, ne-a aliniat și ne-a explicat că a determinat o apropiere a vârstelor noastre. Râsul rătăcit al copiilor care se jucau se îmbina într-o armonie veselă a inocenței. Eu am luat-o în derâdere, ca de obicei.

– Cunosc reacția, spuse el relaxat, iar ea își ridică privirea.

Zâmbiră amândoi.

– Dar, brusc, am încetat să mai râd. În tot acest timp, voiam să aflu mai multe despre mine. M-a așezat la mijloc, între ea și Cleo, și ne-a băgat mințile în cap. Am fost... înfricoșată. Ea clătină din cap. Am uitat toate acestea până acum, spuse ea încet.

Grace aruncă o privire și se uită încântată la Connor. El îi răspunse la gestul exuberant. După ce se întoarse la joacă, Connor vorbi:

– Și părinții tăi?

Nu știa nimic despre femeia care îi dăduse viața. Tatăl ei fusese Diavolul întruchipat. Acestea nu erau nici pe departe detaliile vesele pe care Connor le împărtășise despre propriii părinți decedați.

Simțindu-i ochii ațintiți asupra ei, Ophelia ridică privirea. „Spune-i, spune-i tot!"

Ar fi ucis toată căldura pe care i-o arătase în ultimele săptămâni și ar fi distrus legătura ce se formase între ei.

Era egoistă, dar așa fusese întotdeauna.

Nu era pregătită pentru sfârșitul a ceea ce cunoscuseră împreună. Nici nu se putea nega faptul că sfârșitul relației lor era aproape. După ce avea să încheie cazul, el nu mai avea nevoie să se ocupe de ea. Căile lor nu aveau să se mai întâlnească niciodată. El o avea pe ducesa lui și stilul de viață simandicos în care se născuse și la care tânjise mereu.

Și Ophelia? Putea avea un nobil drept soț.

Niciodată nu simțise nevoia de a plânge ca acum.

Își strânse brațele în jurul mijlocului și inspiră tremurând.

– Tatăl meu știa că iubesc chiflele împletite, fierbinți. Cât de ușor îi veni minciunea aceea! Nu aveam bani pentru ele, dar mereu pofteam. Ceea ce era adevărat. În timp ce ieșea la furat, trecea prin fața vitrinelor atâtor brutării, încât îi lăsa gura apă la mirosul și vederea acelor bunătăți coapte din vitrină. Ai mâncat vreodată? întrebă ea curioasă.

– Prăjiturile Shrewsbury erau preferatele mele.

Desigur, el ducea oarecum viața pe care o visase. Odată, ar fi fost plină de resentimente și ostilitate. Nu mai era. Acum, se consola cu gândul că unul dintre ei fusese fericit cândva.

Ophelia se îndreptă spre locul din marmură în care trei copii jucăuși se urcau într-o urnă. Își trecu vârful degetelor peste buclele încălzite de soare ale unei fete. Rotunjoară, zâmbitoare și jucându-se printre flori, era un viitor la care ea tânjise în secret pe când era copilă. Nu existau motive multe pentru a visa și a spera pentru cei din banda lui Diggory, iar în cele din urmă, acele dorințe dispăruseră. Cât de ușoară era viața imaginată, comparativ cu realitatea! Întorcându-se la povestea inventată, continuă să-și descrie lumea inventată.

– Tata știa cât de mult îmi plăceau. Nu aveam bani, și totuși insista ca mama să mi le facă.

„Mănâncă, fetițo! Dacă furi de la mine, vei mânca."

Simți picături de transpirație pe ceafă. „Nu-l lăsa înăuntru, nu-l lăsa să fure nici măcar visurile inventate!" Sau poate că asta era pedeapsa ei pentru minciunile pe care le oferea. Își trecu mâna peste ceafă și se șterse. Îi venise mereu mai ușor să păcătuiască. Ca atare, minciunile continuară să cadă.

– Tata mă așeza la masă și mă priveau amândoi. Eu eram întotdeauna atât de flămândă! Șoptise acel adevăr. Mi-a permis să mănânc toată farfuria. Și apoi a venit ceaiul. Ophelia se cutremură.

„Te rog, nu... Promit că nu mai fac!" Propriile țipete îi răsunau în minte. „Bea, fetițo, bea!" Terminam imediat ceașca.

Râsul copiilor răsuna în jurul grădinilor, ca și cum și-ar fi bătut joc de minciunile pe care i le turna lui Connor.

În schema crimelor și a păcatelor ei, împărtășirea unui trecut inventat lui Connor O'Roarke era cel mai mic dintre ele. Atunci de ce nu se simțea mai puțin vinovată?

O briză de primăvară trecu prin grădini, răvășindu-i buclele. Mai multe șuvițe i se desprinseră din coc.

– Uite, murmură Connor, îndepărtând acele șuvițe. Numai că, în loc să i le dea după ureche și să i le prindă sub pieptenele de diamant, le mângâie.

I se tăie respirația.

Sau lui?

În acel moment, întreaga lume dispăru, nu mai rămase decât...

– Oh! Connor clipi și eliberă brusc șuvița.

Se frecă la tâmplă. „Ce naiba?"

– Ia-ți mâinile de pe sora mea, individ nenorocit! bombăni Stephen.

Stomacul i se zdruncină și, odată cu el, realitatea.

– Stephen, nu! porunci ea cu fermitate în timp ce fratele ei se apropia hotărât.

Anticipându-i intențiile, Ophelia se așeză în calea războinicului de aproape zece ani care se grăbea.

Fără să se oprească, Stephen se repezi pe lângă ea. Pumnul său se lovi de mandibula lui Connor, dându-și capul pe spate.

Era ca și cum Connor ar fi fost atins de o pană.

Inima Opheliei începu să bată în timp ce în jurul lor se auzeau strigătele și plânsetele copiilor care se jucau.

– Stephen! strigă ea, prinzându-l de jachetă. Asta este...

Băiatul se eliberă și se repezi la Connor.

– Am citit despre tine în ziare. Suspini după sora mea, iar acum îți pui mâinile pe ea. O să te omor! se răsti Stephen și se lansă din nou.

Connor îl prinse cu ușurință pe fratele ei și-l ținu cu fermitate, dar fără să fie o strânsoare amenințătoare.

– Dă-mi drumul, ticălosule! Stephen se abătea și se târa. Nu permit ca sora mea să fie pipăită de un anchetator nenorocit. Nu este o târfă!

– Stephen, este suficient! strigă ea, luându-l de antebrat.

El își eliberă mâna sfrijită.

– Și tu? Suspini după el ca una dintre...

– Gata!

Connor observă răceala care opri furia băiatului.

Apoi simți chiar briza de primăvară.

Din fața grădinilor, un grup de oaspeți priveau îngroziți și fascinați.

Inima Opheliei tresări când dădu cu ochii de surorile ei, așezate între membrii familiei Dabney, de tatăl lui Connor și de Lady Bethany, uluită. Ducesa își duse degetele tremurânde la buze și apoi plecă fără nici un cuvânt.

Oh, la dracu', nu știa prea multe despre decență și maniere, dar își dădea seama că era de rău.

– Sunt ruinată!

– Ophelia, spuse Connor în șoaptă.

Oare ce mai era de spus?

– Lasă-mă să plec, strigă Stephen, zbătându-se ca un câine rănit, pe care Gertrude îl adoptase cândva. O să te omor. O să...

– Suficient! interveni Gertrude, făcându-și fratele să tacă.

Chiar și așa, rămase în picioare, aruncându-le o privire sumbră lui Connor și Opheliei.

– Am terminat aici, spuse Gertrude.

Simți teama scufundându-i-se în stomac ca o piatră.

– Nu este...

– Nu aici, spuse sora ei cea mare. Plecăm.

– Am venit cu Cleo...

– Și pleci cu mine.

În altă situație, s-ar fi luat la harță, inclusiv cu rudele ei, care doreau să-i dea ordine. Numai că atrăseseră o mare de priviri, șoapte și bârfe. Cine ar fi crezut că Ophelia prefera să se confrunte mai degrabă cu întrebările lui Cleo decât cu sora ei mai mare, care clocotea?

– Plecăm, repetă Gertrude, fără ca gura să i se miște în timp ce vorbea.

Apucându-l pe Stephen de umăr, Gertrude îi aruncă o privire grăbită lui Connor și plecă.

Ophelia zăbovi, dorind să-și ceară scuze pentru această zi, pentru trădarea tatălui ei, pentru pierderea lui, pentru minciunile ei. Erau prea multe și nu știa de unde putea începe.

El dădu imperceptibil din cap, transmițând că totul era bine când, de fapt, nu era.

Oaspeții se dădură într-o parte pentru a le permite fraților săi să iasă și, îndreptându-și umerii, Ophelia înaintă, provocându-i din priviri pe cei prezenți să spună ceva.

După un interminabil marș prin orfelinatul Dabney, cu pelerina pe ea și cu boneta în mână, Ophelia se trezi în trăsura lui Broderick.

Îndată ce trăsura se puse în mișcare, Gertrude strigă:

– La ce ți-a stat mintea?

– Nu a fost așa cum arăta, izbucni Ophelia aruncând boneta de paie, brodată cu dantelă pe bancheta din fața ei. Ateriză cu un foșnet lângă sora ei. Vina ar trebui să fie aruncată acolo unde trebuie.

Amândouă priviră spre băiatul de pe banchetă, de lângă Ophelia.

– Eu? scânci el. Ea este cea care îi făcea ochi dulci lui Steele, lăsând-o să o pipăie în public.

– Stephen! strigă sora lui.

Obrajii Opheliei se înroșiră.

– Nu l-am lăsat să mă pipăie.

– Mincinoaso! strigă Stephen.

Gertrude ridică mâna chiar când Ophelia deschise gura pentru a se lansa într-o tiradă împotriva celui mai înverșunat dintre frații ei.

– Acum, asta este.

„Asta este!"

Era un aer de finalitate în acele cuvinte care înghețară trăsura.

Cea mai mare dintre surorile Killoran își masa tâmplele.

– Broderick îl va zdrobi cu mâinile lui, spuse Stephen cu o strălucire diabolică.

– Stephen! strigară Ophelia și Gertrude la unison.

Își întinse picioarele pe bancă, sprijinindu-și gleznele.

– Ce? Așa este. Te-a trimis la Mayfair pentru a pune mâna pe un nobil, un jandarm, un investigator care... Hei! strigă el, când Ophelia îi lovi picioarele pe care le ținea în acea poziție insolentă.

– Nu există nici un motiv să afle.

– Citește ziarele!

Desigur, o făcea. Întotdeauna fusese fascinat de ziarele de scandal care ofereau o privire asupra vieții nobilimii.

Ophelia fu întreruptă chiar când voia să-și maseze tâmplele.

– Și nu este fericit, adăugă el mai vesel decât își amintise Ophelia să-l fi văzut vreodată.

– În primul rând, nu s-a întâmplat nimic, se adresă ea surorii ei. În al doilea rând, erau doar copiii de la orfelinat – vreo zece sau mai mulți – și doar Cleo, cuplul Dabney și tatăl domnului Steele

și... Și femeia cu care el sperase să se căsătorească, se gândi ea. O domnișoară respectabilă, care încă avea sentimente pentru Connor și ar fi dorit să se căsătorească cu el. Nimeni nu va spune nimic, a spus ea încrezătoare.

Cu siguranță, nu femeia care era destul de îndrăgostită de Connor. Simți cum i se frânge inima.

– Nu poți fi sigură de asta, zise Gertrude.

– Sunt încrezătoare.

– Te bazezi pe încrederea în familia Black și într-o doamnă simandicoasă? interveni fratele ei.

– Nu va spune nimic, rosti ea pe un ton mai dur decât își propusese.

Trăsura se opri în afara casei provizorii a Opheliei. Împinse ușa și sări jos.

– Stai în trăsură! se auzi sora ei avertizându-l pe fratele lor.

Ophelia nu făcu mai mult de trei pași înainte ca Gertrude să o ajungă. O luă de umăr.

– Ce e?

– Îți pasă de el?

Gura i se mișcă, dar nu ieșiră cuvinte. Nu era nici urmă de sunet, suspin sau șoaptă.

Sora ei repetă pe un ton liniștit:

– Îți pasă de acest domn Steele despre care se scrie în ziare?

Îi păsa de el?

O negare țâșni de pe buzele ei. Era o nebunie. Era ilogic. Era... imposibil.

Cu toate acestea, încremeni, temându-se că una dintre adierile ocazionale din această zi avea să o doboare. Ținea la el. Mai mult. „Îl iubesc." Îl iubea pentru grija pe care o purta bărbaților, femeilor și copiilor de toate rangurile și nu doar pentru avantajul lui, așa cum fuseseră ea și familia ei. Îl iubea pentru că vizitase o fetiță pe nume Grace și că făcea trucuri cu monede pentru copiii străzii pentru a le domoli frica.

– Nu, rosti ea.

– Această replică și întârzierea ei sunt puțin convingătoare, mormăi Gertrude, trăgând-o deoparte. Ascultă-mă! O cuprinse pe Ophelia de umeri. Dacă îl iubești, atunci nimic – nici Broderick, nici clubul... Se opri, apoi continuă: Nici eu, nimeni și nimic nu ar trebui să vă țină departe.

Ophelia își privi cu groază sora, care își pierduse vederea la un ochi din cauza ei.

– Nu pot, spuse ea încet. Nu putea să o sacrifice pe Gertrude, nu din nou. Nu pentru un bărbat care fusese lăsat orfan de tatăl ei. Las-o baltă, o avertiză ea, cu vocea șocant de calmă, în ciuda faptului că era sfâșiată pe dinăuntru.

Gertrude îi căută privirea.

– Nu contează că Broderick...

– Am spus să o lași baltă, repetă ea și mai fermă, dar și hotărâtă.

Sora ei tăcu brusc.

– Înțeleg.

Nu, nu o făcea. Nu putea. Pentru că ea păstrase secretele vechi peste care adăugase altele noi și, în cele din urmă, toate se întorceau cumva la Connor O'Roarke. Și era prea lașă pentru a împărtăși adevărul cu oricare dintre ei.

– Fac asta. Mă căsătoresc cu un lord. Groaza se strecură în interiorul ei. În ultimele trei săptămâni, trăise într-o lume perfectă, în care doar ea și Connor existaseră. Inițial, el o făcuse să se simtă confortabil, în siguranță, fiind o legătură cu trecutul ei și cu stilul de viață pe care îl știa, nu cu cel al aristocrației. Undeva pe parcurs, totul se schimbase, se transformase în ceva mai mult. Nu există nimic între mine și Conn... domnul Steele.

Fără să o lase pe sora ei să pună altă întrebare, alergă spre treptele casei lui Cleo și ajunse în fața ușii deschise de un gardian voinic.

Înainte de a se închide ușa, Ophelia alergă la etaj și nu se opri până ce nu ajunse în camera ei. Gâfâind din cauza efortului, intră și închise ușa.

Se sprijini cu spatele de ușă și privi neclintită prin camera ei provizorie.

„Îți pasă de el?"

Cât de simplă fusese întrebarea surorii ei!

Adevărul era că nu putea exista nimic între ea și Connor. Prea multe minciuni, crime și răni existau între ei și care le făcea visul imposibil.

Dar putea face un lucru. Un cadou pe care i-l putea oferi. Singurul pe care îl căutase vreodată. Odată ce avea să o facă, el putea trece peste asta.

Apoi, ea putea să meargă mai departe și să-l dea uitării pe Connor O'Roarke.

Capitolul 14

– Nu vom vorbi despre asta?

Fusese inevitabil.

Intrând pe holurile spitalului Eve Dabney, Connor aruncă o privire spre tatăl său.

– Nu cred că acesta este locul potrivit pentru o discuție.

Fusese suficient spectacolul cu Ophelia, cu fratele ei și cu o mulțime de invitați... și cu Bethany. Connor nu s-ar amăgi crezând că tensiunea emanată de tatăl său provenea din altă parte decât din reacția lui Bethany.

Ieșind din spital, merseră la pas și se îndreptară spre trăsura tatălui său, care aștepta.

– Vino cu mine!

Connor aruncă o privire peste stradă, acolo unde un băiețel ținea frâiele calului său. Își încleștă maxilarul.

– Calul meu...

Contele ridică o mână, iar unul dintre lacheii lui coborî de pe bancheta de lângă vizitiu.

– Aveți grijă să duceți calul fiului meu înapoi la reședința lui.

„Oh, la dracu'!"

Connor se împotrivi nevoii de a sări la gâtul lui, simțindu-se destul de mult ca băiatul care fusese cândva, prins în timp ce ascundea argintul contelui sub pat, pregătindu-și o eventuală evadare din casă.

Tatăl său îi făcu semn și apoi se întoarse în spate.

Contele dăduse o poruncă fermă. Excelând mereu în studiile sale și reușind în toate activitățile pe care le întreprinsese de când fusese adoptat, Connor nu se străduise decât să obțină aprobarea tatălui său.

Încordat, se pregăti pentru ceva cu totul străin și necunoscut – nemulțumirea contelui.

– Bethany este strâmtorată.

Connor se lăsă pe spătarul banchetei. Se așteptase la multe de la tatăl său, dar cu siguranță nu la asta.

– Soțul ei a risipit tot. Pe amante, târfe și băutură.

În tinerețe, fusese rănit de trădarea ei, și totuși, nu-și dorise și nu și-ar fi dorit vreodată ca necazul să cadă asupra ei. Căci ea fusese prietenă cu el... și încă era.

– Dar zestrea ei? Vicontele?

Tatăl lui făcu o grimasă, scuturând ușor din cap. Mintea lui Connor rătăcea, încercând să țină pasul cu destăinuirile.

– Nu are sens, îi spuse el.

El își bazase cariera și cazurile pe logică și rațiune și nimic din ce dezvăluia tatăl său nu avea sens. Atât Bethany, cât și tatăl ei erau strâmtorați, dar...

– Vicontelui nu îi stă în caracter.

De-a lungul anilor, el se dovedise a fi cumpătat și cinstit. Piesele nu se potriveau.

– Acesta a fost motivul pentru care a încheiat uniunea dintre Bethany și Argyll, Connor. Investiții slabe, recolte proaste. Ducele era dispus să treacă cu vederea o mireasă fără zestre.

O frumusețe fără un sfanț considerată un diamant al păturii superioare, care luase înalta societate prin surprindere.

În acea perioadă, Connor se întorsese recent la Londra, unde începuse să-și construiască o carieră cu banii oferiți de conte. Nu fusese niciodată o partidă potrivită pentru viconte. Nu când avea o fiică fără un sfanț și un munte de datorii.

„Aș spune că îți este mai bine decât să fii prins cu o soție care nu a avut curajul să te aleagă în detrimentul dorințelor tatălui ei și care te-a mințit, făcându-te să crezi că se va căsători cu tine."

– Are *nevoie* de un soț, spuse el cu tristețe.

Asta explica de ce tânăra văduvă încercase atât de mult să restabilească relația anterioară.

Tatăl lui se încruntă.

– Nu o face să pară un vânător de avere!

– Nu asta este? întrebă el fără să tresară. De două ori.

La tăcerea tatălui său, arcui o sprânceană. Părea clar că era o femeie cu puține alegeri într-o lume care restricționase aproape toate oportunitățile pentru femei. Cu toate acestea, fusese determinată mai mult de nevoia de fonduri decât de sentimentele ei pentru el. Cel puțin, tatăl său putea recunoaște asta.

Tatălui său îi pulsă o venă la coada ochiului drept.

– Asta ți-ar plăcea? Ca doamna să sufere acum pentru că a ales alt bărbat? Contele coborî vocea. Pentru Dumnezeu, este fina mea, Connor! Fiica lui Stanley.

Acum, atât vicontele, cât și tatăl lui Connor se așteptau ca el să o salveze pe doamnă și pe familia ei.

Cât de mult se îngrijora tatăl său pentru fiica vicontelui! Dar, după cum subliniase Ophelia, unde fusese credința lui Bethany față de Connor? Unde fuseseră curajul și convingerea ei de a lăsa deoparte așteptările și de a se căsători cu vagabondul care fusese cândva?

– E ciudat că vorbești doar despre faptul că doamna a fost rănită, când a făcut alegerea de a se căsători cu altul cu mult timp în urmă.

Tatăl său scoase un sunet ce trăda nerăbdarea.

– În sfârșit, are sens.

Connor își încreți fruntea.

– Interesul tău pentru acea femeie...

„Acea femeie." Făcuse o aluzie snoabă, indiferentă la tânăra femeie, văzând-o astfel mai mult ca pe un obiect decât ca pe o persoană. Connor mijii ochii.

– Despre ce vorbești?

– Cu atenția pe care ai arătat-o acelei femei, nu ai făcut decât să o rănești pe Bethany.

Îl cuprinse furia.

– Asta crezi? Că o folosesc pe domnișoara Killoran ca pion pentru a incita gelozia alteia?

Tatăl său avea o părere atât de proastă despre el?

– A greșit, Connor, spuse contele, confirmându-i părerea proastă.

El șuieră.

– Pentru Dumnezeu, este ceea ce crezi! El își privi tatăl. Este atât de greu de imaginat pentru tine că mă bucur de compania domnișoarei Killoran?

Contele tresări. Deși era o zvâcnire greu de distins a mușchilor feței și a trupului, Connor o remarcă.

– Înțeleg că poate... relaționezi cu tânăra.

Totuși, tatăl său nu îi putu rosti numele. Simți frustrarea în stomac.

– În ce fel, tată? Faptul că amândoi eram hoți?

– Oprește-te, Connor Steele!

– Oh, hai! zise el. Știi că spun adevărul. Iată de ce tu – în ciuda protestelor lui Connor – ai insistat să-mi schimb numele și hainele!

Culoarea aprinsă inundă obrajii contelui. Tăcerea lui servi drept o dovadă a adevărului, alimentându-l în continuare pe Connor.

– Este motivul pentru care mi-ai oferit o educație bună.

Tatăl său își lovi pumnul de palmă.

– Am vrut să ai o educație pentru că erai inteligent și meritai un nou început.

Connor îl luă în derâdere.

– Ai vrut să ștergi toate urmele străzilor de pe mine.

– Ești greu de mulțumit, spuse tatăl său.

– Spune-mi, o urăști pentru că îți amintește de ceea ce sunt eu? El adresase o întrebare sumbră. Nu numai un hoț... dar și un criminal.

Tatăl său își acoperi urechile cu mâinile înmănușate.

– Se datorează faptului că, atunci când ești cu ea, poți să îți amintești ceea ce ai făcut și nu vreau să te gândești la trecut! strigă tatăl său, pieptul înfiorându-i-se. Capitulă. Umerii îi căzură. Nu vreau să-ți amintești de demonii tăi, șopti el, întinzând o mână. Îi vreau îngropați... pentru tine.

Connor se lăsă pe spătarul banchetei. Despre asta era vorba.

– Și tu crezi că a avea – de fapt, ce avea el cu Ophelia? – vreo legătură cu domnișoara Killoran îmi va aminti de trecutul meu?

Un trecut care nu putea fi uitat niciodată cu adevărat. Unul care îi fusese marcat pentru totdeauna în inimă și în suflet.

– Mi-aduc aminte de tine așa cum ai fost odată, Connor, șopti tatăl său, cu vocea stinsă și cu ochii plini de tristețe. În ziua în care te-ai întors acasă cu mine, am intenționat să te hrănesc, să te îmbrac și să te trimit pe străzi cu o sumă frumușică. Erai un animal speriat și rănit și nu te-am putut lăsa să te întorci în lumea aceea, alături de acei oameni.

Avea paisprezece ani. Fusese deja rănit în moduri care nu puteau fi înțelese nici chiar de contele de Mar.

Cu toate acestea, în ciuda temerilor tatălui său, alături de Ophelia – sau din cauza Opheliei –, Connor își dăduse seama că exista o lume în afara activității sale. Ea îl făcuse să viseze o viață care să includă o familie – cu ea. „Vreau asta cu Ophelia."

– Nu înțelegi, tată? El căută trăsăturile dure ale unui chip care arăta semnele vârstei. Toate acele lucruri... vor fi întotdeauna cu mine.

– Știu asta.

Cu excepția faptului că nu fusese nimic convingător în acele cuvinte, un răspuns dat mai mult din impuls.

– Da? îl întrebă el.

În timp ce tatăl său îl îndemna să-și îngroape trecutul, inclusiv pe părinții care îi dăduseră viață și care îl iubiseră, Ophelia îi amintea că el cunoscuse alături de ei o perioadă trecătoare de fericire.

Era greșit să lase deoparte amintirile despre o mamă și un tată care muriseră protejându-l.

– Nu ai întrebat niciodată despre părinții mei.

Tatăl său se încruntă.

– Știu ce s-a întâmplat cu ei. Din nou *ei*, nu *părinții tăi*, ci mai degrabă o recunoaștere informală și îndepărtată a celor care se ocupaseră cel mai mult de Connor. Acest individ, Diggory, i-a ucis în fața ta.

Cu toate acestea, el putea pronunța acel nume detestat.

– Nu te-ai întrebat niciodată cum a fost viața mea înainte de noaptea aceea. Cine au fost mama și tatăl meu. Cum a fost viața noastră de familie.

– Pentru că am vrut să uiți, explodă tatăl său. La ce bun să vorbim despre părinții care au fost uciși în fața ta, Connor?

Da, crima fusese urâtă și diabolică. Cu siguranță, nu se potrivea în cercurile mai mult sau mai puțin civilizate, și totuși, pe Connor nu-l ajutase nici asta în încercarea de a uita.

– Știi cine este?

Contele clătină din cap.

– Nu o recunoști?

Tatăl lui se încruntă. Așezându-și palmele pe pantaloni, Connor se aplecă în față.

– În ziua în care m-ai salvat, ea era fata de lângă mine.

Contele rămase cu gura căscată.

– Am intervenit în acea zi, a continuat Connor, și am sărit în ajutorul ei. Ea ar fi trebuit să fie cea pe care să o salvezi.

Tatăl lui oftă – un sunet rănit de protest.

– Ophelia ar fi trebuit să fie cea educată, îngrijită și protejată. *Nu eu.*

Contele nu spuse nimic un moment, apoi își duse mâna la piept.

– Nu tu mi-ai furat portofelul în acea zi.

Connor tăcu.

– Te-ai sacrificat pentru a o salva.

Cu acea apărare nemeritată care îl punea pe Connor într-o lumină și pe Ophelia în alta, tatăl său deschise ochii în fața acuzațiilor pe care Ophelia le făcuse privitor la aristocrație: sentimentul că totul li se cuvine și disprețul lor față de persoane care nu erau de rangul lor.

Un zâmbet vag transformă buzele tatălui său. Aplecându-se în trăsură, îl bătu pe Connor pe brat.

– Și *de aceea* ești diferit de această domnișoară Killoran.

Connor ridică o mână și lovi cu putere în acoperiș.

Trăsura se opri brusc, iar el își propti picioarele pentru a nu fi aruncat în față.

Fără să-l aștepte pe servitor, Connor deschise ușa și sări afară.

– Connor? strigă tatăl său după el.

El se opri.

– Spune-mi, tată! Când spui că ai vrut să-mi îngropi trecutul, era pentru mine? Sau pentru tine?

Chipul tatălui său se sfâșie.

– Unde... Ce faci?

Fără a privi în urmă, continuă să meargă, ignorând strigătele care se stingeau în spatele lui.

Străbătu același pavaj umed, așa cum făcuse când era băiat, trecând pe aleile pe care se ascunsese și pe lângă locuințele din care furase.

Continuă să meargă.

Connor fusese orbit de binele pe care tatăl său îl făcuse salvându-l, ajutându-i pe alții, luptând în parlament pentru legi care urmăreau să reducă viciul și să diminueze suferința. O acuzase pe Ophelia că-i judeca pe nedrept pe alții când el însuși se făcea vinovat de aceeași acuzație.

Acolo unde ea văzuse întunericul și disprețul peste tot în jurul său, el păstrase o viziune nedreaptă și nerealistă a celor precum tatăl său și a celorlalți membri ai aristocrației. Membrii înaltei societăți, precum tatăl lui și Bethany, și încercările vicontelui de Middlethorne de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși nu făcuseră, în cele din urmă, decât să-i trateze pe acești oameni ca ființe inferioare. Sub ei. Asta în timp ce Connor fusese separat de mase datorită unei șanse date de conjunctură.

Totuși, integrarea lui în lume nu fusese necondiționată. Venise în detrimentul îngropării amintirilor și al ascunderii trecutului său, deoarece acesta era mult mai sigur și mai curat decât adevărul a ceea ce făcuse.

Connor se opri în afara clădirii calcaroase cu trei etaje. Cu acoperișul mansardat, cu coșuri de fum din cărămizi și ușă mată neagră, era reprezentarea eleganței și a bogăției.

Doi domni călăreau niște armăsari la fel de scumpi, aruncând frâiele slujitorilor harnici.

În loc să intre, cei doi schimbară câteva cuvinte, încuviințară din cap din când în când, îndreptându-se către structura care, după

finalizare, avea să fie plină de clienți. O instituție care să rivalizeze cu cluburile White și Brooke. Arătară spre unul dintre grajduri.

De unde stătea sub lampa cu gaz, Connor îi studia pe cei doi bărbați cufundați în discuție. În pofida eleganței vestelor și a pălăriilor lor, nu erau, după standardele societății, domni.

„Întotdeauna ai crezut că ești mai bun decât noi."

Acea acuzație pe care Ophelia i-o adresase, pe care el o negase cu vehemență, îi reveni acum în minte, accentuată de acuzațiile tatălui său, acoperind orice zgomot, cu excepția sunetului propriei respirații.

Făcu un pas în timp ce un cal venea în galop înainte. Ridicând pumnul, călărețul strigă, scoțându-l efectiv pe Connor din tumultul său și atrăgându-le atenția celor doi.

Se întoarseră spre Connor, îndreptându-și imediat pistoalele spre pieptul și capul lui.

Adair Thorne îl recunoscu. Își ascunse repede arma.

– Steele! strigă Thorne. Salutul său se depărtă de urechile lui Connor, în timp ce rămase concentrat asupra celeilalte figuri cu cicatrici adânci care se apropia. Suspiciunea întuneca în continuare acei ochi familiari.

Cu mai bine de jumătate de metru mai înalt decât pe vremea când se întâlniseră ultima dată și cu cel puțin 7 kilograme mai greu, numai mușchi și forță, nu mai semăna prea mult cu băiatul pe care Connor îl lăsase în urmă în miezul nopții.

– Permite-mi să ți-l prezint pe fratele meu, Niall Marksman. Niall, Connor Steele. Domnul se ocupă de ancheta cu privire la fiul pierdut al lui Lord Maddock. Este, de asemenea, un binefăcător al orfelinatelor lui Eve.

Ceva din prudență dispăru, dar nu-l părăsi complet pe celălalt bărbat. Da, un bărbat putea părăsi St. Giles, dar faptele întunecate la care fusese martor și la care luase parte aveau să rămână mereu. Oricât de mult încerca un om să uite sau un părinte bine intenționat să le îndepărteze.

Fostul său partener de hoții întinse o mână.

– Steele, spuse Niall cu un accent puternic.

Connor privi absent la degetele la fel de cicatrizate ca ale lui.

Plecase. Fără un cuvânt. Fără să-i ceară lui Niall să-l însoțească, pentru a se ajuta reciproc să supraviețuiască într-o lume incertă, totul pentru că îi fusese teamă. Un băiat se putea ascunde. Doi

atrăgeau atenția. Așa că fugise. Și continuase să fugă – de trecutul său, de existența lui, de tot.

Rușinea îi inundă simțurile.

Cât de bine i-ar fi fost lui Niall cu noua familie pe care el o găsise!

Frații de pe străzi schimbară priviri, determinându-l pe Connor să se miște.

El cuprinse repede mâna lui Niall într-o strângere fermă, instinctivă.

– Niall...

Celălalt bărbat își încreți fruntea.

Connor își retrase mâna.

„Pleacă! Pur și simplu întoarce-te și fă ce ai făcut întotdeauna cel mai bine... Ascunde-te! Rămâi fantoma care ai fost!" O persoană care nu se bazase pe nimeni și care îi ținuse pe toți la distanță. Numai că rămăsese înrădăcinat acolo, incapabil să facă pașii pentru a lăsa în spatele lui acest club, această familie, toată ziua aia nenorocită.

– Ne-am cunoscut cândva, spuse el cu groază, cu vocea zguduită de rușine și regret.

Își simți fostul prietenul studiindu-l, încercând din răsputeri să-l identifice.

– Sunt... numele meu... Eu sunt Connor. Am furat și am ucis împreună.

Aerul șuieră printre dinții lui Niall.

Adair Thorne se uită la amândoi și apoi se retrase în liniște.

– Connor...

Fostul său prieten vorbea și arăta precum cineva care văzuse o stafie. Într-un fel, el întotdeauna fusese asta. „Nu, asta ai făcut tu din tine."

– Dumnezeule! M-am gândit... Am crezut...

Că fusese ucis.

– Nu am fost. Era o soartă pe care prea mulți băieți din banda lui Diggory o avuseseră. Connor plecase, punându-se pe el înainte de toate.

În timp ce Ophelia rămăsese.

Tot aerul din trup îi rămase blocat undeva între plămâni și gât.

De când o cunoscuse pe Ophelia, se îndoise de ea – nu, mai rău, o judecase pentru că rămăsese în banda lui Diggory. Când în tot acest timp ea fusese cea loială. Nu lăsase niciodată o persoană în urmă, cum făcuse Connor. Nici măcar nu rămăsese fidel memoriei părinților săi.

Aproape că fu doborât de greutatea rușinii sale.

– Am plecat pentru că nu am... Connor inspiră încet, forțându-se să o spună. Nu am mai vrut să omor. M-am gândit doar la mine. Erai prietenul meu și meritai mai mult de la mine. Meritai ceva mai bun. Fără să poată întâlni privirea fostului său prieten, lăsă capul în jos. Am vrut să spun cât de rău îmi pare, rosti el răgușit o scuză inutilă care nu ar fi putut îndrepta niciodată greșeala.

Buzele lui Niall se mișcară. Ridică mâna.

– Nu e nimic de iertat, a spus el aspru. Am făcut toți ce am putut pentru a supraviețui.

Connor aprecie răspunsul lui și apoi dădu din nou mâna cu Niall.

– Cum ai supraviețuit?

Era curios. Până la urmă, nimeni nu supraviețuise pe străzi fără ajutor.

El chicoti.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că o fetiță mi-a salvat viața de nimic de mai multe ori decât am meritat?

– Aș face-o, râse Niall cu un sunet ruginit. Am ajuns să apreciez puterea oamenilor pe care i-am subestimat.

Ușile clubului se deschiseră și amândoi priviră în sus. Doi constructori joviali ieșiră, cărând o grindă lungă. Râsul și reveria lor ieșiră în evidență – un contrast puternic cu solemnitatea dialogului dintre Connor și Niall.

Connor înclină capul.

– Te las cu treburile tale.

El făcu un pas, retrăgându-se, chiar când Niall îl strigă:

– Connor?

Privi în urmă.

Un zâmbet apăru pe gura cicatrizată a lui Niall.

– Mă bucur că nu ai murit.

Connor îi întoarse zâmbetul.

– Și eu.

În timp ce mergea agale pe jos prin Londra, simți că i se ridicase o greutate de pe umeri. Timpul trecu până ce ajunse la biroul lui din Bond Street. Scoase cheia din haină și intră.

Lătratul slab al unui câine, abandonat în singurătate, umplu străzile londoneze. Connor ridică privirea de la încuietoare și se uită în jur.

Simți un frison de-a lungul șirei spinării și toți nervii fură alertați.

Trăgând cu grijă ușa, se strecură înăuntru.

Știa.

Strălucirea slabă a lumânării care pătrundea pe sub ușa biroului său era singura lumină din încăperea întunecată.

Cu inima bătându-i cu putere, Connor închise încet ușa în urma lui. Se aplecă spre cizmă și scoase pistolul pe care îl îndesase acolo. Cu arma aproape de piept, aruncă o privire de-a lungul coridorului îngust, trecând peste podeaua veche care scârțâia.

Se opri.

Foșnetul slab al pergamentului răsuna în biroul său, urmat de sunetul sertarelor care se deschideau și se închideau în mod sistematic.

Apoi așteptă.

Capitolul 15

O durea gâtul.

De când se strecurase în biroul lui Connor și spărsese lacătul pentru a intra, rămăsese închisă, cotrobăind printre dosare.

Consultând detaliile pe care le scrisese, ea se aplecă și notă pe o hârtie pe care o scosese din sertarul din mijloc al biroului.

Până când, în cele din urmă, termină.

Întinzându-și brațele deasupra capului, își evaluă munca. Fiecare pagină fusese marcată cu anul în partea de sus și cu coloane; fiecare rând conținea nume și informații pe care Connor le căutase cu disperare.

Ophelia rostea silențios numele fiecărui copil, încercând să-și amintească fiecare băiat sau fată pe care i-ar fi putut uita. Se opri la ultima foaie și se uită în jos la numele de acolo.

Douăzeci dintre ei, plecați acum, nu existau decât ca o însemnare pe pagina ei. Mușcându-și buza inferioară, își trecu degetele peste fiecare. Avusese atât de puțin timp pentru a jeli! Singurul timp permis fusese acela pe care îl furau. Orice manifestare a durerii sau a suferinței fusese întâmpinată cu bătăi puternice și cu o lecție despre cât de mult costau lacrimile.

O singură picătură solitară se rostogoli pe obrazul ei și căzu zgomotos pe pagină; o urmă de umezeală încețoșă acel nume.

Ușa se deschise cu o asemenea forță încât lovi peretele și apoi se trânti înapoi.

Gâfâind, apucă cuțitul.

Respira repede și greoi.

– M-ai speriat de moarte, Connor!

Panica ei se reflectă în ochii lui. Lăsând deoparte cuțitul, își puse mâna la piept, încercând să-și liniștească inima galopantă.

– Ophelia? întrebă el răgușit. Coborî rapid arma. Dumnezeule, aproape că te-am împușcat, își dădu seama îngrozit.

Rugându-se să nu-i poată vedea lacrimile în camera întunecată, își șterse discret obrajii umezi.

– Nu m-ai fi împușcat. Te poți controla mai bine de atât.

Înjurând, închise ușa cu călcâiul și intră.

– Am avut o armă îndreptată spre tine. El aruncă o privire îngrozită când asupra armei din mâinile sale, când asupra Opheliei. Se albi. Am îndreptat-o spre capul tău.

Dovada îngrijorării lui pentru ea îi făcu inima să tresalte în piept.

– Dacă mai contează, O'Roarke, dacă aș fi silită să aleg, aș prefera să primesc un glonț în cap decât în burtă.

El deschise gura, apoi o închise.

Connor încercă iar.

Ophelia îi făcu cu ochiul.

– Ești nebună? bombăni el. Își aruncă arma pe o masă laterală din apropiere. Râzi de faptul că era să te omor?

Încrederea ei persistă în timp ce o amintire își făcu loc – amintirea altei încăierări.

– Nu e nimic amuzant în asta, bombăni el.

Ea clipi, găsindu-l la mică distanță de ea.

„Connor. Este numai Connor."

El încremeni, iar privirea îi căzu pe dosarele întinse.

– Ce este asta? spuse el.

Cu degetele tremurânde, Ophelia ținea paginile care zăceau. împrăștiate.

– Voiam să strâng, spuse ea pe nerăsuflate. Nu mă așteptam să fii aici.

Connor își încrucișă brațele la piept.

– Mi-ai invadat biroul, ai intrat și mi-ai examinat dosarele.

Nu demult, ar fi fost acuzator și suspicios. Și pe bună dreptate. Dar se schimbaseră multe între ei.

„Și totuși, având în vedere descendența ta, fără îndoială că vei fi trecătoare." Lacrimile îi încețoșară vederea. Nenorocit birou! Lacrimi

pentru a doua oară în această noapte. Chiar trebuia să se șteargă praful de pe mobila de mahon.

– Nu ai nimic de spus?

– Chiar ai nevoie de încuietori mai bune, Connor, spuse ea cu o ușurință forțată. Ca unul care a locuit pe străzi, știi că încuietorile fragile sunt inutile dacă cineva vrea să intre.

– Erau trei încuietori, spuse el.

Se opri din ceea ce făcea și ridică trei degete.

– Trei inutile.

– Nu toată lumea este la fel de pricepută ca tine în a le descuia.

Ea ridică privirea veselă.

Zâmbind, Connor se întinse peste birou și își trecu degetele pe obrazului ei.

– Ești singura femeie pe care o cunosc care ar luat asta ca un compliment, Ophelia.

Spre deosebire de ducesa lui. Fata pe care o numise prietenă, tânăra cu care spera să se căsătorească și femeia care îl merita.

Zâmbetul ei îngheță pe loc, încordându-și mușchii obrazului până când se temu că fața ei se putea sparge.

Connor vorbi, fără să o mai tachineze.

– De ce ești aici?

– De ce...?

Ea îi urmări privirea spre grămada îngrijită. Reprimând o gelozie înfiorătoare, strânse foile în mâini. „Înapoiază-le, explică ce ai de explicat, răspunde la întrebările lui și pleacă pentru a-ți trăi viața fără el."

În schimb, duse teancul mai aproape de piept, strângând foile pe care le întocmise meticulos.

– Am urât nobilimea, mărturisi ea. I-am urât pentru că aveau atât de mult, când eu îmi doream atât de puțin. I-am urât pentru că nu mă vedeau și, mai rău, pentru că nu le-a păsat de mine sau de frații mei. Ophelia aruncă o privire rapidă la teancul pe care îl ținea strâns. A fost mereu acolo... ura. Inspiră tremurând. Varia doar intensitatea. Obișnuiam să citesc în palme, șopti ea.

Connor se încruntă.

– Știu... eu...

Ea clătină din cap, iar el tăcu imediat. Totul în mintea ei se zguduia, amintindu-i părți ale trecutului ei care nu căpătau sens. Numărând până la trei, încercă din nou.

– Diggory și-a dat seama că poate câștiga mai mulți bani de pe urma mea mai degrabă citind în palme și prevestind viitorul domnilor și doamnelor dichisite decât furând poșete. Un râs fragil i se ivi pe buze, iar corpul ei se agita cu forța unei veselii goale. Îți vine să crezi? Urma să facă bani de pe urma unui vagabond care se prefăcea că le ghicea norocul unora care aveau mai mult decât putea visa haimanaua. Înclinându-și în mod ciudat palmele, cercetă pielea pătată de cerneală. Doamnele tânjeau după dragoste, iar bărbații după avere. Nu mi-a luat mult timp să înțeleg asta despre clienții mei. Cu cât mai măreață era previziunea, cu atât mai exorbitant era premiul. Monede pe care trebuia să le predea fără să vadă un șiling pentru eforturile ei. Cleo tot trebuia să fure. S-a aflat că te-am întâlnit, iar drept pedeapsă pentru că am încălcat cuvântul lui Diggory, a lovit-o pe Gertrude. Ophelia respira neregulat. Și-a pierdut vederea la un ochi...

Durerea îi contorsionă chipul lui Connor.

– Pentru că mi-ai cruțat viața, termină el în locul ei, regretând această decizie.

– După ce te-am ajutat, Connor. Nu te-am scutit. Ai fost întotdeauna un supraviețuitor. Ai fost destinat să supraviețuiești, indiferent dacă interveneam eu sau nu.

– Nu cred asta, murmură el, înconjurând agale biroul.

Ea își ridică mâinile agitate, iar el se opri imediat.

– Atunci am fost eu... nomadul. Ophelia chicoti. Unul cu părul blond. Nu făcea decât să completeze iluzia. Numai așa, cu o schimbare de rol, iar viața mea ar fi fost în siguranță în felul în care nu ar fi fost a lui Cleo și a lui Gertrude. Lacrimile îi inundară ochii și clipi pentru a le reprima, dar strălucirea rămase până când ea le lăsă să cadă. Am avut chiar și o rochie, șopti ea. Era atât de moale și de imaculată! O spălam – o sarcină care căzuse în grija lui Gertrude – în fiecare seară până când s-a sfâșiat, apoi am avut alta. Și știi ce, Connor? În mod egoist, am fost recunoscătoare. Vocea i se frânse. Când el întinse mâna spre ea, Ophelia făcu un pas înapoi, având nevoie de spațiu între ei. Am fost recunoscătoare că nu m-am confruntat cu pericolele pe care le-au întâlnit surorile mele și am savurat micile conforturi pe care le aveam. Te-am acuzat că ai grijă numai de tine, dar eram chiar eu vinovată de acuzația asta. Vocea ei se stinse într-o șoaptă slabă. Pentru că am avut surori care s-au bazat pe mine.

– Hm, protestă el, diminuând spațiul dintre ei. Îi cuprinse obrazul cu o strângere fermă, dar blândă. Ești doar om, Ophelia. Ai fost doar

o fată și, chiar dacă nu ai fi fost, nu este nimic rău în a-ți dori să fii în siguranță.

– Dar era rușinos și am fost pedepsită pe bună dreptate pentru acele păcate.

El încremeni; brațul îi căzu într-o parte. Dacă ar fi insistat, dacă ar fi pus o singură întrebare sau ar fi scos vreun sunet, nu ar fi continuat. Poate că era abilitatea lui de investigator. Sau poate că fusese singurul prieten adevărat pe care îl avusese și știa în sinea lui că nu avea să continue. Dar el întâmpină tumultul ei tăcut cu o liniște similară.

– Am avut supraveghetori. Doi. Diggory îmi cunoștea valoarea.

„Valorezi mai mult decât surorile tale la un loc, fetițo! Să nu îndrăznești să pățești ceva!"

Cuvintele unui tată care nu fuseseră rostite datorită preocupării, ci a valorii financiare pe care o avea pentru el.

– Aveam un loc pe o alee din Dials. Trebuia să merg ore în șir deoarece Diggory nu voia să riște să-și amintească cineva din St. Giles faptul că eram numai o hoață transformată în țigancă. Venise un lord dichisit. Haine scumpe. Zicea că are o fată ca mine. Soția tocmai îi murise și voia să știe viitorul care îl aștepta. Încă o lacrimă îi coborî pe obraz. Fără să poată întâlni privirea deprimată a lui Connor, o privire care vedea prea multe, se întoarse și făcu câțiva pași. Trebuia să fie atât de ușor! Știam cu exactitate ce spera să audă. O nouă dragoste, o nouă mamă pentru fiica lui. Am lăsat garda jos. Nu mi-am permis să văd asprimea din ochii lui, felul în care se uita la pieptul meu și nu la ochii mei în timp ce îmi vorbea. Se forță să se întoarcă, să întâlnească ochii bărbatului din fața ei, având nevoie ca el să înțeleagă de ce își petrecuse atât de mulți ani temându-se de ceea ce puteau face cei în care el avea încredere. Când am mers pe acea alee, am învățat foarte repede că nu fusesem niciodată cea norocoasă.

Pe când fusese doar un băiat, furase pentru prima dată din buzunar. Emoțiile îl făcuseră neatent și nepăsător. O mișcare stângace îl alertase pe individ despre intențiile lui. Strigătul se înălțase, urmat de un plânset în timp ce mâinile se întindeau spre el, și o mare de străini nu voia decât să-l prindă. Avea să își amintească bătăile inimii din acel moment și senzația că nu mai avea suficient aer în plămâni până în ziua în care avea să moară.

Stând acolo, cu Ophelia ghemuită în ea însăși, cu povestea neterminată, se simțea aproape ca atunci.

Pulsul i se acceleră și, las cum fusese mereu, voia să se retragă încă o dată, să oprească povestirea, pentru că știa. Știa înainte de a continua ce se întâmpla cu fetele care rătăceau pe alei.

– Ce s-a întâmplat? se forță el.

Ea ridică din umerii ei zvelți.

– Mi-a spus că eram frumoasă. Mi-a spus că părul meu era frumos. Apoi l-a atins.

„Oh, Doamne!" Stomacul i strânse în timp ce acele imagini i se formau în minte. Ophelia, o copilă, și un nobil nenorocit care strângea printre degetele lui acele șuvițe mătăsoase.

– Nu a fost primul, spuse ea, cu vocea pierdută. Toți domnii și doamnele au vrut să-mi atingă părul. Credeau că este magic. Uneori, le vindeam chiar o atingere în plus pentru un șiling. Gâtul ei se mișca ritmic. I-am vândut o atingere în acea zi. Mă crezusem atât de inteligentă! El a zis că îl invitasem. Că îl voiam.

Connor suspină.

– Nu a fost vina ta. Nu avea nici un drept... la nimic. Voia să o ia în brațe, dar știa că, dacă o făcea, ea avea să își încheie povestea, așa că rămase acolo, cu brațele atârnând încordate pe lângă el.

– Mi-a sfâșiat rochia. Râse și suspină în același timp. Sunetul dureros îi zdruncina inima care îi bătea frenetic. Acesta a fost primul lucru la care m-am gândit. Și atunci totul s-a întâmplat atât de repede! M-a atins. Ea strânse și mai tare mâinile la piept. Apoi și-a pus genunchiul între picioarele mele.

Oare geamătul acela jos care se potrivea mai bine unui animal rănit îi aparținea lui Connor? Cum fusese capabil să scoată un singur enunț în timpul povestirii ei?

Cu degetele tremurânde, Ophelia puse hârtiile jos.

– A zis că gura mare era a unei târfe pe care nu o putea săruta, dar că avea să o folosească altfel. În timp ce vorbea, povestirea ei dezvăluia amănunte clare, iar fiecare cuvânt pe care îl rostea îl lovea ca o lance în piept. Eu știam ce făceau fetele cu gura. Ba chiar văzusem. Întotdeauna m-a îngrețoșat gândul ăsta. Mai întâi și-a introdus degetele în mine. O rușine sfâșietoare se simți în glasul ei stins, iar pe el îl sfâșie. A fost foarte dureros. M-am luptat cu el. Vocea ei sparse acea imagine care o reprezenta pe Ophelia în timp ce era singură, terorizată, luptându-se cu disperare împotriva asaltului unui nobil ticălos. Lui îi plăcea. Mă îndemna.

El se concentră să respire încet, regulat, dorindu-și să fie puternic, pentru că ea merita această forță. Fusese puternică atunci când orice alt bărbat, femeie sau copil ar fi clacat și s-ar fi prăbușit.

– Atunci am renunțat. Un zâmbet triumfător apăru pe buzele tremurânde. Acela a fost pasul lui greșit în ziua aia. Mi-am apucat cuțitul în timp ce el își desfăcea pantalonii și l-am înjunghiat. Indică spre coapsă. Țipa ca un porc gâtuit, iar eu am luat-o la fugă. Am ars acea rochie, adăugă ea ca un gând șoptit. Diggory m-a bătut pentru că l-am pierdut. A fost prima bătaie pe care mi-am dorit-o deoarece am meritat-o. Pentru că eu l-am încurajat.

Oftând, Connor înaintă și apoi se opri, neștiind ce să spună, temându-se să o atingă.

– Nu face asta!

Vocea ei se stinse.

El clătină din cap.

Ea ridică ochii răvășiți spre ai lui, și acele iazuri strălucitoare pline de disperare îl loviră ca un pumn în stomac.

– Te rog, nu mă privi de parcă nu știi cum să te comporți cu mine!

Având permisiunea ei, o strânse aproape, așa cum dorea să o facă de când începuse. Ea își întoarse capul, sprijinindu-l de pieptul lui, iar el continuă să o țină în brațe. Așezându-și obrazul pe coroana de bucle blonde, mătăsoase, o ținea strâns.

Brusc, o furie fierbinte îi pulsă prin vene, o dorință primară de a vâna și de a-l găsi pe străinul responsabil de coșmarurile ei și de a-l distruge, bucată cu bucată.

Timpul se topi, încetând să însemne altceva decât un ticăit irelevant pe ceasul de perete din mahon, ca și cum Connor doar o luase în brațe. De la prima lor întâlnire, el lăudase onoarea și bunătatea nobilimii, când fiecare experiență pe care o avusese ea, fiecare dialog era întinat de urâțenie. Când chiar unul dintre acei domni încercase să o violeze și aproape că ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost propria ei ingeniozitate.

– Sunt un prost arogant, spuse el, gol pe dinăuntru și pe dinafară. Te-am luat la rost pentru că nu vedeai binele. Un râs cinic, sfâșiat, îi zvâcni în piept. Tot timpul *eu* am fost cel care a greșit.

Ea se îndepărtă, iar el simți spațiul pe care ea-l puse între ei.

– Nu, spuse ea, frustrarea simțindu-i-se în voce. Clătină din cap. Nu de asta ți-am spus despre acea zi. Ți-am spus pentru că ai avut dreptate.

El închise ochii o clipă. Cum putea, pentru Dumnezeu, ca grozăvia pe care ea o povestise să demonstreze așa ceva?

– Nu aș fi putut fi mai departe de adevăr.

Ophelia oftă.

– Mă tem că o parte din mine va fi mereu prudentă în privința nobilimii.

Cum putea să nu fie? Voia să-și dea capul pe spate și să urle la lume pentru ceea ce îndurase ea.

– Dar tu m-ai învățat, mi-ai arătat, se corectă ea, că există doamne și domni care sunt buni. Ca Eve Dabney și ducele și ducesa de Somerset. Sunt toți oameni care m-au inclus în viața lor, în ciuda faptului că știau cu exactitate cine sunt și ce am făcut. Și tatăl tău...

Tatăl lui nu merita în acest moment aprecierea onorantă pe care i-o oferea.

– ... și Lady Bethany.

Connor îi luă obrazul în palmă, iar ea se lipi de mâna lui.

– Ești o femeie remarcabilă, Ophelia Killoran.

– Nu sunt, rosti ea pur și simplu. Sunt doar o femeie care și-a dat seama că aveai dreptate. Ochii ei îl fixau. Nu te-am ajutat în ancheta ta deoarece m-am temut de intențiile domnului pentru care lucrezi. Nu-mi mai este frică. Am încredere în tine, Connor. Am încredere că acești copii, zise ridicând foile uitate, nu vor păți nimic rău.

Ophelia îi puse acea povară în brațe.

Clipind, se uită la acel teanc.

– Ce este asta?

– Este totul. Toți copiii pe care i-am angajat, detaliile pe care mi le amintesc despre trecutul lor. Băieții și fetele care au făcut parte din banda lui Diggory, cei care au rămas cu noi, cei care au murit... Cuvintele ei se pierdură.

Inima lui tresări în timp ce imensitatea încrederii și a credinței ei îl lovi. Connor aruncă o privire peste foile din mâinile lui și peste informațiile pe care le conțineau acele pagini.

– Ophelia, spuse el răgușit.

Ea întinse o mână rugătoare.

– O datorie.

„Cere ca datoria să fie plătită." El încremeni, pregătit pentru ce urma să îi ceară.

Ophelia respiră adânc.

– Vreau să faci dragoste cu mine.

Capitolul 16

Inima Opheliei bătea cu putere, amenințând să-i iasă din piept.

O spusese.

Îi adresase cererea.

Fusese indecent și scandalos, dar cu siguranță nu mai rău sau mai scandalos decât fusese în toată existența ei. O doamnă decentă, o fecioară în situația asta, nu ar fi îndrăznit niciodată să intre într-un târg pentru a fi... privată de virtute, dar ea nu fusese niciodată una dintre acele doamne cuviincioase și nu încercase să se modeleze în ceea ce fratele ei își dorea ca ea să fie.

Tot ce știa era că, înainte de a se forța să renunțe la Connor O'Roarke, voia să cunoască plăcerea de a se afla în brațele lui, să guste pasiunea fără teamă, să experimenteze dorința fără rușine.

Connor rămase la fel de nemișcat ca statuile sculptate din fața clubului Bârlogul Diavolului.

Ophelia se întoarse.

– Asta nu este chiar adevărat. Eu voiam să o ai oricum. Informația, vreau să zic. Ophelia își umezi buzele, iar privirea lui se îndreptă imediat spre gura ei, și ochii i se întunecară. Am vrut să te ajut în ancheta ta, pentru că este corect. Se bâlbâi. Și te voi ajuta în continuare chiar dacă nu dorești să... chiar dacă nu vei putea să...

Abandonând foile pe care le ținea, Connor o cuprinse de ceafă și îi acoperi gura cu a lui.

Fu o întâlnire tandră, mistuitoare din cauza căldurii, și totuși, atât de blândă. Buzele lui ferme, dar moi explorară contururile acelei cărni pe care își petrecuse viața urând-o. Acum ea savura atenția pe care i-o arăta. Cu fiecare atingere a gurii lui, se aprindeau scântei, iar căldura continua să se adune în vintrele ei.

Cu pleoapele grele din cauza poftei, ea se lupta să le țină deschise. Astfel, își putea imprima în minte acest moment: umbra bărbii lui nerase de o zi pe obrajii aspri, ochii lui închiși, îngreunați de dorință, protejați de genele acelea groase de nomad.

Ophelia își trecu degetele prin buclele brunete, libere, încurcate, bucurându-se de catifelarea ca de satin a acelor șuvițe prin palmele ei aspre. Ea îi răspunse la sărut. Înclină capul și se deschise la fiecare atingere a gurii lui. Până când tandrețea acelui sărut se topi încet,

înlocuit de o nevoie tensionată care simțea că se revarsă din trupul lui foarte încordat.

Își întredeschise buzele, lăsându-l să exploreze cu limba și să guste dorința.

Cu un geamăt ușor, Ophelia se dădu mai aproape, dorindu-și mai mult sărutul lui. Pe el. O noapte care voia să nu se sfârșească niciodată.

Connor își umplu mâinile cu fesele ei, lipindu-și palmele mari pe carnea ei. O trase mai aproape.

Mădularul tare, fierbinte și încordat sub pantaloni o apăsă pe pântec, un semn evident al dorinței lui.

Ophelia se opri, cuprinsă de o urmă de teamă. Forțând-o, atingând-o...

De parcă el sesiză tensiunea care creștea în ea, amenințând să o îndepărteze de acest moment, el își relaxă strânsoarea, sărutând-o mai cu tandrețe, ca în cele din urmă să înceteze. Voia să simtă că îl pierduse. Apucându-l de gulerul jachetei, se apropie de el.

Numai că el nu se îndepărtă. Nu făcu decât să-și mute buzele, urmărind o altă cale: sărutând colțul gurii, venerându-i obrazul, cochilia sensibilă a urechii ei. Râzând și gemând în același timp, ea își înclină capul, deschizându-se acestor atingeri.

– Ești atât de frumoasă, murmură Connor pe gâtul ei.

Respira repede, de parcă participase la o cursă lungă.

Ea își arcui gâtul, permițându-i să ajungă în locul în care pulsul bătea neregulat pentru el.

El supse ușor și apoi mușcă pielea. Alunecând o mână între ei, îi dădu jos haina neagră. Căzu cu zgomot la picioarele lor. Connor îi revendică buzele, iar ea deschise gura, lăsându-l să intre. Limbile lor se atinseră, se întâlniră și dansară într-o luptă primitivă, duelându-se în timp ce își cunoșteau reciproc contururile umede ale acestor peșteri.

Înfiorată din nou de căldura îmbrățișării, Ophelia se topi în brațele lui. El o trase mai aproape. În tot acest timp, îi cerceta șoldurile cu mâinile, înfigându-și ușor degetele în carnea ei. Îi simți respirația în gură, iar ea înghiți sunetele disperate, alarmate ale dorinței lui.

El o sărută adânc – un sărut care continua pentru totdeauna, care lua cu el timpul și lăsa în loc o dorință arzătoare.

Ophelia închise ochii, agățându-se de măreția stăruitoare a îmbrățișării.

– Cu tine mă simt în siguranță, spuse ea printre săruturi. „Vreau să cunosc numai îmbrățișarea ta."

Regretul pentru ceea ce nu avea să fie niciodată – nu ar fi putut fi niciodată – începu să se strecoare, amenințând momentul furat pe care și-l permisese. O lacrimă i se prelinse pe obraz, iar ea se rugă ca el să nu vadă acest semn al tristeții. Voia ca nimic să nu spulbere acest moment: nici amintirea, nici coșmarul sau regretul.

Gâfâind, Connor se dădu înapoi, punând o mică distanță între ei. Ea gemu, strângându-i cămașa pentru a-l trage din nou aproape. El captură acea lacrimă unică cu degetul mare și o șterse.

– Te rog, șopti ea, cu vocea stinsă. Ophelia ridică ochii grei spre ai lui. Nu te opri!

Cum putea să trăiască restul zilelor fără să îl cunoască pe Connor O'Roarke în toate felurile?

O privi printre genele grele, întunecate, mângâindu-i cu privirea topită fiecare colț al feței.

– Din momentul în care te-am întâlnit pentru prima dată, Ophelia Killoran, m-ai captivat.

Connor își ridică privirea și se întinse încet spre colțurile cămășii ei de pânză, dorința lui fiind clară: să o îndepărteze. Voia ca ea să vadă și să știe exact ce făcea.

Pieptul ei se ridica și cobora repede în timp ce el prinse țesătura și îi scoase încet cămașa din pantalonii bărbătești pe care îi purta. Fără ca ochii lui să se dezlipească o clipă de ai ei, Connor îi trase hainele aspre peste cap și le aruncă în spatele lui.

Apoi se opri, zăbovind pe legăturile ei.

Răsuflând neregulat, ea încuviință din cap.

Fără șovăială, Connor se întinse și le dezlegă fâșie cu fâșie, până când sânii ei îi rămaseră goi în fața lui.

Ea își strânse automat brațele, acoperindu-se în mod protector. Acesta era Connor, cel care nu o rănise niciodată și nu îi făcuse rău.

Cu acele asigurări care îi răsunau în minte, ea își lăsă brațele să cadă pe lângă ea.

Rămase fără aer, iar el îi întinse mâna. Tandru în priviri și atingeri, își umplu palma cu carnea grea. Apoi, așezând-o pe cealaltă pe movila anterior neglijată, o cuprinse pe cealaltă.

Pulsul i se acceleră în timp ce îi cuprinse sânii în mâini.

Își trecu apoi degetul mare peste vârfurile semilunare, trimițând scântei prin corpul ei prin acea mângâiere trecătoare, interzisă și delicioasă.

Ophelia își mușcă buza inferioară.

El vru să-i dea drumul.

Ea își ridică mâinile, acoperindu-i palmele cu ale ei, ancorându-l în loc, ținându-l aproape, având nevoie de asta, dorind-o.

– Nu... te opri, îi ceru ea.

Respirând printre buzele strânse, Connor îi mângâie și îi masă pielea. Ea își flutură genele; atingerea lui era vibrantă. Despre asta șopteau atât de multe femeile din Bârlogul Diavolului. De-a lungul timpului, ea le crezuse mincinoase, râsese de ele în sinea ei, numai pentru a i se dovedi cât de mult se înșelase în brațele lui Connor.

El își trecu buzele peste vârful umflat al sânului ei drept, făcând-o să deschisă ochii.

– Ce... Respira cu greu. Cuvintele i se rostogoliră pe buze, incoerente. Te rog ... Oh, Doamne!

Ce ceruse oare? Nu mai știa. Era incapabilă să facă altceva decât să simtă.

Apoi el își feri gura în jurul sfârcului ei.

Ea suspină.

El vru să se retragă, dar ea îi cuprinse strâns capul, ținându-l ferm în locul acela.

– Nu face... Te rog... Vreau...

El își așeză obrazul pe pieptul ei. Inima îi bătea năvalnic chiar în locul în care el își sprijini capul. Suspinul îi răci pielea asudată.

– Spune-mi ce vrei, șopti el, cu vocea răgușită de o dorință reținută. Vrei să mă opresc?

Ea îl iubea și mai mult pentru durerea din această întrebare, una care spunea că avea să o elibereze, indiferent cât de mult o dorea.

– Nu înceta să mă săruți, șopti ea.

Cu un geamăt rugător, cuprinse din nou acel mugur între buze, lovind pielea, tachinând-o cu limba.

– Connor, răbufni ea.

Un foc latent o cuprinse, vrând să se piardă în flăcări, să ardă precum un soare și să cunoască numai splendoarea acestui moment.

El își mută atenția spre vârful anterior neglijat. Trăgându-l între buze, îl supse.

Ophelia strigă, șoldurile ei arcuindu-i-se de dorință.

Între picioarele ei, o dorință mistuitoare implora atingerea lui. Prin mintea ei îngreunată de dorință, îl observă pe Connor, care îi dădu jos pantalonii până ce rămase goală în fața lui. Aerul rece al nopții îi sărută pielea încălzită.

O cuprinse în brațe și o duse pe canapeaua roșie Chippendale din colțul biroului. O așeză jos și apoi se îndreptă.

Ophelia se sprijini în coate. Îl chema cu ochii plini de dorință.

El își duse degetele tremurânde la haină. Desfăcu nasturii și scăpă de haina din lână fină. O aruncă lângă celelalte haine împrăștiate prin cameră. După ce rămase în cămașă, își întinse mâna spre pantaloni.

Ea îi opri mâna, iar el îngheță.

Tremurând, Ophelia se ridică. Își sprijini palmele de pieptul lui puternic, acoperit de fire negre. Își strecură degetele prin ele, testându-i moliciunea, simțindu-i puterea.

– Ophelia, gemu el, numele ei fiind o rugăciune și o poruncă în același timp.

– Atât de frumos, șopti ea, alunecând vârful degetelor peste stomacul lui plat.

Mușchii abdomenului erau la fel de clar definiți ca bicepșii încordați și antebrațele groase. Într-o doară, Ophelia îi mângâie sfârcul. Carnea aceea se strânse, și un șuierat îi alunecă din gât.

Connor se întinse și își trase pantalonii în jos, apoi îi dădu deoparte și rămase gol în fața ei.

Ea încremeni în timp ce dorința se războia cu teama. Toate amintirile mai urâte reveniră și, odată cu ele, îndoielile. „Nu pot face asta..." Respira precipitat. „Nu pot."

Connor îi cuprinse obrazul.

– Nu te voi răni niciodată.

Aceste cuvinte alungară teama ce o cuprinsese încetul cu încetul, oprind-o pe loc. Căldura îi inundă inima, vindecătoare și frumoasă.

– Știu, șopti ea, crezând jurământul lui. Ești și întotdeauna ai fost singurul bărbat de care nu m-am temut niciodată.

Chiar dacă ea nu avea nici un drept asupra lui, chiar dacă nu mai putea fi nimic, dorea în mod egoist să ia ce îi oferea. Gura i se uscă, flămândă după privirea lui.

Ophelia lăsă privirea în jos.

Și apoi își dori să nu o fi făcut. Mădularul lui se smulse cu mândrie dintr-un cuib de bucle întunecate; o perlă sidefată apăru în vârf.

„Oh, Dumnezeule!" Stomacul i se strânse.

– Ai de gând să bagi *aia* în mine? Ea clătină din cap, cu neîncredere. Nu o să funcționeze niciodată, O'Roarke.

El îi sărută buzele scurt.

– Ai încredere în mine? îi șopti printre buze.

Avea.

Întotdeauna avusese. Chiar când era copilă, când aflase că aproape toți erau înclinați să înșele, ea avusese încredere în acest bărbat.

– Da.

El o luă din nou în brațe și o așeză pe țesătura rece a canapelei. Abia de data aceasta i se alătură, coborându-se deasupra ei, sprijinindu-se pe coate.

Apoi îi găsi din nou sânii, venerându-i pe rând, până când temerile și îndoielile ei dispărură și făcând-o capabilă doar să simtă.

Connor își strecură o mână între picioarele ei și o cuprinse.

Ea strigă, cu șoldurile trăgându-se în timp ce durerea de acolo se intensifică.

El alunecă un deget în căldura umedă, găsind miezul. Se jucă apoi cu el până când lacrimile îi apărură în ochi și cuvintele o părăsiră. Căci nu era nici o rușine. În atingerea lui nu era decât o frumusețe veselă, splendidă.

– Atât de frumoasă, respiră el cu degetul acela lung înăuntrul ei, ca mai apoi să strecoare încă unul.

– Connor, îl rugă ea gâfâind fierbinte, dorind ceva.

Nu știa ce, știa numai că el îi putea oferi.

Prin dorința care îi încețoșa gândirea, îl văzu strecurându-și un genunchi între picioare, despărțindu-le ușor.

„Desfă-ți picioarele pentru mine!"

Ophelia strigă în clipa în care acea realitate rece a trecutului pătrunse în acest moment fericit pe care îl fura de la Connor.

– Nu te gândi la el! Gândește-te la noi. Gândește-te doar la noi, șopti Connor pe fruntea ei. Vocea lui baritonală, răgușită o ancoră în prezent, împingând înapoi amintirea altuia și nelăsând nimic altceva decât acel dor profund și fierbinte.

„Noi."

Cine știa că un singur cuvânt putea seduce și ispiti?

Refuzând să jelească acum ceea ce nu ar fi fost niciodată, Ophelia își lăsă picioarele să se deschidă.

Connor coborî între coapsele ei. Fruntea îi era transpirată și toți mușchii i se încordau, ca dovada a dorinței și efortului de a se reține.

Ea se încordă, pregătindu-se ca el să zdrobească acea bucată subțire de carne pe care se luptase atât de mult să o păstreze. Voia în același timp să cedeze acel cadou prețios acestui om și să-și strângă picioarele de frica a ceea ce avea să vină.

Degetele lui o găsiră din nou și se încurcară în buclele umede care îi protejau mugurul.

– Connor, spuse ea, oftând. Mângâierea lui moale ca de fluture, lentă și deliberată în timp ce o mângâia, dorința agitată și vorbele ei se amestecau în suspine și gemete.

Connor coborî mai mult și își dădu seama că mădularul lui zăbovea la intrarea ei. În tot acest timp, degetele lui continuau să facă magii, gâdilând acel punct până când ea uită de sine de atât dorință.

În cele din urmă se opri, iar vârful mădularului apăsă pe bucata de carne.

Pieptul i se ridică.

Cât de tandru, cât de reținut, când nevoia dureroasă i se revărsă din ochi!

– Fă-o, Connor, spuse ea încet.

Buzele i se răsuciră într-un zâmbet agonizant.

– Îmi dai ordine chiar și acum?

Împărtășiră un zâmbet care dispăru iute. Connor își coborî gura și excită vârful sânului drept. Ea tresări, strângându-și degetele în buclele lui luxuriante. Continuă să sugă. Atenția îi făcu din nou șoldurile să se arcuiască.

– Iartă-mă, o rugă el și, cu un geamăt, se cufundă adânc.

Ophelia strigă în timp ce el trecea de acea bucată de piele. Lacrimile îi apărură pe vârful genelor. Reuși să rămână complet nemișcată. Lungimea enormă, îngropată complet, palpită, accentuând durerea ascuțită.

– Îmi pare atât de rău, șopti el, sărutând urmele lacrimilor care alunecau în tăcere pe obraji.

– Ți-am spus că nu va funcționa, zise ea.

– Ba da. Își trecu gura peste a ei. Când se îndepărtă, un zâmbet tandru, dar plin de agonie îi curbă buzele. Am fost făcuți unul pentru celălalt.

Confesiunea lui o topi toată.

Fără un cuvânt, îi mai sărută o dată sfârcul.

Respirația i se acceleră în timp ce gesturile lui stârneau dorința și, încetul cu încetul, durerea dispăru. Apoi începu să se miște, umplând-o, întinzând-o. Cu fiecare mișcare deliberată, disconfortul dispărea și lăsa în locul său o durere palpitantă. Ophelia își ridică șoldurile, întâlnindu-i mișcările. Corpurile lor se mișcau în același timp, șoldurile se uneau într-o sincronizare perfectă.

Un suspin tremurând o părăsi în timp ce presiunea se intensifică și focul se răspândi.

Mișcările lor deveniră frenetice.

Ophelia își înfășura brațele în jurul lui, agățându-se, înfigându-și unghiile în spatele lui.

El gemu – un sunet profund, masculin, de aprobare.

Connor împinse mai adânc, mai puternic, mai repede, iar ea îl primi pe tot, dorindu-l. Dorind asta. Dorind totul.

Simți o presiune în miezul ei, căci, cu fiecare mișcare, el o urca mai sus și mai sus până când ea se temu că se putea frânge, dorindu-și să se spulbere.

El împinse pentru ultima oară, iar ea țipă de extaz și de capitulare, împrăștiindu-se într-un milion de fragmente frumoase de lumină și senzații.

Connor se încordă, arcuit, cu capul pe spate, în timp ce i se alătură, revărsându-se în valuri adânci și sfâșietoare, care îi ofereau plăcerea pentru totdeauna.

Apoi căzu moale sub el, gâfâind, rămași fără aer datorită energiei și frumuseții uniunii lor.

Connor se prăbuși, sprijinindu-se repede pe coatele care tremurau.

Cu greutatea fierbinte și liniștitoare a corpului său care îl învăluia pe al ei, Ophelia zâmbi.

Capitolul 17

Frigul fu cel care îl trezise pe Connor.

Absența căldurii Opheliei îl smulse din somnul greu. El se întinse spre ea căutând, degetele mângâind doar aerul.

Poate din cauza unei dorințe pe care o simțise pentru ea de când pusese piciorul în biroul lui Killoran, doar visase că fusese acolo, în biroul său, în brațele lui, sub el.

Se forță să-și deschidă ochii și apoi o găsi.

În spatele biroului său, examina două pagini. Se îmbrăcase în cămașa de batist și în pantaloni. Acum, privea acele foi. Așezată cum era pe scaunul său masiv cu brațe de piele, era ceva natural în prezența ei acolo. În biroul lui. În viața lui. De parcă ar fi aparținut acelui loc. Ca și cum asta ar fi făcut mereu.

„Și o vreau aici. O doresc dincolo de cum ar putea să mă ajute să rezolv ancheta lui Maddock și mai mult decât cadoul pe care mi l-a oferit în urmă cu puțin timp."

Bătăile inimii i se accelerară și apoi încetiniră.

În cele din urmă, în ciuda așteptărilor fratelui ei, ea îl alesese pe altul. La fel cum o făcuse Bethany. Când asta îl rănise în tinerețe, pierderea Opheliei l-ar fi frânt în moduri în care nimeni nu o mai făcuse înainte.

Ophelia își mușcă buza de jos, o aluzie minunată a concentrării pe care o dedica sarcinii sale.

Connor se folosi de neatenția ei pentru a o studia: părul ei blond încurcat era ca o draperie în jurul trupului ei de sirenă. Umerii delicați ieșeau în evidență dintre șuvițele luxuriante.

Dar poate că și el ajunsese să conteze pentru ea și poate că Ophelia l-ar alege necondiționat pentru cine și ce era.

Ea așeză foile și luă alta.

– Ar trebui să mă simt jignit că preferi actele și dosarele în defavoarea mea, Ophelia Killoran, spuse el cu o voce adormită.

Ea tresări și își săltă capul cu o forță suficientă pentru a încorda mușchii acelui gât grațios pe care îl sărutase numai cu – privi ceasul – aproximativ treizeci de minute în urmă.

– Ești treaz, observă ea liniștită.

– Și tu, se aventură el.

Ea încuviință din cap.

– Nu am dormit. Am căutat prin dosarele tale – Ophelia aruncă o privire scurtă asupra lucrărilor expuse înaintea ei – despre fiul marchizului.

Nu exista altă femeie ca ea. Spre deosebire de femeile pe care le considerase iubite și care tânjeau la zorzoane și avere, Ophelia își făcuse un loc în lume. Connor își trecu picioarele peste marginea canapelei de piele și se ridică.

Ochii Opheliei formau cercuri perfecte și o îmbujorare înflăcărată îi pătă obrajii. Ea aruncă o privirea spre foile din mână.

– Da... bine... se bâlbâi ea, iar inima îi tresări.

Fusese uimit de temperamentul ei de când o cunoscuse, fusese captivat de istețimea ei, iar acum era extraordinar de încântat de inocența ei.

El traversă camera și adună hainele.

– La ce te gândești? întrebă el, oprindu-se să-și ia pantalonii.

– La ce mă gândesc? scânci ea, studiind pagina respectivă ca și cum conținea detalii despre comoara pierdută a lui Barbă-Neagră.

Buzele îi pulsau. Își băgă un picior în pantaloni.

– Despre informații, domnișoară Killoran, lămuri el după ce își trase pantalonii peste coapse și își încheie nasturii.

Ea clipi frenetic și apoi își ridică privirea.

– Oh, da, desigur. Am avut în vedere calendarul evenimentelor: incendiul, dispariția sau moartea copilului. Făcuse o concesie importantă pentru soarta fiului marchizului. Am îndepărtat imediat mulți dintre copii de pe listele mele pentru că se aflau în banda lui Diggory înainte de incendiu. Alții – indică o foaie cu nume marcate cu un X definitiv – s-au născut pe străzi din femei pe care le cunosc sau le cunoșteam. Sunt pruncii oamenilor lui Diggory.

El apucă un scaun și îl trase.

Ophelia se ridică, dar el îi făcu semn să stea.

Ridică surprinsă sprâncenele blonde.

– Te-ai aștepta să fiu atât de arogant încât să-ți cer să te ridici de pe scaun?

– Nu este scaunul meu. Este *al tău,* îl corectă ea calmă, luptându-se cu hârtiile. M-am așteptat pentru că...

Pentru că nu avea încredere în ea.

Sprijinindu-și mâinile pe brațele scaunului, el se lăsă pe spate.

– Nu m-am îndoit niciodată de tine, Ophelia.

Ea pufni.

El îi oferi un zâmbet.

– Foarte bine. Am fost sceptic, dar numai din cauza a ceea ce fac. Mi s-au dat motive să le pun la îndoială pe toate. Dar niciodată nu te-am crezut capabilă să faci rău unui copil.

Era împotriva a tot ceea ce știa despre ea, cunoscând-o ca pe o fată care îl salvase și care făcea chiar mai mult acum.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet tremurător.

Trăgându-și scaunul mai aproape, el își ridică bărbia, încurajând-o să continue.

Ea îi înmână o foaie.

– Acești copii. Am marcat un semn de întrebare alături de numele lor, deoarece cred că sunt prea tineri, și totuși, nu pot determina cu certitudine. Sora mea, Cleo, a părut mereu mult mai tânără. Ca atare, nu trebuie să te bazezi pe o iluzie a vârstei.

Connor îi studie însemnările.

– Dar fiul marchizului?

Se opri, ridicându-și privirea.

– Poate dacă examinez cercetările pe care le-ai efectuat, s-ar putea potrivi cu ce știu eu despre copiii de la Bârlogul Diavolului.

Ea dorea să-i vadă însemnările. Cândva, o astfel de solicitare ar fi fost întâmpinată cu un nu ferm și imediat. Cândva, ar fi fost cuprins de suspiciune găsind-o în biroul său, singură, după ce se strecurase îmbrăcată în pantaloni și îi spărsese încuietorile.

Aplecându-se, se întinse spre sertarul de jos – care era deschis.

Îi aruncă o privire plictisită.

– Necesită o încuietoare mai serioasă, bolborosi ea, când trebuia să se simtă măcar rușinată.

Connor luă dosarul care se afla deasupra – un dosar gros care conținea toate informațiile pe care le adunase în cazul lui Lord Maddock. Ea încă nu trecuse prin el.

– Nu-mi da mai multe motive decât am! În cele din urmă, aș fi reușit să le citesc, spuse ea întorcându-se pe scaunul ei.

– Ai fi făcut-o?

Ophelia ridică din umeri.

– Poate.

Sau poate că ar fi intenționat să noteze informațiile și să i le lase? Mintea lui analiza asta. Nu avea sens. Ar fi însemnat că nu intenționa să-l mai vadă vreodată... Mușchii stomacului i se strânseră.

În orice caz, el îi oferi dosarul pentru ca ea să-l citească.

Ophelia continuă să citească. Ochii ei treceau frenetic peste cuvintele scrise acolo și, cu fiecare rând citit, culoarea i se scurgea din ce în ce mai mult din obraji.

– Dumnezeule! șopti ea. Personalul a văzut-o, a auzit-o...

– Arzând de vie, confirmă el. Lucruri oribile. Unii dintre servitorii care au scăpat susțin că și-a căutat copilul. Alți zic că ea striga că îi fusese luat. Orice ar fi fost, au existat rapoarte contradictorii pe care nimeni nu le-a putut confirma. Iar jandarmii au considerat că informațiile lor nu erau de încredere deoarece...

– Erau servitori?

Altă dată ar fi contrazis-o din cauza acelei presupuneri pripite. Dar asta fusese înainte de manifestarea grandomaniei tatălui său și a disprețului față de Ophelia. Ea se uită din nou pe foaie.

– Nu e de mirare că bărbatul a înnebunit, murmură ea fără ranchiună. Reluă cititul. El susține că doica a dat foc și a plecat cu copilul.

– Ancheta a concluzionat că a pierit și ea în incendiu. Nu s-au descoperit niciodată rămășițe.

Ophelia termină de citit foaia de deasupra și apoi trecu la următoarea.

– De ce o învinuiește pe fată?

Connor ridică din umerii încordați, iar scaunul său scârțâi în semn de protest față de acea mișcare ușoară.

– A venit cu recomandări foarte bune din partea angajatorilor ei precedenți. Marchizul și marchiza de Flint. Am fost primul care i-a întrebat ce părere au despre tânăra femeie. Nu au scris niciodată referințe pentru ea.

Ophelia își ridică privirea.

– Poftim?

– Au dat peste tânără certându-se cu alt servitor aflat în serviciul lor. Vorbea cu accent specific estului Londrei și flutura un cuțit. Marchizul nici nu i-a permis să-și împacheteze bunurile. Mai mulți servitori au însoțit-o afară din reședință.

Nu putu să nu vadă întrebările care se citeau în ochii Opheliei.

– Și nu au fost puse întrebări acestei femei... Răsfoi paginile. Charlotte.

– Nu a existat nici un motiv pentru asta, explică Connor. Ancheta s-a concentrat în jurul acelei persoane pe care cei mai mulți o credeau responsabilă.

– Marchizul, murmură ea.

– Continuă să citești.

La îndemnul său, Ophelia își îndreptă imediat atenția spre foaie. Făcu o pauză.

– A fost o luptă.

– Una groaznică, cu el îndreptându-se spre cluburile lui și cu doamna în lacrimi. Toate indiciile de vinovăție arătau cu tărie spre tânărul soț. Nu au avut de ce să o bănuiască pe doică.

– Până când?

Connor își trosni încheieturile degetelor.

– El a dezvăluit povestea lui Ryker Black și a Helenei Banbury și modul în care au fost furați și dați lui Diggory.

Ophelia înlemni. Ceva întunecat îi străluci în ochi, dar dispăru rapid. Cu mișcări măsurate, ea așeză notițele în ordine, închizând dosarul din piele.

– Și a crezut?

– Diggory avea o fascinație bolnavă pentru nobilime, ceea ce l-a trimis în căutarea unui fiu de nobil. Se îndreptă spre biroul său și scoase alt dosar. I-l puse în față. Numele băiatului era... este August Rudolph Thadeus Stephen Warren, conte de Greyley.

– August Rudolph Thadeus...

Ea se opri.

– Stephen Warren, conte de Greyley, completă el. Cam mult pentru o singură persoană. Chicoti. Întotdeauna am crezut că numărul de nume pe care îl poartă cineva era un semn al importanței și al locului său în lume.

Ea îl privi cu ochii îndureraţi, fără să clipească.

Asta îl făcu să-l inunde remuşcările.

– Nu am vrut să spun... Nu am...

– Nu, este în regulă. Ophelia ignoră răspunsul lui. E adevărat. Pentru cei din jur este un semn de putere. Pot să văd dosarul tău despre copil?

El încuviință din cap, ca o confirmare nerostită.

În timp ce ea parcurgea notițele despre fiul pierdut al marchizului, Connor examina documentele care îi fuseseră furnizate.

Citeau într-o liniște bine-venită în timp ce cercetau toate informațiile adunate. Altfel, cu excepția ticăitului ceasului, singurul sunet era al vreunei unei pagini întoarse.

După o lungă perioadă de liniște, Connor aruncă o privire.

Ophelia mângâie cu tandrețe portretul mic care fusese realizat pentru cazul său – bebelușul grăsuț redat dintr-o combinație a amintirilor marchizului și câteva portrete care existau în casa lui Lord Maddock din Grosvenor Square și care surprinseseră pe pânză miniaturală un copil înghețat în timp. Cu obrajii săi plini, cu zâmbetul strengar pe buze, viitorul marchiz de Maddock, chiar în licărul ochilor, emana bucurie și inocență.

– Era atât de mic!

– Da.

În melancolia momentului, îi trecu alt gând prin minte. Unul bine-venit. Un alt bebeluș iubit, vesel și inocent. Numai că era o fetiță blondă, cu temperamentul și curajul Opheliei. Visul lui tulburător și frumos înghițea tot aerul din cameră.

– Nu ar fi putut fi Diggory.

Mențiunea acelui demon aruncă cenușă asupra gândurilor plăcute care îl distraseseră.

– Diggory nu a avut nici un folos de pe urma copiilor.

– Le cerea să fure din buzunare și să-i crească averea, sublinie el.

– Mm, făcu ea nemulțumită. A făcut-o, dar a luat copiii târfelor și ai cerșetorilor. Pe cei din orfelinate. Nu și-ar fi riscat gâtul pentru copilul unui nobil când ar fi putut avea o mare de oameni obișnuiți care să răspundă în fața lui, a Regelui Infernului.

– Conform datelor, nu a făcut-o.

Ophelia își întoarse capul.

El deschise dosarul prin care ea trecuse anterior, căuta și apoi găsi pagina pe care o voia. Îi oferi Opheliei detaliile despre ultima zi a fiului lui Lord Maddock, pe când era un copil prețuit.

– Această femeie, doica, și-ar fi riscat viața. Diggory a fost întotdeauna suficient de inteligent ca să-i arunce pe alții în foc și niciodată pe el însuși. Și cu siguranță era suficient de dispus să îi sacrifice pe ei pentru a-l ajuta să își atingă obiectivele.

Ophelia nu-i respinse argumentul. Dar nici nu fu de acord cu el.

Studiind acea schiță sfâșietoare, își trecu privirea peste descrierea oferită de marchiz și de cei din personal care avuseseră o legătură cu copilul.

– Păr blond, murmură ea. Ar putea fi orice copil englez.

Da.

– Cu siguranță, ar fi fost mai ușor dacă ar fi avut părul roșcat. Connor își împreună palmele la ceafă, întinzându-și mușchii încordați ai spatelui. Pe băiat existau mai multe semne distinctive. Un semn din naștere în dreapta buricului și o cicatrice în formă de corn pe genunchiul stâng.

Ophelia își ridică privirea.

– Poftim? șopti ea fără suflare.

– Nu au fost făcute intenționat.

Groaza pe care o îndurară când erau copii se născuse pentru că fuseseră înconjurați de oameni care ar fi marcat un copil: fruntea lui Connor, obrazul ducesei de Somerset, Niall... și lista continua.

– După relatarea lui Lord Maddock, intrase în camera copilului când se juca cu soldații. În grabă, alergând spre marchiz, băiatul se împiedicase și căzuse peste una dintre acele piese de metal. Brațele au intrat în genunchiul tânărului conte. I-am amintit lui Lord Maddock că, întrucât rana fusese relativ recentă, nu putea fi sigur că lăsase o cicatrice permanentă. Connor lăsă brațele în jos. Oricum ar fi, acestea sunt singurele caracteristici definitorii prin care trebuie să identific un copil dispărut după aproape șapte ani. Connor se strâmbă. Nici un băiat sănătos care locuiește în estul Londrei

nu ar fi dispus să-și ridice cămașa și să-și ruleze pantalonii pentru a se expune doar pentru că un anchetator i-o cere.

Ca atare, Connor se trezi căutând acul în carul cu fân, așa cum îi spusese ea în urmă cu câteva săptămâni. Asta până când Ophelia, cu informațiile ei, redusese numărul acelor căi care altfel ar fi fost o pierdere de timp și de energie.

Capitolul 18

Nu era posibil!

Existau milioane de motive pentru care se putea înșela și unul îngrijorător pentru care ar fi putut avea dreptate.

Luptându-se cu tremurul degetelor, strânse foaia din mâini fără să vadă cuvintele, auzindu-le numai pe acelea pe care Connor le rostise.

„Nu îmi este frică de el... Este doar un bărbat, iar eu sunt un bărbat însemnat de diavol."

Numai că semnul lui Diggory îi marcase pe mulți cunoscuți ai Opheliei și avusese mereu forma literei D sau numele lui. Litere încrustate în pielea unei persoane pentru a le aminti cui trebuiau să fie devotați și care era rolul lor pentru a-l servi.

Inima ei bătea într-un ritm neregulat. Desigur, acea singură cicatrice despre care vorbise Connor și care, după atâția ani, probabil nici nu mai exista, nu mai servea ca dovadă definitorie. Se apropie de tabloul bebelușului. Închizând ochii o clipă, numără până la cinci, căci nu voia să privească îndeaproape, deoarece informația pe care i-o oferise Connor încă îi răsuna în minte.

Nu voia să se îndoiască și să pună sub semnul întrebării consecințele asupra tuturor dacă ceea ce presupunea Connor era adevărat.

Forțându-se să deschidă ochii, Ophelia privi.

Copilul zâmbitor, mai mult bebeluș decât băiat, o privea și el. Inocența din ochi, încrederea din zâmbetul lui îl făceau diferit de orice alt copil pe care îl cunoscuse ea vreodată în St. Giles. Toți acei băieți și fete se născuseră nefericiți și nu aveau hrană de risipit, căci și așa era puțină.

Respiră ușurată, șoptit.

De ce nu lăsa foaia jos? De ce o strângea în continuare, holbându-se la un copil care, așa cum afirmase mai devreme, putea fi cu adevărat orice copil englez? Era însă copilul dorit și iubit al unui aristocrat.

Ophelia se forță să-l mai privească încă o dată.

„Era un bebeluș vesel, mereu zâmbitor. În fiecare an însă..."

Acele cuvinte pe care în urmă cu numai două zile i le împărtășise lui Connor dădură peste ea cu greutatea unei trăsuri care se apropie în viteză. Încetă să mai respire. Tot aerul îi rămase captiv în plămâni.

Era imposibil, nu se putea.

„Numai din cauza unei mențiuni a unui genunchi posibil cicatrizat și..."

August Rudolph Thadeus Stephen Warren, conte de Greyley.

Chiar dacă mintea ei protesta la improbabilitatea a ceea ce, fără voia ei, scosese la iveală, simți un nod în gât.

Aruncă pe furiș o privire înnebunită în direcția lui Connor.

Era cu capul în continuare aplecat spre foile din mână.

„Cum? Cum?"

De ce nu o putea vedea stând în fața lui chinuindu-se, punând sub semnul întrebării tot ce crezuse că era adevărat? Punea sub semnul întrebării existența unui frate pentru care și-ar fi dat viața diavolului de zece ori pentru a-i împiedica suferința.

„Gândește-te, Ophelia... Gândește-te!" Doar pentru că Stephen fusese cândva un copil zâmbitor, grăsuț, vesel, cu un semn pe genunchiul stâng, acele detalii nu însemnau că era fiul pierdut al unui aristocrat.

Totul sfida logica și rațiunea, când acestea fuseseră singurele care îi ghidaseră viața.

Înainte de asta.

Acum nu se putea concentra la altceva decât la o cicatrice, la un nume lung și la amintirile legate de Stephen.

Din nou închise ochii strâns, întâmpinând amintirile. Se chinuia să se întoarcă iar în perioada în care un nou bastard al lui Diggory fusese aruncat în grija lor.

„El este moștenitorul meu de drept, un băiat... Dacă îi pieptănați chiar și numai un fir de păr greșit, vă îngrop! Ne-am înțeles?"

Ophelia simți un gol în stomac. Ea și surorile ei presupuseseră că băiatul era un alt bastard al lui Diggory adus în grija lor. Din câte își amintea, le închidea pe târfele care îi făceau fete, blestemându-le sângele spurcat. Dar ce știa ea cu adevărat despre originile lui Stephen?

„Gândește, gândește, când vi s-a alăturat Stephen?"

Crezuseră că avea nouă, aproape zece ani. Dar nici una nu știa cu siguranță. Dacă era cu un an mai mare? Inima îi bătea cu putere și, ignorând potrivirile din mintea ei, numără anii.

Trebuia să fi fost... 1819?

Tresări.

Connor o privi întrebător.

– Apă! spuse ea calmă. Ophelia începu să caute ostentativ prin birou. Ai apă? Un pahar?

– Desigur!

Se ridică în picioare cu mișcări lente.

Luându-i obrajii în palme, o sărută pe buze.

Când întrerupse acea atingere prea scurtă, îi dădu un bobârnac.

– Nu fugi de mine, domnișoară Killoran!

Ea se forță să râdă. Îndată ce el plecă, se aplecă și luă o cizmă. Cu inima bătându-i cu putere, și-o trase pe picior. Unde era cealaltă? Unde era?

Căzând în genunchi, se târî prin cameră și găsi cizma pierdută sub canapeaua din catifea stacojie.

Acolo unde făcuse Connor dragoste cu ea.

Având la bază o minciună.

Atât de multe minciuni!

Oare existase vreun adevăr între ei?

Suspinând, își trase și cealaltă cizmă. Fără să mai lege șireturile, se furișă afară din încăpere, pe hol, în noapte, încă o dată.

În timp ce se grăbea singură pe străzile Londrei, vântul nopții îi răvășea părul desprins, aruncându-i șuvițele pe față. Nu mai era o deghizare tainică. Dacă ar fi fost văzută alergând așa cum o făcea, fără însoțitoare, avea să fie demascată și ruinată. Nu ar mai fi o căsătorie pe care nu și-o dorise niciodată și pe care nici acum nu o dorea.

Acum era chiar imposibilă având în vedere ce tocmai aflase în biroul lui Connor.

Ophelia continuă să meargă și nu se opri până când nu ajunse la intersecția dintre Finchery Road cu Hendon Way.

„Stephen nu este fratele meu."

Inima i se strânse.

Oh, era și avea să fie mereu fratele ei! Viața lui însă fusese o minciună.

Toată viața lui.

Odată cu acel gând, începu să tremure. Poate că se înșela. Poate că era numai un amalgam de detalii care păreau să fie ceva, când de fapt erau altceva.

Ea știa.

Știa în inima ei.

Fascinația nesănătoasă a lui Stephen pentru incendii. Modul în care Diggory îl folosea pentru a incendia, chiar și când Broderick devenise supusul lui pentru a pune capăt rolului de incendiator al lui Stephen.

Ophelia strânse brațele la piept și le frecă.

„Este un băiat al focului... El va incendia pentru mine."

Un băiat al focului.

Nu se gândise prea mult la această afirmație. Nu se gândise deloc. La urma urmei, toți îndeplineau anumite roluri în banda lui Diggory. Acesta fusese al lui Stephen. Acum, având în vedere documentele pe care le citise și suspiciunile care i se instalau în minte și deveneau și mai acerbe, înțelese tâlcul ciudat, sinistru al acelei afirmații de demult.

Și acum?

Pentru Stephen? Pentru familia lor?

Și totuși, pentru ea și frații ei, Bârlogul Diavolului conta și mai mult pentru ceea ce reprezenta. Acum se dovedise cât de mult greșise. Toți o făcuseră.

Un vânt rece, nocturn răscolea străzile liniștite ale Londrei.

Gâtul i se încordă și privi în jur.

„Cineva mă urmărește."

Era o înțelegere firească ce venea numai în urma unei vieți în care se strecurase prin cele mai întunecoase colțuri ale Angliei, din care scăpase cu viață pentru a avea ce povesti.

Punându-se în mișcare, Ophelia mări pasul până când senzația se intensifică. Blestemând în gând, aruncă o privire împrejur, cu inima bătându-i și mai tare pe măsură ce înainta.

Începu să alerge, accelerând până când începu să zărească în față familiarul Bârlogul Diavolului.

Fără să încetinească, gâfâind din cauza alergatului, transpirând din cauza efortului, se îndreptă spre singura casă pe care o cunoscuse vreodată.

– Tu, acolo, oprește-te! strigă gardianul.

Vârful puștii străluci în întuneric. Clicul slab.

– Ellis! gâfâi ea. Sprijinindu-și mâinile de genunchi, se aplecă și încercă să inspire adânc. Sunt eu.

– Domnișoară Killoran?

Paznicul bărbos și vânjos lăsă imediat arma jos.

– În persoană! Zâmbindu-i timid, privi în jos pe alee, ezitând.

„Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta."

Connor o ajutase să vadă controlul absolut pe care îl avea asupra demonilor ei. Își recâștigase inima, trupul și sufletul în acea noapte.

Ridicându-și capul, îi făcu semn războinicului care le servise familia de când Broderick se alăturase bandei Diggory.

– Intră Killoran! strigă el în urma ei.

Paznicii de la capătul aleii coborâră pistoalele.

– Coleman. Aubert.

– Domnișoară, răspunseră ei la unison din poziția lor în care flancau intrarea, ca și cum ar fi fost ceva obișnuit să o găsească pe sora proprietarului afară pe această alee, ca și cum erau prieteni buni, care schimbau impresii despre vreme.

Ophelia apăsă clanța și intră. Parfumul liniștitor al pâinilor proaspăt coapte și a scorțișoarei persistase în aer, bucurându-i nările, miasme bucolice potrivite mai degrabă unei bucătării de la țară. Închise ușa în urma ei și descuie repede cele trei lacăte și zăvorul de sus pe care le pusese Broderick în ultimii ani.

Se sprijini de lemn, relaxându-se pe greutatea solidă, reconfortată de la spatele ei.

Câteva umbre înaintau șușotind, întrerupând scurtul moment de liniște pe care și-l permisese. Scoțând pumnalul dintr-o mișcare fluidă, Ophelia puse mâna la spate și... încremeni.

Surorile ei o văzură.

– Cleo? șopti ea, șocată. Gertrude?

Apoi simți că i se sfârșește lumea.

Gertrude, isteață ca de obicei, care văzuse prea multe, examină hainele Opheliei și părul ei răvășit.

– Unde naiba ai fost? izbucni ea.

Faptul că sora ei care deținea mereu controlul înjură și ridică vocea era semn că intrase în panică.

Ea clătină din cap.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nu era pregătită pentru o lecție de morală din partea surorilor ei.

– Nu vrei să vorbești despre asta? strigă Cleo.

Înainte ca Ophelia să poată răspunde, Gertrude se apropie și îi cuprinse umerii atât de repede încât cuțitul îi alunecă printre degete. Apoi zdrăngăni zgomotos pe podeaua tare.

– Oh, vom vorbi despre asta, îi răspunse apăsat sora ei mai mare. Dumnezeule, știi cât de îngrijorate am fost? Am primit vorbă de la Cleo acum două ore, întrebându-mă dacă te-ai întors acasă. Am întors Londra pe dos căutându-te, gândindu-ne, crezând... Gertrude își înăbuși un suspin în pumn. Nu spui nimic? o întrebă apoi pe Cleo.

Cleo însă o studie pe Ophelia în tăcere, fiind mult mai enervantă decât ieșirea lui Gertrude.

– Foarte bine atunci, voi spune eu ceva. Nu ai dreptul să dispari pur și simplu și nu...

În timp ce Gertrude își continua tirada, Ophelia privi în lături.

Nu era pregătită să discute cu surorile ei sau cu oricine altcineva despre nimic. Avea nevoie să se retragă, să meargă în camera ei și să înțeleagă ce descoperise.

– Aveam nevoie de o plimbare, spuse ea după ce Gertrude își sfârși în cele din urmă predica.

Cleo se încruntă.

– Crezi că înghit gogoașa asta? întrebă ea.

Înfigându-și din nou cuțitul în cizmă, Ophelia oftă.

– Era prea mult să sper că o vei face?

– Ai fost cu Steele.

Ophelia tresări. Nici dacă i-ar fi spus că ea era, de fapt, fiica unui rege și a unei regine nu ar fi fost mai șocată de presupunerea corectă a surorii ei.

– Ce? izbucni ea. Cum? De ce?

– Cum am știut? întrebă Cleo fără furia de mai devreme. La dracu', sunt sora ta, Ophelia! Te cunosc!

Gertrude se întoarse pe călcâie.

– Poftim? Bolborosind incoerent, o privi pe Ophelia. Ai fost cu... domnul Steele? M-ai mințit?

Oricât ar fi știut Cleo și oricât de dornică ar fi fost să afle mai multe, erau lucruri pe care nu le cunoștea. Povești oribile, urâte ale unei perioade îndepărtate despre care Ophelia îi vorbise numai lui Connor.

Unui bărbat cu care nu putea fi vreodată.

„Sunt fiica unui asasin și a unui răpitor."

Se gândi o clipă să treacă printre surorile ei spre camera sa, spre intimitate, dorindu-și nimic mai mult decât să se izoleze.

Numai că...

– Deși acesta nu este singurul motiv pentru care am bănuit că acolo ai fi putut fi, recunoscu Cleo, atrăgându-i atenția. Pe după ochelari, o sclipire aprinse ochii ei căprui. Având în vedere că i-ai făcut ochi dulci din momentul în care a intrat în salonul lui Eve și al lui Calum, presupun că suspiciunea mea este întemeiată.

Ophelia se înecă. Văzuse asta?

Cleo continuă:

– Doar nu ai crezut că, dintre toți oamenii, tocmai eu nu voi observa cum îl priveai pe acel bărbat? Mustăci. Doar nu eram una dintre doamnele acelea de companie capricioase.

Gertrude privi în spate și se puse între ele.

Ophelia se gândi serios să plece. Erau surorile ei, dar nu voia să poarte această discuție cu ele. Nu, nu voia să o poarte cu nimeni.

– L-ai privit? întrebă timid sora lor mai mare, uitându-se când la Ophelia, când la Cleo.

Cleo nu-i dădu timp Opheliei să răspundă.

– Îi făceai ochi dulci, dar și eu l-am disprețuit pe Adair Thorne și l-am înjunghiat. Lucrurile se schimbă, spuse ea. Stai jos, îi ordonă, îndreptându-se spre masa lungă din lemn.

În timp ce se mai gândi o clipă, Gertrude i se puse în cale.

Ophelia se așeză pe una dintre canapele.

Da, așa cum subliniase în mod corect sora ei, lucrurile se schimbaseră.

Numai că Ophelia nu-l urâse niciodată cu adevărat pe Connor. Îl admirase, se minunase de forța și de curajul lui, chiar dacă îl disprețuia pe nedrept.

Se înșelase în privința atâtor lucruri! Ophelia își frecă ochii obosiți.

Sora ei mai mică, cea în care Broderick avusese atât de multă încredere, și pe bună dreptate, se plimba pe lângă blaturile de piatră. Luă o farfurie cu pișcoturi și o puse între ele. Apoi Cleo se așeză.

– Ai fost cu el în noaptea asta. Revenise la tonul ei cald, măsurat. Unul care indica autocontrolul.

De ce fusese sora ei mereu al naibii de perspicace?

Cercetă dulciurile lungi, înguste, făcute special pentru paharele de șampanie la fel de înguste. Își dorea cu disperare acea băutură acum. Nu avea sens să mintă o persoană atât de perspicace precum Cleo.

Ba, mai mult, încercase să mintă. Pe surorile ei, pe Connor.

I se strânse stomacul. Mintea ei se rușină de adevărurile pe care știa că trebuia să i le dezvăluie.

– Pare un individ destul de drăguț, observă Cleo, încercând să obțină informații de la Ophelia.

– Cleopatra! izbucni Gertrude.

Sora lor mai mică se tot foia pe canapea.

– Pentru un anchetator, este, bolborosi ea.

– Este, spuse Ophelia timid. Pentru a-și ține degetele ocupate, apucă un pișcot și mușcă. Îmbucătura pufoasă rămase ca lipiciul pe limba ei, iar ea se forță să înghită. Nu este precum ceilalți anchetatori sau jandarmi cu care am avut de-a face, îl apără ea, simțind nevoia ca surorile ei să știe asta. Connor este un bărbat care a trecut prin aceleași chinuri ca noi, dar care, prin cariera lui, încearcă să facă viața mai bună altora. Vocea ei deveni pasională. Este frumos, blând și bun cu copiii și...

Văzând privirile pătrunzătoare ale surorilor ei, Ophelia lăsă fraza neterminată.

– De ce cred eu că îl cunoști dinainte pe acest domn Steele al tău? întrebă Gertrude.

– Pentru că așa este, zise cu voce stinsă. Lăsă pișcotul neterminat cu mâinile tremurânde. Eram o copilă. El era... cel care a scăpat.

Surorile ei rămaseră cu gura căscată. Cleo clătină din cap. Era din cauza șocului? A neîncrederii?

Ophelia încuviință.

– Connor O'Roarke. L-am întâlnit de mai multe ori. De trei ori. Își ținu privirea asupra mesei de lemn roase, incapabilă să întâlnească privirea lui Gertrude din cauza vinei care o invadase.

– Ai dat peste el și nu l-ai predat.

O mândrie nemeritată îmbrăca vorbele lui Gertrude, iar Ophelia vru să-și pună mâinile la urechi pentru a alunga acele sentimente.

Avea să fie la fel de mândră când urma să afle cât o costase decizia Opheliei? Oricum ar fi fost, fusese prea mult timp o lașă. Sora ei mai mare meritase adevărul cu mult timp în urmă.

– Ultima oară când l-am văzut, l-am lăsat să plece. Eram pe cale să fur un portofel. Înghiți nodul din gât. Am fost... neîndemânatică. Ophelia se opri o fracțiune de secundă. Am fost prinsă de un jandarm și de un aristocrat.

Deși trecuseră mulți ani, îi era rușină să recunoască acest pas greșit.

Atât de multă rușine! Era un sentiment înțepător, arzător, nedorit, care devenise în timp familiar.

Suspinul lui Cleo umplu bucătăria.

– Dar cum...

– Cum am scăpat? Jucându-se cu farfuria, Ophelia căută puterea de a le spune surorilor ei totul. În acea noapte, Connor a intervenit. El și-a asumat fapta mea și a mers în locul meu.

– S-a sacrificat pentru tine, spuse încet Gertrude.

– Da, șopti ea. A fost cel mai mare și mai generos cadou pe care cineva îl putea oferi în St. Giles, și anume propria viață.

Connor o oferise pe a lui în favoarea ei. Nu conta că rezultatul final îl lăsase liber și în siguranță în casa unui nobil în calitate de fiu adoptiv. Conta că se oferise în locul ei și ar fi mers spre ceea ce ar fi fost soarta tristă a oricărei alte persoane la Newgate și la spânzurătoare.

– A fost adoptat de același lord. I-a oferit o viață și un nou început.

– Contele de Mar, sublinie Cleo.

Ce viață își construise Connor! Nu devenise copilul indolent, depravat și privilegiat al unui nobil. În schimb, îmbrățișase șansa de a o lua de la capăt, de a-și construi o carieră și a deveni unul dintre cei mai respectați și mai de succes anchetatori din Anglia. El muncea în timp ce cei asemenea lui îi priveau de sus pe cei care își duceau zilele prin forțe proprii.

„Ce a făcut familia mea? Am deschis cea mai depravată și mai scandaloasă bodegă din Londra." Bani din plin, respect deloc. Ophelia își așeză cotul pe masă și-și sprijini bărbia în palmă.

– Îl iubești!

„Îl iubești."

Iată-le! Cele două cuvinte care îi frângeau inima. „Da. Mereu am făcut-o." O podidiră lacrimile.

– Mai contează? întrebă ea, pe un ton mai tăios decât intenționase. Trebuie să mă mărit...

– Pentru a satisface dorințele lui Broderick.

– Pentru a mă salva pe mine, spuse Gertrude.

– Da. Nu. Din ambele cauze.

Un zgomot aspru umplu bucătăria. Desfrâurile din locuință umpleau cu sunete înăbușite camerele.

Gertrude fu prima care vorbi iar:

– În toți anii ăștia nu ați căutat decât să aveți grijă de mine. Broderick, Stephen, Cleo și tu, Ophelia.

O făcuseră. Când Ophelia intrase în coșmelia lor, vânătă pe sub hainele șifonate și terorizată, o urâse pe Cleo. Le urâse pe ambele surori pentru că nu reușiseră să aibă grijă de ea. Se ura pe sine cu aceeași fervoare pentru că nu fusese capabilă să își poarte de grijă.

– Nici una dintre voi nu și-a dat seama... Un zâmbet trist îi joacă pe buze. Nu am nevoie să aveți grijă de mine. Niciodată nu am avut. Liniile de pe chipul lui Gertrude se transformară într-un paroxism al durerii. Și cu atât mai puțin cu prețul fericirii voastre.

Ophelia îi mângâie fața.

– Nu a fost niciodată din cauză că mă îndoiam de tine, spuse ea grav. Chiar și în ciuda privirii ciudate a surorii ei, încă se chinuia să rostească acele cuvinte.

„Spune-i!"

– Ultima oară când l-am eliberat pe Connor, Diggory mi-a promis că voi suferi. Vocea o lăsă. Și am suferit. Nu însă cum credeam eu. Lacrimile îi umplură ochii, încețoșând chipul lui Gertrude. Te-a bătut în ziua aia. Ți-a dat în cap ca o lecție pentru mine. Eu... eu sunt motivul pentru că ești parțial oarbă.

Umerii îi tremurau din cauza forței lacrimilor ei înăbușite. Regretul și durerea aduceau lacrimă după lacrimă.

Mâini blânde, tandre le cuprinseră pe ale Opheliei.

Gertrude îi strânse palmele.

– Chiar crezi că te-aș învinui pentru un singur act comis de acel monstru?

Suferința se simțea în întrebarea aceea.

Ophelia suspină iar.

– L-am ales pe Connor. Neînțelept în acel moment.

Dumnezeu să se îndure de ea, dar, atunci sau acum, nu putea spune dacă ar fi făcut lucrurile altfel. Suspină și mai tare.

– Nu, spuse Gertrude cu vehemență. Ai ales bunătatea. În ciuda fricii, în ciuda faptului că știai că sigur Diggory avea să te bată sau mai rău, tu l-ai sfidat. Rămase fără voce. Este numai bine în asta, Ophelia!

Dădu drumul mâinilor, se apropie și o îmbrățișă. O ținea în brațe pur și simplu. În brațele lui Gertrude, cu Cleo privind în tăcere, găsi pacea vindecătoare, călduroasă, în cele din urmă. Îi cuprinse inima, eliberând-o și întărind-o. Asta până când lacrimile se transformară în sughițuri.

Își șterse ochii de umărul surorii ei.

– Sunt atât de...

– Nu! o opri Gertrude. Dacă îți ceri scuze înseamnă că este ceva în neregulă cu mine. Și totuși, în încercarea lor de a o ajuta pe Gertrude, așa o trataseră. Și acum spune, cum stă treaba cu domnul Steele ăsta al tău? Și dispariția ta din timpul nopții? insistă sora ei mai mare după ce-i dădu drumul.

Lacrimile o podidiră din nou. Ce era cu ea? Le îndepărtă cu furie.

– Nu este al meu. Nu poate fi niciodată al meu.

Cleo se încruntă.

– Din cauza lui Broderick?

Mai rău. Dacă ar fi fost numai fratele ei și încercările lui insistente de a se înrudi cu aristocrația, le-ar fi ignorat, numai pentru a-l avea pe Connor în viața ei.

Apoi tresări.

– Din cauza mea. Și îi datora aceleași explicații și adevăruri pe care le dădea surorilor ei în această seară. Chiar dacă avea să o facă – ceea ce fără îndoială avea să se întâmple –, separarea lor era iminentă.

Gertrude se încruntă.

– Ce problemă ai tu?

Ophelia se întoarse cu spatele la surorile ei. Se holba la șemineul neaprins.

– Diggory l-a lăsat orfan.

Aerul alunecă printre buzele uneia dintre surorile ei precum un șuierat.

– Tocmai de aceea, șopti ea, prinzându-i mâinile în jurul taliei.

Apoi mai erau problema lui Stephen și ancheta lui Connor.

Cum era posibil ca întreaga viață a unei persoane să se destrame atât de repede?

– Nu trebuie să fie.

– Din păcate, este.

La acest răspuns, se întoarse.

Cleo scoase o hârtie groasă.

– Asta a venit astă-seară. O invitație la o serată privată... Se opri. Cu contele de Mar și familia lui.

„Oh, Dumnezeule!" Opheliei i se strânse stomacul. Era invitată în casa tatălui lui.

În ochii de un verde pal ai lui Gertrude strălucea fericirea.

– Te va prezenta tatălui său.

– Trebuie să-i spui, rosti Cleo cu așa un pragmatism încât urma de control pe care o mai avea Ophelia asupra propriilor emoții se risipi.

– Vorbești de parcă nu va conta pentru el. Ca și cum faptul că tatăl nostru i-a ucis tatăl și i-a violat mama înainte de a i-o omorî sunt infracțiuni minore.

Culoarea dispăru de pe chipurile surorilor ei. Dumnezeule! Faptul că rostise aceste cuvinte trebuia să le trezească la realitate.

– Asta nu este o fantezie. Nu este o închipuire, precum romanele gotice pe care le citește Gertrude.

– Adair a iertat, spuse Cleo.

– L-a lăsat Diggory orfan pe Adair?

Acest lucru le reduse la tăcere pe ambele surori.

– Iată!

Se întoarseră spre intrare.

– Voi toate!

Stephen stătea acolo, cu o strălucire veselă în privire și cu un zâmbet pe buze – unul sincer, nereținut care era o copie identică a aceluia din schița lui Connor. Lacrimile îi inundară din nou ochii.

Din trei mișcări, Ophelia ajunse lângă el și-l luă în brațe.

Mâinile lui mici o îmbrățișară, făcând-o să suspine.

Brusc, el se arici.

– Ce mai e acum? bombăni, îndepărtându-se. Fără din astea! Plânsete aiurea și îmbrățișări!

Ophelia nu făcu decât să-l strângă și mai tare. Ignoră privirile confuze pe care le schimbară surorile ei.

– Ce-i cu ea? își imploră Stephen surorile.

– Sunt foarte fericită să te văd, rosti ea, oferindu-i în cele din urmă spațiul la care tânjea.

Privind-o cu prudență, făcu un pas în spate.

– Ce se întâmplă aici?

Nimeni nu spuse nimic o vreme.

– Ne era dor de tine și voiam să te vedem, completă Cleo.

Pufni.

– Crezi că m-am născut ieri? Am auzit că Broderick a trimis oamenii să te caute. Miji ochii. Unde ai fost?

– Veneam aici.

– Dar înainte de asta, improviză Cleo, a mers să-i viziteze...

Făcu o grimasă.

– Pe Eve și Calum Dabney, completă Gertrude minciuna.

Stephen își scărpină buclele aurii. Aceleași șuvițe sărutate de soare din portretul miniatural.

Poate că se înșela. Poate că o viață în care i se întâmplaseră numai rele era de vină pentru suspiciunile care o puseseră pe drum, căutând clubul și pe fratele ei cel mic.

„Oh, Doamne, nu pot suporta!"

Ophelia se apropie și apucă marginile cămășii lui fine.

– Ce dracului aveți?

O ridică, aruncându-și privirea asupra pieptului mic și a burții.

Și îl găsi!

„Un semn din naștere în dreptul buricului."

Cu degetele amorțite, Ophelia lăsă materialul în jos.

– Ophelia? insistă Cleo.

– Iertați-mă, eu... Clătină din cap. Iertați-mă!

Numai asta putu spune. Stephen făcea parte din altă familie... Fusese adus pe lume datorită altui bărbat decât Diggory.

– Unde naiba ai fost?

Broderick.

Cvartetul Killoran privi spre intrarea de la bucătărie.

Cu priviri asemănătoare, frații ei trecură pe lângă el.

Lașii!

– Dumnezeule, Ophelia! izbucni el. Am pus paznicii să răscolească străzile Londrei. Au început să apară întrebări privind locul în care ai mers. Dacă află vreun domn despre dispariția ta, reputația îți va fi distrusă.

– Cât de important este asta pentru tine, spuse ea privindu-l cu tristețe. Titlurile, legăturile, rangurile și prestigiul. Dar familia? „Dar Stephen?"

Obrajii i se înroșiră.

– Asta crezi? tresări el. Că nu îmi pasă de tine? Întrebarea fu rostită cu o urmă de reproș. Că tu nu contezi?

Câteva clipe lungi, ea îl cercetă – fratele care intrase în viața ei, la început un străin detestat care începuse să le protejeze pe ea și pe surorile ei de planurile machiavelice ale lui Diggory.

– Nu mă îndoiesc de dragostea ta.

El se înroși mai tare. Indiferent cât de mult apreciau adevărul, nu se vorbea despre sentimente precum dragoste sau orice sau emoții. Și totuși... Făcu un pas mai aproape.

– Primul lucru despre care ai vorbit a fost despre reputația mea și despre cum mi-ar putea afecta șansele la căsătorie.

Cu siguranță observase asta.

Gura i se încleștă.

– Să nu vorbim în bucătărie!

Fără să aștepte să vadă dacă îl urma, Broderick se întoarse și ieși din încăpere. Din momentul în care Diggory aflase valoarea lui – un individ care putea citi, scrie, vorbi ca un domn –, Broderick fusese ridicat în rang și nici un singur suflet – inclusiv Ophelia și surorile ei – nu îndrăzneau să pună sub semnul întrebării autoritatea lui Broderick.

Își urmă fratele în pas măsurat, trecând pe lângă paznicii care se aflau pe coridoare. Cu ceva timp în urmă, ar fi mers alături de Broderick fără să-i pese de martori. Stomacul ei, încă sensibil, amenința să se reverse din cauza descoperirii făcute. În urmă cu câteva minute? Ore? O viață? Timpul începuse să nu mai însemne nimic ori să mai conteze în vreun fel.

Ceea ce nu știa fratele ei cu un caracter respectabil, ceea ce nu putea ști era că, în curând, nici o căsătorie nu mai putea fi posibilă. Clubul și reputația lor nu aveau să supraviețuiască niciodată acuzelor care urmau să li se aducă. Diggory fusese cel care răpise copilul unui nobil, dar nu avea să fie trecut cu vederea faptul că Ophelia și frații ei nu știuseră despre trădarea lui. Aveau să fie considerați complici.

Îndată ce se închiseră în biroul lui Broderick, el își împreună mâinile la piept

– Ai fost rănită?

Ea vru să răspundă.

– Dacă vreun bărbat te-a... Ochii îi ardeau – o scânteie letală care ar fi înspăimântat și un războinic călit pe câmpul de luptă. Dacă te-a rănit în vreun fel, voi avea grijă de el.

Voia să-l omoare. Avea să ordone să fie omorât.

– Nu este asta, spuse ea frecându-și brațele.

– Steele?

Deci urmărise îndeaproape articolele din ziarele de scandal care speculau relația dintre ea și Connor. Dar, la urma urmelor, chiar trebuia să fie surprins cu adevărat, având în vedere cât de amorezat fusese mereu de înalta societate?

– Nu Connor, spuse ea în cele din urmă, forțându-se să mărturisească. Odată ce urma să rostească adevărul, totul avea să se schimbe. Și aveau să piardă un frate. Lacrimile îi umplură ochii. Nu în modul care te îngrijorează pe tine.

Broderick înmărmuri.

Înjură.

– Îl voi omorî!

– Nu am spus nimic!

– I-ai folosit numele de botez și ai plâns, și nu îmi amintesc nici o altă zi în care tu să fi plâns în fața mea, spuse el cu o voce gravă, care vorbea despre o violență de care nu-l crezuse capabil. Trebuie doar să-mi spui!

– Mi-a fost prieten, Broderick!

Îi permisese să vadă că era mai mult decât în acea noapte pe o alee.

Fratele ei bătu în retragere.

În ciuda gravității situației, își permise o urmă de umor.

– De ce cred că ai fi preferat să spun că m-a rănit și m-a jignit?

– Nu fi proastă, bombăni el, înroșindu-se. Nu am vrut să fii rănită vreodată! Nu am căutat decât să fac familia mai puternică pentru a putea avea protecția pe care o meriți.

Zâmbetul ei dispăru.

El îi privi chipul.

– Ce este?

Ophelia inspiră adânc.

– Ești la curent cu ancheta lui Connor privind copilul dispărut al unui nobil.

– Sunt, spuse el scurt.

– Mi-a permis să mă uit peste dosare. Mi-a vorbit liber despre descoperirile lui.

Înainte, nici un alt bărbat, inclusiv cel din fața ei, nu-i dăduse vreodată putere cu adevărat: în club, în luarea deciziilor sau în oricare aspect al vieții.

– Și?

Desigur, Broderick înțelegea mai multe din cuvintele ei.

Ophelia închise o clipă ochii. Când îi deschise, vorbi calm.

– Și am aflat identitatea copilului.

Broderick o privi fulgerător.

– Ei bine?

– Este Stephen.

Mărturisirea absorbi viața, energia și sunetul din încăpere, lăsând locul într-o liniște tensionată.

Broderick clătină din cap.

Ea încuviință.

El clătină iar din cap.

– Este adevărat, Broderick.

Ophelia continuă să-i dezvăluie totul fratelui ei. Când termină, acesta rămase tăcut, cu chipul ca de granit, trăsăturile lui fine devenind cenușii, bolnăvicioase.

Se îndreptă spre bar și își turnă un coniac și, cu spatele la ea, îl dădu pe gât. Mai umplu un pahar. Când se întoarse, culoarea îi revenise în obraji, iar masca lui obișnuită, așezată, de stăpân al propriilor emoții, fu pusă la loc.

– Te înșeli!

– Nu. Știi că nu.

– Nu știu nimic. Tăie aerul cu mâna liberă. Deci Stephen are un semn pe burtă...

– Și pe genunchi.

– Nu există nici o cale să se confirme că el este... Broderick se întrerupse înțelept și privi ușa. Da, nu se știa niciodată cine stătea la pândă. Nu confirmă nimic.

Vedea ceea ce dorea să vadă. Ea nu se îndoia de motivul pentru care făcea asta.

Ophelia i se alătură la bar.

– Și eu îl iubesc, Broderick, șopti el. Nu vrea ca el să plece, dar...

– Nu pleacă, se răsti el.

– Aparține altuia, continuă ea.

El tresări, picături de alcool revărsându-se peste marginea paharului.

– Toate astea numai din cauza anchetatorului tău nenorocit!

Agită paharul, stropind mahonul imaculat.

Ea strânse pumnii.

– Doar nu dai vina pe Connor pentru asta? Vina aparținea numai unuia. Diavolului datorită căruia venise pe lume. Nu avea să-i permită lui Broderick să își reverse frustrarea și durerea. Connor nu făcuse decât să ajute. Odată, și ea îl judecase. El îi arătase că nu toți erau lorzii fără scrupule pe care îi credea ea.

– Nu vei mai avea nici o legătură cu el!

Ophelia tresări. Sigur nu-l auzise bine. Sigur...

– Sora ta nenorocită ți-a permis să te încurci cu singura persoană cu care nu ar trebui să te măriți vreodată, cu atât mai puțin să-i ții companie. Vei rămâne aici!

Ciudat. Cândva, nu cu mult timp în urmă, să locuiască la Bârlogul Diavolului ar fi fost singura ei rugăminte către Broderick.

Fratele ei se îndreptă spre birou și scoase un registru.

– De ce... de ce încerci să mă ții prizonieră? întrebă pe nerăsuflate.

– Vă protejez pe tine, pe Gertrude și pe Stephen, răspunse el, uitându-se spre registrele din fața lui.

Ophelia se mută pe partea cealaltă a încăperii și se opri în fața biroului.

– Asta nu va face ca adevărul să dispară. Nu va face...

Broderick lovi biroul cu o așa o forță încât registrele săriră.

– Liniște! izbucni el. Inspiră. Îndepărtând o scamă imaginară de pe mânecă, continuă: Fiecare decizie pe care am luat-o și fiecare decizie pe care voi continua să o iau este în interesul fiecăruia dintre voi. În ceea ce-l privește pe Stephen, te înșeli, spuse el pur și simplu. Ca și cum ar fi vorbit despre un detaliu obișnuit. Ca și cum nu vorbeau despre crimă, incendiere și răpirea unui copil. Este însă și mai necesar să te logodești cu un aristocrat respectabil. Gata cu distracția cu Steele! Fără valsuri cu un bărbat fără titlu. Dacă acele zvonuri ies la iveală...

– Acele zvonuri? Clătină din cap. Cine ești?

– Am terminat, Ophelia!

Terminaseră.

– Du-te dracului, Broderick!

Ca să nu facă ceva precum să-i dea una și să-i spargă nasul perfect, se întoarse pe călcâie și plecă.

Îndată ce închise ușa, se opri.

Era hotărât să lase viața lui Stephen să rămână o minciună și să-i lase pe cei din familia Killoran să o perpetueze.

„Gata!"

Indiferent cât de mult i-ar fi frânt inima să renunțe la el și indiferent de implicațiile pe care le avea asupra clubului și familiei, exista numai o scăpare.

Și o singură persoană care o putea ajuta acum.

Capitolul 19

Connor alerga pe străzile Londrei.

În timpul cât mersese să ia un pahar cu apă și să se întoarcă, ea dispăruse ca o umbră fantomatică, iar pentru el se sfârșise lumea.

Plecă imediat în căutarea ei și, cu gândul la posibilitatea sumbră a sorții pe care o putea avea o tânără singură pe străzile Londrei, se încurajă amintindu-și că nimeni nu cunoștea aceste străzi mai bine ca Ophelia.

Nu îl ajută.

În schimb, se tortură cu amintirile sumbre pe care i le împărtășise. O mărturie a pericolului care pândea toți oamenii din Londra indiferent de abilități, forță, statură sau cunoașterea acestor căi mult bătute.

În cele din urmă, căutarea lui nu avu nici un rezultat și se trezi cu aceleași haine șifonate, nebărbierit și atrăgând privirile insistente ale câtorva lorzi și doamne respectabile, care se treziseră deja la acea oră a dimineții.

La câteva ore de la fuga Opheliei, Connor dădu buzna pe ușile negre, grele. Bătaia rapidă, neobosită se potrivea cu bătaia neliniștită a inimii lui.

Plecând, ea nu-și mai dorea să aibă nimic de-a face cu el. Fusese clară de la început în privința așteptările fratelui ei de la ea și a ceea ce intenționa să facă pentru a găsi un soț cu titlu nobiliar. Când cele mai multe femei și-ar fi pus propriile dorințe și interese pe primul loc, Ophelia acționa în favoarea surorii ei.

„Chiar dacă nu ar face-o, ce te determină să crezi că te-ar alege pe tine?"

Acel gând malefic, răutăcios îi răsuna în minte.

În cele din urmă, Bethany alesese averea și titlul. Dacă nu ar fi existat sora Opheliei și angajamentul de a o proteja, ar fi fost, fără îndoială, altceva.

Își simți inima strânsă ca într-o menghină. Mai fusese dat la o parte înainte.

Atunci fusese furios, ofensat, mâhnit, rănit.

Și totuși, această agonie mistuitoare, dureroasă de a ști că Ophelia avea să aparțină altuia, că nimic din ceea ce oferea el – pe sine, inima, trupul, averea lui – nu ar fi îndeajuns îl spinteca în două.

În preajma Opheliei niciodată nu trebuise să-și ascundă părțile întunecate, deoarece ea cunoștea demonii care îl bântuiau și nu-l judeca pentru actele pe care le comisese pentru a supraviețui. El îi iubea caracterul, forța și curajul absolut care îi permisese să iasă triumfătoare din închisoarea la care Diggory o condamnase.

Existau numai două locuri în care se putea afla... Bătu în ușă.

Iată! Bătu din nou.

Sau...

Ușa se deschise, iar un majordom cu privirea încețoșată și tras la față îl întâmpină.

– Ce e? bombăni el, măsurându-l pe Connor cu privirea. Cerșetorii nu au voie!

Connor întinse mâna pentru a evita să-i închidă ușa în nas. Băgă mâna în haina șifonată și scoase o carte de vizită.

– Am venit aici să o văd pe domnișoara Killoran.

Bărbatul privi o clipă biletul.

– Ești aici să o vezi pe domnișoara Killoran? Apoi privirea îi căzu pe numele lui Connor. Suspiciunea îi întunecă ochii. Nu este aici pentru indivizi ca tine! Încercă să închidă încă o dată ușa.

Connor își sprijini cotul de ușă.

– Este aici? întrebă el, cu inima bătându-i cu putere.

– Nu răspund unui anchetator blestemat unde se află. Dispari de pe scările Throne sau te bat până ce te las lat! Amenințarea era neobișnuit de îndrăzneață, având în vedere cât de mult gâfâia majordomul în timp ce încerca să închidă ușa.

În cele din urmă, Connor se forță și intră, împingându-l pe gardianul voinic în fund.

Bărbatul scoase imediat o armă.

Prinzându-l de încheietură, Connor îl dezarmă imediat.

– Este...

– Ce dracului se întâmplă aici?

Își ridică privirea.

Adair Thorne, cu soția pe urmele lui, înainta apăsat.

Scurta neatenție îl costă scump.

Majordomul îl lovi pe Connor în spatele rotulei drepte, tăindu-i picioarele. Înjurând, se năpusti asupra servitorului, în timp ce Thorne striga.

– Waterly, suficient!

Atacatorul lui se ridică în picioare și își prinse mâinile la spate.

Sora Opheliei și cumnatul lui se opriră în fața lor.

– Ce înseamnă asta? întrebă sora ei, privindu-i de sus până jos cu duritate, ceea ce, în ciuda ochelarilor și a staturii ei, ar fi fost suficient pentru a alarma orice bărbat sensibil.

– Individul ăsta a dat buzna! Pune multe întrebări despre sora dumneavoastră.

Connor își încordă mandibula.

– Este aici?

Cum rostise această întrebare atât de calm? Brusc, îl cuprinse panica.

Cei doi soți se priviră.

– Mulțumesc, Waterly, bolborosi Thorne.

Servitorul ezită și apoi, cu o plecăciune imperfectă, plecă agale.

Cleo îi făcu semn să înainteze.

– În biroul nostru.

„Biroul nostru." Era o preluare îndrăzneață a proprietății având în vedere că adesea doamnele Londrei cedau tot controlul soților. Arăta cât de mult semăna cu Ophelia această variantă a ei mai tânără, mai sobră și, întru câtva, mai dură.

I se strânse inima.

Se strădui să-și regleze respirația în ritmul pașilor inegali.

Îndată ce se închise ușa, el întrebă:

– Sora ta este aici?

Adair Thorne vru să vorbească, dar soția lui ridică mâna, făcându-l să tacă.

– Îți dai seama că, având în vedere ora, apariția și întrebările tale sugerează faptul că ai fost cu ea.

Și chiar fusese. Ceea ce începuse ca o propunere din partea ei de a-l ajuta în anchetă devenise mai mult... iar el voia să fie și mai mult.

Un viitor. O căsnicie. O familie.

Se demoraliză.

– Este aici? imploră el cu o șoaptă morocănoasă.

– Nu este, răspunse calm sora ei.

Își trecu mâinile peste față. Clubul familiei ei. Trebuia să fie acolo. Dar cum să forțeze intrarea în acel local de jocuri de noroc fără să fie observat de cineva precum majordomul lui Thorne? Își lăsă mâinile pe lângă trup.

– Mulțumesc, spus el răgușit. Iertați-mă că v-am deranjat la această oră!

Nu făcu decât doi pași.

– Nu am spus că nu știu unde se află.

Connor se opri. Pulsul i se acceleră în timp ce se întoarse spre ea. „Este bine. Este în siguranță."

– Clubul?

Cleopatra Killoran îi răspunse cu o tăcere de piatră.

Ba, mai mult, îl lovi realitatea – fugise de el.

„Ai o datorie... Vreau să faci dragoste cu mine."

Nu ceruse mai mult. Mai degrabă vorbise despre o favoare cerută în schimbul unei datorii.

Cu siguranță, nu își dorea doar asta. Cu fiecare întrebare, greutatea care îi apăsa pieptul devenea și mai mare. Sora și cumnatul ei stăteau acolo într-o liniște enervantă.

– Vă rog să mă scuzați! spuse el gâtuit. Îmi apare rău că am dat buzna în casa voastră.

Vru să plece, dar sora Opheliei se puse în fața lui.

Își privi soțul. Un dialog nerostit avu loc între ei, apoi Adair plecă.

„Cunosc acea intimitate." Exista o femeie ale cărei gânduri fuseseră mereu pe aceeași undă cu ale lui.

– Ei bine? începu ea când rămaseră singuri.

Connor clătină din cap.

Cleopatra Thorne arătă cu degetul.

– M-aș gândi de două ori înainte să fac pe prostul, Steele. Sora mea s-a furișat în pantaloni bufanți, iar tu vii să o cauți la mai puțin de șase ore. Despre ce este vorba?

Dumnezeule, cu ferocitatea din ochii ei ageri, avea abilitatea de a-i face concurență oricărui alt anchetator.

– Mă ajută cu ancheta.

Alesese adevărul parțial.

Doamna pufni într-un mod deloc elegant.

– Și acesta este motivul pentru care ai dat buzna în casa mea, mirosind ca un porc rostogolit în rahat și cu barba aia mare pe față? Îl privi cu superioritate. Mai încearcă!

El pufni ușor, tresărind. Da, după ore întregi alergând fără sens prin Londra, mirosul porcilor tăvăliți în rahat era mai plăcut decât al lui.

– Sunt îndrăgostit de ea!

Cleopatra Thorne rămase cu gura căscată.

– Poftim? izbucni ea.

Se așteptase ca el să inventeze lucruri. Ea de ce nu ar face-o?

Connor își frecă sprânceana.

– Vreau să mă însor cu ea.

– Vrei să te însori cu ea?

Tristețea apăru în ochii ei. Dispăru imediat, acoperită de genele groase, tăinuitoare.

– Da, vreau!

Voia să aibă copii cu ea, să îi umple viața de zâmbete, să îi fie familia la care tânjise toată viața. O iubise mereu. Chiar și când era

numai o copilă, o iubise pentru că își riscase viața pentru un băiat care nu era decât un străin pentru ea, pentru că îl salvase. O iubea și mai mult pentru că era o persoană de o forță incredibilă, cu convingeri și curaj.

Când Cleopatra Thorne nu zise nimic, se întoarse spre ea.

Își mușca buza inferioară, un gest ușor deranjant, care îi amintea de sora ei mai mare.

– Cât de bine o cunoști pe sora mea, Steele? întrebă ea.

– O cunosc aproape dintotdeauna. Făcu o pauză, privind-o. Și știu că vreau să mă însor cu ea.

– Viețile noastre nu au fost ca a ta.

Fiind martor la asasinatul părinților lui și la violul mamei sale, ar fi pus pariu că erau mai asemănători decât ar fi zis sau ar fi crezut ea.

– Ai fi surprinsă de viața pe care am dus-o, spuse el cu sobrietate.

– Iar tu ai fi surprins de viața pe care am trăit-o noi, îi răspunse ea. Și atunci? Ce se va întâmpla când vei afla părțile întunecate?

El clătină din cap.

– Nu există nimic care să mă împiedice să o iubesc pe sora ta. Intenționez să o cer. Înainte ca ea să poată vorbi, el continuă: Indiferent dacă fratele tău va fi sau nu de acord.

– Nu este, bombăni ea.

El se încruntă.

– Nu este de acord cu voi. Sora mai mică a Opheliei își băgă mâinile în buzunarele cusute în partea din față a rochiei, părând mult mai tânără. Nu este aici, fratele meu nu vrea ca ea să locuiască aici.

– Nu aș zice că tu sau Ophelia sunteți genul care să-i permită lui Broderick Killoran să vă dea ordine.

O parte din îngrijorare dispăru de pe fața ei îngustă și fu înlocuită de un zâmbet prudent.

– Cred că îmi placi, O'Roarke.

„O'Roarke." Își îndreptă spatele. Nu se referise la el cu numele Steele, ci cu numele pe care îl cunoștea doar o persoană.

Pe obrajii doamnei apărură două pete roșii, identice. Își dădu seama că făcuse o greșeală. În ciuda panicii și a nefericirii care îl dominaseră toată ziua, zâmbi.

– Nu te umfla în pene, O'Roarke! Vorbim despre multe lucruri. Își încrucișă brațele la piept. Există în continuare dezavantajul că Ophelia locuiește acum la club și faptul că fratele meu nu te vrea în preajma ei.

– Îți cer să-ți ajuți sora, spuse el încet.

– Presupui că are nevoie de ajutor. Că îl vrea.

Această afirmație îl săgetă.

– Nu voi ști ce își dorește de la mine până când nu voi vorbi chiar eu cu ea. Pentru a-i putea spune că o iubea. Pentru a-i cere în mod egoist să abandoneze planurile fratelui ei pentru ea și întreaga familie Killoran de dragul lui. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Thorne! Vă rog să mă scuzați!

Connor făcu o plecăciune și se îndreptă spre ușă.

– O'Roarke? strigă ea, oprindu-l la intrare. Te voi ajuta cum pot. În ochii ei se citea amenințarea morții. Să nu îndrăznești să mă faci să regret asta! Ne-am înțeles?

Inima începu să-i bată cu putere. Încuviință.

– Ai cuvântul meu!

În St. Giles, cuvântul dat era o promisiune sacră, ce nu putea fi încălcată.

Îl privi un moment lung și apoi încuviință discret.

La scurt timp după aceea, Connor intra în reședința Piccadilly din Albany.

– Domnule Steele, îl salută unul dintre servitori.

Tânărul care se afla alături de Connor de când se mutase în apartamentul lui cu ani în urmă, ezită. Făcu o grimasă.

– Te rog, pregătește-mi baia, îi ordonă el, dându-și jos haina foarte șifonată.

– Da, domnule Steele. Se grăbi să ia haina pe care o așeză pe braț. Un oaspete a ajuns cu puțin timp în urmă.

Connor porni în grabă pe hol. Se opri brusc. „Ophelia."

– Este o tânără?

Servitorul se înecă.

– O tânără? repetă el pe un ton scandalizat. Oh, nu, domnule Steele.

Femeilor le era interzis să viziteze reședințele domnilor din Albany, iar Connor, odată devenit sclavul respectabilității, nu ar fi făcut niciodată ceva care să încalce normele.

– Nu accept vizitatori.

– Dar, domnule Steele, strigă majordomul insistent în urma lui, era tatăl dumneavoastră, contele de Mar.

Asta îl făcu să se oprească.

– Dacă revine, te rog, spune-i că nu sunt acasă, îl instrui el.

Connor ajunse pe coridor și se opri.

Tatăl lui se uita la el. Numai că nu îl văzuse niciodată astfel: cu obrajii palizi, cu ochii plini de tristețe, era o versiune fantomatică a persoanei lui jovială și vorbărețe.

– Connor! Cu pălăria în mâini, degetele lui înmănușate se jucau cu borul. Își îndreptă încet privirea spre Connor, studiind în detaliu înfățișarea lui neîngrijită. Putem... vorbi?

Fără o vorbă, Connor se dădu într-o parte, arătând spre biroul lui.

Intrară, însă nici chiar după ce Connor închise ușa în urma lor nu-și adresară vreun cuvânt. Așezându-se la birou, îl cercetă pe bărbatul care îl adoptase. Când lumea văzuse în el numai un vagabond, acest bărbat îl luase la el. Îi oferise un nou început și un viitor la care el nici măcar nu-și permisese să viseze.

Singura cerință nerostită vreodată explicit, dar relevată de lipsa de curiozitate a tatălui său era să nu vorbească despre viața pe care o lăsase în urmă.

Întrucât contele încărunțit privea peste tot în jur, oriunde numai la el nu, Connor se găsi în situația de a nu ști ce să spună.

Cum era posibil să cunoști pe cineva atât de bine, dar, în același timp, deloc?

– Vrei să iei loc? îl invită el în cele din urmă, indicând spre scaunul din fața biroului său.

– Mulțumesc, spuse tatăl lui – un răspuns formal care nu făcea decât să adâncească golul dintre ei.

Connor se așeză pe scaunul din fața lui și așteptă. Își contempla tatăl, viitorul, trecutul.

Oare dintre toți, Lady Bethany, care renunțase la timpul și la atențiile lor, ar fi riscat viețile lor pentru un copil pe care nu-l știa, la fel ca Ophelia?

Contele își așeză pălăria pe marginea mesei.

– Cred că ești preocupat de... ancheta ta.

– Da.

Fiecare caz înaintea cazului Maddock fusese o sarcină solitară. Ophelia fusese singura persoană care solicitase vreodată acces la slujba lui, provocându-l tot timpul.

– Dar asta nu este tot? îndrăzni tatăl lui cu istețimea lui obișnuită.

Connor răspunse:

– Nu. În ciuda celor întâmplate, în ciuda părerii proaste pe care contele o avea despre Ophelia, în ciuda reticenței lui de a accepta viitorul lui Connor, tatăl lui încă îl iubea, iar el nu-l putea minți, deși ar fi fost mai simplu să o facă. Nu este tot, adăugă.

– Este vorba despre fem... La ochii mijiți ai lui Connor, acesta își rectifică discret cuvintele. Deoarece mi-am exprimat rezervele față de domnișoara Killoran?

Connor se aplecă în față, diminuând distanța dintre ei.

– Pentru că nu poți vedea că mi-a făcut bine să o am în viața mea. A fost singura persoană față de care nu a trebuit să-mi ascund trecutul.

Contele făcu o grimasă.

– Trecutul tău nu a fost un secret pentru nimeni.

– Dar a contat pentru toți. Fusese o singură persoană căreia nu-i păsase de originile lui sau de faptele rele pe care le comisese în numele supraviețuirii. Obosit din cauza discuției, Connor se uită la ceasul care atârna în spatele tatălui său. Dacă ai venit în această dimineață pentru a vorbi despre cât de potrivită este Ophelia sau să dezbatem un subiect în privința căruia nu voi ceda, nu mai avem nimic de spus.

Contele se încruntă.

– Nu de asta mă aflu aici. Contele își întinse picioarele și le puse unul peste altul. Era aceeași poziție obișnuită pe care o adoptase când Connor intrase pentru prima dată în casa lui și i se alăturase în bibliotecă după cină. Sunt aici să te rog să mă însoțești mâine-seară. Eu și tatăl lui Bethany vom purta o discuție cu alți membri ai parlamentului. Bethany va fi acolo.

Ah, acesta era adevăratul motiv al vizitei! Era încă o încercare disperată de a-l apropia pe Connor de fina tatălui său.

Connor arătă spre dosarele așezate în fața lor.

– Mi-e teamă că, având în vedere ultima mea sarcină, va trebui să mă scuz.

„Cu mult timp în urmă, aceasta ar fi fost singura femeie la care ai fi aspirat... la care ai fi sperat."

Cu Ophelia, descoperise cât de pustie ar fi fost viața lui dacă s-ar fi însurat cu Lady Bethany. Respectabilă. Predictibilă și sigură. Din momentul în care Mac Diggory îl luase de revere și-l obligase să intre în banda lui, căutase siguranța.

„Cât de searbădă și de goală va fi viața ta când sau dacă Ophelia va alege pe altul!"

Strânse cu putere mânerul scaunului, lăsând urme pe lemnul vechi.

Tatăl lui își îndreptă privirea spre chipul lui Connor, apoi se ridică.

– Este păcat! spuse el. Își luă pălăria și și-o puse pe cap, aranjând-o până când se așeză perfect. Îmi pare tare rău că te-am rănit, Connor,

spuse el blând. Îmi pare rău că te-am rănit cu indisponibilitatea mea de a vorbi despre acele zile.

Inima lui Connor se strânse.

– Dar ești fiul meu, spuse el gâtuit. Te iubesc ca și cum eu ți-aș fi dat viață. Te-aș cruța de orice suferință dacă aș putea. Și aș vrea să știi că toate deciziile au fost luate numai având în vedere fericirea ta.

– Știu asta, spuse Connor sobru. Chiar și cu această nouă descoperire a caracterului tatălui său, tot nu îi diminuase iubirea pentru el. În cele din urmă, erau toți ființe cu defecte în toate privințele. Îți sunt atât de recunoscător nu numai pentru ceea ce mi-ai dat, dar și pentru ce și cine ai fost pentru mine. Tăcu. Ai fost un al doilea tată.

Tatăl lui îi oferi un zâmbet tremurând și dădu să plece.

Apoi se opri, zăbovind la intrarea în încăpere. Mai foi o dată pălăria, aranjând-o în stânga și în dreapta. În cele din urmă, se întoarse cu fața spre el.

– Aș vrea să știi că i-am invitat pe domnul și pe doamna Thorne să ni se alăture la cină. Mușchii lui Connor se încordară. Împreună cu cumnata domnului Thorne, domnișoara Killoran.

Fiecare nerv i se trezi la viață.

– Tată? strigă el.

Contele se opri și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Voi veni și eu.

Ceva se aprinse în privirea tatălui său, dar dispăru repede.

– Eu... îți sunt recunoscător că vii. Este pentru tine, Connor. Aș vrea să știi asta.

Connor rămase privind în urma lui.

Tatăl lui și fratele Opheliei erau hotărâți să-i țină departe unul de celălalt.

Își încordă maxilarul. Nu intenționa să permită vreunui bărbat sau altcuiva să decidă viitorul lui și al Opheliei.

Acum trebuia să o convingă pe Ophelia că îl voia și ea în viața ei.

Capitolul 20

Ophelia fusese prizoniera tatălui ei mai mult de douăzeci de ani din viață. După ce el dispăruse în flăcările iadului, crezuse că fusese eliberată pentru eternitate.

Cât de ușor reînființase fratele ei o închisoare, chiar dacă altfel.

– Lipsește ceva?

Peste masa mică de stejar de la care conducea afacerea clubului de la plecarea lui Cleo, sora ei își vârî nasul în paginile răspândite între ele.

Lipsea ceva? Bombăni.

– Fratele meu m-a făcut prizonieră în propria casă, nimic mai mult.

Gertrude tuși în mână.

– Oh, da, mă rog, mă refeream la munca de care m-am ocupat în lipsa ta.

Munca de care se ocupase?

Ophelia clipi încet, apoi stinghereala îi îmbujoră obrajii. Desigur.

– Nu am ieșit și nu am găsit copii de angajat, așa cum ai făcut tu, continuă Gertrude ezitantă. MacTavish și Trembley au supravegheat străzile. Am stabilit, de asemenea, un program, explică ea, trăgând una dintre agende, astfel încât atât băieții, cât și fetele să fie corect instruiți în privința mai multor aspecte în timpul zilei. I-am interogat pe fiecare și le-am folosit abilitățile pentru o slujbă care să li se potrivească. Și...

Ophelia se eliberă de frustrarea care o cuprinsese de când se grăbise să discute cu Broderick și o ajută cu adevărat pe sora ei.

Trăgând înapoi același registru la care se referise sora ei, analiză progresul pe care îl făcuse. Erau schimbări bine gândite, care țineau cont de detaliile pe care ea nu reușise să le ia în considerare. Fusese atât de dornică să salveze copiii încât nu se gândise bine la stabilirea unor sarcini care să se potrivească abilităților fiecăruia.

Gertrude își mușcă buza inferioară.

– Sunt prostii?

– Nu, spuse Ophelia încet, ridicându-și capul. Ba din contră. Este bine gândit, inteligent și... Atinse cu degetul coloanele drepte și rândurile care schițau noul program ce trebuia urmat. Perfect. E perfect.

Gertrude zâmbi discret.

– Într-adevăr?

Câte motive avea să se îndoiască de cuvintele candide? Batjocorită fără milă de bărbații din familia Diggory din cauza orbirii ei parțiale, Gertrude dusese o existență liniștită, fără să primească laudele binemeritate pentru inteligența ei.

Lăsând deoparte propriile resentimente față de Broderick și grijile față de Stephen, acoperi mâna surorii ei cu a ei.

– Oh, da! spuse. Nu m-am gândit la toate astea.

Sora ei mai mare strălucea. Îmbujorarea transformă fața lungă, pistruiată, care radia de fericire. Reluară analiza lor discretă a schimbărilor făcute în absența Opheliei.

– Nu ești dezamăgită?

– Dacă sunt dezamăgită? rosti ea.

Gertrude ridică din umeri.

– Că am preluat toate astea.

Ophelia se așeză pe scaun.

– Sincer?

Sora ei încuviință.

– În urmă cu trei săptămâni, aș fi fost, mărturisi ea. Ar fi fost mâhnită de cât de repede fusese înlocuită și cu câtă ușurință fusese preluat rolul ei. Simțeam că acesta era singurul mod în care puteam avea control asupra vieții. Doream să-mi fac remarcată valoarea. După o viață în care se simțise murdară și inferioară surorilor ei, căutase să-și stabilească locul în familia Killoran. Am simțit că aveam obligația de a-i salva pe acei copii care trăiau pe străzi. Sunt însă atât de mulți, dar sunt și alte persoane – precum Connor și tatăl lui, Eve Dabney și Gertrude, se gândi ea – care își doresc să prevină suferința pe care am cunoscut-o noi. Zâmbi pentru prima dată de când părăsise biroul lui Connor. Și cât de mulți oameni au nevoie de ajutor!

Connor îi arătase asta. Îi arătase atât de multe despre ea!

– Nu mă refeream la munca mea.

Ophelia își ridică privirea de pe notițele îngrijite ale Opheliei.

– Când am întrebat dacă lipsește ceva, m-am referit la tine. Nu-ți mai dorești să te afli aici.

– Da. Ophelia tresări. Nu. Își dorea ca secretele ei și ale lui Connor să iasă la iveală și să o ia de la capăt împreună.

Ochiul lui Gertrude sclipi.

– Cine ar fi crezut că vei plânge după traiul din Grosvenor Square...

– Într-adevăr, spuse ea ca pentru sine.

Numai că nu avea nimic de-a face cu locația, ci cu singura persoană pe care fratele ei îi interzisese să o vadă.

– Broderick nu este de acord.

Clătină din cap, încordată. Broderick nu avea să fie de acord când Connor era lipsit de rangul mult dorit după care tânjea fratele ei. Acum, când Connor și misiunea lui reprezentau o amenințare pentru succesul familiei Killoran, dezaproba și mai mult.

Pe hol se auziră pași, urmați de o bătaie formală în ușă.

Înainte ca Ophelia să poată oferi permisiunea de a intra, ușa se deschise.

Cleo dădu buzna înăuntru. Sora lor, învești mântată în satin, cu agrafe cu diamant în formă de fluture și la gât purtând rubine, părea mai degrabă potrivită pentru salonul de bal al unui lord decât pentru un club. Cândva, ar fi călcat-o pe nervi pe Ophelia. Acum, ajunsese să afle că printre cei din înalta societate care se născuseră exagerat de bogați erau unii care făceau bine și care nu meritau să fie condamnați. Punându-și mâinile în șolduri, o studie pe Ophelia.

– Tu mă vei însoți!

Inima începu să-i bată cu putere.

– Poftim?

– Contele de Mar ne-a cerut mie și lui Calum Dabney să vorbim în fața câtorva membri ai parlamentului care legiferează în beneficiul orfanilor din St. Giles.

Contele de Mar. Tatăl lui Connor. Acțiunile lui de a ajuta dovedeau încă o dată cât de mult se înșelase Ophelia în ceea ce privea aristocrația. Speranța muri. Blestematul lor frate încăpățânat!

– Broderick niciodată nu va...

– Deja am vorbit cu el, o informă Cleo.

Închise ușa cu tocul pantofului, se îndreptă spre dulapul Opheliei și deschise ușile. Bolborosind incoerent ca pentru sine, scoase rochie după rochie.

Ophelia și Gertrude vorbiră în același timp.

– Și?

Sora lor mai mică cugetă o clipă.

– Doar nu crezi că-l voi lăsa pe Broderick să decidă la ce evenimente poți merge, nu? Îi făcu cu ochiul. A ajutat să-i amintesc că, desigur, contele de Mar încă face parte din aristocrație. Astfel, a putut uita faptul că are un fiu adoptat, care nu-i va moșteni niciodată titlul nobiliar. Cleo își îndreptă atenția spre dulap. Va trebui să ne mulțumim cu asta! Scoase o rochie gri din satin. Voi vorbi. Te vreau acolo!

Numai Cleo ar fi putut reuși să obțină aprobarea lui Broderick.

Dar acum...

„Îl voi vedea." În curând, trebuia să-i spună totul, adevărul despre paternitatea ei, deși îl mințise înainte. Și despre Stephen. Mușchii gâtului i se încordară instinctiv. În ciuda faptului că avea să-i despartă pe cei din familia Killoran și să distrugă Bârlogul Diavolului, îi era datoare cu adevărul despre Stephen. Băiatul merita să fie reunit cu adevăratul lui tată.

Cleo se opri și lăsă în jos rochia din brațe.

– Toate astea, presupunând că vrei să ne însoțești pe mine și pe Adair.

Asta o făcu pe Ophelia să se miște. Se grăbi să se întoarcă cu spatele la surorile ei, iar Gertrude se apucă să-i descheie rândul de nasturi de pe spatele ei.

În timp ce Cleo și Gertrude o ajutau să dezbrace rochia și să se îmbrace în cea de mătase, mintea ei înțelegea încet realitatea acestei nopți: nu era un eveniment oarecare al înaltei societăți, ca acelea la care merseseră împreună în trecut, acolo unde se furișau și furau puțin timp singuri departe de restul lumii. Acum avea să-l caute cu scopul de a-i spune totul. Simți un gol în stomac.

Gertrude o întoarse și începu să încheie perlele care erau aliniate pe toată lungimea rochiei. Materialul moale, mătăsos îi flutura pe la glezne. În timp ce Cleo se grăbi să aducă o pereche de pantofi care să se potrivească, Gertrude o mai întoarse o dată.

– Gata, șopti ea, ciupind-o de obraji.

Ophelia tresări.

– La dracu', Gertrude!

– Ești palidă, spuse sora ei fără să-și ceară scuze. Cu și mai puțin regret, scoase agrafele în formă de scoică din păr și începu să perie șuvițele Opheliei.

– Au! bombăni ea.

Concentrată, Gertrude se apucă să aranjeze acele șuvițe într-un coc. Ridică o mână.

Cleo înaintă cu o tiară din aur și diamante.

– Nu! Cu mâinile ridicate pentru a le opri, Ophelia se retrase.

Nu mai voia să fie Nestemata din St. Giles sau femeia care se juca de-a aristocrata. Voia să fie pur și simplu Ophelia, construindu-și un nou început unde trecutul ei și speranțele fratelui său pentru viitor nu o mai defineau.

– Și eu am urât-o pe a mea, spuse Cleo în cele din urmă, studiind obiectul auriu, încrustat cu diamante ovale, ametist și rubine.

Un diamant mare, rotund, galben decora centrul tiarei. Este atât de frumoasă, nu? șopti ea, o întrebare care nu avea nevoie de răspuns. Când Broderick i-o arătase prima dată, ea râsese imediat de fascinația lui inexplicabilă pentru nobilime. Numai că ochii ei fuseseră atrași de piatra prețioasă gălbuie. Delicată și luminoasă, diferită de rubinele sângerii ale pumnalului ei, cu pietre răzbunătoare care conțineau gânduri criminale și macabre. În ciuda dorinței puternice

de a-l trimite pe fratele ei dracului, împreună cu așteptările lui în ceea ce o privea, o parte din ea ezita, dorindu-și să așeze obiectul pe creștetul capului.

– Nu ar trebui să o porți pentru că la asta se așteaptă Broderick, dar nici nu ar trebui să te privezi de a nu o purta deoarece îți faci griji de felul în care te-ar putea vedea ceilalți, noi sau oricine altcineva din St. Giles.

Ophelia ezită și încuviință încet. Cleo o împinse spre oglinda lungă, înclinată și o îndreptă spre ea. Își așeză peste bucle tiara încrustată cu pietre prețioase.

– Gata, șopti ea.

Cuprinzând-o de umeri, o strânse ușor.

Ophelia se holba la reflexia ei. Diamantele și ametistele sclipeau în lumina lumânărilor.

– Domnul O'Roarke ăla al tău te-a căutat ieri.

Ea își întoarse capul atât de brusc încât coronița îi alunecă.

– Poftim, o mustră Gertrude, aranjându-i obiectul împodobit.

– Poftim? Ce a făcut? El a...

– Era îngrozit.

Inima Opheliei se strânse. Fugise pur și simplu fără vreo explicație deoarece în acel moment avea nevoie să înțeleagă ce tocmai aflase. O privi pe Cleo.

– Ține la tine, spuse în cele din urmă sora ei.

– Când va afla adevărul... zise cu amărăciune.

– Și eu am avut aceleași temeri în privința lui Adair, dar el a fost capabil să facă diferența între cine eram și cine a fost Diggory. Îi mângâie obrazul. Din câte am văzut eu la domnul O'Roarke ăsta al tău, și el va fi capabil.

– Dacă nu poate accepta cine ești, atunci să-i ia dracu' pe el și mintea lui îngustă! explodă Gertrude într-un mod deloc caracteristic.

Uluite, o priviră pe Gertrude în oglindă.

Obrajii i se înroșiră.

– Ce? bombăni ea.

Ușa se deschise larg. Stephen dădu buzna cu unul dintre accesele lui de nervozitate.

– Mergeți la nenorocit! tună și fulgeră el. Vă interzic!

Fusese un băiat formidabil. Devenise însă un bărbat de neînduplecat.

Sau mai degrabă marchiz. Cu excepția tonului său stradal, își purta întotdeauna rangul.

Ea simți că rămâne fără respirație.

În timp ce surorile ei îl luară la rost pentru intrarea și cuvintele lui, Ophelia veni spre el. Fără să-i pese de materialul fin care se șifona ușor, își cuprinse fratele și-l îmbrățișă strâns.

– Pentru ce naiba e asta? bombăni el, cuvintele fiindu-i înăbușite de pieptul ei.

– Pur și simplu, spuse ea.

El se zbătea în strânsoarea ei.

– Ei bine, nu îmi place! Se îndepărtă. Îmi place și mai puțin să te afli în preajma anchetatorului și a familiei lui. Nu sunt de încredere.

Ea îi îndepărtă o buclă blondă de pe frunte. Căzu imediat la loc, la fel de încăpățânată ca băiatul.

– Ai dreptate, spuse ea încet. Unii sunt niște diavoli, precum Diggory și lacheii care se bucurau să ne bată pe noi și pe oricine apuca să-și năpustească pumnii. Nodul din gât urca și cobora. Ea își trecu din nou degetele prin părul lui. Dar, vezi tu, Stephen, există și oameni buni. Oameni precum Connor, și Eve Dabney, și tatăl lui. Este mult mai important să ne concentrăm asupra lucrurilor bune, opuse întunericului.

Niște degete murdare arătară spre ea.

– Nici unul dintre ei nu este bun. Momentul în care vei uita asta va fi și momentul în care te vor distruge!

Pufnind, se întoarse și plecă.

Ea îl privi plecând, simțind un fior rece pe șira spinării.

– Mergem? o îndemnă Cleo, oferindu-i brațul.

Îndepărtând prevestirea de rău augur din cuvintele fratelui ei, Ophelia o urmă pe sora ei prin clubul care îi devenise casă, trecând pe lângă aceiași gardieni voinici și prostituate care le deveniseră familie mai mult decât părinții care le dăduseră viață. Ajunseră în fața clubului când o voce se auzi prin zarva guturală.

– Ophelia?

Ea încremeni, simțindu-și sora încordându-se alături.

Oaspeții se dădură la o parte, făcând loc regelui celui mai mare imperiu al jocurilor de noroc din Londra. Broderick se opri în fața surorilor lui.

– Nu mi-am schimbat părerea în ceea ce-l privește. Nu voi sprijini o legătură între tine și... el. Nu este suficient de bun pentru tine.

Nu avea să dezbată în public cât de mult se înșela.

– Poate că ne-am afundat atât de mult timp încât am pierdut sensul lucrurilor cu adevărat bune sau rele, spuse ea candid.

El clătină din cap.

– Hai să nu ne contrazicem! Fratele ei privi spre Cleo. Nu mă face să regret!

Cleo îi făcu cu ochiul.

Broderick ridică o mână, iar gardienii care stăteau acolo deschiseră imediat ușile negre, grele, permițându-le să iasă.

De la locul lui din trăsură, Adair își ridică privirea de la ceasornicul pe care îl cerceta. Îndată ce privirea lui căzu asupra lui Cleo, ochii i se îmblânziră. Erau atâta tandrețe și atât de multă iubire revărsându-se fără rușine și fără control din ochii lui, încât o răscoli pe Ophelia. „Vreau asta. Vreau aceeași iertare pe care Adair i-a oferit-o lui Cleo și o viață împreună. Vreau totul."

Cât de greșit îi judecase pe Adair și relația surorii ei cu rivalul lor dintotdeauna! Regretul îi îngreuna inima.

Când ajunseră la el, cumnatul ei cuprinse degetele lui Cleo și i se duse la buze, sărutându-le tandru, încet.

– Cleopatra!

O pasiune mocnită reveni la viață în timp ce soțul și soția schimbară o privire atât de intimă, de plină de pasiune, încât Ophelia privi într-o parte. După ce o ajută pe Cleopatra să urce, se întoarse.

– Ophelia, o salută cumnatul ei cu o căldură mai mare decât merita din partea lui.

Încercă să îndepărteze lacrimile din ochii ei. Urcând pe vârfuri, îl sărută pe obraz pe Adair.

– Mulțumesc, spuse ea amabilă.

În ochii lui stăruia o întrebare.

– Pentru că o iubești pe sora mea. Pentru că nu ai permis ca ea să fie definită de sângele ei... sau de ei. Pentru... Rușinea o împungea. Strânse în pumn mătasea pelerinei. Pentru că ești atât de amabil cu mine, deși eu m-am comportat cu tine...

El ridică mâna.

– Suntem o familie.

„Suntem o familie."

O lacrimă îi alunecă pe obraz. La naiba! O șterse.

Oferindu-i un zâmbet timid, îi permise să o ajute să urce.

O clipă mai târziu, ușa se închise în urma lor, iar trăsura o luă din loc.

Trăgând draperia, Ophelia privi străzile din St. Giles care îi conduseseră toată viața.

Cu câtă ușurință o iertase Adair!

Asta o făcea să spere că și Connor avea să o facă.

Capitolul 21

În salonul tatălui său, alături de prietenii lui, unii dintre cei mai importanți parlamentari ai Londrei și opozanții liberali, lui Connor i se amintiră încă o dată părțile bune ale tatălui său.

Devenise mult mai greu să păstreze zidul glacial al indiferenței pe care Connor îl ridicase.

Stând lângă una dintre ferestrele mari din podea până în tavan din salonul gri al tatălui său, zumzetul conversației umplând încăperea, Connor îi cercetă absent pe domnii care deja ajunseseră.

Calum Dabney stătea așezat, vorbind cu soția lui. Tânăra luă mâna soțului ei și i-o strânse blând, încurajator.

Luându-și privirea de la momentul intim, privi în direcția tatălui său. Stătea de vorbă cu Bethany, tânăra domnișoară cu care cândva Connor sperase să se însoare.

Nu o iubise niciodată pe Bethany. Nu mai mult decât ca pe o prietenă. Chiar și acea prietenie fusese pentru totdeauna compromisă când ea hotărâse să se mărite cu altul – un bărbat ales de vicontele de Middlethorne drept o partidă potrivită.

Din când în când, tatăl lui își distrăgea atenția de la conversație. Aceasta se îndrepta spre Connor, apoi se întorcea discret către fina lui.

Niciodată distanța dintre el și tatăl lui nu fusese mai mare.

Asta se întâmpla de când Connor părăsise trăsura tatălui său. Chiar și sosirea lui cu ceva timp în urmă fusese primită cu afectare. Neobișnuit.

Cât de mult ura asta!

Ura faptul că tatăl lui îi evita privirea și stătea în celălalt capăt al încăperii. Ca și cum i-ar fi fost rușine, ca și cum nu mai știa cum să se comporte în prezența lui Connor.

– Îți plănuiești evadarea, așa cum faci mereu? șopti o voce năstrușnică peste umărul lui.

În geamul de cristal, privirea lui o întâlni pe a lui Bethany. Îl cuprinse dezamăgirea, dorindu-și să fi fost altcineva. Zâmbi forțat.

– M-au asigurat că nu se va dansa, îi spuse cu o ușoară frivolitate.

Bethany pufni.

– Dacă ar fi fost o încăpere plină cu conservatori, cu siguranță așa ar fi fost. La o întâlnire a liberalilor, nu se știe niciodată.

Își zâmbiră reciproc, apoi îi căută cu privirea pe strada aglomerată pe Ophelia și pe familia ei.

– Dar ai dansat cu câteva femei, Connor, sublinie Bethany ezitant.

„Pune-ți mâinile pe mijlocul meu, O'Roarke! Oh, la dracu', o voi face chiar eu!"

Zâmbi. Ophelia Killoran era o femeie care nu accepta niciodată un refuz și care ar fi preluat controlul oricărei situații dacă și-ar fi dorit.

– Domnișoara Killoran pare o tânără încântătoare, spuse ea, urmărind calea pe care o luaseră gândurile lui.

– Mda.

Cum nu era niciodată bine să vorbești despre o femeie cu alta, una care avea aspirații maritale în privința lui încă de când devenise văduvă, Connor îi întâmpină afirmația cu nimic mai mult decât cu încuviințare.

Bethany se apropie.

– Tatăl tău nu este de acord.

Vorbea asemenea cuiva care știa. Constatarea că tatăl lui o vorbise de rău pe Ophelia în fața lui Bethany îl făcu să-și piardă răbdarea.

– Nu-i permit să ia decizii în numele meu.

Ea bătu în retragere și se holbă la el cu ochii răniți.

– Ție îți pasă de ea, Connor!

Din nou, era o observație făcută ca atare. „Nu, o iubesc!"

– El nu crede că ea te merită.

– Nu o cunoaște, spuse el cu voce sugrumată.

Bethany oftă.

– Da, ei mereu cred că știu ce avem nevoie sau ce merităm.

Vorbea din experiență.

– Tatăl tău nu a ajuns încă.

Ea privi către ușă.

– Nu. Nu s-a simțit bine... Bethany zâmbi forțat. M-a asigurat însă că intenționează să fie prezent la prelegere.

Și totuși, nu era o prelegere academică ce avea loc într-o bibliotecă sau într-un salon. Era destăinuirea intimă a două persoane care

trăiseră pe străzi precum Connor și care căutaseră să-și împărtășească experiențele ca o cale de a schimba lucrurile în bine.

– Îmi pare atât de rău, Bethany!

Fusese o fiică devotată și atât de apropiată de tatăl ei încât, la prima vedere, el o invidiase și îl iritase asta. Voia asta pentru el.

– Mă scuzi. Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Dabney despre spitalul orfanilor.

După ce plecă Bethany, Connor rămase încremenit în locul lui, la fereastră.

– Bună, Connor!

Tresări.

Contele se afla în spatele lui. Frecându-și mâinile, părea a purta un război cu el însuși.

– Ai organizat o întâlnire minunată, spuse Connor țâfnos, spărgând gheața.

Era o conversație prudentă despre eforturile filantropice ale contelui și binele pe care voia să îl facă.

Tatăl lui scoase un sunet indiferent.

– Este important ca oamenii să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

Cu toate acestea...

– Sunt recunoscător că ai invitat-o pe Ophelia împreună cu familia ei. Plecă de lângă șemineu și se îndreptă spre locul unde se afla tatăl lui. Fratele ei își dorește ca ea să cucerească un nobil, continuă el, dar, dacă mă va accepta, intenționez să o iau de soție.

Își surprinse tatăl.

– Connor, spuse el în grabă, nu este timpul să vorbim despre asta, despre domnișoara Killoran și intențiile tale față de ea.

Tatăl lui dădu să plece.

– O iubesc, spuse el grăbit, simțind nevoia ca acest bărbat care îl adoptase și care îi oferise un nou început să înțeleagă.

Simțea nevoia ca el să o accepte pe Ophelia așa cum era. Și nu conta dacă nu avea să o facă.

Tatăl lui se întoarse.

– Connor, spuse el cu vocea gravă, dar rugătoare. Își ridică palmele. Nu știi ce spui. Nu o cunoști. Nu cu adevărat. Vino! Dădu nerăbdător din mână. Trebuie mai întâi să vorbesc cu Lord Marlborough înainte să discut cu domnul Dabney și cu domnul și doamna Thorne în încăpere.

Majordomul apăru odată cu noii oaspeți care ajunseră.

– Domnul și doamna Thorne și domnișoara Killoran, anunță el.

Ajunsese.

O găsi imediat cu privirea. Dorința îl cuprinse.

Îmbrăcată în satin argintiu și cu o tiară strălucitoare deasupra cocului ei cu bucle blonde, semăna leit cu Lagertha.

În timp ce Thorne și soția lui merseră să salute familia Dabney, Ophelia se dădu în spate, zăbovind lângă ușă. Era ca o pasăre gata să-și ia zborul.

Strecurându-se prin mulțimea de parlamentari, își găsi drumul spre ea.

– Domnule Steele, îl salută ea discret.

„Domnule Steele!" Revenise la formalități.

– Domnișoară Killoran, spuse el zâmbind, încântat! Făcu o plecăciune și îi sărută mâna, șoptindu-i: Având în vedere plecare ta grăbită și dispariția de după, mă temeam că nu vei veni.

Ea tresări.

– Am avut... motive să plec în grabă.

Se poziționă astfel încât întrerupse schimbul de priviri.

– Ai avut motivele tale? Dumnezeule, Ophelia, am răscolit străzile Londrei, îngrijorat de ceea ce ți s-ar fi putut întâmpla!

– Îmi pare rău, spuse ea sobru. M-am întors acasă.

„Acasă." Clubul deținut de familia ei, moștenit de la Diggory.

Și totuși, nici un bărbat nu o făcuse vreodată să fugă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el șoptit.

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta aici.

Foarte bine.

– Atunci unde? Când?

Tatăl lui bătu din palme, amuțind mulțimea.

– Doamnelor și domnilor, vă invit la locurile dumneavoastră!

Connor blestemă întreruperea și, oferindu-i brațul, o însoți la locurile din capătul încăperii pentru aceia care aveau să țină o prelegere în această amiază și pentru familiile lor.

După ce oaspeții se așezară, tatăl lui rămase în picioare în capătul încăperii, făcând introducerea.

– După cum știți, mi-am dedicat mare parte din viață îmbunătățind condițiile de viață ale copiilor din St. Giles.

Lângă el, Ophelia privi atentă.

– Mi-ai lipsit, îi șopti Connor la ureche.

Ea își umezi buzele, privindu-i nervoasă pe sora ei și pe Thorne. Cuplul părea dezgustat, iar Ophelia își îndreptă din nou atenția spre conte.

– Eu... Și mie mi-a fost dor de tine, șopti ea imperceptibil.

– În parlament au existat păreri contradictorii privind soarta acelor copii. Unii afirmă că...

– Ce este, Ophelia? întrebă el, căutându-i chipul drag.

– Fratele meu crede că ești o influență periculoasă.

Nu-i păsa deloc ce credea sau simțea fratele ei.

– Și tu?

Discursul tatălui său continua ca un zgomot pe fundalul singurei discuții care conta.

– Acești membri ai parlamentului își vor apăra legile cu povestiri ale aspectelor periculoase ale acelor vieți, de asemenea. Este obligatoriu să auzim ambele părți și să vedem binele...

Își ridică privirea spre el.

– Cred că sunt mai bună numai datorită ție. Ophelia își coborî privirea în poală, dar nu înainte ca el să zărească suferința din ea. Dar...

– Astfel, permiteți-mi să vi-l prezint pe contele de Whitehaven.

Obrajii Opheliei rămaseră fără culoare. Stătu nemișcată în timp ce ochii ei cuprinși de oroare rămaseră fixați spre pupitrul acum părăsit de tatăl lui și preluat de contele de vârstă mijlocie.

Connor miji ochii, observând modul în care Ophelia se scufundă în scaun, cu pumnii strânși în poală.

– Mulți dintre voi ați aflat despre atacul recent asupra mea de pe străzile din St. Giles.

Toată încăperea bolborosi, încuviințând.

– Este o capcană, șopti Ophelia, scărpinându-și gâtul.

Sora ei se aplecă în față și o privi întrebătoare pe Ophelia.

– Poftim? întrebă Connor.

„Ce o să faci?"

– Am fost atacat cu un cuțit și am păstrat acel obiect ca amintire a întunecimii sufletelor acelor oameni.

Lord Whitehaven scoase un cuțit împodobit cu pietre prețioase, iar audiența explodă cu șoapte scandalizate. Connor nu trebui să studieze lama cu șarpe ușor curbat a cărui coadă era încrustată cu smaralde pentru coada șarpelui și rubine pentru ochi. De două ori în viață simțise acel cuțit sfâșiindu-i pielea.

Ophelia închise ochii.

Connor simți un fior rece, amintindu-și de o conversație recentă.

„L-am pierdut pe al meu."

Ea îl pierduse pe al ei. Pierduse un obiect care cândva fusese o parte definitorie a prezenței ei în St. Giles. Simți un gol în stomac.

– Am fost atacat după ce am încercat să salvez o copilă de la a fi răpită sub amenințarea cuțitului...

– Minciuni! șopti Ophelia.

Se ridică în picioare. Contele încremeni la jumătatea frazei.

– Dumnezeule, ea a fost!

Acea voce! Familiară. Detestată. Amintirea acelei nopți revenea cu furie. „Nu există îndurare pe străzi." Rugămințile lui. Strigătul lui. Trosnetul craniului când lovise pământul rece, dur.

Lord Whitehaven.

Se chinuia să-și controleze respirația.

Era o capcană.

Căzuse în ea, la braț cu sora și cumnatul ei. Încremenită, privi spre Connor, cu inima frântă. Căuta în privirea lui dovezile trădării.

Ochii lui erau plini de confuzie.

– Opriți-o! strigă Lord Whitehaven.

Ophelia o luă la fugă.

Ajunse direct în brațele unui lacheu zdravăn. Panica o cuprinse în timp ce se zbătea în brațele servitorului. Pantofii ei delicați și mănușile subțiri din satin îi diminuau capacitatea de a lovi. Știuse că era posibil să-l revadă pe bărbatul pe care îl atacase. Nici un lord și nici o doamnă nu aveau să creadă ori să considere motivele acțiunilor ei din acea zi. Ei vedeau numai o femeie din mahala care atacase un lord.

„Oh, Doamne, mă vor spânzura!"

Ea lovi și se zvârcoli.

– Dă-mi drumul, nenorocitule! gâfâi ea.

– Ce dracului e asta? spuse Cleopatra, scoțând un cuțit. Se auziră strigăte. Mai multe doamne își părăsiră locul. Dă-i drumul surorii mele!

– Dă-i drumul! izbucni Connor, înaintând.

În acel moment, era un înger răzbunător, mai puternic chiar decât Diavolul.

Spre lauda servitorului, orice alt bărbat, femeie sau copil, în fața furiei lui Connor O'Roarke și a Cleopatrei Thorne, ar fi izbucnit în plâns. Servitorul voinic și musculos, pur și simplu aruncă o privire stăpânului.

– În biroul meu! ordonă contele.

Înfigându-și degetele aspre în pielea ei suficient de tare pentru a o învineți, servitorul o apucă de braț și o târî afară din încăpere. Ochii i se umplură cu lacrimi.

În urma ei, încăperea fu cuprinsă de un zumzet de șoapte și plânsete.

Înnebunită, Ophelia privi în urmă.

Connor i se alătură imediat.

– Pentru Dumnezeu, ia-ți mâinile de pe ea sau ți le voi tăia încântat!

Lacheul îi dădu drumul imediat.

Picioarele ei i se împleticiră.

Connor o prinse.

– Ophelia, șopti el. Ce este?

– Eu...

Erau atât de multe lucruri de explicat. Voia să plece din locul acela. Sora ei o cuprinse de celălalt braț și îl îndepărtă pe Connor.

– Ce este? șopti ea, cu Adair pe urmele lor.

– E-era o fată. Am intervenit pentru ea...

Cleopatra blestemă.

Cu fiecare pas, teroarea pălea, fiind înlocuită cu un sentiment de furie îndreptățită. Resentimentul vechi pe care îl purtase lorzilor mincinoși care își satisfăceau plăcerile și lăsau suferință în urma lor reveni.

Diferența era că știa că existau și unii cu adevărat buni. Astfel, nu avea să-i permită acestui nenorocit să o reducă la o ființă tremurândă.

– Ce înseamnă asta? întrebă tatăl lui Connor îndată ce grupul se adună în biroul lui.

– Această femeie m-a atacat.

Toate privirile se îndreptară spre ea, cea a lui Connor fiind cea mai apăsătoare.

– Prostii! strigă Cleopatra. Este un mincinos nenorocit!

Înaintă, dar soțul ei și Calum Dabney o cuprinseră de brațe.

O clipă, se gândi să mintă despre acea noapte. Și totuși, nu-și ceru scuze.

– Am făcut-o! spuse ea încet, provocând șușoteli. Asta numai după ce am dat peste el, pe o alee, încercând să violeze o fată.

Contele Whitehaven se înroși.

– Minciuni! spuse el. Cei de teapa ta nu sunt capabili de nimic altceva decât...

Connor îl puse la pământ cu o singură lovitură.

– Connor, strigă tatăl lui, înaintând grăbit. Se puse între fiul lui și următorul atac. Ascultă-l pe Lord Whitehaven!

„Ascultă-l pe Lord Whitehaven!" Cuvinte care confirmară faptul că nu era o întâlnire inopinată.

– Am văzut munca domnișoarei Killoran cu copiii și îți cunosc reputația, spuse Connor ascuțit, arătând cu degetul spre lordul laș aflat pe podea.

Apărarea aceea îi umplu inima de o lumină vindecătoare.

– Plecăm, zise Adair glacial.

– Știi cine este familia ei, Connor? rosti tatăl lui peste Adair.

Ea simți că rămâne fără aer.

– Despre ce este vorba? întrebă Connor, privindu-și tatăl. Știu cu siguranță cine...

– *Nu* frații ei!

Remarcă vag degetele lui Cleo care alunecară printre ale ei, iar ea răspunse, acceptându-i sprijinul. Deci despre asta era vorba – să o distrugă în fața fiului său.

Se întoarse spre Ophelia.

– Am vrut să îți spun, șopti ea. Doar că...

– Nu ai făcut-o, domnișoară Killoran, izbucni tatăl lui. Doar că nu ai făcut-o. Exact așa cum ai răspândit minciuni despre Lord Whitehaven, așa l-ai mințit și pe fiul meu.

– Nu! se rugă ea. Își smulse mâna din mâinile lui Cleo și își ridică palmele rugătoare, vrând ca el să înțeleagă și, mai mult, Connor să înțeleagă. A fost altfel. S-a întâmplat altfel.

– Nu trebuie să faci asta, îi spuse Cleo încet. Plecăm!

Ophelia clătină din cap. Voia să aibă ultimul cuvânt.

– Nu înțeleg, spuse încet Connor, întorcându-și spre ea privirea agonizantă.

– Nu am vrut să te rănesc.

– Nu ai vrut să-l rănești? Tatăl lui înaintă, iar ea se strădui să rămână nemișcată, să-i întâlnească privirea care o condamna. Tatăl tău l-a rănit suficient, nu?

O singură lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Îți voi vorbi acum, Connor. Singură.

– Asta s-a terminat, domnișoară Killoran, dar, la urma urmei, acesta nu este numele tău adevărat, nu?

Inima îi bătea cu putere.

– Ophelia?

La întrebarea lui Connor, ea încuviință din cap.

– Nu este numele meu. Privi curajoasă. Așa cum nici al tău nu este Steele.

În căutarea lor pentru o nouă familie și un nou început, nu erau prea diferiți.

„Nu sunt cu adevărat parte din familia Killoran, dar asta nu mă face mai prejos."

Obrajii contelui de Mar căpătară pete stacojii din cauza furiei.

– Nu îndrăzni să te compari cu fiul meu!

– Tată! strigă Connor, dar contele ridică mâna, reducându-l la tăcere.

– Domnișoara Killoran nu este pur și simplu alt membru al bandei lui Mac Diggory...

– Nu?

Inima Opheliei bătea să-i sară din piept.

– Este fiica lui Mac Diggory.

Tăcerea vuia în urechile Opheliei, amuțindu-i bătăile nebunești ale inimii.

Connor clătină din cap.

– Este adevărat, Connor, șopti ea.

El apucă spătarul înalt al scaunul de stejar și-l strânse suficient de tare încât să-i zgârie lemnul altfel perfect.

– Tatăl ei ți-a ucis părinții. Ți-a violat mama. Și, cu nesăbuința ei, este la fel ca monstrul care i-a dat viață.

Opheliei îi scăpă un geamăt dureros. Oare acel sunet tulburător îi aparținea?

Ușa se deschise și intră alt domn. Tatăl lui Connor făcu semn cu mâna în direcția lui, iar când vorbi, vocea lui păru cu zeci de ani mai bătrână.

– Dacă ai nevoie de alte dovezi ale trădării ei, Stanley poate fi martor.

Un vuiet umplu urechile Opheliei, ca și cum un roi de albine fu eliberat în minte ea.

Nu se putea mișca. Nu putea respira. În jurul ei, cuvintele păreau niște bolboroseli fără sens.

Ani mai târziu, și cu mai bine de zece ani mai în vârstă, timpul îl schimbase. Și totuși, nu uitase niciodată.

Ea închise ochii.

Era mai gras, mai aprins în obraji și avea burta mai mare. Un domn jovial mai lipsit de suflet decât satana.

Numai că acum... avea un nume.

Stanley Alberts, viconte de Middlethorne. Tatăl lui Lady Bethany. Bărbatul care încercase să o violeze.

„O vrei, târfă mică. Cele de teapa ta o vor mereu!"

Mușcându-și buza, încă nu putea să-și controleze geamătul agonizant care părea mai degrabă al unei bestii rănite. Luptându-se cu nodul din gât, își prinse mâinile. Orice pentru a o împiedica să se prăbușească.

O mână o cuprinse de mijloc.

Strigând, se trase, împiedicându-se în graba de a se elibera.

Adair. Era numai Adair.

Își zgârie obrajii. Ce se întâmpla cu ea?

– Ophelia? rosti Adair cu îngrijorare în voce.

– Tu, șopti ea, trăgându-se în spate, departe de mulțimea de oaspeți, martori ai rușinii și umilirii ei.

Privind în jur la martorii prezenți cu privirea confuză, Lord Middlethorne încuviință.

– Aceasta este femeia care m-a atacat cândva. Cu ani în urmă. Îmi voi aminti mereu acel păr.

„Ia uite ce păr... Pot să-l ating?"

Simți un gol în stomac. „O să vărs."

– Se pare că are experiență, zise Lord Whitehaven. Să atace copii nevinovați!

Ophelia stătea în picioare, tremurând. „Nu spune nimic! Provoacă-l pe acest bărbat care încă te bântuie din acea noapte!" Își simți limba grea și încercă să o miște, să formeze cuvinte.

„De ce, de ce nu pot vorbi?"

– Soția mea murise și asta, o țigancă, spuse vicontele de Middlethorne, un actor mai bun decât văzuseră scenele Londrei, s-a oferit să-mi citească în palmă. Să-mi citească viitorul.

Connor încremeni.

Nu se mișca, era palid și, mai dureros decât orice, era tăcut.

Acea tăcere era o trădare și o condamnare mai mare decât dacă ar fi strigat la ea în fața oaspeților din încăpere. O furie rece îi îngheță venele. Furia creștea, iar ea i se lăsă pradă. Altfel, s-ar fi pierdut în nefericirea și oroarea care amenințau să o frângă.

– Mincinosule! strigă ea. Sunteți toți niște mincinoși!

Contele de Mar izbucni:

– Doamnă, aceștia sunt unii dintre cei mai respectabili și mai de onoare domni ai Angliei. Luați-o!

Ușa se deschise, iar trei jandarmi dădură buzna în încăpere.

Adair și Cleo se puseră între Ophelia și jandarmi, iar ea se simți întărită de sprijinul lor.

Se întoarse.

Lacheul care rămăsese în salon înaintă.

Gâfâind, își auzea respirația zgomotoasă în urechi și se îndreptă spre fereastră.

Niște mâini puternice o cuprinseră de talie.

– Nu! gâfâi ea, dând din picioare.

– Ophelia! strigă Connor. Tatăl lui și vicontele de Middlethorne îl imobilizară.

Cu sora ei pe urmele jandarmilor, aceștia o arestară pe Ophelia.

Capitolul 22

Într-o clipită, lumea înnebunise.

În centrul nebuniei se afla tatăl lui.

Ophelia dispăru, iar în urma scandalului exploziv care îi implicase pe ea și pe familia ei rămăsese numai o tăcere goală, dezolantă. La dracu'!

Connor privi la trioul de aristocrați care se adunaseră – pe doi dintre ei respectându-i de mult timp, pe altul cunoscându-l pentru viciile sale.

– Ieși! îi ordonă lui Lord Whitehaven.

– Închide ușa! îi strigă contele de Mar prietenului său după ce Lord Whitehaven ieși. Nu le voi da servitorilor ocazia să bârfească, se strâmbă el, mai mult decât o vor face deja.

Connor izbucni.

– Dumnezeule, asta te preocupă acum? Bârfele servitorilor? Cine era acest bărbat? Nu-l mai recunoștea. Poate așa fusese mereu. Unul care dorise să șteargă mizeria de pe străzi a lui Connor și să-l transforme în ceva pur și bun – ceva ce nu putea fi vreodată. Tu ai făcut asta!

– Nu am făcut nimic, spuse tatăl lui obosit, turnându-și un coniac. Pur și simplu ți-am deschis ochii să vezi cine era cu adevărat tânăra.

„Este important să vezi cu ochii tăi și să auzi cu urechile tale ceea ce se întâmplă în jurul nostru."

Respirația îi șuiera printre dinți. Cuvintele de mai devreme ale tatălui său fuseseră un avertisment, iar el fusese prea orb ca să vadă.

În timp ce contele își turnă băutura, Connor se holba neîncrezător. O băutură. Acest bărbat care îl adoptase căuta să soarbă alcool fin franțuzesc, acum când o condamnase pe Ophelia la...

Mintea lui se bloca enervant. Nici chiar în tăcere nu reușea să încheie acel gând.

– Ce e asta?

Tatăl lui încremeni, cu paharul umplut pe jumătate. Privi peste umăr întrebător.

– Cine este tânăra asta?

Contele puse sticla jos și, lângă ea, paharul.

– Dumnezeule, Connor, strigă el, tatăl ei ți-a omorât părinții! Ți-a violat mama!

– Știu ce a făcut, strigă el, lovind cu pumnii în biroul contelui. Știu, șopti el. Am fost de față. Le-am auzit rugămințile. Le-am văzut gâturile tăiate. Tot! Culoarea părăsi obrajii tatălui său. Mac Diggory a fost bărbatul care a făcut asta. „Nu Ophelia."

– Nu face asta, Connor! îi ordonă tatăl lui. Ți-am văzut reacția când ai aflat adevărul despre tatăl ei.

El trase aer în piept. Avea să își amintească rușinea din ochii ei când fusese învinuită pentru crimele comise de tatăl ei până în ziua în care avea să moară. Șocul nu scuza asta. Nimic nu putea scuza asta vreodată.

În cele din urmă, nașul lui, Lord Middlethorne, înaintă.

– Nu îmi face plăcere să o văd pe tânără spânzurată, Connor, spuse el pe un ton indiferent, de parcă ar fi discutat despre vreme. Pot? se aventură el, ridicând un deget. Am găsit o posibilă soluție la dilema domnișoarei Killoran.

Acesta era bărbatul care încercase să o violeze. Bărbatul care încă o vâna. Connor strânse pumnii pentru a nu sări la gâtul lui.

– Spune ce ai de spus, zise el brusc.

Cum era posibil să cunoști atât de puțin o persoană? Tatăl lui. Nașul lui. Bărbați pe care îi respectase. Bărbați în care avusese încredere.

– Înțeleg că tatăl tău ți-a explicat situația mea. Eu și Bethany suntem strâmtorați financiar. O uniune ar putea măcar să ne asocieze familiile. Middlethorne băgă mâna în buzunar și scoase un teanc mic de hârtii legate cu o fundă. Dacă vei intra într-un mariaj cu Bethany, voi avea grijă, desigur, ca acuzațiile împotriva domnișoarei Killoran să fie retrase. Un acord a fost deja redactat. Nu așteaptă decât semnătura ta.

Dumnezeule! Connor rămase fără aer.

– Despre asta este vorba? șopti el, mintea lui înțelegând treptat situația. O încercare de a mă îndepărta de Ophelia? Pentru ce? Se întoarse cu fața spre vicontele fudul. Ca să mă însor cu fata ta?

Cu câtă ușurință se descotorosiseră de Ophelia! Dovediseră că ura și neîncrederea ei față de aristocrație erau fondate și meritate. Cât de mult se ura pentru naivitatea de a fi eșuat în a vedea urâțenia din jurul lui!

Vicontele îl privea în tăcere. Calm. Neimpresionat. Insensibil. Același bărbat, mai mult monstru decât bărbat, care o imobilizase pe Ophelia pe alee și care îi ridicase fusta în timp ce ea implora.

Prin venele lui Connor ardea o ură pârjolitoare precum o boală nemiloasă, amenințând să consume și să distrugă.

„O să mi se facă rău."

Se întoarse cu fața spre tatăl lui.

– Nu îți repugnă că mă forțează să mă prostituez pentru a salva viața unei tinere nevinovate?

Tatăl lui tresări.

– Nu este atât de rău cum pare.

Connor se îndreptă spre ușă.

– Connor! strigă tatăl lui. Nu pleca! Nu am terminat de discutat despre asta!

Ignorând ordinul, continuă să înainteze.

Vicontele ridică documentele oficiale.

– Am încredere că vei înțelege...

Fără efort, Connor îl strânse de gât și îl lovi de perete. Paginile perfide se împrăștiară pe podea la picioarele lor. Vicontele făcu ochii mari, cu teroare în privire.

„A spus că gura mea este gura unei curve pe care nu o putea săruta și că avea să o folosească altfel."

Aceeași luptă primitivă care îl condusese la crimă și la supraviețuire pe stradă reveni la viață, iar el se desfătă cu slăbiciunea celuilalt bărbat.

– Connor, strigă tatăl lui, dă-i drumul!

Vicontele gâfâia și pufăia, înfigându-și degetele în brațele lui Connor. Strângând și mai tare, îl făcu să se înece.

– Cum se simte? șopti el. Cu mâna stângă, îi dădu vicontelui o lovitură în nas. Trosnetul satisfăcător al osului care se frânse fu urmat de țâșnetul sângelui care acoperi degetele lui Connor.

– Connor! interveni tatăl lui, apucându-l de braț.

Îl lovi iar și iar pe viconte, până când acesta rămase fără vlagă în mâinile lui. Îi dădu drumul.

Lord Middlethorne alunecă pe podea, gâfâind, cu răsuflări întretăiate.

Trupul lui era o graniță între Connor și tatăl lui.

– Este un monstru, spuse Connor fără emoție. El a atacat-o când era o copilă.

Câte alte tinere mai fuseseră asaltate? Câte fuseseră violate în fel și chip de el?

– Nu este posibil! strigă tatăl lui. Nu ar putea! Nu ar face asta!

– Oare? tună el, iar contele bătu în retragere. Connor adună contractul de pe podea. Se așteaptă ca eu, fiul tău, să mă prostituez pentru a o salva pe Ophelia, femeia pe care o iubesc. Rupse acele pagini și le aruncă spre tatăl lui. Ești prea orb ca să vezi! Clătină din cap dezgustat. Toți anii aceștia te-am admirat pentru că ai fost apărătorul băieților și al fetelor fără noroc, ca mine. În mintea mea te-am văzut ca un erou. Dar nu ești! Simți că i se strânge pieptul. Ai judecat-o pe Ophelia fără alt motiv în afară de descendența ei în timp ce îl apărai pe acest bărbat, zise și scuipă în direcția trupului întins al vicontelui care, din nefericire, încă respira.

Cu un sunet de dezgust, păși peste viconte și se îndreptă spre ușă.

Deschise ușa, iar Bethany se prăvăli înăuntru. Cu pielea cadaverică, își acoperi gura cu palmele.

– Connor, te rog, așteaptă! Nu...

– Unde mergi, Connor? strigă tatăl lui.

Se opri cu vârful degetelor pe ușă.

– Voi lupta pentru libertatea domnișoarei Killoran. Să vă ajute Dumnezeu dacă nu voi reuși!

Astfel, Connor plecă.

Capitolul 23

Ghemuită în colțul celulei ei umede și reci din Newgate, cu data execuției deja stabilită, Ophelia înțelese ceva: ura satinul.

Era mai degrabă un detaliu prostesc, fără sens, pe care să îl remarce, având în vedere că singurul lucru dintre ea și moarte erau numai două apusuri. Și totuși, se întâmpla. Disprețuia materialul nenorocit și, dacă ar fi crezut în miracole și în posibilitatea de a scăpa, avea să jure că niciodată nu avea să mai poarte vreo rochie confecționată din blestematul material.

Oh, ea nu urâse dintotdeauna materialul fin, catifelat! Deși o scotea din sărite obsesia fratelui ei pentru aristocrație, sărbătorise ziua în care aruncase hainele roase, jerpelite, din lână pentru satinurile și mătăsurile fine pe care insistase Broderick să le poarte.

Acum își dădea seama cât de inutile erau acele rochii croite cu măiestrie. Frigul și umezeala pătrundeau prin material, înțepându-i pielea și înghețându-i sufletul. Ophelia se cuprinse în brațe și își frecă mâinile într-o încercare inutilă de a se încălzi.

Cât de ușor era să se concentreze asupra hainelor și nu asupra mirosului morții și a decadenței din jur! Mirosuri înțepătoare pluteau greu în aer, înfundând nările și amenințând să înece ultima inspirație de aer curat în plămâni.

Aproape de pantofii ei se aventură un șobolan îndrăzneț, iar ea îl lovi cu piciorul, îndepărtându-l.

Animalul pătrunse printr-o crăpătură mică în perete, din care tot intra și ieșea.

Trăgându-și genunchii mai aproape de piept, Ophelia și-i cuprinse cu mâinile. Își odihni obrazul pe materialul moale și ochi cuibul șobolanului.

Văzu ironia situației. Viața ei cu Connor O'Roarke se încheiase.

În copilărie, furase portofelul unui nobil, iar Connor sărise în ajutorul ei, încă de atunci fiind destinată acestui loc.

Totuși, nici faptul că dusese o viață cu infracțiuni și păcate pe stradă, nici riscurile, nimic nu o pregătise pentru iadul care era Newgate.

Mâncărimea scalpului amenința să o înnebunească – își scărpina cu unghiile rupte părul ciuntit pe care i-l lăsaseră gardienii. Se scărpina furioasă, până când simți că i se încălziră degetele.

Așezându-și mâinile în poală, se holba la pata stacojie lăsată de eforturile ei. Absentă, își șterse sângele de fusta ruptă.

– Dumnezeule, nu, te rog... Eu nu...

Strigătele incoerente, înăbușite ale altui suflet amărât reverberau prin închisoare până când Ophelia simți nevoia să-și pună mâinile la urechi pentru a bloca orice sunet: zgomotul rozătoarelor care se desfătau din carne, gemetele și suspinele prizonierilor care încă nu acceptaseră adevărul: iertarea sau salvarea nu avea să vină.

Singurul lucru care îi aștepta erau poarta din fier și ușa din zăbrele care ducea către eșafod pentru execuția publică.

Ophelia închise ochii când fiecare nerv din trupul ei zvâcni de frică, încordându-se, simțind dorința de a se lovi cu putere de ușă într-un efort inutil de a distruge bariera dintre ea și libertate.

Se lovi cu zidul din piatră, căzând o bucățică de tencuială.

Cât de aproape fusese să obțină tot ce își dorise vreodată – tot ce nu știuse vreodată că își dorea – până când fusese prea târziu!

Cu numai o lună în urmă, crezuse în mod cinic că pășise într-o cursă perfect întinsă de Connor și tatăl lui.

Fără efort, dărâmase zidurile pe care le ridicase în jurul ei pentru a se proteja. Fără să mai fie tânăra înverșunată, arțăgoasă care fusese cândva, observase limpede șocul, neîncrederea și oroare din ochii lui Connor.

„Pentru Dumnezeu, nu o vei lua!"

Simți în piept un suspin vibrant care îi urcă în gât. Își puse mâna la gură, înăbușind sunetul de nefericire ce ar fi alertat gardienii care se aflau în apropiere.

Încă o dată, chiar știind ce făcuse tatăl ei, Connor se pusese între ea și drumul spre Newgate. Scosese o armă, amenințase jandarmii, pe tatăl lui, pe bărbații puternici din încăpere, deși i-ar fi ruinat reputația pe care o dobândise în calitate de anchetator respectabil, onorabil.

O lacrimă îi alunecă. Își șterse obrazul de fustă, ascunzând acea lacrimă singuratică. Mereu o meritase pe Lady Bethany a lui. Ophelia o urâse pe femeie de prima dată pentru ceea ce reprezenta. Acum putea accepta adevărul – Lady Bethany era potrivită pentru Connor în toate privințele, tot așa cum ea era nepotrivită pentru el.

Încă o lacrimă căzu. Fu urmată de alta. Și de alta.

– Încă unul își dă duhul, spuse unul dintre gardienii care se aflau la ușa celulei ei. Urmă sunetul scuipatului căzând pe podea. Ce pariem pe ăsta?

– Întreab-o pe nenorocita asta! Proprietară de săli de jocuri de noroc, cei de teapa ei se pricep la asta.

Răspunsul batjocoritor fu primit cu o serie de râsete zgomotoase din partea celorlalte brute. Râsetele lor răsunară prin coridoare, ajungând până în celula închisă.

Sâsâitul, așa cum îl numise ea pe unul dintre ei pentru tenta reptiliană a vocii lui și pentru limba ascuțită pe care o avea, își lipi fața de gratii.

– Ai chef de un pariu, bucățico? O farfurie în plus și apă... Dacă pierzi, ne alegem cu o partidă.

Ophelia stătea acolo, uluită, privind prin el.

„Ai vrea tu, nenorocitule!"

„Nu te gândi la el. Nu te gândi la ei. Gândește-te la Connor! Gândește-te la starea incredibilă pe care o simți în brațele lui și cu el."

– Ce? întrebă unul dintre gardieni. Te crezi prea bună pentru a-ți desface picioarele pentru noi. Faci pe doamna! Nu mai ești așa de frumoasă fără păr, nu?

Deloc înțelept, își trecu degetele prin ciuful răvășit, scurt.

El râse.

– Tu și cele ca tine nu sunteți deloc diferite de celelalte târfe de aici.

Refuzând să acorde satisfacție temnicerilor zeflemitori, își lăsă mâna să-i cadă și întâmpină întrebările și acuzațiile lor cu o tăcere nezdruncinată.

– Prea mândră să stea pe saltea, interveni alt gardian. Nu va mai fi atât de mândră când va merge la eșafod. Ai auzit, târfo? Se atinse prin pantalonii de lână. Poate că ar trebui să-i arătăm că nu este deloc diferită, zise tot jucându-se cu betelia pantalonilor.

Ophelia tresări și își ridică pumnii.

– Încearcă numai, nenorocit urât, ciupit de vărsat, spuse ea. Îți voi smulge sfrijita dintre picioare și ți-o voi băga pe gât la ultima ta masă!

Cu obrajii roșii, el continuă:

– Vezi tu, cățea nenorocită! strigă el.

Prietenii lui, mai rezervați, îl ținură în loc:

– Controlează-te! Știi că nu o putem atinge. Este interzis.

Ophelia trase cu urechea.

– Ești ca și moartă! strigă bruta știrbă. Ai dușmani puternici printre nobilii pe care ai pus mâna.

Într-adevăr, procesul și sentința fuseseră înaintate cu puțin efort din partea lui Whitefield și a lui Middlethorne.

– Gardianul își privi prietenul cu speranță. Cui i-ar păsa dacă o regulăm? Nici măcar nu se va afla.

– Ce știu eu?

Cei doi îl eliberară pe atacatorul hotărât, și celor trei li se distrase atenția imediat.

Clicul ritmic al bastonului reduse la tăcere chiar și șobolanii și picăturile de apă care pătrundeau prin acoperișul vechi din piatră.

În spațiul întunecos, Ophelia se uită pe furiș, îndreptându-se pentru a-l vedea pe proprietarul acelor tonuri cultivate, chinuindu-se să-l vadă mai bine, apoi își dori să nu o fi făcut.

Îmbrăcat într-o haină de brocart, cu un ac de cravată cu diamant în lavaliera aranjată cu grijă, hainele lui erau la fel de nepotrivite în acest iad precum accentul lui rafinat. Nu fură însă veșmintele lui moderne cele care o lăsară fără cuvinte.

Se retrase înainte să o vadă.

Străinul cu părul lui negru dat pe spate, accentuând acel chip despre care nu puteai spune dacă era frumos sau hidos, avea înfățișarea satanei în persoană. În cele din urmă, se opri în fața celor trei bărbați.

Aliniați umăr lângă umăr, trioul fu redus la tăcere. Toți își țineau privirile în pământ. După ce îi privi indiferent, își îndreptă atenția către Ophelia.

– Deci tu ești fiica lui Diggory, bolborosi el în tonuri baritonale melodioase, cuvintele lui fiind atât de naturale de parcă ar fi întrebat despre vremea de afară.

– Numai pentru că mi-a dat naștere, spuse ea nepăsătoare.

Connor o ajutase să înțeleagă faptul că era mai mult decât nenorocitul acela fără inimă care semănase teroare în sufletele tuturor.

El făcu o grimasă.

– Nu este atât de simplu să te dezici de cei de același sânge.

Părea să vorbească din experiență.

Și totuși, în ciuda afirmației, cât de puțin înțelegea! Nu avea să dezbată acest aspect cu el. Îl cercetară. Chipul lui brunet, mai potrivit unui nomad, era construit ca o mască glacială, inexpresivă. Era suficient că ea știa adevărul.

Înțelesese asta acum.

Întorcându-și umărul indiferent, își privi temnicerii.

– Cine a propus să violeze termenii înțelegerii făcute? întrebă el cu un ton letal, glacial.

Bărbații cedară. Doi dintre ei priviră spre cel care se afla între ei.

Ridicând o mână care tremura, făcu un pas în spate.

– Țț, țț! Ce să fac cu tine? Înconjurându-l, scoase un sunet atingându-și limba de cerul gurii. Îl contempla. Se juca cu el. Diavolul fără nume ridică bastonul aproape de gura acestuia, atât de aproape încât buzele lui aproape că atinseră metalul auriu strălucitor. În biroul meu, până decid ce să fac cu tine!

Bărbatul înghiți în sec și făcu o plecăciune. Se împiedică în timp ce se îndrepta alergând la adăpost.

Nu era nici o îndoială că bărbatul care stătea în fața lor era Wylie, cunoscut până în Dials drept stăpânul acestui iad.

Își scoase mănușa de un alb imaculat.

Gardienii dispărură imediat în umbre.

Wylie se apropie de gratii. Îi aruncă o privire batjocoritoare.

– Nu semeni cu nenorocitul tău tată, domnișoară Diggory.

Înlăuntru, trupul îi tremura, iar ea se lupta să învingă frica, refuzând să se lase intimidată, refuzând să-și petreacă ultimele zile pe care le mai avea pe pământ implorând un bărbat incapabil de milă. Își ridică bărbia.

– Numele meu este Ophelia Killoran.

El râse, dar sunetul sumbru era lipsit de orice amuzament.

– Înțeleg că ești specială pentru unii oameni care nu ar ezita să-și dea toată averea pentru a-ți face ultimele zile... confortabile.

Pulsul i se acceleră. „Cine?"

O siluetă înaltă păși înainte.

Speranțele îi renăscură imediat.

– Broderick, spuse ea, cu vocea groasă și răgușită pentru că nu o mai folosise. Desigur.

– Te așteptai la altcineva? o ridiculiză temnicerul.

Fratele ei o privi de sus până jos până când se opri asupra hainelor ei jerpelite. Chipul i se schimonosi până la paroxismul pe care îl ascunse imediat în timp ce aruncă o privire aspră temnicerului. Insensibil la furia glacială, scoase o cheie din haină.

– Ai cinci minute!

– Zece!

Dumnezeule, cât de mult își iubea fratele pentru că fusese mereu un războinic fără teamă când venea vorba despre ea și despre frații ei!

– Zece, căzu de acord demonul, în mod surprinzător.

Îl lăsă pe Broderick înăuntru.

Fratele ei se grăbi spre ea și apoi se opri, studiind-o iar.

În cele din urmă, își deschise brațele.

Ophelia îl îmbrățișă și ea.

– Eu... Nu ar trebui.

Ca o amintire a motivelor pentru care nu ar fi trebuit să fie atinsă de cineva, păduchii care își făcuseră casă pe scalpul ei provocară ravagii pe pielea deja iritată. Se scărpină iar.

Gemând, Broderick se apropie și o trase la pieptul lui.

Ea se zbătu.

– Nu, șopti el aproape de scalpul ei plin de păduchi.

Era ultima oară când avea să-l vadă. Nu avea să-și mai revadă surorile, pe Stephen sau pe Connor.

– Broderick...

Apoi începu să plângă în hohote, udându-i haina cu lacrimile ei de nefericire cu care se luptase în ultimele zile. Însă nu existau alte cuvinte. La urma urmelor, ce mai era de spus? Fiecare decizie pe care o luase, ca o copilă de opt ani sau ca o femeie de 22 de ani, ar fi repetat-o.

– Știu, spuse el încet, cuprinzându-i obrajii în palme.

O ținu pur și simplu, timpul prețios care le fusese permis topindu-se. În cele din urmă, ea reuși să își recapete controlul. Se forță să se desprindă din brațele lui.

– Am vrut să vin mai devreme, îi explică fratele ei gâtuit. Am oferit o avere. Aruncă o privire plină de ură spre locul pe care nu cu mult timp în urmă îl ocupase Wylie. În cele din urmă, Steele a aranjat totul.

„Connor."

Ophelia își agita mâinile în jurul gâtului.

– Connor.

El făcuse asta. În ciuda faptului că știuse ce făcuse tatăl ei? Orice alt bărbat ar fi lăsat-o să putrezească singură pentru secretele pe care le păstrase. Totuși, lui Connor nu îi stătuse niciodată asta în caracter.

Broderick îi susținu obrazul, forțând-o să-și îndrepte din nou atenția asupra lui.

– Nu te pot salva.

Cuvintele răgușite ar fi trebuit să o distrugă din cauza finalității lor și a faptului că soarta îi fusese pecetluită.

Și totuși...

Se așteptase la asta. Știuse adevărul înainte ca el să i-l spună.

– Știu, spuse ea blând.

– Îmi pare atât de r...

– Cinci minute! strigă gardianul.

Își așeză vârful degetelor peste buzele lui Broderick, alungându-i vina. Ea era responsabilă pentru fiecare decizie pe care o luase.

– Trebuie să-i permiți lui Gertrude să aibă rolul ei în club. Este inteligentă. Înțelege atât de multe! Nu o subestima! Nu o mai face!

Toți o făcuseră atât de mult timp. El încuviință, deloc convins

– Și Adair... Fii bun cu el! O iubește pe Cleo și are o inimă minunată.

Gâtul lui Broderick se mișca ritmic.

– A venit timpul să facem pace cu familia Black.

De ce îi luase atât de mult să înțeleagă că erau oameni buni? „Deoarece aveai nevoie de Connor în viața ta pentru a vă face pe toți să pricepeți asta."

– Trebuie să-mi promiți ceva!

El îi cuprinse mâinile și i le duse la buze.

– Orice! spuse el cu vocea gravă.

– Vreau să pui capăt prostituției în club. Râsul dureros al fratelui ei răsună prin pereții de piatră, dar ea continuă peste el. Femeile pe care le angajăm nu au avut nici o șansă decât să se vândă pentru a supraviețui – cât de înguste fuseseră vederile ei despre supraviețuire –, dar au abilități și atuuri la fel sau chiar mai mari decât ale bărbaților pe care i-am angajat. La fel ca ea, fuseseră neglijate și femeile angajate în Bârlogul Diavolului. Vorbește cu Black și cu familia lui despre ce au făcut ei. Te vor ghida! Promite-mi!

Ochii lui Broderick sclipiră, frângându-i inima.

Ea își mușcă buza inferioară pentru a nu cădea iar pradă nefericirii.

El încuviință.

– Promite-mi! insistă ea, cerându-i să i-o spună. Avea nevoie să știe că era un nou început pentru unele femei, chiar dacă nu și pentru ea. „Oh, Doamne! Nu vreau să mor!" Inima i se frânse. „Am crezut că sunt mult mai puternică." Promite-mi! spuse ea.

Vocea ei, cuprinsă de panică, străpunse tavanul.

– Ai p-promisiunea mea! zise cu vocea gâtuită.

Ophelia îl bătu ușor pe obrazul neras. De câte ori nu jucase rolul susținătorului, asigurându-i pe ea și pe frații ei că totul avea să fie bine? Cât se schimbaseră rolurile!

– Două minute, anunță gardianul, provocând panică în pieptul ei.

– Mai este ceva, zise Ophelia și inspiră ușor.

– Nu, o imploră el, deoarece știa deja. În cele din urmă, ea credea asta în adâncul sufletului. Broderick avea să facă exact ce trebuia făcut.

– Nu este al nostru, Broderick!

Broderick închise ochii strâns și apoi își acoperi fața cu mâinile.

Ea i le înlătură.

– Nu-l putem pierde... Vocea i se stinse. Nu vă pot pierde pe amândoi.

Inima ei deja frântă se sfărâmă iar, sângerând din cauza agoniei din tonul fratelui ei și din ochii lui răvășiți.

– Oh, Broderick, șopti ea, strângându-i mâinile! Nu a fost niciodată al nostru.

– Ți s-a scurs timpul, Killoran!

Priviră amândoi spre gratiile de fier.

Cu toate astea, fratele ei rămase.

– Voi regreta că te-am îndepărtat până la finalul zilelor. Tu trebuie să fii cu noi. Dacă nu ar fi fost sezonul...

Închise ochii.

– Dacă nu ar fi fost sezonul, nu ar fi fost Connor, iar viața mea a fost incompletă înainte de el, spuse ea cu o forță surprinzătoare.

Ușa se deschise.

Fratele ei întinse o mână, trecându-și vârful degetelor peste ale ei, apoi plecă.

Nu mai era nimic de făcut decât să aștepte până când avea să meargă la spânzurătoare.

Capitolul 24

Connor bătuse de multe ori coridoarele închisorii Newgate.

Nenumărate cazuri îl purtaseră în temnița aia mizerabilă pentru a pune întrebări bărbaților și femeilor care uciseseră sau care erau acuzați de asasinat. Pentru a interoga violatori și hoți.

Nu putea uita duhoarea de fecale și de trupuri putrezinde, izul metalic al sângelui și al sudorii. Pe când era un tânăr anchetator, detestase fiecare drum pe care fusese nevoit să-l facă prin culoarele mizere. Se simțea recunoscător când termina interogatoriul și putea

să iasă și să inspire aer proaspăt pentru a îndepărta mirosul fetid emanat de câte o persoană.

Nici una dintre acele vizite nu l-ar fi putut pregăti vreodată pentru aceasta – pentru această femeie.

Înghițind în sec, privi înainte către gardianul care îl însoțea prin culoarele umede și întunecoase.

Din adâncul celei mai rău famate închisori ale Londrei, răsună un strigăt ascuțit, plângăcios.

Își auzea respirația tare în urechi și se străduia să pareze acele sunete.

Ea era aici. Merita mai mult decât slăbiciunea lui.

Cu fiecare pas care îl purta mai departe în abisul care era iadul de la Newgate, panica îi acapara mintea, alungându-i rațiunea și logica.

– Am ajuns, spuse gardianul.

Un șobolan trecu peste ghetele lui, iar Connor se holbă la rozătoarea imensă.

„Ea trăiește aici. Trăiește alături de șobolani, violatori și..."

Gardianul deschise ușa.

Connor avu nevoie de o clipă pentru ca ochii să i se acomodeze cu spațiul întunecos, îngust. Apoi o găsi, iar inima i se frânse, sângeră și muri chiar acolo.

Ophelia stătea într-un colț. Cu spatele sprijinit de ușă, cu rochia ruptă și cu șuvițele acelea minunate, blonde, care acum erau tunse scurt, inegal, era tăcerea absolută care vestea adevărul.

Ea își pierduse speranța.

Cuprinse acest loc fără excepție. Această imagine, a femeii a cărei viață conta pentru el mai mult decât propria lui viață, îl distrugea în moduri în care nu ar fi putut niciodată să-și revină.

Îl observă discret pe gardianul care închise ușa în urma lui, iar Connor și Ophelia rămaseră singuri înăuntru.

Connor îngenunche lângă ea, mâinile oprindu-se deasupra ei, dorindu-și să o ia în brațe, dar temându-se să nu o forțeze. Se temea că, în ciuda înțelegerii pe care o făcuse cu diavolul care conducea acest loc, ea avea oricum de suferit

– Oh, Ophelia, șopti el cu vocea sugrumată.

Trupul ei zvelt se încordă, dar nu făcu nici o mișcare pentru a se întoarce spre el.

– Te-a rănit cineva?

Dacă ar fi făcut-o, Connor avea să-l găsească pe responsabil, avea să-l taie cu o lamă ascuțită și avea să-l privească voios cum își dă ultima suflare.

Ea clătină ușor din cap, și un val de ușurare îl năpusti, încât închise ochii.

– De ce nu mi-ai spus? Adresă în cele din urmă întrebarea care îl bântuise din momentul în care ea fusese prinsă. Oare nu avusese încredere în el? Oare avusese o părere atât de proastă despre el și despre iubirea lui pentru ea?

„Dar nu i-ai spus niciodată că o iubești."

În cele din urmă, se chinui să se ridice. Când se întoarse cu fața spre el, vederea ei îl lovi ca un pumn în piept. Obrajii ei palizi erau mânjiți de murdărie și de tristețe, buzele ei roșii contrastând cu paloarea. Marea albastră a ochilor ei bântuiți, vânați, chinuiți...

Își dorea să ia asupra lui suferința ei.

– Cum aș fi putut să-ți spun asta? șopti ea. Cum aș fi putut să-ți spun ție, singurului bărbat pe care l-am iubit vreodată...

Oh, Dumnezeule, cuvintele ei îl sfâșiau!

– ... că tatăl meu a fost responsabil de suferințele îndurate de tine și de părinții tăi?

– Mă cunoști atât de puțin încât crezi că te-aș considera responsabilă pentru păcatele lui?

Întrebarea lui fu mai aspră decât intenționase, astfel că regretă imediat.

Ochii ei cristalini se umplură de lacrimi.

– La început, minciuna a fost... mai ușoară. Mai ușoară decât să recunosc că, atunci când ne-am întâlnit prima dată, nici măcar nu aveam un nume. Că eram pur și simplu *Fata*.

„Nu voi supraviețui acestei suferințe."

– De aceea nu mi-ai spus niciodată un nume? Întrebarea chinuitoare ieși, târându-se. Un geamăt jos îi scăpă printre buze.

– Am creat o lume care am dorit să-mi aparțină, spuse ea cu blândețe, explicând cu o fermitate pe care el nu o putea suporta. Cât de puternică fusese mereu! Ți-am oferit lumea la care am visat în secret.

– Dar eu te-am vrut pe deplin, Ophelia! Încordarea marca sfârșitul a ceea ce nu ar fi putut fi niciodată. „Nu voi supraviețui." Pierderea ei avea să-l lase gol și fără scop într-un mod în care nici măcar moartea părinților lui nu o făcuse. Nu mi-am imaginat. Te-am vrut pe tine.

Se apropie de ea.

Ea îl evită, îndepărtându-se până când se lovi cu spatele de perete.

– Nu! șopti ea, trecându-și mâinile prin buclele scurte.

Cu toată agonia și nefericirea faptului că ea se afla acolo și avea să urmeze ceea ce el nu putea să oprească, lui îi părea rău pentru pierderea șuvițelor ei blonde. Cele care îl acoperiseră ca o cascadă mătăsoasă acum erau un smoc gras, ciuntit.

Oare chiar trecuseră numai câteva zile de când lumea lui se destrămase? Cum, când lui i se păruse că trecuse o viață?

– Am păduchi!

Gemând, el o trase în brațele lui, iar ea nu se împotrivi.

– Chiar crezi că aș lăsa asta să mă împiedice să te strâng în brațe?

Când timpul împreună era atât de scurt? Simțea că nu mai avea aer. Brusc, se simți cuprins de panică și de ceva mai vătămător – neputința.

Rămaseră astfel îmbrățișați pe podeaua rece și umedă a celulei.

Ophelia fu prima care se mișcă.

Își întoarse capul și își așeză obrazul acolo unde bătea inima lui. Buzele ei eliberară un oftat discret, liniștit chiar. Își trecu degetele, ca mângâierea unui fluture, peste pieptul lui. Tandrețea acelei atingeri amenința să-l frângă iar.

Așezând-o în poala lui, Connor stătu pur și simplu acolo pe podeaua închisorii Newgate, dorindu-și să rămână mereu așa, fiindcă măcar astfel ea ar fi în viața lui, ar fi trăit. Cât timp erau împreună, el ar fi putut supraviețui oriunde.

Lacrimile i se agățară de gene. Își strânse ochii, dorindu-și să fie puternic pentru ea.

– Lagertha mea! strigă Connor și îi atinse tâmpla dreaptă cu buzele.

Ophelia se dădu în spate.

– Spune-mi povestea lui... a numelui.

Iată! Era prima dată când întreba, deși folosea numele acesta de când se întâlniseră în copilărie.

Certitudinea era și mai apăsătoare.

– A fost odată un bărbat pe nume Ragnar Lodbrok. S-a războit cu regele Suediei. În timpul luptei a apărut un războinic, o amazoană, mai curajoasă decât toți bărbații de pe tot câmpul de luptă. În timp ce se lupta, părul îi cădea pe umeri. La încheierea luptei, captivă, Ragnar a luat-o de soție. Exact așa cum Connor își dorea un viitor cu Ophelia. Își înghiți emoția din gât. De atunci, când pleca la război, luptau unul alături de celălalt.

Tăcerea ei îl făcu să privească în jos.

Un zâmbet nostalgic îi apăru pe buze.

– Îmi place povestea asta, spuse ea încet.

Își lăsă degetele să alunece printre ale lui, împletindu-le. Ophelia îi ridică mâna și i-o sărută, apoi îi dădu drumul.

– Mâinile tale, spuse el, observând detaliul pe care îl ratase: sângele care îi pătă degetele.

Ophelia scoase un sunet indiferent.

– Sunt păduchii. Ea își trecu degetele peste palma lui și cu unghia ruptă merse pe linia mâinii lui stângi.

– Aceasta este linia sorții, spuse ea, atrăgându-i privirea la cea perpendiculară, care îi traversa mâna.

„Aceasta este ultima palmă pe care am citit-o." Iată, citise liniile din palma lui. În atingerea ei era o umbră grea. Stomacul i se strânse.

– Nu vreau să știu...

Își ridică scurt privirea, ademenindu-l să privească. Ea reveni asupra mâinii lui.

– Te vei găsi în posesia unei mari averi.

Connor se holba absent la capul ei aplecat. Avea o avere, construită cu mâinile lui, precum și averea implicită și proprietățile care îl așteptau după moartea tatălui său. Și la ce bun? Toate se dovediseră până acum inutile în încercarea lui de a o elibera pe Ophelia din iadul acesta.

Ophelia continuă:

– Aceasta este linia dragostei. Își trecu unghia ruptă peste ea. Asta spune dacă vei avea parte de iubire în viitor și cine va fi.

„Tu. Vei fi mereu numai tu." Simți o durere în gât. Ochii i se închideau. Dezolarea îl invada.

– Este o femeie...

– Nu, o imploră el, trăgându-și mâna, dar ea i-o reținu cu o strânsoare necruțătoare.

– Îți va aminti cum să zâmbești, cum să râzi și... Vocea Opheliei se stinse. Și să iubești.

El clătină din cap.

– Vei fi numai tu, Ophelia! Eu...

Ea îi acoperi buzele cu mâna.

– Aceste linii îți arată viitorul, Connor. Își îndreptă privirea spre fața lui, fixându-l. Nu pot face parte din el.

– Atunci aceste linii mint, spuse el, trăgându-și mâinile.

Ophelia i le prinse, implorându-l din priviri să o lase să-și continue povestea. Deși fiecare cuvânt pe care îl rostea îi înjunghia fărâmele inimii zdrobite, nu o putea refuza nici acum, nici altă dată.

– Va veni un copil, îi șopti ea dureros, trecându-și degetul peste câteva crestături în piele, numărând în gând. Mai mulți. Cel puțin p-patru.

– A expirat timpul, Steele, strigă gardianul din afara celulei.

„Nu. Nu sunt gata. Nu este timp suficient." La urma urmelor, nici o viață întreagă cu Ophelia nu ar fi fost suficientă. Connor îi cuprinse chipul în mâini, mângâindu-i tandru pielea murdară.

– Te voi scoate de aici. Eu...

Buzele ei trandafirii formară un zâmbet tremurând.

– Mereu ai fost încrezut, Connor O'Roarke.

Această amintire îl făcu să suspine și să râdă în același timp.

Gardianul strigă iar. Ignorându-l, Connor se ridică și, odată cu el, pe Ophelia. Dându-și haina jos, îi puse pe umerii ei înguști haina prea mare. Materialul imens îi înghiți silueta delicate. În timp ce se ghemuia în ea, părea un copil.

– Te voi scoate...

– Nu! îl întrerupse ea încet. Ai fost mereu sincer și direct. Nu mă minți acum! Mâinile îi atârnau fără vlagă pe lângă corp, mânecile largi ale hainei lui făcând-o să pară un pitic. Voiam să îți vorbesc despre părinții mei.

– La conte...

Nu putea să se convingă să-i spună contelui de Mar *tată*. Nu în acest moment. Poate niciodată. Asta din cauza capcanei întinse de acest bărbat numai pentru a dovedi că Ophelia nu era potrivită și pentru a păstra uniunea dintre el și Bethany.

Ghemuindu-se, Ophelia încuviință.

– Am fost. Am așteptat prea mult. Nu mai vreau minciuni între noi înainte...

Inima lui se frânse.

Gardianul strigă iar.

– Am spus că a expirat timpul!

– Pentru Dumnezeu, tacă-ți fleanca sau voi avea grijă ca Wylie să-ți facă șederea aici un chin!

Acest lucru îl reduse la tăcere pe gardian. Îndată ce acesta plecă, Connor o privi contrariat pe Ophelia.

– Ce este?

Își trecu vârful limbii peste buze.

– Am rezolvat cazul tău.

– Cazul...

Înlemni. Nici nu se mai gândise la Maddock sau la băiatul dispărut al marchizului de când Ophelia fusese scoasă afară din casa tatălui său.

Ridicându-se pe vârful degetelor, își apropie gura de urechea lui.

Șoapta ei îi îngreună ochii, închizându-i.

„Nu. Oh, Doamne!" Mintea lui se împotrivea adevărului. Clătină din cap.

Ophelia încuviință.

– Este adevărat. Cu o voce gravă, îi împărtăși totul. Când termină, ochii i se umplură de suferință. Nu am dreptul să îți cer ceva.

– Ba ai! Dacă îi va cere stelele de pe cer, el avea să se urce și să i le aducă. Spune-mi ce vrei, Ophelia!

– Ai grijă de el!

Altruismul ei chiar și în acest moment îl copleși. Nu vorbea despre ea și nu implora să fie salvată. Mai degrabă se gândea la fratele ei.

– Marchizul nu va permite familiei mele să se apropie de el după asta.

El remarcă faptul că ea avusese grijă să omită anumite nume și detalii în povestea ei. Precauția era caracteristică acelora ca ei, care trăiseră pe străzi.

– Ai grijă să fie îngrijit și în siguranță, Connor! Te rog, ai grijă să nu fie niciodată rănit de tatăl lui.

Acel tremur discret fu singurul indiciu al disperării ei.

Dumnezeule, forța ei era incredibilă! El îi duse mâinile la buze și i le sărută pe rând.

– Ai cuvântul meu!

Ophelia înghiți în sec. Apoi, ridicându-se pe vârfuri, își atinse gura de a lui.

El o cuprinse imediat în brațe, buzele lor întâlnindu-se iar și iar în mișcări violente, primitive.

Îmbrățișarea aceasta, altfel față de toate celelalte dinainte, era diferită de amenințarea vagă a disperării din ea. Această închisoare era recunoașterea faptului că timpul lor împreună era limitat.

El întrerupse sărutul. Respirau repede, greoi, la unison.

– Te iubesc! îi șopti el, sărutând-o tandru deasupra sprâncenei.

– Dacă nu ieși într-un minut, îl voi chema chiar eu pe Wylie pentru a-i explica lui de ce ești încă aici.

– Du-te! îl zori Ophelia, dându-i drumul la mâini.

Îngheță pierzând-o și, cu informația pe care ea i-o mărturisise încă învârtindu-i-se prin cap, Connor își forță picioarele să se miște.

Străduindu-se să privească în față, se concentră asupra destăinuirii Opheliei și asupra detaliilor pe care le oferise drept dovadă. Oricare altă persoană probabil ar fi primit informația despre propriul frate și ar fi îngropat secretul pe vecie.

Ea însă își dorea să se facă dreptate. Ea...

El încetini.

În cele din urmă, ea găsise fiul dispărut al unui nobil – un conte tânăr și o viitoare marchiză. Era un act de curaj și de valoare pentru care merita grațierea.

Pentru prima oară de când fusese ridicată, o urmă de speranță prinse rădăcini și crescu.

Connor alergă pe culoarele închisorii Newgate. Îndată ce coborî în grabă treptele închisorii cunoscute, alergă pe străzi ca un copil nestăpânit.

După ce-și mână calul pe străzile aglomerate, Connor se trezi acasă la marchizul de Maddock. Ca la un semn, un tânăr îi sări în față.

–Ai grijă de calul meu! Îi aruncă o monedă copilului. Vei primi mai multe, îi promise el.

Cu speranța conducându-i pașii, Connor se grăbi spre ușa de la intrare a marchizului și bătu cu putere. Ușa se deschise imediat. În față îi apăru majordomul devotat al lui Lord Maddock. Privirea îi căzu asupra lui Connor, care nu purta jachetă.

–Vă rog să mă urmați!

În timp ce-l conduse prin coridor după coridor, mintea îi vuia.

Ar fi trebuit să se concentreze numai asupra întâlnirii care avea să urmeze.

În schimb, se gândea la Ophelia, iar viitorul la care visa deveni atât de real, încât era aproape tangibil.

Voia să o ia de la St. Giles. Departe de Newgate și Londra. Voia ca amândoi să o ia de la capăt. Aceasta era ultima urmă de speranță pe care o avea pentru a o salva.

Majordomul privi puțin în spate, apoi îl conduse pe Connor printr-un alt coridor larg, dar slab luminat. Portretele toate erau acoperite de satin negru, cu excepția unui singur portret parțial dezvelit.

Încetinindu-și pașii, Connor se opri în fața siluetei emailate și încrustate în diamante. Hârtie neagră, groasă, fusese agățată cu măiestrie, ascunzând cu grijă chipul sau chipurile de acolo.

El se mișcă mai aproape, atras de bebelușul grăsun redat în ulei, pe pânză. Cu obraji plini și cu un zâmbet larg, cu gropițe, copilul radia de bucurie, în contrast cu răceala glacială care domnea în casă. Legănat de două persoane, subiectul picturii avea un picior sprijinit pe piciorul tatălui său. Celălalt picior dispăru din păcate în spatele draperiei.

Connor își îndreptă atenția asupra imaginii lui Lord Maddock: o mână relaxată era pe talia fiului său, în timp ce degetul mare, stâng, era strâns de copil. Capul lui era ușor aplecat spre copilul care îl strângea de deget. De la poziția corpului marchizei până la redarea chibzuită a zâmbetului purtat de copil, artistul capturase cu măiestrie un moment înghețat în timp. Era un tablou al unei familii bucolice, cu un tată mândru și iubitor.

Egoist, Connor se gândise numai la faptul că Stephen putea să asigure libertatea Opheliei. Acum se uita la acel copil, la fratele atât de iubit de Ophelia, iar importanța pe care o avea viitoarea întâlnire îl lovi.

Oare băiatul din portret fusese cu adevărat fericit? Oare mama și tatăl fuseseră la fel de binecuvântați? Sau relația lor fusese la fel ca atât de multe uniuni, plină de resentimente, trădare și dispreț?

Majordomul își drese vocea.

– Domnule Steele?

Ignorând întrebarea nerostită, Connor se apropie de colțul satinului negru.

Servitorul loial al lui Lord Maddock se grăbi înainte.

– Domnule Steele, trebuie să vă previn...

Fără să își îndrepte atenția în direcția majordomului tulburat, ridică mâna, ordonându-i bărbatului să tacă.

Detaliile contau. Fiecare dintre ele ofereau un indiciu. Trăgând materialul, descoperi celelalte persoane din portret sau, în acest caz, persoana.

Învăluită într-o rochie de un roz pal, cu buclele castanii prinse deasupra capului, tânăra femeie de acolo nu putea avea mai mult de 20 de ani. Buzele erau înfrumusețate de un zâmbet timid și, cu capul aplecat spre copil, emana și ea căldură maternă.

„Am văzut o fată frumoasă/stând și cântând./Adormea un copilaș,/Un lord drăgălaș,/Un cântec pe placul meu."

Închise ochii în timp ce versurile cântecului de leagăn îi răsunau fantomatic în minte, cu tonalitatea clară, cristalină a vocii mamei lui.

„Să ne rugăm acum pentru acest copil,/ Precum și pentru scumpa lui mamă,/Dumnezeu să-i binecuvânteze/Pentru această bucurie,/ Un cântec pe placul meu."

În timp ce permise amintirilor să dea năvală, simți un nod în gât. Amintiri ale momentelor fericite, liniștite, pe care se forțase să le uite. Amintiri ale atingerii tandre a mamei și a tatălui său, ale zâmbetului delicat. Stephen ar fi trebuit să știe asta. Poate că împreună, el și tatăl lui, două suflete rănite, s-ar putea vindeca reciproc.

Se auzi un trosnet în podea, iar Connor se forță să-și deschidă ochii.

– Asta e tot, Quint!

Marchizul îi ceru majordomului să plece.

Sunetul pașilor grăbiți indică faptul că tânărul îi dădu ascultare, lăsându-l pe Connor singur cu lordul solitar.

Lord Maddock i se alătură lângă portret și, prinzându-și mâinile la spate, îl studie pur și simplu. Tăcut. Nemișcat. Expresia lui nu trăda nimic, iar ochii lui cu atât mai puțin.

Liniștea era atât de apăsătoare, de neiertătoare, încât ticăitul slab al ceasului de buzunar al lui Connor, îngropat în buzunar, marca asurzitor trecerea timpului.

– În ziua în care s-a născut, spuse în cele din urmă marchizul, cu emoție în voce, sfâșietor de bizar, a rămas întors. Doctorii au așteptat patru ore ca bebelușul să se întoarcă. Au așteptat pur și simplu, șopti el. Agonia ei venea în valuri. Am stat afară, în fața camerei ei, cu capul în mâini, ascultând cadența respirației ei și strigătele ascuțite, până când nu am mai putut suporta. Lord Maddock veni atât de aproape încât nasul lui aproape că atingea pânza. Am dat buzna în cameră, ordonându-i doctorului să facă ceva pentru a o salva. L-am amenințat că-l omor cu mâna mea dacă nu va aduce pe lume copilul, iar când el a rămas acolo, ștergându-și o pată inexistentă de pe ochelari, l-am luat de jacheta nesifonată și l-am aruncat afară din încăpere.

Și totuși, doamna supraviețuise.

Marchizul își trecu vârful degetelor de-a lungul zâmbetului fantomatic al răposatei sale soții.

– I-am ordonat lui Quint să aducă moașa satului. Mama mea, care pe atunci trăia – zâmbi disprețuitor, un indiciu al sentimentelor pe care le avea pentru femeia dispărută –, i-a interzis, spunând că este sub demnitatea unui marchiz să permită accesul în camera în care

avea să se nască moștenitorul lui a unei persoane din popor. Am aruncat-o și pe ea afară.

În timpul povestirii, Connor rămase tăcut.

– Moașa a trebuit să... Chipul lui Lord Maddock se umbri, iar Connor își îndepărtă privirea, oferindu-i bărbatului intimitate. Când privi iar, masca era înapoi pe chipul lui. A întors copilul. A spus că era singura modalitate de a-mi salva soția. Astfel că l-a întors. Zbieretele, șopti el, mi-au pătruns în suflet și au rămas acolo pentru totdeauna. Marchizul își trecu vârful degetelor peste buclele prinse în vârful capului tinerei femei. Când mă așez noaptea în pat, rămân treaz din cauza strigătelor din noaptea în care mi-a luat-o focul. Erau la fel de chinuitoare? Simți un nod în gât. În mod egoist, gândindu-mă numai la mine, vreau să cred că fumul a ucis-o în somn, înainte să ardă.

Așezând reținut satinul la loc, Connor o acoperi pe tânăra marchiză, așa fericită cum fusese.

Încuviințând din cap, Lord Maddock îl încurajă să-l urmeze. Merseră fără să-și vorbească, până când Connor intră și se așeză.

Marchizul se îndreptă spre bar.

– Ceva de băut? îi oferi el așa cum i-ar fi oferit unui prieten care venise să stea de vorbă, nu ca unui anchetator care venise în toiul nopții.

– Nu, mulțumesc!

Clinchetul delicat al atingerii cristalului, urmat de zgomotul băuturii care lovea sticla, răsună în încăpere.

– Copilul dumneavoastră a fost găsit.

Paharul alunecă din mâna marchizului și se lovi de marginea mesei. În timp ce picăturile chihlimbarii lăsară o dâră pe podea, marchizul rămase nemișcat.

– Poftim? Vocea lui, o șoaptă gâtuită de neîncredere, ajunse la Connor. Se întoarse încet. Ai spus că...

– Fiul dumneavoastră a fost găsit, repetă el, recunoscând ceea ce avea să însemne asta pentru Stephen și Ophelia și pentru toată familia Killoran.

Lord Maddock strânse marginea bufetului, sprijinindu-se.

– Nu cred... Eu... Cum?

Connor continuă să-i mărturisească detaliile recent dezvăluite de Ophelia. Când termină, marchizul nu spuse nimic. Rămase înfipt în podea. Apoi o scânteie sumbră îi aprinse ochii.

– Este o capcană? șopti el.

Un lung moment, Connor nu se mișcă.

– Poftim? întrebă el în cele din urmă.

Lord Maddock își strângea și își desfăcea pumnii.

– Speră ca ea să fie numită salvatoare și să i se cruțe viața.

Văzând că speranțele și gândurile îi fuseseră atât de repede identificate, Connor simți că-i arde gâtul.

– Ea și-a dorit să facă ceea ce era corect. Și tocmai ea a descoperit...

Chipul marchizului fu zdruncinat de un râs biciuit de amărăciune.

– Ce *convenabil* că tânăra a împărtășit această informație *acum!* Furia se citea pe chipul lui Lord Maddock. Zâmbi disprețuitor. Poate că sunt pe jumătate nebun, dar nu sunt prost. Mi-a băgat pe gât acest copil în speranța că va fi grațiată, iar eu voi rămâne pe cap cu încă unul din bastarzii lui Diggory, care va dispărea îndată ce va avea ocazia. Lord Maddock luă sticla și-și turnă încă un pahar. Lovi sticla de cristal suficient de tare încât să o spargă.

– Are semnele! Asta îl blocă pe văduv. Pe genunchiul drept și pe burtă.

Lord Maddock dădu pe gât conținutul paharului dintr-o înghițitură. Continuă:

– Înțeleg că ai venit convins de tânără.

La această schimbare bruscă, Connor își întoarse capul.

– Poftim...?

– Toate ziarele au scris despre pasiunea dumitale nebună pentru Nestemata din St. Giles, diamantul care a luat prin surprindere înalta societate.

El miji ochii.

– Spuneți ce aveți de spus și încheiați cu asta!

– Având în vedere că ai fost în posesia detaliilor despre semnele din naștere ale fiului meu, te-ai aflat în poziția de a le împărtăși cu oricine. Inclusiv cu domnișoara Killoran, nu?

Connor pufni.

– Dumnezeule, sunteți nebun!

Lord Maddock zâmbi glacial.

– Da, sunt. Dar, la urma urmei, pierderea soției în foc și răpirea copilului pot avea acest efect asupra unei persoane. Luă sticla de coniac franțuzesc și paharul și le duse la birou. Ieși dracului de aici, Steele! Nu mai am nevoie de *serviciile* tale!

Furia îi cuprinse trupul și își strânse pumnii pentru a se forța să nu-l lase lat la pământ pe marchiz. În toate cercurile respectabile, marchizul era cunoscut drept un nebun. Unul al cărui sentiment de vinovăție îl înnebunise. Deși Connor și-ar fi pus la bătaie cariera

și siguranța că bărbatul nu-și omorâse soția și copilul, nu credea o clipă că omul care îi solicitase serviciile se afla în deplinătatea facultăților mintale. Adesea, nebunia era însoțită de nesăbuință.

– Da, aveți dreptate! Sunt îndrăgostit de ea, recunoscu el glacial. Lăsat orfan de Diggory, nici nu-l iubesc, nici nu-i sunt loial bastardului care conducea estul Londrei. O cunosc însă pe tânăra aflată acum în închisoare. M-a salvat când eram copil. Și l-a găsit pe fiul dumneavoastră. Simțiți atâta ură încât îi permiteți să vă țină departe de fiul dumneavoastră.

Suferința întunecase abilitatea marchizului de a gândi rațional. Cu toate acestea, Connor mai încercă o dată.

– Ophelia Killoran nu ar răni un copil.

Lord Maddock îl privi confuz.

– Ar fura unul?

– Familia Killoran deține cea mai prosperă sală de jocuri din Londra. Au putere, avere. Iar acum au legături cu aristocrația. Ce motiv ar avea ea sau oricine din familia Killoran să facă rău unui copil?

– Este în sângele ei.

Aceste cuvinte dețineau un adevăr pe care el nu-l înțelese înainte. Connor nu-l putea ajuta pe bărbat. Nu se putea înțelege cu el.

– Cred că am ajuns într-un impas, spuse el gâtuit.

În timp ce Connor dădu să plece, ultima urmă de speranță dispăru. Numai...

Încetini și rămase înghețat în fața casei marchizului.

I se prezentase *o* ofertă, una care avea să o salveze pe Ophelia.

Connor închise ochii.

Știa ce avea de făcut.

Capitolul 25

Datorită surorii ei istețe, măcar Ophelia avea o idee despre vârsta ei. Nu exista totuși o dată de naștere, nici măcar o zi care să celebreze sosirea pe lume a Opheliei. Nu fusese decât o altă bastardă a unei târfe și a liderului unei bande, sărbătorită de nimeni și nedorită de toți.

Însă avea să existe o zi care să marcheze ultima zi în care trăsese aer în piept.

12 aprilie 1826.

Întinsă pe podeaua neiertătoare, își aminti cum era cu o seară înainte – pe spate, holbându-se la tavanul de piatră de deasupra. Asta până când negrul ca smoala al nopții făcu loc unei raze slabe de lumină prin fereastra îngustă care lumina podeaua.

Poate că epuizarea contribuise la detașarea ei, dar nu se simțea precum cineva care în câteva ore avea să se îndrepte spre spânzurătoare și care avea să aibă streangul în jurul gâtului.

Nu, în acest moment nu simțea... nimic.

Ophelia își trase haina lui Connor mai sus, acoperindu-și gura și îngropându-și nasul în ea. Inhală parfumul de lemn de santal care încă persista.

Poate că nu era epuizare. Poate că, în sfârșit, găsise pacea cu fiecare decizie pe care o luase și spera că, atunci când nu avea să mai fie, Connor și familia ei aveau să meargă înainte, iar toate nedreptățile puteau fi, în sfârșit, îndreptate, inclusiv disputa cu familia Black care se transformase într-o pace sensibilă. Despre ce fusese vorba? Și pentru ce? Era suficient loc pe lume pentru ei toți.

Stephen avea să părăsească localul acela de pariuri care îi servise drept casă și urma să fie repus în drepturi ca moștenitorul de drept al unui aristocrat puternic. Avea să fie educat și, poate, în timp, vindecat de toate suferințele pe care și el le cunoscuse.

Și Connor...

Lacrimile îi inundară ochii, începețoșând tavanul de deasupra ei.

Într-o zi, avea să găsească iubirea, fie cu Lady Bethany, fie cu alta, avea să se însoare și să aibă o familie, visând ca Ophelia să nu fi existat.

Dumnezeu să o ierte pentru că era o creatură atât de egoistă! Fu invadată de un regret care o măcina. Își dorea să fie acea femeie. Își dorea să îl urască pe străinul fără nume care îi furase inima.

Clinchetul cheilor de metal răsună în fața celulei, iar ea simți un gol în stomac.

Iată că pașii care se apropiau dovedeau că era o mincinoasă.

„Nu sunt pregătită. Nu rezist."

Îi clănțăneau dinții așa de tare, încât durerea se răspândea de la maxilar până la tâmple.

Posesorul acelor pași se opri în fața celulei.

„A sosit timpul."

Își mușcă interiorul obrazului, înfigându-și dinții până când îi dădu sângele, bucurându-se de durere.

„O să mi se facă rău."

– Ai companie, Nestemato, spuse el, folosind acea poreclă batjocoritoare.

„Companie. Connor."

Inima Opheliei tresări când gardianul deschise ușa. Poate coordonase eliberarea ei. Se ridică în picioare tremurând. Poate...

– Oh!

Acel organ naiv, păcălit de speranță, care îi făcea un gol în stomac și picioarele să tremure.

Foarte elegantă și regală, ducesa de Argyll se opri la intrare.

Nici dacă Fecioara Maria ar fi înviat și ar fi venit în vizită la Newgate nu ar fi fost la fel de nepotrivită ca această femeie în acest loc mizerabil.

– Bună! îndrăzni tânăra văduvă.

Ophelia o privi și i se păru că nu era la înălțime. Voia să vadă slăbiciunea în femeia pe care Connor intenționase să o ia de soție și care probabil avea să devină soția lui după ce ea urma să dispară. Totuși, era atât de greu să o judece pe doamna care încă nu se dizolvase din cauza mizeriei din jurul lor! Ophelia voia să plângă din cauza perfecțiunii diafane a acestei femei.

Gardianul închise ușa în urma ei, iar frumusețea admirabilă tresări.

– Ce vrei? reuși Ophelia să o întrebe în cele din urmă.

Oare venise să îi râdă în față? Să o tachineze?

Ducesa făcu un pas și se opri.

– Sunt convinsă că mă disprețuiești. Șoapta ei vagă se risipi în celulă, răsunând ca un mârâit furios în liniștea de la Newgate. Pentru ceea ce ți-a făcut tatăl meu. Lady Bethany își privi vârful pantofilor ei delicați din satin roz. După... Își prinse mâinile și încercă iar. După ce ai fost escortată...

Ophelia zâmbi crispată.

– Poți să îi spui și așa.

Aristocrații aceștia simandicoși erau politicoși chiar și când vorbeau despre închisoare și despre posibile spânzurători.

Ducesa se înfioră. Își îndreptă umerii și vorbi din nou, iar de data aceasta, în vocea ei muzicală se simți o forță mai mare.

– Tatăl meu i-a propus lui Connor o învoială.

„Connor." O ardea doar să-i audă numele rostit de buzele acestei frumuseți fără defecte.

– O învoială? repetă Ophelia țâfnoasă.

Gelozia îi înjunghia inima.

Lady Bethany încuviință.

– Tata a promis să-ți aranjeze eliberarea – o privi în ochi pe Ophelia – dacă acceptă Connor să se însoare cu mine.

„Oh, Doamne!"

Un strigăt silențios îi răsună în minte, iar Ophelia simți nevoia să-și astupe urechile pentru a bloca acele cuvinte.

– Nu voi sacrifica libertatea lui Connor pentru a mea, spuse ea glacială. Am terminat!

Se întoarse cu spatele.

Când cealaltă femeie vorbi, mărturisirea ei o făcu să se întoarcă iar.

– După ce ai fost luată de jandarmi, am tras cu urechea la o ceartă între tata și Connor.

„Connor." Rostirea aceea intimă a numelui său de botez amenința să o spulbere.

– Am auzit acuzele pe care i le-a adus tatălui meu.

Brusc, începu să înțeleagă.

– Ah, de aceea ai venit!

Pentru a asculta versiunea ei despre acea zi.

– Eu sunt vinovată, șopti ducesa. Am auzit cameristele șușotind și servitorii vorbind că îi p-plăcea să fie cu f-fete tinere. Își puse mâna la gură. Nu am spus nimic. Nu am făcut nimic. Sunt complice. Mă aștept să mă urăști.

O disprețuia pe ducesa de Argyll. O detesta cu fiecare fibră a trupului ei încă în viață. O ura pentru că îi frânsese inima lui Connor. O ura pentru că într-o zi putea avea ceea ce ea își dorea într-un mod egoist.

– Nu ești vinovată pentru acțiunile tatălui tău.

Cuvintele alunecară, eliberând-o și vindecând-o. În ele se afla un fel de izbăvire. Connor o învățase să ierte. Fusese un cadou oferit nu de surorile ei care îi fuseseră alături din prima zi a vieții sale sau de care frații care apăruseră mai târziu. Connor fusese mereu cel care îi arătase părțile bune ale lumii. O clipă, închise ochii strâns. „Oh, cât de mult îmi va lipsi!"

Când îi deschise, găsi asupra ei privirea ducesei. Ophelia își îndreptă spatele.

– Dacă îi vei permite lui Connor să renunțe la libertatea lui pentru viața mea, atunci tu vei fi de vină.

Lacrimile umplură ochii lui Lady Bethany.

– Connor te iubește atât de mult! Am vrut să te găsesc nedemnă de el, dar ești perechea lui în orice privință. O cercetă contemplativ pe Ophelia, ca și cum ar fi fost o ciudățenie expusă la Muzeul Regal. Tata insistă că nu contează. Că te va uita. Crede că, în timp, eu și Connor vom fi din nou fericiți împreună.

„Din nou."

Nefericirea sugrumă abilitatea Opheliei de a formula cuvinte. Ducesa umplu golul cu ușurință.

– Când am avut debutul în societate, am fost însoțitoarea reginei. Desigur, în perfecțiunea ei, avea legături cu regele și regina Angliei. Am fost – obrajii i se înroșiră – una dintre fetele ei preferate. Adesea, îmi spunea că le detesta pe cele mai multe dintre ele.

– De ce îmi spui asta? întrebă Ophelia obosită, întrerupându-i aiurelile.

– Am vorbit cu regina... pentru tine. I-am explicat cât ai fost de nedreptățită. Ai fost grațiată.

Asurzi. Clătină din cap, încercând să îndepărteze ceața. Ce joc crud! Să i se fluture în față viitorul ca o realitate... din care Connor lipsea.

– Ce vrei să spui? întrebă ea grav, cu mintea răzvrătită.

Ducesa trecu în fața celulei și își întinse palma delicată, înmănușată, printre barele de metal.

La un ordin nerostit, Broderick și Wylie apărură imediat.

Ușa fu deschisă chiar de gardian.

– Ești liberă, domnișoară Killoran, spuse ducesa cu blândețe, apoi ieși.

„Nu."

Ophelia închise ochii o clipă.

Broderick își deschise brațele și, cu picioarele slăbite, Ophelia se împiedică și căzu în brațele lui.

„S-a terminat."

St. Giles
O săptămână mai târziu

Bârlogul Diavolului era plin ochi de clienți, încât la mese nu mai puteai găsi nici un scaun liber.

Paharele curgeau unul după altul și nu dădeau semne că seara avea să se încheie la o oră decentă.

Clinchetul monedelor răsuna în timp ce bărbații își risipeau averea.

Ophelia revenise la casa ei de la Bârlogul Diavolului și se mișca prin taverna pariorilor cu atâta naturalețe de parcă ar fi luat proprietățile de la Mac Diggory.

Pe scurt, lumea revenise la normal.

Cu toate astea, nimic nu avea să mai fie la fel.

Stând după geamul observatorului și privind pariorii, Ophelia se holba la domnii cu care numai cu câteva săptămâni în urmă dansase. Cândva, îl urâse pe Broderick pentru că o obligase să pătrundă în înalta societate, râvnind la popularitatea clubului și la scopul lui.

Cât de mult se înșelase! Abilitatea ei de a aduce schimbarea în viețile copiilor din estul Londrei nu avea nimic de-a face cu plasarea ei în acest club. Connor, domnii și doamnele pe care îi întâlnise de atunci îi dovediseră că schimbarea poate fi făcută oriunde. În tot acest timp Ophelia își spusese un singurul lucru, dar în cele din urmă fusese mereu condusă de frică.

Frica de bărbați, consecința acelei nopți.

Într-un timp scurt, își recâștigase fiecare aspect al vieții în fiece mod care conta.

Datorită lui Connor.

Ophelia își atinse fruntea de sticlă rece care îi oferea o fereastră spre zona de jos.

În acea lume opresivă, Connor fusese singurul motiv de bucurie pe care îl găsise. În cele din urmă, renunțase la el pentru libertatea ei. Ea își închise ochii. Poate că, de fapt, asta își dorise el – o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, așa cum Ophelia nu avea să fie niciodată.

Oglinda netedă reflectă regretul care îi schimonosea trăsăturile și făcu un pas în lături pentru a păstra pentru sine propria nefericire.

Ușa se deschise.

Sora ei, Gertrude, cu un maldăr de registre în mână, închise ușa și se îndreptă spre masa din colțul încăperii.

Complet nemișcată, Ophelia își studie sora parțial oarbă în timp ce se așeza. Cu mișcări precise, eficiente, ale cuiva care îndeplinise aceste sarcini de mai multe ori, Gertrude aranjă dosarele și luă un creion.

Era o poziție de putere la care cândva Ophelia râvnise, conducând afaceri formale în beneficiul Bârlogului Diavolului cu un rol bine definit.

În timp ce Gertrude se așeză, Ophelia spuse:

– Văd că fratele nostru a devenit suficient de înțelept pentru a folosi abilitățile tale în beneficiul clubului.

Sora ei își duse mâna la piept, tresărind. Fotoliul din lemn de nuc se balansa pe podea.

– M-ai speriat! o dojeni ea, aproape fără răsuflare.

Abandonându-și locul de lângă fereastră, Ophelia i se alătură.

– Îmi cer scuze, spuse ea cu blândețe. În momentul în care Gertrude își pierduse vederea la un ochi, din respect, ca o înțelegere tacită, nimeni nu trebuia să o ia prin surprindere. Ophelia se apropie de scaunul lui Gertrude, dar sora ei o îndepărtă și se ocupă singură să-și îndrepte fotoliul.

Ophelia își aruncă privirea spre birou.

– Ce este asta? bolborosi ea mai mult ca pentru sine.

Luă registrul din vârf.

Gertrude bătu din palme.

– Broderick m-a însărcinat cu inventarierea abilităților fiecărei prostituate din club și cu oferirea unor noi responsabilități pe baza acelor calități. Asta, precum și educarea lor și a copiilor... Cuvintele se opriră, vinovate. Ar fi trebuit să întreb înainte dacă îți dorești această sarcină, având în vedere că tu ești motivul schimbării. Dar eu...

Ophelia dădu din mână indiferentă.

– Este în regulă, Gertrude. Cândva, nu ar fi fost. Cândva, ar fi fost atât de concentrată să-și câștige locul și să-și demonstreze valoarea! Învățase însă că singurul lucru care conta era influențarea vieților acelora care suferiseră și care meritau noi oportunități. Îi oferi un zâmbet candid. Este mai mult decât în regulă.

În sfârșit, Broderick le văzuse tuturor valoarea.

– Ești sigură? întrebă Gertrude într-o doară.

– Sunt. Indică spre registre. Pot?

– Desigur, spuse repede sora ei.

Stând în colțul mesei din lemn de nuc Davenport, Ophelia răsfoi paginile, aruncând o privire peste însemnările detaliate pe care le făcuse sora ei până acum despre femeile din club.

Fiecare pagină conținea o descriere detaliată a fiecărei fete, împreună cu calitățile și slăbiciunile ei și o observație despre speranțele acesteia. Își trecu degetele peste numele unei femei tinere. Mereu o consideraseră pe Gertrude îngăduitoare și, din cauza asta, o văzuse slabă. Cât de înțeleaptă fusese ea în atât de multe privințe!

– Sunt numai jumătate dintre femei, explică Gertrude, trezindu-se din visare. Sper ca până la sfârșitul săptămânii viitoare să am totul notat, incluzând nu numai abilitățile lor, ci și programul lecțiilor.

Ea tăcu, iar Ophelia continuă să citească notițele surorii ei.

– Nu ai vizitat sălile de pariuri.

Observația silențioasă a lui Gertrude o blocă o clipă.

– Nu.

Nu o făcuse.

– Abia ai ieșit din camera ta, observă Gertrude.

Ophelia se juca absentă cu marginile din piele ale registrului. Nu, era destul de greu să se convingă să pară interesată când inima ei era atât de frântă.

– Broderick se teme că ai înnebunit în timpul petrecut acolo.

Ea se holbă la numele scrise în registrul lui Gertrude. Într-o oarecare măsură, Broderick nu era departe de adevăr. Orice persoană care își petrecuse timp la Newgate și trăise pentru a vedea lumina în afara pereților celulei purta cu ea ororile timpului stat acolo.

– A fost un iad, șopti ea încet.

Ironic, ziua în care fusese eliberată de ducesă o aruncase pe Ophelia într-un iad diferit, chiar mai chinuitor.

Niște mâini mici, dar ferme i le acoperiră pe ale ei și i le strânse ușor. Privi în jos la degetele murdare de cerneală ale lui Gertrude.

– De aceea mă evită?

De când se întorsese, nici un gardian și nici un servitor nu îndrăznise să o privească în ochi. Sau nu poate privi dincolo de ororile... Își trecu mâna peste cap. Deși Regina, o maestră în mânuirea foarfecilor, făcuse o treabă admirabilă tunzându-i buclele rebele, tunsoarea era mai potrivită unui băiat decât unei femei.

– Nu ești hidoasă, spuse Gertrude, cu nemulțumire în voce. Nu ai putea fi mai frumoasă.

Sora ei mințea, iar ea o iubea pentru asta. Cât de ironic era că ea, care se plângea de atenția răuvoitoare pe care i-o arătau bărbații, îi părea rău că își pierduse părul! Și totuși, acele șuvițe nu făceau decât să marcheze încă un lucru care îi fusese luat: Connor, fericirea, inima ei.

– Broderick a fost... cam ocupat.

De când se alăturase bandei lui Diggory, Broderick nu mai găsise nici un moment de pauză. Își făcuse însă timp pentru surorile lui.

– Oh?

– Ce vrei? spuse Gertrude defensivă. Este prins în întâlniri.

Sora ei tăcu.

Întreruperea bruscă fusese prea bizară, iar modul în care sora ei îi evita privirea era și mai suspicioasă. Ophelia miji ochii.

– Cu ce problemă?

Gertrude ridică din umeri.

– Am fost ocupată cu munca mea.

Atât de mult încât nu acordase atenție problemelor de care se ocupa Broderick? Suspiciunea i se accentua și, odată cu ea, îngrijorarea.

– Ce anume nu îmi spui?

Obrajii lui Gertrude se înroșiră.

– Sunt *jignită*. Foarte, foarte jignită. Biata ei soră mincinoasă vorbea repede, cuvintele alergând. Sugerezi că îți ascund ceva pentru a te proteja. Nu aș avea o părere atât de proastă!

Ophelia își puse mâinile în șolduri.

– Nu am spus nimic despre faptul că mă protejezi. Deși încercase un răspuns calm, în sinea ei, panica îi făcea inima să bată cu putere. Dacă decizia de a o elibera fusese anulată? Dacă...

– Nu ai spus? zise Gertrude. Eram atât de sigură că ai făcut-o!

– Nu.

– Oh!

Sora ei se așeză.

„Asta-i tot?"

– Asta este tot ce intenționezi să spui?

– Da. Când Ophelia miji privirea, sora ei adăugă: Nu.

Existau secrete.

– Cu cine se întâlnește?

Când sora ei rămase tăcută, revoltată, Ophelia se întoarse pe călcâie. Aveau secrete față de ea.

– Ophelia! strigă Gertrude.

Ecoul pașilor ei urmară mersul alert al Opheliei.

„Vreau să-i găsești pe bărbații ăștia. Vreau dreptate pentru..." Blestemă ușa de stejar care înăbușea cuvintele fratelui ei, îndepărtându-le de ea.

– Ophelia? spuse sora ei, șoptind furioasă, scena semănând foarte bine cu una din urmă cu o lună.

O întâlnire între Broderick și Connor. Acel prim moment în care el reintrase în viața ei și i-o întorsese cu susul în jos.

„Datoria trebuie plătită."

I se făcu pielea de găină când vocea glacială a lui Broderick rostise acel jurământ dușmănos, care fusese o parte a existenței lor.

Se întâmplase. Era timpul să renunțe la resentimente și la urmărirea dreptății și a averii.

– Ophelia! șopti sora ei, apropiindu-se de ea ca o nebună chiar când ea deschise ușa. Găsi îndreptate spre ea imediat două pistoale.

– Noi nu...

Toate cuvintele dispărură, iar odată cu ele, aerul din plămânii ei.

Cei doi bărbați care stăteau în spatele biroului masiv din mahon se întoarseră.

„Connor."

„Oh, Doamne, cât de mult mi-a lipsit!"

Arăta ca o luptătoare spartană gata pentru bătălie, era Lagertha în persoană.

Fără să-și ia ochii de la el, Ophelia închise ușa în urma ei.

Zgomotul slab îl readuse în prezent. Își puse arma în toc.

Fratele ei fu cel care întrerupse impasul tensionat.

– La dracu', Ophelia, de câte ori ți-am spus să nu mai dai buzna când am trea...

O singură privire îi aminti de acest avertisment.

Cu pașii siguri, fermi, ai cuiva care deținea acele birouri, Ophelia înaintă, alăturându-li-se.

– Tu ai treabă cu... Ochii ei îi întâlni scurt pe ai lui înainte să se îndrepte spre Killoran. Domnul Steele?

„Domnul Steele."

Două cuvinte care impuneau formalitatea, căci, având în vedere ceea ce tatăl lui și aceia pe care el îi respecta cel mai mult îi făcuseră ei, era îndreptățită să fie precaută în preajma lui.

– Da, spuse fratele ei. Treburi de care mă ocupam înainte ca tu să dai buzna în biroul meu.

Se opri. Din nou.

Gura Opheliei se crispă, buzele ei rozalii trădând enervarea.

Connor fusese mereu egoist. Din ziua în care își abandonase singurul prieten și partener de hoții, Niall, până în ziua în care fără regret dusese o viață fără probleme cu contele de Mar în timp ce Ophelia fusese lăsată în urmă, acesta fusese cel mai mare defect al sufletului său.

În acest moment, cu Ophelia în fața lui, cu mâinile în șolduri și cu mister în privire, o dorea în mod egoist. O dorea în ciuda faptului că el fusese motivul pentru care ea fusese aruncată la Newgate, iar el fusese incapabil să o elibereze din acel iad.

Apoi Ophelia aruncă o privire spre ușă. Când privi înapoi, îngrijorarea îi întunecă ochii.

– A sosit timpul? Pleacă?

Slăbiciunea acelor întrebări contrasta cu rigiditatea umerilor ei.

Broderick ezită, apoi clătină din cap.

– Steele i-a prezentat...

Ophelia fusese cea care pusese cap la cap detalii pe care altfel el nu le-ar fi pus niciodată. Descoperirile privind acel bărbat și...

Indică spre Connor.

– Bărbatul a fost sceptic. Suficient de sceptic pentru a se îndoi că băiatul este cu adevărat fiul lui. I-am cerut să-l întâlnească, dar a refuzat.

Șocul invadă privirea Opheliei.

– Poftim? Clătină din cap. Și-a păstrat credința și speranța ca băiatul să fie în viață, dar când i se pune în față adevărul, el...

Connor știu momentul în care înțelese.

Buzele i se mișcară, dar nu ieși nici un cuvânt.

Cât de mult detesta asta! Disprețuia o lume care mereu îi judecase pe ea și pe ai ei pentru crimele pe care fuseseră obligați să le comită. Cândva, el nu înțelesese asta. Judecase, văzându-i diferiți chiar de el. Ce ticălos îngust la minte fusese!

– Atunci de aceea te afli aici. Pentru a discuta cazul lui Lord Maddock?

Oare speranța trăda regretul din tonul ei?

El privi spre fratele ei.

Celălalt bărbat ezită, apoi se îndreptă spre scaunele de la piciorul biroului.

– După ce mi-ai împărtășit... suspiciunile tale, spuse el odată ce se așeză, nu te-am crezut. Nu te-am crezut deoarece nu am vrut.

Privirea lui Killoran căzu pe dosarele din piele veche, pătată, care se aflau în fața lui.

Ophelia se aplecă, cercetându-le. Tresări, strângând brațele scaunului ei.

– Acelea sunt...

– Registrele lui Diggory. Da. Proprietarul scoase un registru îndesat în mijlocul maldărului. Îl răsfoi și se opri brusc. Aici, șopti el, înmânându-i-l.

Ophelia ezită, apoi luă registrul.

– Conține numele soților lui din anul acela, precum și ale copiilor lor.

– Eu nu înț...

Apoi se opri. Trupul ei subțire se transformă în piatră pe scaun.

– Conține numele lui Black și al mamei lui, confirmă Killoran. Ryker și Helena Black erau niște copii perfecți pentru cineva atât de obsedat de...

– Legături nobiliare, încheie Ophelia. Privi scurt în direcția lui Connor. Privirile li se întâlniră, apoi ea și-o îndepărtă iar. Nu înțeleg, îi spuse ea fratelui ei. Ce legătură are asta cu faptul că l-ai angajat pe domnul Steele?

Din nou, domnul Steele. El simți că i se strânge stomacul. Nu Connor. Mai degrabă un străin, nimic mai mult.

Cu mai multă reținere, proprietarul luă registrul din vârful teancului.

– Afirmațiile tale m-au făcut să caut prin documentele și registrele lui. Am descoperit asta. I-o înmână.

Ophelia citi printre rânduri, apoi privirea i se fixă în centrul paginii.

– Dumnezeule! șopti ea.

– Fratele tău a descoperit că rețeaua lui Diggory era mult mai extinsă, iar copiii pe care cândva voia să-i facă moștenitorii lui erau, de fapt, bebeluși aristocrați.

Jurnalul din piele tremura în mâinile ei.

– Și-a dorit mereu sângele nobililor. Îl dorea pentru sine.

– Și l-a luat, spuse Killoran grav.

– Nu pe el, șopti Ophelia. Își ridică privirea devastată. A luat copii. Mai sunt și alții? În afară de aceștia?

Privi în jos.

– Trei, bolborosi Connor. Fratele tău a descoperit trei în acel registru păstrat de Diggory și...

Se opri și privi cu regret spre Broderick.

Gâtul proprietarului se mișca spasmodic.

– Stephen e în altul.

Suferința îi schimonosi chipul într-o manifestare naturală a emoției.

Ophelia îi cuprinse mâinile fratelui ei într-ale ei și, o clipă, Connor privi într-o parte. Nu numai că Ophelia și cei din familia ei aveau să fie distruși de pierderea fratelui lor, dar aveau să apară prin ziarele de scandal și evitați de înalta societate.

Dregându-și vocea, Broderick dădu drumul mâinilor Opheliei. Când vorbi iar, adoptă atitudinea neafectată pe care o văzuse Connor la început.

– Nu știu sigur dacă mai sunt și alți copii. Ridică din umerii. De aceea l-am angajat pe domnul Steele. El va conduce căutarea pentru a da de urma lor sau de soarta fiecăruia.

Ophelia oftă.

– Crezi că sunt în viață?

Era greu de crezut că ar fi putut trăi mai mult de 20 de ani pe străzile Londrei. Și totuși, Stephen supraviețuise. Connor la fel. Astfel, puteau fi și alții.

– A notat morțile și asasinatele celor din banda lui, adăugă Connor.

Ophelia studie iar paginile registrului.

– Diggory nu a fost determinat de afecțiune să noteze morțile acelor copii, spuse ea încet, ca pentru sine.

Da. Tot ce făcuse Diggory în viața lui urâcioasă, dușmănoasă fusese cu gândul la imperiul lui. Bietele suflete din registrul lui fuseseră menționate numai la moarte din cauza pierderii venitului și a nevoii de a-i înlocui cu alții care să le preia rolurile.

– Nu sunt observații privind soarta acestor copii, spuse ea în cele din urmă, răsfoind paginile.

– Greșești. Killoran, cu și mai mare reținere, îi înmână un ultim registru. De aceea am bănuit că au reușit să scape. Și ar putea fi în viață chiar și acum. Celălalt nume pe care l-am găsit menționat până acum e...

Ophelia își trecu degetele peste literele acelui nume. „Connor O'Roarke. Este numele lui."

– Al lui Connor, șopti ea.

Îl cuprinse suferința pierderii. Era o suferință care nu avea să dispară niciodată. Ophelia îi arătase că, deși el încercase să-și îngroape trecutul, acesta avea să fie mereu acolo: suferința, dar și iubirea pe care o cunoscuse din partea părinților lui.

Killoran rupse tăcerea.

– Este singura explicație pe care am putut-o găsi.

Ophelia închise ochii, apoi clătină din cap.

– Nenorocitul!

– După ce m-a adus aici, cu dreptul meu la moștenire și abilitățile mele, a fost cât de aproape putea el să ajungă la onorabilitate. A fost de ajuns. Ne-am servit reciproc scopurile. Ceva întunecos aprinse privirea celuilalt bărbat, dar dispăru repede. Nu pot șterge greșelile lui Diggory, dar pot încerca să le îndrept. Steele va supraveghea investigația. Va fi finanțată pe deplin de club.

– Oh! Ophelia privi spre registru. Înțeleg.

Fără un cuvânt, întinse jurnalele vechi spre fratele ei.

Ce credea că văzuse? Întrebarea îi răsuna în minte lui Connor.

Întâlnirea fu întreruptă de o bătaie în ușă.

– Intră! spuse Killoran.

O femeie cu pistrui băgă capul pe ușă.

– Iertați-mă! Sunteți chemat la mese, bolborosi ea. S-a iscat o ceartă între doi clienți și cer să vă vorbească.

Killoran înjură. Se ridică în picioare.

– Voi veni imediat. Ophelia. Steele. Întinse mâna, salutându-l pe Connor. Aveți alte treburi de rezolvat. Un licăr întunecos îi îngheță privirea. Nu mă face să-mi regret decizia!

Cu aceste cuvinte, proprietarul plecă, lăsându-i singuri pe Ophelia și pe Connor.

Capitolul 26

Prezența lui Connor ar fi trebuit să o liniștească pe Ophelia. Fratele ei nu căutase să alunge răul făcut de Diggory și, din cauza legăturii lor cu acel monstru, complicitatea lor.

Înalta societate avea să vuiască.

Probabil clubul urma să aibă de suferit.

După toate acestea, Gertrude nu mai putea avea legături cu aristocrația.

Și totuși, el pusese viața celor trei băieți pierduți – acum bărbați – înaintea acestui lucru.

Trebuia să fie suficient. Mult timp fusese singura ei speranță: ca Broderick să renunțe la obsesia lui, asemenea lui Diggory, pentru aristocrație și să se mulțumească doar cu imperiul lui mare.

Din egoism, nu o făcuse.

Connor devenise numai o afacere.

Închise registrele și dosarele pe care el și Broderick le cercetaseră înainte. Ea analiză fiecare mișcare atentă în timp ce el le așeza cu grijă.

– Ai fost... bine?

Nu, fusese nefericită – pustiită, îndurerată și chinuită de amintirile de la Newgate, însoțită de o teroare care nu avea să o părăsească vreodată.

– Nu, spuse ea în schimb, nedorind să-l mintă.

Chipul i se posomorî.

– Oh, Ophelia! Se apropie de ea. Am vrut să vin la tine, spuse el cu vocea aspră.

Ophelia îi îndepărtă mâinile.

– Și totuși, nu ai făcut-o. Îl privi trufașă. Nu-i dorea compasiunea. Îl voia în viața ei. Îi voia inima. Eu am crezut că măcar vei fi un prieten care m-ar fi putut vizita înainte de... asta.

Ce cadou amărât și patetic cu care să se mulțumească! O vizită a lui. O simplă vizită când ea îl dorea pe deplin, pentru totdeauna.

– Asta crezi? șopti el, îndreptându-se spre colțul mesei. Că suntem prieteni?

– Da. Nu. După vizita lui la Newgate și după intimitățile pe care le împărtășiseră înainte, se amăgise crezând că erau mai *mult*. Eu... eu... Nu suntem?

Deși îi fusese amant, fusese primul ei prieten – unul adevăr, pe care îl negase în toți anii aceștia.

El îi mângâie obrazul cu dosul palmei, iar ea se sprijini în acea mângâiere delicată.

– Voiam să te văd. Își lăsă mâna să cadă, iar ea tânji după pierderea atingerii lui. Aveam însă o problemă ce trebuia rezolvată înainte să vin aici.

– Problemă? repetă ea absentă.

Ironia sorții își încheia cercul. Problema era cea care îl readusese în viața ei.

– Tatăl meu a greșit față de tine. De atunci regretă modul în care te-a tratat. Avu un spasm la coada ochiului. Nu voi încerca să îi găsesc explicații sau să îți cer scuze în numele lui, dar... Își strânse pumnii cu putere. A constatat că cele mai proaste păreri ale tale despre aristocrație erau întemeiate, iar pentru asta îmi pare rău.

Dezamăgirea amenința să o copleșească. Connor venise să-i ceară scuze pentru greșelile comise de alții.

– Ești la fel de responsabil pentru acțiunile lui precum sunt eu pentru cele ale tatălui meu, spuse ea scurt. Mi-ai arătat asta.

El o făcuse să vadă adevărul. Ceva din aristocrație era demonic ca satana, dar erau și oameni buni, nu precum bărbații și femeile născuți pe străzi.

Connor se aplecă în față, așezat pe scaun.

– Mi-am petrecut mare parte din viața de adult crezând că pot face dreptate. În ochi îi scânteia regretul. Totuși, Lord Middlethorne și Lord Whitehaven nu vor putrezi în Newgate pentru crimele lor, așa cum ar trebui. Nu vor fi spânzurați.

Chipul lui emana furia, iar inima ei bătea din nou cu dragoste pentru el. Reacția lui viscerală, acea furie împărtășită – era pentru ea.

Ea își strânse fusta.

– Unii sunt de neatins. Acei lorzi ticăloși care încercaseră să o distrugă se aflau printre ei. Nu vei putea schimba niciodată asta. Nimeni nu poate.

El încuviință.

– Da, unii sunt. Toți au însă slăbiciuni. Privirea lui Connor se întâlni cu a ei. Pentru ei, reputația este mai importantă decât orice.

Ophelia înlemni. Ce voia să spună? Le-am spus clar lui Lord Middlethorne și lui Lord Whitehaven că fiecare ziar de scandal va mărturisi crimele pentru care se fac vinovați dacă nu vor părăsi Anglia. Inima începu să-i bată cu putere. Le-am promis că, în momentul în care vor păși pe pământ englez, toți le vor afla păcatele.

Ea simțea că aveau să-i explodeze plămânii.

– I-ai exilat. „Pentru mine."

Connor își drese vocea. Este mai puțin decât merită și mi-aș fi dorit să pot face mai mult.

– Îți m-mulțumesc! spuse ea cu vocea întretăiată. Acest bărbat îi simțise furia și reușise ceea ce nimeni nu putuse și nici nu ar fi făcut pentru o fată născută pe străzi. Voia să se arunce în brațele lui și să trăiască în acea îmbrățișare pentru totdeauna. Și totuși... Aceasta era problema de care te-ai ocupat, bolborosi ea în sinea ei.

Acesta fusese motivul pentru care nu sosise mai devreme.

Connor îi cuprinse mâinile într-ale lui și își trecu degetul peste pielea sensibilă de pe vârful degetelor ei. Acea mângâiere o făcu să simtă fiori din palmă până sus, pe braț.

– Am avut și alte probleme de care trebuia să mă ocup.

„Logodna lui."

O durea inima.

– Am înțeles că s-a ajuns la o înțelegere între tine și ducesă, spuse ea cu vocea gravă.

Cu fiecare cuvânt, se expunea din ce în ce mai mult în fața lui, dar Dumnezeu să o ajute, când venea vorba despre acest bărbat, renunța la mândrie.

Connor îi întoarse mâna și îi mângâie palma deschisă.

– Ți s-a citit vreodată viitorul?

Uluită, se holbă la mâinile lor unite. De fapt, nu i se citise. Fusese mereu prea ocupată să citească viitorul altora. Incapabilă să rostească vreun cuvânt, clătină din cap.

Cu vârful degetului arătător, el trecu peste linia care se intersecta cu încheietura și o urmă până în centrul palmei.

– Asta se numește linia destinului.

Ea îl cercetă, concentrat pe deplin asupra palmei ei.

– Ce vrei să...

– Cândva, ai salvat un băiat. Erai sortită să-l revezi.

Așa se părea că era în ceea ce îi privea pe ea și pe Connor O'Roarke. Drumurile lor fuseseră sortite să se întâlnească, iar destinele lor să se împletească într-un mod de neînțeles. Totul numai pentru a fi despărțite categoric de Lady Bethany și de tatăl ei. Câteva lacrimi îi alunecară pe obraji.

– Și asta, șopti el, trecându-și vârful degetului peste linia orizontală care pleca de sub degetul mic și care continua până în vârful palmei, este linia iubirii.

– Oprește-te, îi șopti ea, trăgându-se din strânsoarea lui, dar el o ținu cu fermitate.

– În ea văd un bărbat care te-a iubit fără nădejde și fără putință din momentul în care ai intrat în viața lui pe când erai numai o copilă. Un bărbat care acum te iubește chiar mai mult, ca pe o femeie puternică, curajoasă și plină de compasiune.

Îi scăpă un suspin, iar lacrimile îi înecară ochii, încețoșându-i vederea.

– Ce joc joci? strigă ea.

– Nu este nici un joc, spuse el foarte calm. Își ridică privirea, întâlnind-o pe a ei, apoi continuă să citească. Acest bărbat îți va aminti cum să zâmbești, cum să râzi, cum să iubești.

„Oh, Dumnezeule!" Lacrimile îi curgeau necontenit pe obraji.

– Și va fi un copil. Mai mulți. Cel puțin patru.

Suspină adânc.

– M-am oferit să mă însor cu Bethany, spuse el încet.

Ophelia își mușcă obrazul cu putere și se zbătu în strânsoarea lui. Se ridică brusc în picioare. Voia să fugă. Voia să fugă de el, de acest moment și de viitor.

– Am făcut-o ca să te salvez...

– Nu trebuie să te sacrifici pentru a mă salva, strigă ea, trăgându-și mâinile. Nu iar.

Numai că el deja o făcuse.

– Cititul acela, continuă el, indicând spre palmele ei.

– Nu-mi poți fura cititul, Connor.

Știa exact cum avea să arate viitorul fără el: pustiu, searbăd, cu ea măritată cu vreun nobil acceptat de fratele ei, iar acum nici nu mai conta. Nu mai conta deoarece inima ei murise în acea celulă rece din Newgate.

– A, dar vezi tu, Ophelia... Connor îi îndepărtă lacrimile de pe față, dar alte lacrimi îi luau locul. Pot folosi ceea ce mi-ai citit tu. Asta pentru că viețile noastre, asemenea inimilor noastre, au fost mereu unite. Acel viitor pe care mi l-ai prezis a fost adevărat, deoarece era legat de al tău.

Ea își puse mâna la gură, reținându-și alt suspin.

Ochii lui se întunecară.

– Bethany m-a eliberat de așteptările tatălui ei.

Trupul Opheliei se îndreptă ca lumânarea. Inima îi bătea să-i sară din piept, privindu-l în ochi.

– Poftim?

– I-a explicat că prietenia mea însemna prea mult pentru a mă ține departe de femeia pe care o iubesc. Că, indiferent cât de disperată ar fi fost, ea nu era dispusă să intre într-o uniune rece, pustie.

Ea își puse mâna pe piept, dorindu-și să înțeleagă cuvintele lui.

– Ce vrei să spui?

El îi cuprinse palmele și îi duse una dintre ele la buze, sărutându-i mâna cu dor.

– Spun că amândoi suntem liberi. Iar cealaltă problemă despre care vorbeam era cu fratele tău.

– Fratele meu? repetă ea, încercând cu disperare să-l urmărească.

El îngenunche.

Ophelia suspină, dându-se un pas înapoi.

– Îți cer să te măriți cu mine. Chiar dacă nu am nici un drept.

„Nici un drept?"

– Tata ți-a greșit și, din cauza lui, continuă el grav, eu sunt motivul suferințelor tale...

Ophelia îi acoperi buzele cu vârful degetelor.

– Nu ai voie să îți asumi acțiunile altuia, Connor. Pe bună dreptate nu mi-ai permis, iar eu nu îți voi permite ție.

– Vei fi numai tu, Ophelia, repetă el, iar de data asta avea nevoie de ea. O voia. Te iubesc.

Simți o explozie de bucurie în piept, dar ezită.

– Ce este? întrebă el pe un ton sobru.

Din momentul în care se cunoscuseră, de când ea era o copilă până în acea clipă, el luase decizii care îi definiseră ei viitorul. De fiecare dată în detrimentul lui.

– Nu te pot avea astfel, spuse ea în cele din urmă, făcând un pas în spate.

El se încruntă.

– Poftim? Eu nu...

Connor clătină din cap.

Ea își ridică bărbia, având nevoie ca el să vadă și să înțeleagă.

– Nu trebuie să te sacrifici pentru mine, Connor. Nu mai trebuie. Dacă te-ai fi însurat cu ea... Rămase fără glas, luptându-se cu disperarea. O persoană poate muri în multe feluri, șopti ea. Căsătoria lui cu Lady Bethany ar fi pustiit-o pentru totdeauna. Ophelia privea fix, peste umărul lui. Aș fi preferat spânzurătoarea.

Printre buzele lui își făcu loc un sunet agonizant.

– Te voiam în viață, chiar dacă asta însemna să nu-mi aparții niciodată.

Ridicându-și mâinile și implorând, voia ca el să înțeleagă.

– *Nu* vreau să mă salvezi. Vreau doar să mă iubești, Connor.

– O fac, spuse el grav. Nu voi lua decizii pentru tine. Nu voi mai lua. Le vom lua împreună. Indiferent cât de greu va fi și indiferent cât de mult aș...

Ophelia îi sări în brațe.

– Te iubesc! suspină ea.

Connor gemu și se lăsă pe spate, trăgând-o după el.

– Te căsă...

– Da! rosti ea, întrerupându-l.

În timp ce râsul lor liber și nestingherit umplu încăperea, rupseră lanțurile trecutului și își îmbrățișară viitorul.

Mulțumiri

Aveam anumite planuri pentru povestea Opheliei. Totul era bine gândit. Plănuisem, planificasem și trimisesem totul editorului meu fabulos. Aveam chiar și câteva capitole scrise.

Iar într-o zi, povestea s-a schimbat. Ophelia mi-a șoptit la ureche, insistând ca povestea ei să fie spusă, cerându-mi să spun povestea așa cum trebuia să fie scrisă. Niciodată nu știi cum ar putea reacționa editorul la o schimbare a poveștii.

Alison Dasho, ești incredibilă! Mulțumesc că ai avut încredere în viziunea mea și că nu m-ai constrâns. Nu există cadou mai mare pentru un autor decât un editor în care să aibă încredere.

COLECȚIA
Jubiri de poveste

SERIA „FETE ȘI SECRETE"

Frumoasă și îndrăzneață, Ophelia Killoran a fost întotdeauna un mister pentru cei din jur și o femeie pe care toată lumea o subestimează. Nimeni nu bănuiește că tânăra cu chip angelic își petrece nopțile în mahalaua St. Giles, salvând copiii de ororile care se petrec în cel mai periculos cartier londonez. Și face asta pentru că, pe vremea când era doar o copilă, ea însăși s-a confruntat cu traiul greu de pe străzi și, într-o clipă nefastă, și-ar fi pierdut viața dacă un băiat curajos nu ar fi salvat-o.

Connor Steele, un investigator faimos și de temut, nu se așteaptă să o reîntâlnească pe Ophelia, fata pentru care s-a sacrificat cu ani în urmă. Acum, ea lucrează în clubul de jocuri de noroc al fratelui ei, unde angajează orfani de pe străzile Londrei. Dar unde îi găsește... și care îi sunt intențiile?

Deși au avut în comun o copilărie grea, acum viețile lor sunt total diferite: el se află în slujba înaltei societăți, iar ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu aristocrația, știind prea bine că nobilii nu sunt de încredere. Însă când trebuie să dezlege împreună misterul dispariției unui copil, își dau seama că trecerea anilor nu a șters legătura dintre ei – iar inimile lor sunt legate pentru totdeauna.

„Christi Caldwell țese o poveste mișcătoare despre dragostea care triumfă și în cele mai întunecate locuri."
Publishers Weekly

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 35 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4838-9
9 786063 348389
Alma